

VERGARA
GRAMMATIC
GRÆCA

FONDO
CUERVO
1.925

~~364~~
/2

Solo enroco #1985

Vergara, Francisco.
Francisci Vergaræ

D E GRÆCÆ LINGVÆ

Grammatica Libri Quinque.

Opus nunc primum natum & excussum.

*Adiecta sunt per Autorem tribus libris mediis Scholia
non pœnitenda.*

*Quid autem singuli libri contineant,
altera pagina indicabit.*

PARISIIS,

*Apud Ioannem Lodoicum Tiletanum, ex
aduerso Collegij Remensis.*

1 5 4 5.

L I B E R Primus habet exempla inflexionum
partium orationis declinabilium, & species inde-
clinabilium.

S E C V N D V S Agit de omnium acciden-
tibus. In quo præcepta imprimis declinandi coniu-
gandi que traduntur.

T E R T I V S Est de Constructione octo
partium orationis.

Q V A R T V S De literis & syllabis, & de
earum accidentibus. In quo de Orthographia agi-
tur: item de Prosodia copiosius, hoc est, de tonorum
atq; spirituum ratione, deq; syllabarum quantitate.

Q V I N T V S Dialectorum, Communis vi-
delicet, Atticæ, Ionicæ, Doricæ, atque Æolicæ idi-
omata: & Poetarum proprietates recenset.

Francisci Vergaræ

DE GRÆCÆ LINGVÆ

Grammatica Liber I. continens octo partium orationis definitiones, & declinabilium inflectendarum formulas, atque indeclinabilium species.

DE NUMERO PARTIVM

Orationis, & singularũ definitionibus.

Artes Orationis octo sunt: ὄνομα *Nomen*, ἄρθρον *Articulus*, ἀντωνυμία

Pronomen, ῥῆμα *Verbum*, μετέχῃ *Participium*, πρόθεσις *Præpositio*, ἐπίρρημα *Adverbium*, συνθεσµ

Coniunctio. Quinque priores sunt declinabiles: reliquæ tres indeclinabiles. ὄνομα ἔστι μόριον λόγου πτωτικόν σηµαίνον ἀνδρὸς χρόνος, id est, *Nomen est pars orationis casualis significatiua sine tempore*.

ἄρθρον ἔστι μόριον λόγου πτωτικόν ἑῷς ἄλλοις προτασόμενον, *Articulus est pars orationis casualis, quæ aliis præponitur*. ἀντωνυμία ἔστι λέξις ἀντὶ ὀνόματος λαμβανομένη, *Pronomen est dictio, quæ pro nomine sumitur*. ῥῆμα ἔστι λόγον μόριον περὶ ὧν τε ἀκριβέστερον, καὶ χρόνων δια-

Φόρων προσωματικόν, κατὰ δὲ Φόρος μεταξα-
ματισμός, *Verbum est pars orationis personarum*
distinctionem habens, & diuersorum temporum
consignificationem, iuxta diuersas vocis transfigu-
raciones. Μετοχή δὲ μόρ & λόγου μετέχον τῷ
ὀνόματι καὶ τῷ ῥήματι, *Participium est pars ora-*
tionis, partem accipiens à nomine & partem à ver-
bo. Προθεσίς δὲ λέξις ἀκλίς ταῖς πωπικαῖς
πεπιθεμένη, *Præpositio est dictio indeclinabilis,*
quæ declinabilibus præponitur. Ἐπίρρημα δὲ
μόρ & λόγου ἀπὼν κατὰ ῥήματ & λεγόμε-
νον, *Aduerbium est, pars orationis sine casu, quæ de*
verbo prædicatur. Συνθεσμός δὲ λέξις συνθε-
στα τὰ τῷ λόγῳ μόρῃ εἰς τὸ κατὰ μνησιν, *Con-*
iunctio est dictio partes orationis ad congruitatem
coniungens.

INFLEXIO ARTICULORVM.

Præpositiui.

Singulares. Duales. Plurales.

N. G. D. A. n. et a. g. et d. N. G. D. A.

M. ὁ τῷ τῶ τόν. τῷ τῶν. οἱ τῷ τοῖς.

F. ἡ τῇ τῶ. τὰ ταῖν. αἱ τῇ ταῖς.

N. τὸ τῷ τῶ τόν. τῷ τῶν. τὰ τῷ τοῖς.

Postpositiui.

Singulares. Duales. Plurales.

N. G. D. A. n. et. a. g. et d. N. G. D. A.

M. ὅς ὃ ὅν. ὡ ὡν. οἱ ὧν οἷς ὧς.

F. ἡ ἥς ἥ ἡ. αἱ αἷς αἶς αἷς.

N. ὅς ὃ ὅν. ὡ ὡν. Αἱ ὧν οἷς αἶς.

Pro vocatiuo assumitur ὡ aduerbium in omnibus numeris.

Exempla primæ declinationis nominum parium.

Ἐνικὰ Singularia, Ὁ Αἰνείας, τοῦ αἰνεία, τῷ αἰνεία, ἐν αἰνείαν, ὡ αἰνεία. Δυνικὰ Dualia, τὰ καὶ ὡ αἰνεία, τοῖν αἰνείαν. Πληθυντικὰ Pluralia, οἱ καὶ ὡ αἰνεῖαι, τῶν αἰνεῶν, τοῖς αἰνείαις, τοῖς αἰνείαις.

Ὁ χρύσις, τῷ χρύσι, τοῦ χρύσι, ἐν χρύσι, ὡ χρύσι. Δ. τὸ καὶ ὡ χρύσι, τοῖν χρύσι. Π. οἱ καὶ ὡ χρύσι, τῶν χρύσι, τοῖς χρύσις, τοῖς χρύσις.

Ὁ μαθητής, τῷ μαθητῇ, τοῦ μαθητῇ, ἐν μαθητῇ, ὡ μαθητῇ. Δ. τὸ καὶ ὡ μαθητῇ, τοῖν μαθητῇ. Π. οἱ καὶ ὡ μαθητῇ, τῶν μαθητῇ, τοῖς μαθηταῖς, τοῖς μαθηταῖς.

Σὺς ὁ ἀνδρείος, κλεινός, νεανίας, ῥωμαίος. ὁ πελοπόννησος, ἀτρεΐδης. ὁ ἐκκλησιαστής, θύαγγος.

λίσσης, γωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτρίβης,
σύνθεσης, πόρσης.

Exempla secunda declinationis nominū parīū.

Ἡ καὶ ὦ φράπεζα, τῆς φραπέξης, τῇ φραπέξει,
πλὴν φράπειαν. Δ. τὰ καὶ ὦ φραπέξα, ταῦν φραπέ-
ξαι. Γ. αἱ καὶ ὦ φράπειαι, τῶν φραπεξῶν, ταῖς
φραπέξαις, τὰς φράπειας.

Ἡ καὶ ὦ ἱμῆν, τῆς ἱμῆς, τῇ ἱμῇ, πλὴν ἱμιῶ. Δ.
τὰ καὶ ὦ ἱμῆα, ταῦν ἱμῶν. Π. αἱ καὶ ὦ ἱμῆαι,
τῶν ἱμῶν, ταῖς ἱμῶν, τὰς ἱμῆας.

Ἡ καὶ ὦ ἐνδργεία, τῆς ἐνδργείας, τῇ ἐνδργείᾳ,
πλὴν ἐνδργειαν. Δ. τὰ καὶ ὦ ἐνδργεία. ταῦν ἐνδργεί-
αι. Γ. αἱ καὶ ὦ ἐνδργεῖαι, τῶν ἐνδργεῶν, ταῖς ἐν-
δργεῖαις, τὰς ἐνδργείας.

Σίς ἡ δέσποινα, δίκελμα, μέλισσι, δίαίτια, μῦ-
σα, τύπῃσσα. ἡ ἀγάπη, σωφροσύνη, καλὴ, ἐπισο-
λὴ, γνωεῖμη. ἡ γέφυρα, σφαῖρα, λήσδα, μαρτύρα,
ἀλήθεια, πόδιφθρεα, θεία, δικαία.

Exempla tertia declinationis nominū parīū.

Ὁ λόγος, τῆς λόγου, τῇ λόγῳ, πλὴν λόγον, ὦ λόγε.
Δ. τὼ καὶ ὦ λόγῳ, τοῦ λόγου. Π. οἱ καὶ ὦ λόγοι,
τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους.

Ἡ διάμετρος, τῆς διαμέτρως, τῇ διαμέτρῳ, πλὴν
διαμέτρον, ὦ διάμετρε. Δ. τὰ καὶ ὦ διαμέτρῳ,
ταῦν διαμέτρον. Π. αἱ καὶ ὦ διαμέτροι, τῶν δια-
μέτρων, ταῖς διαμέτροις, τὰς διαμέτρους.

Τὸ ὦ γυμνασίον, τῷ γυμνασίῳ, τῇ γυμνασίῳ.
Δ. τὸ ὦ γυμνασίῳ, τοῖν γυμνασίοιιν. Γ. τὰ ὦ γυ-
μνασία, τῇ γυμνασίῳ, τοῖς γυμνασίοις.

Sic ὁ ἄγγελος, καλὸς, γυώειμος, δίκαιος,
δῆμος, χριστός, ἄετος. ὁ καὶ ἡ ἀνθρώπος. ἡ ἄμπε-
λος, νῆσος. ὁ σύμβολον, μνησέλιον, καλὸν, γυώ-
ειμον, δίκαιον, ξύλας.

*Exempla quarta declinationis nominum
parium Atticorum.*

ὁ καὶ ὦ μνέλεως, τῷ μνέλεω, τῇ μνέλεω,
τὸν μνέλεων. Δ. τὸ ὦ μνέλεω, τοῖν μνέλε-
ων. Π. οἱ καὶ ὦ μνέλεω, τῇ μνέλεων, τοῖς μνέ-
λεως, τοῖν μνέλεως.

ἡ καὶ ὦ ἄλρος, τῷ ἄλρῳ, τῇ ἄλρῳ, πλὴν ἄλρῳ.
Δ. τὰ καὶ ὦ ἄλρῳ, ταῖν ἄλρων. Π. αἱ καὶ ὦ ἄλρῳ,
τῇ ἄλρῳ, ταῖς ἄλρως, τὰς ἄλρως.

Τὸ ὦ δύγεων, τῷ δύγεω, τῇ δύγεω. Δ. τὸ ὦ δύ-
γεω, τοῖν δύγεων. Π. τὰ ὦ δύγεω, τῇ δύγεω, τοῖς δύ-
γεως.

Sic ὁ νικόλεως, ἀνδρόγεως,
ἄρχμῶς, νεὼς, κάλρος, ἡέως, κῶς. ὁ καὶ ἡ ἀνάλ-
πλεως, ἰλεως. τὸ ἀνάλπλεων, ἰλεως.

*Exempla quintae declinationis nominum
imparium simplicium.*

ὁ αἶας, τῷ αἶαντι, τῇ αἶαντι, τὸν αἶαντα, ὦ
αἶαν. Δ. τὸ καὶ ὦ αἶαντι, τοῖν αἶαντοιν. Π. οἱ καὶ ὦ
αἶαντες, τῇ αἶαντων, τοῖς αἶαςι, τοῖν αἶαντας.

a iiii

Ἡ καὶ ᾧ ῥυγόν, τῷ ῥυγόν, τῇ ῥυγόνι, τῶ ῥυ-
γόνι. Δ. τὰ καὶ ᾧ ῥυγόνε, ταῖν ῥυγόνοιν. Π. αἱ καὶ ᾧ
ῥυγόνες, τῷ ῥυγόνων, ταῖς ῥυγόνσι, τὰς ῥυγόνας.

Τὸ ᾧ σῶμα, τῷ σώματι, τῇ σῶματι. Δ. τὸ ᾧ
σώματε, τοῖν σώματι. Π. τὰ ᾧ σώματα, τῇ σῶ-
ματι, τοῖς σώμασι.

Ὁ καὶ ἡ πὲς aliquis, ἑνὸς, πνὶ, πινῶ. Δ. πνὲ, π-
νοῖν. Π. ἑνές, πινῶν, ἑσὶ, πινῶς. Τὸ πὲ aliquid, π-
νὸς, πνὶ, πῆ. Δ. πνὲ, πνοῖν. Ρ. πινὰ, πινῶν, πσὶ, ἑνῶ.

Ὁ καὶ ἡ πὲς ἑνός, ὅστις, quis cuius? τὸ ἑ quid? ὅστις
Ὁ καὶ ἡ ὅστις, quicunque, ὅτιν, ᾧ ἑνὶ, ὄν πινῶ.
Δ. ὅτιν, ὄν πνοῖν. Π. ὄτινες, ὄν ἑνῶν, ὄισι, ὅστις
πινῶς. Τὸ ὅ, π, quodcunque, ὅτιν, ᾧ ἑνὶ, ὄ, π. Δ.
ὅτιν, ὄν πνοῖν. Π. ἅ ἑνῶ, ὄν ἑνῶν, ὄισι, ἅ ἑνῶ.

Ὁ καὶ ἡ ὅστις quibus, ὅτιν, ᾧ ἑνὶ, ὄν πινῶ.
Δ. ὅτιν, ὄν πνοῖν. Π. ὄτινες, ὄν ἑνῶν, ὄισι, ὅστις
πινῶς. Τὸ ὅ, π, quodcunque, ὅτιν, ᾧ ἑνὶ, ὄ, π. Δ.
ὅτιν, ὄν πνοῖν. Π. ἅ ἑνῶ, ὄν ἑνῶν, ὄισι, ἅ ἑνῶ.

Ὁ καὶ ἡ τὴν πῶν, τῇ τὴν πῶντος, τῷ τὴν πῶντι, τῇ
τὴν πῶντα. Δ. τὸ καὶ ᾧ τὴν πῶντε, τῷ τὴν πῶντι. Ρ. οἱ
καὶ ᾧ τὴν πῶντες, τῷ τὴν πῶντων, τῇ τὴν πῶντας.
Sic δὲ τὴν πῶν, τὴν πῶντος, ὅστις. Ρ. τὰ τὴν πῶντα, εἰς.

Ὁ καὶ ἡ τὴν φθῆς, τῇ τὴν φθῆντος, τῷ τὴν φθῆντι, τῇ
τὴν φθῆντα. Δ. τὸ καὶ ᾧ τὴν φθῆντε, τῷ τὴν φθῆντι. Ρ. οἱ
καὶ ᾧ τὴν φθῆντες, τῷ τὴν φθῆντων, τῇ τὴν φθῆντας.
Sic δὲ τὴν φθῆν, τὴν φθῆντος, ὅστις. Ρ. τὰ τὴν φθῆντα, εἰς.

ὁ βασιλὺς, τὸ βασιλέος καὶ βασιλέως καὶ
 βασιλῆος, τὸ βασιλείῃ λεῖ, καὶ βασιλῆϊ, τὸ
 βασιλέα καὶ βασιλῆα, ὁ βασιλὺς. Δ. τὸ ὁ βα-
 σιλέε βασιλῆ καὶ βασιλῆε, τοῖν βασιλέοιν βα-
 σιλῆοιν. Γ. οἱ καὶ ὁ βασιλέος βασιλεῖς, καὶ βασι-
 λῆος, τῶν βασιλέων καὶ βασιλῆων, τοῖς βασι-
 λεῦσι. Θ. βασιλῆσι, τῶν βασιλέας βασιλεῖς, ὧς
 βασιλῆας.

Contractiones εἶ, εἰ. εε, η. εε, εἰς. εε, εἰς.

Sic ὁ γραμματεὺς, γονὺς, ἰδρὺς, ἀλεξανδρὺς
 φωνὺς, θησὺς, ἀχιλλὺς, ὀδυσσεὺς, ὀρφνὺς.

Exempla quartæ declin. contractionū impraviū.

ἡ λητὼ, τὸ λητῶς, τῇ λητοῖι λητοῖι,
 πῶ λητόα λητῶ, ὦ λητοῖι. Δ. τὰ καὶ ὦ λητῶ, ταῖν
 λητοῖν. Γ. αἱ καὶ ὦ λητοῖι, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς,
 τὰς λητούς.

ἡ αἰδὼς, τὸ αἰδὼς αἰδῶς, τῇ αἰδοῖι αἰδοῖι, πῶ
 αἰδόα αἰδῶ, ὦ αἰδοῖι. Δ. τὰ καὶ ὦ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν.
 Γ. καὶ καὶ ὦ αἰδοῖι, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδῶς.

Contractiones οο, οο, οἱ. οο, οο. *Sic* ἡ παιδὼ,
 κληῶ, διδῶ, οὐκ πφῶ, φφῶ, ἡῶς.

Exempla quintæ declin. contractionū impraviū.

τὸ ὦ κέρας, τὸ κέρατος, καὶ κέραος κέρως, τῶ κέ-
 ρατι, καὶ κέρατι κέρα. Δ. τὸ ὦ κέρατε, καὶ κέρα κέ-
 ρα, τοῖν κερᾶτοιν, καὶ κερᾶοιν κερᾶν. Π. τὰ ὦ κέρα-
 τα, καὶ κέρα κέρα, τῶν κερᾶτων, καὶ κερᾶων κέ-
 ρα.

ρῶν, τοῖς κέρασι.

Τὸ ὦ κρέας, τῷ κρέατι, καὶ κρέατος κρέως, τοῦ κρέατος, καὶ κρέατι κρέα. Δ. τὸ ὦ κρέατε, καὶ κρέατος κρέα, τοῖν κρεάτεσιν, καὶ κρεάτοιν κρεάτων. Π. τὰ ὦ κρέατα, καὶ κρέατα κρέα, τῶν κρεάτων, καὶ κρεάτων κρεάτων, τοῖς κρέασι.

Contractiones αο, ω. αοι. ω. αἱ, α. αε, α. αω, ω.

Sic δ' γῆρας, γέρας.

Formula inflexionis contractionū parium.

Ὁ νόϑ, τῷ νόϑ, τοῦ νόϑ, ἐν νόον νῶν, ὦ νόε νῶ. Δ. τὸ ϑ ὦ νόω νῶ, τοῖν νόοιν νοῖν. Π. οἱ ϑ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοῦ νόϑος νῶς.

Sic ὁ πολόϑ, πολῶς, ὁ ῥόϑ, ῥῶς, ὁ ἀπλόος ἀπλῶς, ὁ διπλόϑ, διπλῶς, ὁ χρύσεϑ, χρυσῶς, ὁ ἀργύρεϑ, ἀργυρῶς.

Ἡ καὶ ὦ ἀπλόη ἀπλῆ, τῇ ἀπλόῃ ἀπλῆς, τῇ ἀπλόῃ ἀπλῇ, τῶ ἀπλόῳ ἀπλῶ. Δ. τὰ καὶ ὦ ἀπλόα ἀπλά, ταῖν ἀπλόαιν ἀπλάιν. Π. αἱ καὶ ὦ ἀπλόαι ἀπλαῖ, τῶν ἀπλόων ἀπλῶν, ταῖς ἀπλόαις ἀπλαῖς, τὰς ἀπλόας ἀπλάς.

Sic ἡ διπλόη, τεπλόη, τεπλῆ, ἡ χρυσεῖ, χρυσῆ, ἀργυρεῖ, ἀργυρῆ.

Τὸ ὦ ἀπλόον ἀπλῶν, τῷ ἀπλόῳ ἀπλῶν, τῶ ἀπλόῳ ἀπλῶ. Δ. τὸ ὦ ἀπλόω ἀπλῶ, τοῖν ἀπλόοιν ἀπλῶν. Π. τὰ ὦ ἀπλόα ἀπλά, τῶν ἀπλόων ἀπλῶν, τοῖς ἀπλόοις ἀπλῶς.

Σὺ δὲ διπλόον διπλοῦν, τεπλόον τε-
πλοῦν. δὲ χύσειον χυβῶν, ἀργύρεον ὑρουῦν, κα-
νόον κανοῦν. Item ὁ ποιέμενθ ποιέμενθ, τῷ
ποιεομένη ποιέμενθ. ἢ ποιεομένη ἐμένη, τῷ ποι-
εομένης ποιέμενθ. ἢ ποιέμενον ποιέμενον, τῷ
ποιεομένης ποιέμενθ. ἢ ὁ βοάμενθ βοάμε-
νθ, ἢ βοάμενη βοάμενη, ἢ βοάμενον βοάμε-
νον. ἢ ὁ χυσομένη χυβύμενθ, ἢ.

Formula inflexionis aliorum contractorum imparium.

Ὁ ἡδύς, τῷ ἡδέος, βῶν ἡδέϊ ἡδεῖ, ἔν ἡδέα καὶ
ἡδυῶν, ὦ ἡδύ. Δ. τῶ καὶ ὦ ἡδέε, ποῖν ἡδέοις.
Γ. οἱ καὶ ὦ ἡδέου ἡδεῖς, τῷ ἡδέων, βῶν ἡδέσι, ἔν
ἡδέας ἡδεῖς.

Τὸ ὦ ἡδύ, τῷ ἡδέθ, βῶν ἡδέϊ ἡδεῖ. Δ. τῶ ὦ
ἡδέε, βῶν ἡδέοιν. Γ. τὰ καὶ ὦ ἡδέα, τῷ ἡδέων, βῶν ἡδέσι.

Ὁ βότρυσ, τῷ βότρυος, τῷ βότρυϊ, ἔν βότρυι,
ὦ βότρυ. Δ. τῶ καὶ ὦ βότρυε, βῶν βοτρυόιν. Γ. οἱ
καὶ ὦ βότρυος βότρυς, τῷ βοτρυών, βῶν βότρυ-
σι, ἔν βότρυας βότρυς.

Ὁ καὶ ὦ ἰχθύς, τῷ ἰχθύθ, τῷ ἰχθύϊ, ἔν ἰχθύν.
Δ. τῶ καὶ ὦ ἰχθύε, τῷ ἰχθύοιν. Γ. οἱ καὶ ὦ ἰχθύ-
ος ἰχθύς, τῷ ἰχθύων, βῶν ἰχθύσι, ἔν ἰχθύας ἰχθύς.

Ὁ καὶ ἡ ὦ μείζων, τῷ καὶ τῷ μείζονθ, τῷ καὶ τῷ
μείζονι, ἔν καὶ πῶ μείζονα μείζω. Δ. μείζονε, μεί-
ζόνοιν. Π. μείζονος μείζος, μείζονων, μείζοσι, μεί-
ζονας μείζος. Τὸ ὦ μείζον, τῷ μείζονος, τῷ μεί-

ζονι. Δ. τὸ ὦ μείζονε, ζῖν μειζόνων. Γ. τὰ ὦ μείζονα μείζω, τῷ μειζόνων, τοῖς μείζοσι.

Ὁ βῆς, τῷ βοῖ, ῥν βοῶ καὶ βοῶν, ὦ βῆ. Δ. τὸ καὶ ὦ βόε, ζῖν βοῶν. Γ. οἱ καὶ ὦ βόοι βῆς, τῷ βοῶν, ζῖς βῆσι, ῥν βόοι βῆς.

Ὁ σιμέης σιμῆς, τῷ σιμόεντι σιμῶντι, τῷ σιμόεντι σιμοῦντι, ῥν σιμόεντα σιμοῦντα. ὦ σιμῆ. Δ. τὸ καὶ ὦ σιμόεντε σιμῶντε, ζῖν σιμοῦντι σιμοῦντι. Π. οἱ καὶ ὦ σιμόεντες σιμῶντες, τῷ σιμοῦντων σιμῶντων, ζῖς σιμόεσι σιμῆσι, ῥν σιμόεντας σιμοῦντας.

Ὁ καὶ ὦ ποιέων ποιῶν, τῷ ποιέοντι ποιῶντι, τῷ ποιέοντι ποιῶντι, ῥν ποιέοντα ποιῶντα. Δ. τὸ καὶ ὦ ποιέοντε ποιῶντε, τοῖν ποιέοντιν ποιῶντιν. Π. οἱ καὶ ὦ ποιέοντες ποιῶντες, τῷ ποιέοντων ποιῶντων, ζῖς ποιέουσι ποιῶσι, ῥν ποιέοντας ποιῶντας.

Τὸ ὦ ποιέον ποιῶν, ποιέοντι ποιῶντι, ῥν.

Σιὸ καὶ ὦ χρυσῶν χρῶν, τῷ χρυσῶντι χρῶντι, ῥν χρῶντος. Δ. ὦ χρυσῶν χρῶν, τῷ χρυσῶντι χρῶντι, ῥν χρῶντος. ῥν. Item ὁ καὶ ὦ βοῶν βοῶν, τῷ βοῶντι βοῶντι, ῥν βοῶντος. ῥν.

Inflexio nominū quorundā irregularium.

Ὁ καὶ ὦ πολὺς, τῷ πολῶ, ῥν πολῶ. Δ. τὸ καὶ ὦ πολῶ, τοῖν πολῶν. Γ. οἱ καὶ ὦ πολῶι, τῷ πολῶν, τοῖς πολῶσι, ῥν πολῶς.

Ἡ καὶ ὦ πλῆ, τ' πομπῆς, με ἡ ζυμὴ πμῆς. τὸ
ὦ πολὺ, τ' πομπῆς, ὦ πομπῆς. Δ. τὸ καὶ ὦ πομπῆς,
τῶν πομποῖν. Γ. τὰ ὦ πομπῆς, τ' πομπῶν, τοῖς
πομποῖς.

Ὁ ἐὼ μέγας, τ' μέγαλον, τῷ μεγάλῳ, ῥε
μέγας. Δ. τὸ ἐὼ μέγαλον, τῶν μεγάλων, ο. οἱ
ὦ μεγάλοι, τ' μέγαλον, τοῖς μεγάλοις, ῥε μέγα-
λους. Ἡ καὶ ὦ μεγάλη, τ' μεγάλης, ῥε ἡ πι-
μὴ, ζυμῆς. τὸ ἐὼ μέγα, τ' μεγάλου, τῷ μεγάλῳ.
Δ. τὸ ἐὼ μέγαλον, τῶν μεγάλων. Π. τὰ ὦ μεγά-
λα, τ' μεγάλων, τοῖς μεγάλοις.

Ὁ ἀνὴρ, τ' ἀνδρῶν, τῷ ἀνδρὶ ἀνδρῶν,
ῥε ἀνδρῶν ἀνδρῶν, ὦ ἀνδρῶν. Δ. τὸ καὶ ὦ ἀνδρῶν ἀνδρῶν,
τῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν. Π. οἱ καὶ ὦ ἀνδρῶν ἀνδρῶν, τ' ἀνδρῶν
ἀνδρῶν ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδρῶν ἀνδρῶν.

Ἡ μήτηρ, τ' μητέρας, τῇ μητρὶ μητρὶ,
τῷ μητρὶ, ὦ μητρὶ. Δ. τὰ ἐὼ μητέρας, τῶν μη-
τέρων. Π. αἱ καὶ ὦ μητέρας, τ' μητέρων, ταῖς μη-
τέρας, ταῖς μητέρας.

Ἡ καὶ ὦ χεῖρ, τ' χεῖρος, τῇ χερὶ, τῷ χεῖρα. Δ.
τὰ καὶ ὦ χεῖρος, τῶν χεῖρων. Π. αἱ καὶ ὦ χεῖρος, τ' χεῖρων
χεῖρων, ταῖς χεῖρσι, ταῖς χεῖρας. Ἡ γυνή, τ'
γυναικός, τῇ γυναικί, τῷ γυναικί, ὦ γυναι. Δ.
τὰ ἐὼ γυναικί, τῶν γυναικῶν. Π. αἱ καὶ ὦ γυ-
ναῖκες, τ' γυναικῶν, ταῖς γυναιξί, ταῖς γυναι-

Ὁ ξὺς, τ' ξυός, ὦ ξυί, ῥε ξυί, ὦ ξυί. (κας.)

Ἡ ναῦς, τῆς ναὸς. Ὁ ναὸς καὶ νεὸς, τῆς ναὸς καὶ νεῆς,
 πλὴν ναῦν, ὧ ναῦ. Δ. τὰ ὧ ναὶ νεῖ, ταῖν ναοῖν νεοῖν.
 Π. αἱ καὶ ὧ νεῖς, τῶν ναὶν νεῶν, ταῖς ναυσὶ, ταῖς ναῦς.

Sic ἡ γράψ, γράος, γράϊ, γραῦ, ὧ γράψ.
 Δ. γράει, γραοῖν. Γ. γραῦς, γράων καὶ γραῶς,
 γραυσὶ, γραῦς.

Inflectiones nominum numeralium.

Ὁ εἷς ἑνὺς, εἰὸς, εἰῖ, εἰᾶ. Ἡ μία ἑνα, μι-
 ᾶς, μιᾶ, μίαν. Τὸ ἐν ἑνὺς, εἰὸς, εἰῖ, εἰᾶ. Δ. δύο
 δυο, trium generum, δυοῖν. Π. δύο, τῶν δύο, δυοῖ,
 δύο. Π. οἱ αἱ καὶ ὧ τρεῖς, τριῶν, τριῖ, τρεῖς. Τὰ
 ὧ τρία, τριῶν, τριῖ. Π. οἱ αἱ καὶ ὧ τέσσαρες, τεσ-
 σάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας. Τὰ ὧ τέσσαρα, τεσ-
 σάρων, τέσσαρσι. Οἱ καὶ ὧ ἑκατόσιοι, ἑκατοσίων,
 ἑκατοσίοις, ἑκατοσίους. Αἱ καὶ ὧ ἑκατόσαι, ἑκα-
 τοσίων, διακοσαίς, διακοσίας. Τὰ ὧ διακόσια,
 διακοσίων, διακοσίοις. Sic τετρακόσιοι, πεντακό-
 σιοι, ὡν τετρακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακό-
 σιοι, ὡν τετρακόσιοι, χίλιοι.

Inflectiones Pronominum.

Ἐγὼ ego, ἐμῶ, ἐμοί, ἐμέ. Δ. νῶϊ καὶ νῶ, νῶϊν καὶ
 νῶν. Π. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Σὺ tu, σοῖ, σέ. Δ. σφῶϊ καὶ σφῶ, σφῶϊν καὶ
 σφῶν. Γ. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Ὅν σι, οἱ, ἐ. Δ. σφῆ, σφῖν. Π. σφῆς. σφῶν, σφί-
 σι, σφᾶς.

Οὐτος hic, τ' ἐγώ, τ' ἐγώ, ἴδιον, ὡς ἴδιον. Δ. τοῦ-
 τω, ἐγώ, ὡς τοῦ τω. Π. ἴτοι, ἐγώ, τ' ἐγώ, τ' ἐγώ,
 τ' ἐγώ, ὡς ἴδιον. Ἀντὶς hęc, ταύτης, ταύτη, ταύτῃ,
 ὡς αὐτῇ. Δ. ταύτα, ταύτων, ὡς ταύτα. Π. αὐτα, τ' ἐγώ,
 ταύτας, ταύτας, ὡς αὐτα. Τ' ἐγώ hoc, τ' ἐγώ-
 τ' ἐγώ, ἴδιον, ὡς ἴδιον. Δ. τ' ἐγώ, τ' ἐγώ, ὡς τ' ἐγώ-
 τ' ἐγώ. Π. ταύτα, τ' ἐγώ, τ' ἐγώ, ταύτα, ὡς ταύτα.

Ἐκείνῳ, ἐκείνῃ, ille. ἐκείνη ἐκείνης, illa. ἐκεί-
 νο, ἐκείνῃ, illud. ut nomina paria.

Αὐτὸς, αὐτῷ, ipse. αὐτῇ, αὐτῇ, ipsa. αὐτῷ, αὐτῷ,
 ipsum, sicut ἐκείνῳ.

Ἐμαυτῷ, meipsum, ἐμαυτῷ, ἐμαυτῷ. Ἐφα-
 τήν, ἐμαυτῷ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτῷ. Ἐνεῖ, ἐμαυ-
 τῷ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτῷ. Σεαυτῷ, σεαυ-
 τῷ, σεαυτῷ, σεαυτῷ. Σεαυτῷ, σε-
 αυτῷ, σεαυτῷ. Ἐαυτῷ, suipsum, ἐαυτῷ, ἐαυτῷ.
 ἐαυτῷ, ἐαυτῷ, ἐαυτῷ. ἐαυτῷ, ἐαυτῷ, ἐαυτῷ. Π. ἐ-
 αυτῷ, ἐαυτῷ, ἐαυτῷ, ἐαυτῷ, ἐαυτῷ. Ἐαυτῷ, ἐαυτῷ,
 ἐαυτῷ, ἐαυτῷ, ἐαυτῷ. Ὁ αὐτὸς idem, τῷ αὐτῷ,
 τῷ αὐτῷ, Ἐαυτῷ, αὐτῷ, αὐτῷ, αὐτῷ, αὐτῷ, αὐτῷ.
 αὐτῷ idem. Ἐμὸς, ἐμὸν, meus, a, um. σὸς, σή-
 σόν, tuus, tua, tuum. ἐὸς, ἐν, ἐόν, suus, sua, suum, Ἐ-
 reliqua possessiva, sic quoque ut adiectiva nomina
 paria flectuntur.

FORMULA PRIMAE CON-
 iugationis verborum barytonorum.

b

ὁριστικὰ ὀρθῶς καὶ ἡ μέση, *Indicativa
activa et media.*

Ἐνεσὼς *Præ.* Τύπῳ *verbero*, τύπῃς, τύπῃ. Δ.
τύπῃσον, τύπῃσον. Π. τύπῃμεν, τύπῃτε, τύπῃον.

Παρατακτὸς *Præteritum imperfectum*, ἔτυ-
πῃον, ἔτυπῃς, ἔτυπῃ. Δ. ἔτύπῃσον, ἔτυπῃέτω. Π.
ἔτύπῃμεν, ἔτύπῃτε, ἔτυπῃον.

Γαράκεῖμεν *Præteritum perfectum*, τ' ἔτυ-
φα, τέτυφας, τέτυφε. Δ. τετύφατον, τετύφατο. Π.
τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

Γαράκεῖμεν *Præteritum perfect. me-
diū*, τ' ἔτυπα, τέτυπας, τέτυπε. Δ. τετύπατον, τετύ-
πατον. Γ. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

ὑπὸρρωτέλικος *Præteritū plusquamperfectū*,
ἔπετύφην, ἔπετύφης, ἔπετύφει. Δ. ἔπετύφειον, ἔπε-
τυφείτω. Π. ἔπετύφμεν, ἔπετύφτε, ἔπετύφον.

ὑπὸρρωτέλικος μέσος, *Præteritum plusquam-
perfectum mediū*, ἔπετύπειν, ἔπετύπεις, ἔπετύ-
πει. Δ. ἔπετύπειον, ἔπετυπείτω, Π. ἔπετύπειμεν,
ἔπετύπειτε, ἔπετύπειον.

Ἀόεις *Præteritū indefinitum primum*, ἔτυ-
ψα. ἔτυψας, ἔτυψε. Δ. ἔτύψατον, ἔτυψάτω. Π. ἔ-
τύψαμεν, ἔτύψατε, ἔτυψαν.

Ἀόεις *Præteritū indefinitum secundū*, ἔτυ-
πων, ἔτυπες, ἔτυπε. Δ. ἔτύψον, ἔτυπέτω. Π. ἔτύ-
ψομεν, ἔτύπετε, ἔτυπο. Π.

μον, ὑποίτε, πετύποιεν. Ἀόρ. α. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. Δ. τύψαιζεν, τυψαίτω. Π. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. Ἀόρ. β. τύποιμι, τύποις, τύποι. Δ. τύποιζεν, τυποίτω. Π. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν. Μέλ. α. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι. Δ. τύψοιτον, τυψοίτω. Π. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν. Μέλ. β. τυπῶμι, τυπῶς, τυπῶ. Δ. τυπῶτον, πρίτω. Π. τυπῶμεν, δοῖτε, τυποῖεν.

Ἰδοτακτικὰ ἀνδρῆτικὰ καὶ μέσα.

Subiunctiva activa & media.

Εν. ἐὰν τύπῃω, τύπῃς, τύπῃ. Δ. τύπῃτον, τύπῃον. Π. τύπῃωμεν, τύπῃητε, τύπῃωσι. Παρακεί. ἐὰν τετύφω, ὑφῆς, ὑφῇ. Δ. τετύφῃτον, φῃτον. Π. τετύφωμεν, ητε, τετύφωσι. Παρακεί. μέσος, ἐὰν τετύπω, ὑψῆς, ὑψῇ. Δ. τετύπῃτον, πῃτον. Π. τετύπῶμεν, πητε, τετύπῶσι. Ἀόρ. α. ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ. Δ. τύψῃτον, ψῃτον. Π. τύψῶμεν, ψητε, τύψῶσι. Ἀόρ. β. ἐὰν τύπω, τύψῃς, τύψῃ. Δ. τύπῃτον, ῃτον. Π. τύπῶμεν, τύπῃητε, τύπῶσι.

Ἀπὸ ἑμφατῶν ἀνδρῆτικὰ καὶ μέσα.

Infinitiva activa & media.

Ενεσῶς. τύπῃν. πῶακ. τετυφέναι. μέσος, τετυφέναι. Ἀόρ. α. τύψαι. Ἀόρ. β. τυπῆν. Μέλ. α. τύψειν. μέλων δούτορος, τυπῆις.

μετοχὰ ἀνδρῆτικὰ καὶ μέσα.

Participia activa & media.

Εν. ὁ τύπων, τ' τυπώνος. ἢ τυπύσσει, ὅσης.
 τ' τυπών τυπώνος. Παρακ. ὁ πετυφῶς, φός.
 ἢ πετυφῶς, φῶς. τ' πετυφός, φός. Παρακ.
 μέσος, ὁ πετυπῶς, πῶς. ἢ πετυπῶς, πῶς. τ' πε-
 τυπῶς, πῶς. Ἀόρ. α. ὁ τυψῶς, τυψώντος.
 ἢ τυψῶς, ψῶς. τ' τυψών, τυψώντος. Ἀόρ. β.
 ὁ τυπῶν, τυπώνος. ἢ τυπῶς, ὅσης. τ' τυπῶν, ὄν-
 τος. Μέλ. α. ὁ τυψών ψόντος, ἢ τυψῶς, ὅσης. τ'
 τυψόν, τυψώντος. Μέλ. β. ὁ τυπῶν, ὄντος. ἢ τυ-
 πῶς, ὅσης. τ' τυπῶν, τυπῶντος.

ὁριστικὰ παθητικὰ καὶ μέσων.

Indicativa passiva et media.

Ἐνεσῶς. τυπόμεσθαι τυπῆται. Δ. τυπόμε-
 θον, τυπεσθόν, ὄν. Π. τυπόμεθα, τυπεσθε, τυ-
 πονται. Παρακ. ἐτυπόμεν, ἐτύπη, ἐτύπητο.
 Δ. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην. Π. ἐτυπόμε-
 θα, ἐτύπεσθε, ἐτύπητον. Παρακ. πέτυμμεν,
 πέτυψαι, πέτυπαι. Δ. πετύμμεθον, πέτυψον, πέ-
 τυφθον. Π. πετύμμεθα, πέτυψθε, πετυμμεσθαι εἰσί.

Ἰπὸρρω. ἐπετύμμεν, ἐπέτυψο, ἐπέτυπητο. Δ. ἐπε-
 τύμμεθον, ἐπέτυψον, ἐπέτυψην. Π. ἐπετύμμε-
 θα, ἐπέτυψθε, πετυμμεσθαι ἢ τω. Ἀόρ. α. ἐτύψην,
 ἐτύψης, ἐτύψη. Δ. ἐτύψην, ἡτῶν. Π. ἐτύψην
 μιν, ἐτύψητε, ἐτύψηται. Ἀόρ. β. ἐτύπην, ἐ-
 τύπης, ἐτύπη. Δ. ἐτύπητον, ἡτῶν. Π. ἐτύπη μιν, ἐτύ-
 πητε, ἐτύπηται. Μέλ. α. τυψήσθαι, τυψήσθαι

ἔσεται. Δ. τυφθῆσόμενον, τυφθῆσεσθον, ἦσεσθον.
 Π. τυφθῆσμεθα, τυφθῆσεσθε, φθῆσονται. μέλ. β.
 τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. Δ. τυπήσόμενον,
 τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. Π. τυπήσμεθα, τυπή-
 σεσθε, τυπήσονται. μετ' ὀλίγων μέλων, *Paulo*
post finem. πετύφομαι, πετύφῃ, πετύφεται. Δ.
 πετυφόμενον, πετύφασθον, πετύφασθον. Π. πετυ-
 φόμεθα, πετύφασθε, πετύφονται. μέσθ. αόρ.
 α. ἐτυφάμην, ἐτύφω, ἐτύφατο. Δ. ἐτυφάμε-
 νον, ἐτύφασθον, ἐτυφάσθην. Ρ. ἐτυφάμεθα,
 ἐτύφασθε, ἐτύφηντο. μέσθ. αόρ. β. ἐτυπόμην,
 ἐτύπω, ἐτύπητο. Δ. ἐτυπόμενον, ἐτύπεσθον,
 ἐτυπέσθην. Π. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.
 μέσθ. μέλ. α. τύφομαι, τύφῃ, τύφεται. Δ. τυ-
 φόμενον, τύφασθον, τύφασθον. Ρ. τυφόμεθα,
 τύφασθε, τύφονται. μέσθ. μέλ. β. τυψῶμαι.
 τυψῶ, τυψήται. Δ. τυψόμενον, τυψήσθον, τυ-
 ψήσθον. Π. τυψόμεθα, τυψήσθε, τυψήνται.

Γροσὰ καὶ παρὰ μέτρα.

Imperativa passiva et media.

Ἔν. τύψῃ, τυψήσθω. Δ. τύψθῆσθον, τυψήσθων.
 Π. τύψθῆθε, τυψήσθωσαν. παρακ. τέτυφο, τε-
 τύφω. Δ. τέτυφον, τετύφω. Ρ. τέτυφθε,
 τετύφωσαν. αόρ. α. τύφθητι, τυφθήτω. Δ.
 τύφθητον, τυφθήτων. Π. τύφθητε, τυφθήτω-
 σαν. αόρ. β. τύπηθι, τυπήτω. Δ. τύπηθην, τυπή-

μεθα,οισθε,οιντο.μέσ.μέλ.β.τυποίμην,οίο,οίτο.
δ.τυποίμεθον,οίοθον,οίοθην.π.τυποίμθα,οίοθε,
οίντο. ὕποτακτικὰ παθητικὰ καὶ μέσα.

Subiunctiva passiva et media.

ἐν.ἐὰν τύπῳμαι,τύπῃ,τύπῃται.δ.τυπώ-
μθον,πῃθον,πῃθον.π.τυπώμθα,ηθε,τύπων
ται. πῆακ.πετυμμένθ' ἐὰν ᾧ ἦς ἤ.πετυμμέ-
νω ἦτον,ῆτον.πετυμμένοι ᾧμεν,ἦτε,ᾧσι. ἁόρ.
α.ἐὰν τυφθῶ,τυφθῆς,θῆ.δ.τυφθῆτον,θῆτολ.
ω.τυφθῶμεν,τυφθῆτε,θῶσι. ἁόρ.β.ἐὰν τυπῶ,
τυπῆς,πῆ.δ.τυπῆτον,τυπῆτον.π.τυπῶμεν,τυ
πῆτε,ᾧσι. μέσ.ἁόρ.α.ἐὰν τύψωμαι,τύψῃ,τύψῃ
ται.δ.τυψώμθον,τύψῃθον,ηθον.π.τυψώμθα,
τύψῃθε,τύψωντ. μέσ.ἁόρ.β.ἐὰν τύπωμαι,
τύπῃ,τύπῃται.δ.τυπώμθον,τύπῃθον,ηθολ.
π.τυπώμθα,τύπῃθε,τύπωνται.

Ἀπὸ ἐμφατα παθητικὰ καὶ μέσα.

Infinitiva passiva et media.

ἐν.τύπῃεσθ.πῆακ.πετύφθαι.ἁόρ.α.τυφθῆ-
ναι.ἁόρ.β.τυπῆναι.μέλ.α,τυφθῆσεσθ. μέλ.β.
τυπῆσεσθ. μετ' ὅλ.μέλ.πετύψεσθ.μέσ.ἁόρ. α.
τύψασθ.β.τυπέσθ. μέσ.μέλ.α.τύψεσθ.β.τυ-
πῆσθ. μετοχαὶ παθητικὰ καὶ μέσα.

Participia passiva et media.

ἐν.ὁ τυπόμενος,τῷ μὲν.ἢ τυπόμενῃ,μὲνης.
δ.τυπόμενον,μὲν. πῆακ.ὁ πετυμμένος,μέ-

νσ. ἡ τετυμμένη, μλίνσ. ᾠ τετυμμένον, μλίνσ. ᾠρ.
 α. ὁ τυφθεῖς, θέντος. ἡ τυφθεῖσα, θείσης. ᾠ τυφθέν,
 έντος. ᾠρ. β. ὁ τυπείς, έντος. ἡ τυπείσα, πείσης. β.
 τυπέν, έντος. μέλ. α. ὁ τυφθῆσόμενθ, μλίνσ. ἡ
 τυφθῆσομένη, μλίνσ. β. τυφθῆσόμενον, μλίνσ.
 μέλ. β. ὁ τυπηθόμενθ, μλίνσ. ἡ τυπησομένη, μέ-
 νης. β. τυπηθόμενον, μλίνσ. μετ' ὀλίγου μ. ὁ τετυ-
 φόμενθ, μλίνσ. ἡ τετυφομένη, μλίνσ. β. τετυφό-
 μενον, μλίνσ. μέσθ. ᾠρ. α. ὁ τυψάμενθ, μέ-
 νσ. ἡ τυψαμένη, μλίνσ. β. τυψάμενον, μλίνσ. μέ-
 σθ. ᾠρ. β. ὁ τυψόμενος, μλίνσ. ἡ τυψομένη, μέ-
 νης, ᾠ τυψόμενον, μλίνσ. μέσθ. μέλ. α. ὁ τυψό-
 μενος, μλίνσ. ἡ τυψομένη, μλίνσ. ᾠ τυψόμενος
 μλίνσ. μέσθ. μέλ. β. ὁ τυπῆμενθ, μλίνσ. ἡ τυ-
 πῆμένη, μλίνσ. β. τυπῆμενον, μλίνσ.

Sic καλύπτω, βλάπτω, κόπτω, κλέπτω, ῥίπτω.
 Item ἀμείβω, τρίβω, θλίβω, λείβω, θάλλω,
 βλέπω, λείπω, λαμπω, τέρω, γράφω, σρέφω,
 αλείφω, γλύφω, νέφω.

Exempla verborum barytonorum

secundae coniugationis.

ἔνεως, ἄγω, πῖρατ. ἡ γον, πῖρακ. ἡ χα, μέσθ.
 ἡ χα, ὑποδραστ. ἔχειν, μέσος ἡ γειν, ᾠρ. α. ἡ ξα,
 ᾠρ. β. ἡ γον, μέλ. α. ἄξω, μέλ. β. ἄγω, εἰς. Sic
 λέγω, ἀμέλγω, φεύγω, λήγω, ἐπείγω. Item πλέ-
 κω, διώκω, εἴκω, ἔλκω, τήκω, ἄγχο, ἀρῶ, βέν-

χω, λείχω, ἐλέγχο, τίητω.

Exempla baryton. tertiae coniugat.

ἔν. πλῆθω, παρὰ τ. ἔ. πλῆθον, παρὰ κ. πῆ. πλῆ-
ναι, μέσος, πέπληθα, ὑπερβω. ἐπεπλήκειν, μέσ.
ἐπεπλήκην, ἰόρ. α. ἐπλησα, ἰόρ. β. ἐπλάθον, μέλ.
α. πλήθω, μέλ. β. πλάθω, ἔ. σ. Sic πείθω, αἶ-
νω, κλώθω, νήθω. Item ἄδω, ὀρέιδω, αἰρῶ, ἀεί-
δω, ἀνύτω.

Exempla barytonorū quartae coniugat.

ἔν. φράζω, πῆ. αἱ. ἔ. φάζον, πῆ. κ. πῆ. φαί-
ναι, μέσ. πῆ. φάσαι, ὑπερβ. ἐπεφάνην, μέσ. ἐπεφά-
σκειν, ἰόρ. α. ἐφρασα, ἰόρ. β. ἐφραδον, μέλ. α. φρά-
σθω, μέλ. β. φραδῶ.

ἔν. ὀρύσσω, παρὰ τ. ὠρύσσω, παρὰ κ. ὠρύ-
σαι, μέσ. ὠρύσαι, ὑπερβ. ὠρύσειν, μέσ. ὠρύ-
σκειν, ἰόρ. α. ὠρύξαι, ἰόρ. β. ὠρύξον, μέλ. α. ὀρύ-
ξω, μέλ. β. ὀρύξθω.

Sic ἀπορρίζω, ὀνομαζώ, ἀρπάζω, θαυμάζω,
ἀθροίζω, δανείζω, δημοσιάζω, λακτίζω. Item
νύσσω uel νύττω, πλῆσσω uel πλήττω, πείσσω uel
πείττω, φυλάσσω uel φυλάττω.

Exempla barytonorū quintae coniugat.

ἔν. βάλλω, παρὰ τ. ἐβάλλον, παρὰ κ. ἐβαλ-
ναι, μέσ. ἐβάλα, ὑπερβ. ἐβάλληκεν, μέσ. ἐβά-
λλην, ἰόρ. α. ἐβηλα, ἰόρ. β. ἐβαλον, μέλ. α.
α. βάλλω, μέλ. β. βάλλω.

Ἐν. νέμω, παρ. ατ. ἔνεμον, παρ. κ. νενέμηκα, μέ-
σος νένομα, ὑποδρ. ἐνεμεμήκειν, μέσος ἐνενόμην
ἀόρ. α. ἐνέμω, ἀόρ. β. ἐνάμην, μέλων α. νεμῶ
μέλων β. ναμῶ.

Ἐν. κρίνω, παρ. ατ. ἔκρινον, παρ. κ. κέκρινα,
μέσος κέκρινα, ὑποδρ. ἐκεκρίκειν, μέσος ἐκε-
κρίμην, ἀόρ. α. ἔκρινα, ἀόρ. β. ἔκρινον, μέλων α.
κρίνω, μέλων β. κρινῶ.

Ἐν. σπείρω, παρ. ατ. ἔσπειρον, παρ. κ. ἔσπαρα
κα, μέσος ἔσπαρα, ὑποδρ. ἐσπάρην, μέσος ἐ-
σπείρειν, ἀόρ. α. ἔσπειρα, ἀόρ. β. ἔσπειρον, μέλων
α. σπερῶ, μέλων β. σπαρῶ.

Sic θάλλω, σέλλω, τίλλω, φέμω, βρέμω, γέ-
μω, κλίνω, ἀμβλυώ, τείνω, φαίνω, αἰρώ, ἀγεί-
ρω, σύρω, δέρω, οἰκτείρω.

Exempla barytonorū sextæ coniugat.

Ἐν. ἵππυω, πρ. ατ. ἵππυον, παρ. κ. ἵππυκα,
ὑποδρ. ἵππύκειν, ἀό. α. ἵππυσα, μέλ. α. ἵππύσω.

Sic ἀγρῶ, βασιλῶ, νησεύω, αἶω, χρίω, τίω,
σείω, παίω, θύω, λύω, κωλύω, ξύω, λῶ, κρῶ,
ἀκῶ, πῶ, ἀφλαύω, ποιέω, βοῶ, χρωῶ.

*Formula inflexionis verborum circumfle-
xorum primæ coniugationis.*

Indicativa actiua.

Ἐν. Ποιέω ποιεῶ, facio, ποιέεις ποιῆς, ποιέει
ποιῇ. Δ. ποιέον ποιῶν, ποιέον ποιῶντο.

κ. ποιέομεν ποιῶμεν, ποιέετε ποιῆτε, ποιέσσι ποι-
 ῶσι. κ. ἀρ. α. ἐποιέον ἐποίησαν, ἐποίησθε ἐποίησθε, ἐποίη-
 σε ἐποίησε. δ. ἐποιέον ἐποίησαν, ἐποιέετε ἐποιῆτε, ἐπεί-
 σθησαν. κ. ἐπείσθημεν ἐπείσθημεν, ἐποιέετε ἐποιῆτε, ἐπεί-
 σθησαν ἐποίησαν. κ. ἀρ. κ. πεποιήκα. ἄρ. σ. ἐπεποι-
 ήκα, ἄρ. α. ἐποίησα. μέλ. ποιήσω.

Imperativa activa.

ἐν. ποιέε ποίη, ποιέτω ποιήτω. δ. ποιέον ποι-
 ῶν, ποιέων ποιήτων. π. ποιέετε ποιῆτε, ποιέ-
 τω ποιήτω. π. ἀρ. κ. πεποίηκε. ἄρ. ποιήσθω.

Optativa. ποιέοιμι ποιῶιμι, ποιέοις ποιῆς, ποι-
 έοι ποιῶι. δ. ποιέοιτον ποιῶιτον, ποιέοιτω ποιῶιτω.
 κ. ποιέοιμεν ποιῶιμεν, ποιέοιτε ποιῶιτε, ποιέοιεν ποι-
 ῶιεν. π. ἀρ. κ. πεποίηκα. ἄρ. ποιήσωμι. μέλ.
 ποιήσοιμι.

Subiunctiva. εἰάν ποιέω ποιῶ, ποιέης ποιῆς, ποι-
 έῃ ποιῶ. δ. ποιέῃτον ποιῶντον, ποιέῃτον ποιῶντον.
 π. ποιέωμεν ποιῶμεν, ποιέετε ποιῶτε, ποιέωσι
 ποιῶσι. π. ἀρ. κ. πεποίηκα, πεποίηκας. ἄρ.
 ποιήσθω, ποιήσῃς.

Infinitiva. ποιέειν ποιῆειν. π. ἀρ. κ. πεποίη-
 ναι. ἄρ. ποιήσθαι. μέλ. ποιήσῃν.

Participia. ὁ ποιέων ποιῶν, τὸ ποιέοντ^{ος}
 ποιῶντ^{ος}. ἡ ποιέουσα ποιῶσα, τὴ ποιέουσα ποιῶσα.
 ὁ ποιέον ποιῶν, τὸ ποιέοντος ποιῶντος. π. ἀρ. κ.
 ὁ πεποίηκας. ἄρ. ὁ ποιήσας. μέλ. ὁ ποιήσων.

Indicativa rasβina ε media. ΕΝ. ποιέομαι
 ποιῶμαι, ποιέῃ ποιῶ, ποιέεται ποιείται. δ. ποι-
 εόμην ποιέομην, ποιέεσθον ποιέεσθον, ποιέεσθον
 ποιείσθον. π. ποιέομαι ποιέομαι, ποιέετε ποι-
 είτε, ποιέονται ἔνται. πῖ ακ. ἐποιέομαι ἔμω,
 ἐποιέσθ, ἐποιέσθ, ἐπείτο. δ. ἐποιέομαι ἔμωσ,
 ἐποιέεσθον ποιέεσθον, ἐποιέεσθον ποιέεσθον. π. ἐποιέομαι
 ἔμωσ, ἐποιέετε ποιέετε, ἐποιέονται ἔντο. πῖ ακ.
 ποιέομαι. ὡδρ. ἐπειποίημαι. ὁρ. α. ἐποίη-
 σθον. μέλ. α. ποιήσθον. μετ' ὀλίγον. π. ποι-
 ῶμαι. μέσ. ὁρ. α. ἐποιήσθον. μέσ. μ. ποι-
 ῶμαι.

Imperativa rasβina ε media. ΕΝ. ποιέσθ,
 ποιέεσθ, ποιέεσθ. δ. ποιέεσθ, ποιέεσθ, ποιέεσθ.
 π. ποιέετε ποιέετε, ποιέεσθ, ποιέεσθ. πῖ ακ.
 ποιήσθ, ποιήσθ. ὁρ. α. ποιήσθ. μετ' ὀλίγον.
 π. ποιήσθ. μέσ. ὁρ. α. ποιήσθ, ποιήσθ.

Optativa rasβina ε media. ΕΝ. ποιέομαι
 ποιέομαι, ποιέομαι, ποιέομαι. δ. ποιέομαι
 ποιέομαι, ποιέομαι, ποιέομαι. π. ποιέομαι
 ποιέομαι, ποιέομαι, ποιέομαι. πῖ ακ. ἐποιή-
 σθ, ἐποιήσθ, ἐποιήσθ. ὁρ. α. ποιήσθ, ποιήσθ.
 μέλ. α. ποιήσθ. μετ' ὀλίγον. π. ποιήσθ.
 μέσ. ὁρ. α. ποιήσθ, ποιήσθ.

Subiunctiva rasβina ε media. ΕΝ. ποιέ-
 ομαι, ποιέομαι, ποιέομαι.

παρὰ τ. ἐβόαον ὅων, ἐβόαον ὅας, ἐβόαε ὅα. Δ. ἐβό-
αον ἅτων, ἐβοάει τῶ ἅτῳ. Γ. ἐβοάομεν ὧμεν,
ἐβοάετε ἅτε, ἐβόαον ὅως. παρακί. βεβόηκα.
ὑποδρα. ἐβεβόηκην. ἄορ. ἐβόησα. μέλ. βοήσω.

Imperativa acti. Ἐν. βόαε βόα, βοάτω ἅτῳ.
Δ. βοάον ἅτον, βοάτω ἅτων. Γ. βοάετε ἅτε,
βοάτωσαν ἅτωσαν. πῖρακ. βεβόηκε. ἄορ. βόησον.

Ortativa acti. Ἐν. βοάοιμι ὦμι, βοάοις ὦς, βο-
άοι ὦ. Δ. βοάοιεν ὦεν, βοάοιτω ὦτῳ. Γ. βοά-
οιμεν βοῶμεν, βοάοιτε ὦτε, βοάοιεν ὦεν. πα-
ρακ. βεβόηκοιμι. ἄορ. βοήθωμι. μέλ. βοήθωμι.

Subiunctiva activa. Ἐν. ἐάν βοάω ὦ, βοάης
ἄς, βοάη ἄ. Δ. βοάηεν ἅεν, βοάηεν ἅεν. Γ. βο-
άοιεν ὧμεν, βοάητε ἅτε, βοάωσι ὧσι. παρακ.
βεβόηκε. ἄορ. βοήσω.

Infinitiva activa. Ἐν. βοάειν ἅν. παρακ. βε-
βόηκεναι. ἄορ. βοήσαι. μέλ. βοήσειν.

Participia. Ἐν. ὁ βοάων ὦν, τῷ βοάοντι ὦντις.
ἡ βοάουσα ὧσα, τῇ βοάουσῃ βοάουσα. τὸ βοάοντις
ὦν, τῷ βοάοντι ὦντις. παρακ. βεβόηκός. ἄορ.
βοήσας. μέλ. βοήσωλς.

Indicativa passiva et media. Ἐν. βοάομαι ὦ-
μαι, βεῖη ἄ, βοάεται ἅται. Δ. βοαόμην ὧμε-
νον, βοαέσθον ἅσθον, βοαέσθον ἅσθον. Γ. βοαό-
μθα ὧμεθα, βοαέσθε ἅσθε, βοαόνται ὦνται.
παρὰ τ. ἐβοαόμην ὧμην, ἐβοαύω, ἐβοαύω ἅτῳ.

Δ. ἐβοαόμενον ὠμέον, ἐβοάεον ἄον, ἐβοα-
 ἔειπεν ἀείπεν. Γ. ἐβοαόμεθα ὠμέθα, ἐβοάετε ἄετε,
 ἐβοαόντες ὦντο. παρακ. βεβόημα. ὑποδισσω.
 ἐβεβοήμην. αὐρ. ἐβοήθην. μέλ. βοηθήσμαι.
 μετ' ὅλ. μ. βεβοήσομαι. μέσος αὐρ. ἐβοησάμην.
 μέσος μέλ. βοήσμαι.

Imperatiua passiva est media. Ἐν. βοάσθω, βο-
 αέσθω αἰσθω. Δ. βοάσθεον ἄσθον, βοαέστων αἰ-
 στων. Γ. βοάεθε ἄετε, βοαέσθωσαν αἰσθωσαν. πα-
 ρακ. βεβόησο, βεβοήσθω. αὐρ. βοήθητι, βοηθή-
 τω. μέσος, βόησαι, βοησάσθω.

Optatiua passiva est media. Ἐν. βοαοίμην ὦ-
 μίην, βοαοίσο ὦσο, βοαοίσε βοῶτο. Δ. βοαοίμενον
 ὠμέον, βοαοίσθον ὦσθον, βοαοίειπεν ὠείπεν. Γ. βο-
 αοίμεθα ὠμέθα, βοαοίετε ὠέετε, βοαοίντες βο-
 ῶντες. παρακ. βεβοήμην, βεβοήσο, βεβοήσε. αὐρ.
 βοηθείην. μέλ. βοηθησοίμην. μετ' ὅλ. βεβοησοί-
 μην. μέσος αὐρ. βοησοίμην. μέσος μέλ. βοησοίμην.

Subiunctiua passiva est media. Ἐν. ἐάν βοαοί-
 μαι ὦμαι, βοαή βοᾷ, βοάηται ἄται. Δ. βοαώ-
 μενον ὠμέον, βοάησθον ἄσθον, βοάησθον ἄσθον.
 Π. βοαώμεθα ὠμέθα, βοάηθε ἄετε, βοάων-
 ται ὦνται. παρακ. βεβοῶμαι. αὐρ. βοηθῶ.
 μέσος, βοήσωμαι.

Infinitiua passiva est media. Ἐν. βοάεσθαι ἄ-
 εσθαι. παρακ. βεβοῶσθαι. αὐρ. βοηθῆναι. μέλ.

Βοηθήσεσθαι μετ' ὅλ. βεβοήσεσθαι. μέσος ἀόρ.
βοήσεσθαι. μέσ. μ. βοήσεσθαι.

Participia passiva & media, ἐν. ὁ βοαόμενος
ώμενος, ἡ βοαομένη, ὠμλήν, ᾗ βοαόμενον ὠμένον.
παρ. κ. βεβοημένῳ, ἀόρ. βοηθείς, μέλ. βοηθ-
όμενος, μέσος ἀόρ. βοησάμενος, μέσ. μ. μέμωας
βοησόμενος.

Contractiones αω, αο, αϝ, ω. αοι, ω. αε, α. αῖ, α.
αη, α. αη, α. αlicubi α. Sic ὄρωταίω, ἀγαπάω, γε-
λάω, δαπανάω, θρῶω, σιγάω, μελετάω, νικῶω.

Formula inflexionis verborum circum-
flexorum tertiae coniugationis.

Indicativa actiua, ἐν. χρῶσάω, δευρο, χρυ-
βείς, οἷς, χρῶσαι οἷ. Δ. χρῶσθον ἔλιν, χρῶσθον
ἔτον. Π. χρῶσομεν ἔμεν, χρῶσέτε ἔτε, χρῶσσι
ἔσι. παρ. ατ. ἐχρύσοον ὑσεν, ἐχρύσοοις ὑς, ἐχρύ-
σοοις Δ. ἐχρῶσθον ἔτον, ἐχρῶσέτω ἔτω. Γ.
ἐχρῶσομεν ἔμεν, ἐχρυβέτε ἔτε, ἐχρύσοον ὑρ.
παρ. κ. κε χρύσωκα. ὑποδίσσω. ἐκε χρυσώκην.
ἀόρ. ἐχρύσωσα. μέμνων χρυσώω.

Imperativa actiua, ἐν. χρύσοε σ, χρῶσέτω ἔ-
τω. Δ. χρῶσθον ἔλιν, χρῶσέτων, ἔτων. Π. χρῶ-
ετε ἔτε, χρῶσέτωσαν ἔτωσαν. παρ. κ. κε χρύ-
σωκε. ἀόρ. χρύθσον.

Oratiua actiua, ἐν. χρῶσοιμι οἷμι, χρυσόις
οἷς, χρυσόι οἷ. Δ. χρυσόοιζεν οἷτον, χρυσοοίτω

οίτλω. Γ. χρυσόοι μιν οἷμιν, χρυσόοι τε οἷτε, χρυσό-
οισι οἷσι. παρακ. κε χρυσώκοιμι. αἰόρ. χρυσώ-
σαιμι, μέλλων χρυθῶμι.

Subiunctiva activa. ΕΝ. χρυσόω ὧ, χρυσόῃς οἷς,
χρυσόῃ οἷ. Δ. χρυσόητον ὧτον, χρυσόητον ὧτε. Γ.
χρυσόωμιν ὧμιν, χρυσόητε ὧτε, χρυσόωσι ὧσι.
παρακ. κε χρυθῶ, αἰόρ. χρυσώσω.

Infinitiva activa. ΕΝ. χρυσόειν ἔν, παρακ. κε-
χρυσώκειναι, αἰόρ. χρυσῶσαι, μέλλων χρυθῆναι.

Participia activa. ΕΝ. ὁ χρυσόων ὧν, ἡ χρυσόου-
σα ἔσα, ὁ χρυσόον ἔν. ΠΡΑΚ. ὁ κε χρυθῆς, αἰόρ.
ὁ χρυσῶς, μέλλων ὁ χρυσῶσας.

Indicativa passiva 3^a media. ΕΝ. χρυσίομαι
ἔμην, χρυσῶ οἷ, χρυσέται ἔται. Δ. χρυσόμεθον
ἔμεθον, χρυσόεσθον ἔσθον, χρυσόεσθον ἔτθον.
Π. χρυσόμεθα ἔμεθα, χρυσέσθε ἔσθε, χρυσούν-
ται ἔνται. παρακ. ἐ χρυσόμην ἔμην, ἐ χρυσόου-
σιν ἔσιν, ἐ χρυσόεσθον ἔσθον, ἐ χρυσόεσθον ἔσθον.
Π. ἐ χρυσόμε-
θα ἔμεθα, ἐ χρυσόεσθε ἔσθε, ἐ χρυσούντο οὐντο.
παρακ. κε χρύθμαι, αἰόρ. ἐ χρυθῆναι, μέλλων χρυ-
θῆσομαι, μετ' ὅλ. κε χρυσώσομαι, μέσθ α.
ἐ χρυσώσάμην, μέσθ μέλλων χρυσώσομαι.

Imperativa passiva 3^a media. ΕΝ. χρυσός σῃ,
χρυσείσθω ἔσθω. Δ. χρυσόεσθον ἔσθον, χρυσεί-
σθων ἔσθων. Π. χρυσόεσθε ἔσθε, χρυσείσθων ἔ-

αἰῶσαν. παρὰ κ. κε χρύθω, ὠδω. ἄρ. χρῶ-
 ῖν, μέσος ἄρ. χρύσω, χρύσωσάω.

Ortativa passiva est media. Ἐν. χρυσοίμην οί-
 μην, χρυσόιο οἶο, χρυσόιο οἶο. Δ. χρυσοίμε-
 ῖν, οἶμεῖν, χρυσοίσθην, οἶσθην, χρυσοίσθην οἶ-
 σθην. Π. χρυσοίμεθα οἶμεθα, χρυσόισθε οἶσθε,
 χρυσοίοντο οἶοντο. πᾶν κ. κε χρύσω, ὠ, ὠ. ἄρ.
 χρυσάμην, μ. χρυσώμην, μετ' ὅλ. κε χρυ-
 σοίμην. μέσθ' ἄρ. χρύσωσάμην, μέσθ'
 μέλων χρύσωσάμην.

Subiunctiva passiva est media. Ἐν. ἐάν χρυσό-
 ωμαι ὦμαι, χρυσήσῃ, χρυσήσῃται ὦται. Δ. χρυ-
 σοώμεν, ὠμεν, χρυσήσῃμεν ὠσθον, χρυσήσ-
 ῃμεν ὠσθον. Π. χρυσώμεθα ὠμεθα, χρυσήσ-
 ῃμεθα ὠσθον, χρυσήσονται ὠνται. παρὰ κ. κε χρυσώ-
 μαι, κε χρυσήσῃ, ἦται. ἄρ. χρυσώθω, μέσθ' ἄρ.
 χρυσήσωμαι, ἦται.

Infinitiva passiva est media. Ἐν. χρυσόεσθαι
 εἶναι. παρὰ κ. κε χρυσάσθαι. ἄρ. χρυσάσθαι
 εἶναι. μέλων χρυσάσθαι. μετ' ὅλ. κε χρυσώ-
 σεσθαι. μέσθ' ἄρ. χρυσάσεσθαι. μ. μέλ. χρυσάσεσθαι

Participia passiva est media. Ἐν. ὁ χρυσοόμε-
 νος, ἡ χρυσοομένη, τὸ χρυσοόμε-
 νον, τὴν χρυσοομένην. παρὰ κ. ὁ κε χρυσώμενος, ἄρ. ὁ χρυ-
 σωθῆς. μ. ὁ χρυσωθῆσόμενος. μετ' ὅλ. ὁ κε χρυ-
 σοόμενος. μέσθ' ἄρ. ὁ χρυσάμενος. μέσθ' μ.

ὁ χυθροόμενος.

Contractiones οω, ω. οε, οο, οε, ε. οει, οι ε. οοι, οη, οι ε. ω. Sic πληρόω, σωρόω, στεφαλόω, ακριβόω, αξιοόω, κενόω, λυτρόω, ὀρόω.

*Formula inflexionis verborum in μι
primæ coniugationis.*

Indicativa acti. ΕΝ. τίθμι ποπο, τίθης, τίθησι. Δ. τίθετον, τίθετον. Π. τίθεμεν, τίθετε, τίθεισι. παρὰ τ. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Δ. ἐτίθετον, ἐτίθε-
τῳ. Γ. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν. παρὰ κ. πέ-
θειναι, πῶδρσι. ἐπέθειναι, ἄορ. α. ἐθήκη, *irregu-
lariter*. ἄορ. β. ἐθήν, ἐθής, ἐθή. Δ. ἐθέτον, ἐθέτῳ.
Γ. ἐθέμεν, ἐθέτε, ἐθέσαν. μέλ. θήσοιμι.

Imperativa. ΕΝ. τίθετι, τίθετω. Δ. τίθετον, τίθε-
των. Π. τίθετε, τίθετωσαν. παρὰ κ. τίθει, ἄορ.
α. θήκον *invisitatus*, ἄορ. β. θέτι καὶ θές, θέτω. Δ.
θέτον, θέτων. Γ. θέτε, θέτωσαν.

Orativa. ΕΝ. πθείω, πθείης, πθεί. Δ. πθείον, π-
θίητῳ. Γ. πθείμεν, πθείντε, πθείσαν καὶ π-
θείς, παρὰ κ. τεθείκοιμι, ἄορ. α. θήκημι *invisita-
tus*, ἄορ. β. θείω, θείης, θείν. Δ. θείον, θείητῳ. Π.
θείμεν, θείντε, θείσαν καὶ θείς, μέλ. θήσοιμι.

Subiunctiva. ΕΝ. εἰπὼ, πθῆς, πθῆ. Δ. πθῆον, π-
θῆον. Γ. πθῶμεν, πθῆτε, πθῶσι. παρὰ κ. τεθείη, ἄορ.
α. θήκω *invisitatus*, ἄορ. β. πῶ, πθῆς, πθῆ. Δ. πθῶν,
πθῶν. Π. πθῶμεν, πθῆτε, πθῶσι.

Infinitiva. ἔν. πιδέναι, παρὰκ. τεθδικέναι, αόρ. α. θῆκαι *invisit.* αόρ. β. θείναι, μέλ. θήσεις.

Participia. ἔν. ὁ πθεὶς ἢ πιδένζες, ἡ πθεισα, ἡ θείσης, ὃ πιδέν ἡ δένζες. παρὰκ. ὁ τεθδικός, αόρ. α. θῆκας *invisitat.* αόρ. β. ὁ θείς τῶ δένζες, ἡ θείσα θείσης, ὃ δέν δένζες. μέλων ὁ θήκων.

Indicativa passiva et media. ἔν. ἡδε μου, ἡδε σου, τίδεταί. Δ. ἡδέμενον, τίθεσθον, δοσθον. Π. πιδέμεθα, τίθεσθε, τίθενται. παρὰκ. ἐπιδέμω, ἐτίθεσο καὶ ἐτίθω, ἐτίθω. Δ. ἐπιδέμενον, ἐτίθεσθον, ἐπιδέσθην. Γ. ἐπιδέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο. παρὰκ. πέθμαι, ἔπιδω. ἐτεθείμω, αόρ. α. ἐπέσθην, μέλων α. τεθήσομαι, μετ' ὀλίγον μ. τεθείσομαι, μέσος αόρ. α. ἐσθκαίμω *invisitatus*, β. ἐδέμω, ἐδοσο καὶ ἔθω, ἔθω. Δ. ἐθέμενον, ἐδοσθον, ἐδέσθην. Π. ἐθέμεθα, ἐδοσθε, ἐδεντο. μέσος μέλων α. θήσομαι.

Imperativa. ἔν. τίθεσο καὶ τίθω, πθέστω. Δ. τίθεσθον, ἡθέστων. Γ. τίθεσθε, πθέστωσαν. παρὰκ. πέθσο, αόρ. πέσθην, μέσος αόρ. α. θῆκαι *invisitatus*, μέσος αόρ. β. θέσο καὶ ἔθω, θέστω. Δ. θέσθον, θέστων. Γ. θέσθε, θέστωσαις.

Ortativa. ἔν. πθείμω, πθείω, πθείτο. Δ. πθείμενον, πθείσθον, πθείσθην. Π. πθείμεθα, πθείσθε, πθείντο. παρὰκ. τεθείμω, αόρ. α. τεθείω, μέλωρ τεθσοίμω, μετ' ὀλίγον, τεθσοίμω, μέσος

ἀόρ. α. ἀγκυλίμῳ *invisitatus*, μέσος ἀόρ. β. θείμῳ,
θεῖο, θεῖζ. Δ. θείμεθον, θεῖσθον, θεῖσθην. Γ. θείμεθα,
θεῖσθε, θεῖνζ. μέσος μέλων. α. ἀησοίμῳ.

Subiunctiva. Ἐν. ἐάν ἡθώμῃ, πθῇ, πθῇται. Δ.
ἡθώμεθον, ἡθῶσθον, ἡθῶσθην. Π. πθώμεθα, ἥσθε,
πθῶνται. ᾠαρακ. τεθώμῃ, ἀόρ. α. τεθῶ, μέ-
σος ἀόρ. α. θήηθῃ *invisitatus*, μέσος ἀόρ. β.
θῶμῃ, θῇ, θῇται. Δ. θῶμεθον, θῶσθον, θῶσθην. Π.
θῶμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infinitiva. Ἐν. τίθεσθαι, παρ. τεθεῖσθαι, ἀόρ.
τεθῶμαι, μετ' ὅλ. τεθείσεσθαι, μέλων α. τεθή-
σεσθαι, μέσος ἀόρ. α. θήησθαι *invisitatus*, μέσος
ἀόρ. β. θέσθαι, μέσος μέλων α. θήσεσθαι.

Participia. Ἐν. ὁ ἡθέμενος, ᾠαρακ. ὁ τεθειμένος,
ἀόρ. α. ὁ τεθείς, μέλων α. ὁ τεθησομένῳ, μετ'
ὅλί. ὁ τεθῆσομένῳ, μέσος ἀόρ. α. ὁ ἡημένος
invisitatus, μέσος μέλων α. ὁ ἡημένῳ. Sic
ἴημι, ἀφίημι, ἵημι, διεξίημι, ὅτι *quedam poetica*,
νιδίζημι, ὀλυμι.

*Formula inflexionis verborum in με
secundæ coniugationis.*

Indicativa activa. Ἐν. ἴστημι *statuo*, ἴσῃς, ἴσῃσι.
Δ. ἴστατον, ἴστατον. Π. ἴσταμεν, ἴστατε, ἴστασι. ᾠαρακ.
ἴσῃην, ἴσῃς, ἴσῃ, Δ. ἴστατον, ἴσῃτην. Π. ἴσταμεν, ἴστατε, ἴστα-
σαν, ᾠαρακ. ἔστακα, ἔστασαν. ἔστακην, ἀόρ. α. ἔστη-
σα, ἀόρ. β. ἔσῃην, ἔσῃς, ἔσῃ. Δ. ἔστατον, ἔσῃτην. Π. ἔστημεν,

ἔστητε, ἔστησαν. μέλων σήσω.

Imperativa. Εὐ. ἴσταθι, ἰσάτω. Δ. ἴσταθον, ἰσάτων. Π. ἴστατε, ἰσάτωσαν. παρὰ κ. ἔστακε, ἀόρ. α. σήστον, ἀόρ. β. σῆθι, σήτω, αἰῆς σαῖθι, ἔσθι.

Orativa. Εὐ. ἰσαίλω, ἰσαίης, ἰσαίη. Δ. ἰσαίητον, ἰσαίήτω. Π. ἰσαίημεν, ἰσαίητε, ἰσαίησιν καὶ ἰσαίη. πρ. ἔσαινομι, ἀόρ. α. σῆθαιμι, ἀόρ. β. σαίλω, σαίης, σαίη. Δ. σαίητον, σαίήτην. Π. σαίημεν, σαίητε, σαίησιν καὶ σαίη. μέλ. σῆσοιμι.

Subiunctiva. Εὐ. ἐάν ἰσῶ, ἰσῆς, ἰσῆ. Δ. ἰσῶμεν, ἰσῶτον. Π. ἰσῶμεν, ἰσῶτε, ἰσῶσι. παρὰ. ἐάν ἔσῃς, ἀόρ. α. σῆσω, ἀόρ. β. σῶ, σῆς, σῆ. Δ. σῆτον, σῆτον. Π. σῶμεν, σῆτε, σῶσι.

Infinitiva. Εὐ. ἰσάναι, παρ. ἔσαικάναι, ἀόρ. α. σῆσαι, ἀόρ. β. σῆναι, μέλων σῆσειν.

Participia. ὁ ἰσῶς, τὸ ἰσάνους. ἡ ἰσῶσα, ἰσῶσης. τὸ ἰσάν, ἰσάνους. παρ. ὁ ἔσαικός, ἀόρ. α. ὁ σῆσας, ἀόρ. β. ὁ σῆς, σάνους. ἡ σῶσα, σῶσης. τὸ σάνσαν, τὸ μέλων ὁ σῆσωκς.

Indicativa passiva et media. Εὐ. ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσταται. Δ. ἰσαμῶθον, ἴσασθον, ἴσασθον. Π. ἰσαμῶθα, ἴσασθε, ἴσανται. παρὰ τ. ἰσαμῶ, ἴσασο καὶ ἴσω, ἴσαθ. Δ. ἰσαμῶθον, ἴσασθον, ἰσαμῶσθην. Π. ἰσαμῶθα, ἴσασθε, ἴσαντο. παρὰ κ. ἔσταμαι, ἔσασμαι. ἔσαμῶ, ἀόρ. α. ἔσαμῶσθην, μέλων α. σαθήσομαι, μετ' ὅλ. ἔσαμῶσομαι, μέσος ἀόρ. α.

ἔσθιμίμω, μέσος ἄορ. β. deest in hoc verbo. μέσος
μέλων α. σήθιμι.

Imperatiua. ἔν. ἴστατο καὶ ἴτω, ἰσάοτω. Δ. ἴστα-
οθον, ἰσάοθω. Π. ἴσταθε, ἰσάοθωσαν. παρακ. ἔ-
σασο, ἄορ. α. σάθημι, μέσθ' ἄορ. α. σήθιμι.

Optatiua. ἔν. ἰσαίμω, ἰσαῖο, ἰσαῖο. Δ. ἰσαί-
μεθον, ἰσαῖοθον, ἰσαῖοθην. Γ. ἰσαίμεθα, ἰσαῖοθε,
ἰσαῖντο. παρακ. ἰσαίμω, ἄορ. α. σαθείω, μέλ.
α. σαθησίμω, μετ' ὀλ. ἔσαθείω, μέσος ἄορ. α.
σησαίμω, μέσος μέλων α. σηθείω.

Subiunctiua. ἔν. ἐάν ἰσῶμι, ἰσῶ, ἰσῶται. Δ. ἰσῶ-
μυθον, ἰσῶοθον, ἰσῶοθον. Π. ἰσῶμυθα, ἰσῶοθε, ἰσῶντη.
παρακ. ἐάν ἔσῶμι, ἄορ. α. σαθῶ, μέσθ' ἄορ.
α. σήσωμι.

Infinitiua. ἴστασθαι, παρακ. ἔστασθαι, ἄορ. σα-
θῆναι, μέλων σαθησεσθαι, μετ' ὀλί. ἔσασεσθαι,
μέσος ἄορ. α. σήσασθαι. μέσος μέλ. σήσεσθαι.

Participia. ἔν. ὁ ἰσάμενος, ἡ ἰσαμένη, τ' ἰσα-
μενον. παρακ. ὁ ἔσαμενος, ἄορ. ὁ σαθείς, μέλ.
ὁ σαθησόμενος, μετ' ὀλί. ὁ ἔσασόμενος, μέσος
ἄορ. α. ὁ σησάμενος, μέσος μέλων ὁ σησάμενος.

Sic τλήμι, πίπηνμι, ἵπηνμι, βίβηνμι, δάμνη-
μι, poetica pleraque.

Formula inflexionis verb. in μι 3. coniugat.

Indicatiua actiua. ἔν. δίδωμι δο, δίδως, δίδω-
σι. Δ. δίδοτον, δίδοτον. Γ. δίδομεν, δίδοτε, δίδενσι.

παράτ. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω. Δ. ἐδίδοντο, ἐδί-
δότην. Π. ἐδίδοντο, ἐδίδετε, ἐδίδοντο. παρακεί.
δέδωκε, ἔδωκε. α. ἔδωκε inre-
gulariter, ἄορ. β. ἔδωκε, ἔδωκε, ἔδωκε. Δ. ἔδωκε, ἐδότην.
Π. ἔδωκε, ἐδότην, ἐδότην. μέλ. δώσω.

Imperativa. Ἐν. δίδου, δίδου. Δ. δίδου, δι-
δότην. Π. δίδου, δίδου. παρακ. δέδωκε, ἄορ.
α. δέδωκε inusitat. ἄορ. β. δέδωκε καὶ δέδωκε, δίδου. Δ. δι-
δότην, δίδου. Π. δίδου, δέδωκε.

Optativa. Ἐν. δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι. Δ. δίδωμι-
τον, δίδωμι. Π. δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι καὶ
δίδωμι. παρακ. δέδωκε, ἄορ. α. δέδωκε in-
usitat. ἄορ. β. δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι. Δ. δίδωμι, δίδωμι.
Π. δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι καὶ δίδωμι. μέλ. δώσω,
δώσω.

Subiunctiva. Ἐν. ἐάν, δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι. Δ. δίδωμι,
δίδωμι. Π. δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι. παρακ. δε-
δωκε, ἄορ. α. δέδωκε inusitat. ἄορ. β. ἐάν, δίδωμι,
δίδωμι. Δ. δίδωμι, δίδωμι. Π. δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι.

Infinitiva. Ἐν. δίδωμι. παρακ. δέδωκε. ἄ-
ορ. α. δέδωκε inusitat. ἄορ. β. δίδωμι, μέλ. δώσω.

Participia. Ἐν. ὁ δίδων, δίδων. Δ. ὁ δίδων,
δίδων. Π. δίδων, δίδων. παρακ. ὁ δέδωκε, ἄορ. α.
ὁ δέδωκε inusitat. ἄορ. β. ὁ δίδων, δίδων, ἢ δίδων δίδων.
Π. δίδων, δίδων. μέλ. ὁ δίδων.

Indicativa passiva & media. Ἐν. δίδωμαι, δι-

ἀόρ. ζεύξαι. μέλ. ζεύξεν.

Participia. Ἐν. ὁ ζυγνύς, τῷ ζυγνύῳ. ἡ ζυγνύσα, ὑπὸς. τὸ ζυγνύ, ὡς. παρακ. ὁ ζευχὺς deest. ἀόρ. ὁ ζεύξας, ζεύξαντας. μέλ. ὁ ζεύξων.

Indicativa passiva & media. Ἐν. ζεύγνυμαι, ζεύγνυθαι, ζεύγνυται. Δ. ζυγνύμεθον, ζύγνυσθον, ζύγνυσθον. Π. ζυγνύμεθα, ζύγνυσθε, ζύγνυσθη. παρ. τ. ἐζυγνύμεν, ἐζυγνυσσιν, ὑβ. Δ. ἐζυγνύμεθον, ἐζύγνυσθον, ἐζυγνύσθην. Π. ἐζυγνύμεθα, ἐζύγνυσθε, ἐζύγνυσθε. παρ. κ. ἐζυγμαι. ὑβ. ζω. ἐζύγμεν. ἀόρ. ἐζύχην. ἀόρ. β. ἐξύγην. μέλ. α. ζυχθήσομαι. μέλ. β. ζυγήσομαι. μετ' ὀλί. ἐξέξομαι. μέσος ἀόρ. α. ἐξευξάμεν. μέσος μέλ. α. ζεύξομαι, pleraque inusitata.

Imperativa. Ἐν. ζύγνυσσο, ζυγνύστω. Δ. ζύγνυσθον, ὑπάτων. Π. ζύγνυσθε, ζυγνύστωσαν. παρ. ἐζυξο, ἀόρ. α. ζύχθητε, ἀόρ. β. ζύγηθι, μέσος ἀόρ. α. ζεύξαι.

Optativa. ἀόρ. α. ζυχείην, ἀόρ. β. ζυγείησ. μέλ. α. ζυχεήσοίμην, μέλ. β. ζυγηθείμην, μέσος ἀόρ. α. ζευξάίμην, μετ' ὀλί. ἐζυξοίμην, μέσος μέλ. α. ζευξοίμην, pleraque inusitata.

Subiunctiva. ἀόρ. α. εἰαν ζυχεῖω, ἀόρ. β. ζυγῶ, μέσος ἀόρ. α. ζευξώμαι.

Infinitiva. Ἐν. ζύγνυσθαι, παρ. κ. ἐζυχεῖν, ἀόρ. α. ζυχεῖναι. β. ζυγῆναι. μέλ. α. ζυχεῖσθαι.

θαί.β.ζυγήσεσθαι. μετ' ὅλ. μέλ. ἐξδύξεσθαι. μέ-
σος αὐός. α. ξδύξεσθαι. μέσος μέλ. α. ξδύξεσθαι.

Participia. Ἐν. ὁ ξδυγνύμενος, πᾶσι. ἐξδυγμέ-
νος, αὐός. α. ξδυχθεὶς, αὐός. β. ζυγείς, μέλ. α. ξδυχθεὶς
μενος, β. ζυγισόμενος, μετ' ὅλ. ἐξδυξόμενος, μέσ.
αὐός. α. ξδυξαίμενος, μέσος μέλ. α. ξδυξόμενος, *in-*
suata pleraque. Sic δέκνυμι, πήγνυμι, ἄγνυμι,
ἀδύλλνυμι, ἀμυθύννυμι, πεταλύννυμι, στρώννυμι.

Coniugatio quorundam verborum

in μι anomalorum.

Indicativa. Ἐν. εἰμὶ *sum*, εἶ, ἔσσι. Δ. ἐσόν, ἐσόν.
π. ἐσμεν, ἐσε, εἰσί. παρατ. ἴω, ἦς, ἦ. Δ. ἦτον, ἦτῳ.
π. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. ὑπορσῶ. ἦμιλῳ, ἦσο, ἦτο. Δ. ἦ-
μυθον, ἦσθον, ἦσθην. π. ἦμυθα, ἦσθε, ἴωτο. μέλ. ὡς
ἐσομαι, ἐσῃ, ἐσεται καὶ ἔσται. Π. ἐσόμευθον, ἐσεσθον,
ἐσεσθον. π. ἐσόμευθα, ἐσεσθε, ἐσοντα.

Imperativa. Ἐν. ἴσθι καὶ ἐσο, ἔστω. Δ. ἐσόν, ἐσών.
π. ἐσε, ἐσώσαν.

Optativa. Ἐν. εἴλω, εἴης, εἴη. Δ. εἴητον, εἴητῳ.
π. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν καὶ εἴεν. μέλ. ἐσοίμιλῳ,
ἐσοιο, ἐσοιτο. Δ. ἐσοίμυθον, ἐσοισθον, ἐσοίσθην. π.
ἐσοίμυθα, ἐσοισθε, ἐσοιντο.

Subiunctiva. Ἐν. ἐάν ᾧ, ᾗς, ᾗ. Δ. ᾗτον, ᾗτον. π. ᾧ-
μεν, ᾗτε, ᾧσι.

Infinitiva. Ἐν. εἶναι, μέλων ἐσεσθαι.

Participia. Ἐν. ὁ ᾧν, τὸ ᾧντος. ἡ ᾧσα, ᾧσης. ᾧ

ὄν, ὄντος. μέλ, ὁ ἐὼ μένος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Εἶμι vado, εἰς καὶ εἶ, εἶσι. δ. ἰόν, ἰόν. π. ἰμεν, ἰτε, ἰσι καὶ ἰασι, vnde εἰσίασι, βωλίασι, περσίασι, αἰλίασι, κατίασι, διτίασι, μετίασι, παρίασι, ἐπεξίασι, acuta antepenultima, oratoria. παρὰ τ. εἶμ, εἰς, εἶ. δ. ἰόν, ἰπῶ. π. ἰμεν, ἰτε, ἰσαν. παρὰ κ. εἶκα inusitatus. μέσος ἦα, ἦαο, ἔ poetice ἦῖα, ἦῖαο. μέσος ᾠδρῶ. ἦφν, ἦεις, ἦει. δ. ἦεν, ἦείπῶ. π. ἦεμεν, ἦεπε, ἦεσαν καὶ ἦεσαν, ἔ per syncope ἦμεν, ἔ oratoria: vnde ἀπῆεν abscesseram, ἀνῆφν ascenderam, ἔξῆφν exieram, ἐπεξῆφν inuaseram, περσῆφν accesseram. μέλων α. εἶθε, ἔ αόρ. α. εἶσα inusitat. vnde ἦῖσαν poetice. αόρ. β. ἰόν, ἰδῶ, ἰε, ἔ c. poetica.

Imperatiua. Εἴ. ἰθι καὶ εἴ, ἰθι. δ. ἰτόν, ἰτόν. π. ἰτε, ἰπῶσαν, hinc ἀπιθι abi, ἐξιθι, ἐξῆ exi, διδῆ prosequere.

Optatiua ἔ Subiunctiua huic desunt. Infinitiuī praesens ἰνα, poetic. ἔ εἶνα inusitat. vnde ἀπείνα ἔ παρῆνα.

Participium praesens, ὁ ἰὼν, ἰόντος. ἡ ἰῶσα, ἰούσης. τὸ ἰὼν, ἰόντῳ, vnde ἀπιὼν abiens, ἔξῆ ἰὼν egrediens, καπιὼν descendens, ἐπιὼν adueniens, inuadēs, ἔ similia, oratoria.

Ἰημι vado, ἰης, ἰησι, ἔ c. poetic. παρὰ τ. ἰλῶ, ἰης, ἰη, ἔ c. fere inusitata, aut tantum poetica: vnde

videntur componi ξωίνμι intelligo, ξωίλω intelle-
xi, διεξίνμι percurro, ὀζίνμι exco, ὀζίλω. Huic
quoque tribui potest μέσος παρην. ἦα, ὧ hy-
persym. ἦδν, paulo superius positi.

Infinitiva ισίαι, unde ἀπικάαι, παρικάαι, ὀζ-
ικάαι, διεξικάαι, μετικάαι, ξωικάαι.

Indicativa παβίνα. ἰέμαι, παρὰτατ. ἰέμιλω.
imperat. ἰδο. infinit. ἰέσθαι. participia ἰέμεν ὧ,
ὧς poetica.

ἰνμι mitto poetic. ἰήσ, ἰήσι. δ. ἰέον, ἰέον. π. ἰέ-
μεν, ἰέτε, ἰέσι καὶ ἰέσι ἰωνικῶς, καὶ ἰάσι ἀφι-
κῶς, unde αἰῖασι, ζωῖασι, προῖασι, ἀνῖασι, καὶ δι-
ῖασι, μεθῖασι, παρῖασι. παρὰτατ. ἰλω, ἰήσ, ἰή, pro
quibus in usu sunt ἰέον, ἰούω. ἰέβ, ἰέσ. ἰέε, ἰέ, unde
ἀφῖδ ὧ ἠφῖδ more Attico, ὧ προῖδ. π. ἰέ-
μεν, ἰέτε, ἰέσαν. παρὰτατ. ἰνῖα inusitat, unde ἀ-
φεικῶς, ἀφῖκάναι, ὧ παρεικῶς, παρῖκάναι.
ἀόρ. α. ἦν irregularis, sed tamen usus et fa-
miliaris etiam oratoribus, unde ἀφῖνα, παρῖνα.
ἀόρ. β. ἦν, ἦς, ἦ. δ. ἔτον, ἔτω. π. ἔμεν, ἔτε, ἔσαν.
μέλλων ἦθ, unde ἀφῖθ, μεθῖσω, ἀνῖθ, κα-
θῖσω, ἐφῖσω.

Imperativa. ἔν. ἰέθι, ἰέτω, ὧς. ἀόρ. β. ἔς, ἔτω
δ. ἔτον, ἔτων. π. ἔτε, ἔτωσαν, unde ἀφῖθ, ἐφῖθ,
προῖθ, παρῖθ, ἀνῖθ, καὶ θες.

Oratiua. ἔν. ἰείλω, ἰείης. ἀόρ. β. εἴλω, εἴης. μέλ.

α. ἡσοίμι, ἡσοίς, &c.

Subiunctiva. Ἐν, ἐάν ἰδῶ, ἴῃς, ὧνδε προσίω, &c. προΐω. ἄορ. β. ἐάν ὦ, ῥῃς, ῥῃ. ἔω vero & εἶω, ὧνδε ἐάν ἐφείω, ἐφείης, ἐφείῃ poetica sunt.

Infinitiva, Ἐν. ἰκύναι. τῶαρ. εἰκύναι *inuisitat.* ὧνδε κῶθκύναι, τῶαρ κύναι, ἀφκύναι. ἄορ. β. εἶναι *inuisitat.* ὧνδε κῶθῖναι, ἀφῖναι *usitata.*

Particip. Ἐν. ὁ ἰεῖς, ἡ ἰεῖσα, & ἰκύν. τῶαρ. εἰκώς *inuisit.* ὧνδε ἀφεικώς, κῶθεικώς, τῶαρ κῶς. ἄορ. β. εἶς, εἶσα, &c., pro quibus magis in usu sunt composita, ὧνδε ἀφείς, παρείς.

Indicativa passiva & media. ἰέμαι, ἰέσαι. παρατ. ἰέμῳ. τῶαρ κ. εἶμαι, εἶσαι, εἶται, ὧνδε εἰμλνθ, ἀφειμλνθ, κῶθειμλνθ. ὧνδε σῶ. εἶμην. ἄορ. α. εἶδην καὶ εἶδην, ὧνδε ἀφείδην & ἀφείδην. μέλ. ἐδῆσομαι *inuisit.* ὧνδε ἀφεδῆσομαι. μέσος μέλ. ἡσομαι *inuisit.* ὧνδε ἀφῆσομαι, προσῆσομαι. μέσος ἄορ. α. ἡκῶμῳ *inuisit.* ὧνδε προσῆκῶμῳ, προσῆκῶμῳ. μέσος ἄορ. β. ἐμῳ, ἔσο καὶ ἔετο, &c.

Imperativa. Ἐν. ἰδῶ, ἰέδω. μέσος ἄορ. β. ἔσο, καὶ ἔα ἄπικῶς, ἔδω. Δ. ἐδῶν, ἔδων. Π. ἐδῶτε, ἔδωσαν, ὧνδε πρόσ, κῶδου, πρόσ.

Orat. Ἐν. ἰεῖμῳ. ἄορ. α. ἐθειῶ *inuisit.* ὧνδε ἀφειθειῶ. μέλ. α. ἐδῆσοίμῳ *inuisitat.* ὧνδε ἀφεδῆσοίμῳ. μέσος ἄορ. α. ἡκῶμῳ *inuisit.* μέσθ

ἀόρ. β. εἰμῶ, εἶσο, εἶζ, unde πρῶμῶ, ἀφείμῶ,
πρῶμῶ. μέσος μέμῶν α. ἡσόμενῶ inisfit. unde
ἀφῆσόμενῶ.

Subiunctiva. εἰάν ιδῶμαι, ἴῃ, ἴῃται. ἀόρ. ἐθῶ,
unde παρεθῶ, ἀφεθῶ. μέσος ἀόρ. ἡκῶμαι inis-
fita. μέσος ἀόρ. β. ὤμαι, ῶ, ῶται, unde πρῶμαι.

Infinitiva. ἔεσθαι. παρῆσθαι, unde ἀφεί-
σθαι, καθεῖσθαι. ἀόρ. ἐθῆναι inisfit. unde ἀφεθῆ-
ναι, μέμῶν ἐθῆσεσθαι inisfitat. unde ἀφεθῆσεσθαι.
μέσος ἀόρ. α. ἡκῶσθαι inisfit. unde πρῶσθαι.
μέσος ἀόρ. β. ἐσθαι inisfit. unde ὑφέσθαι, πρῆσθαι, ἀ-
φέσθαι. μέσος μέμῶν ἡσεσθαι inisfit. unde ὑφῆσε-
σθαι, ἀφῆσεσθαι.

Participia. ὁ ἰέμενος, unde πρῶἰέμενος, πρῶσιέ-
μενος. παρῆμενος, εἰμενός, unde παρειμενός, κα-
θειμενός. ἀόρ. α. ἐθεῖς inisfit. unde ἀφεθεῖς, παρε-
θεῖς. μέμῶν ἐθῆσόμενος inisfit. unde ἀφεθῆσ-
όμενος. μέσος ἀόρ. α. ἡκόμενος inisfit. μέσος ἀόρ.
β. ἐμενος inisfit. unde πρῶόμενος, παρῶμενος, ἀφῶ-
όμενος. μέσος μέλ. ἡσόμενος inisfit. unde παρῆσ-
όμενος, πρῶσόμενος.

Ἰν μι συρίο, ἴης, ἴησι. παρῆτ. ἴω. παρῆτ.
εἶα. ὑπὸρ. εἶεν. ἀόρ. α. ἦσα. ἀόρ. β. ῶ, ῶς, ῶ.
μέλ. ἦσω, ὥς. inisfitata aut poetica. ἴεμαι poeti-
cum, unde ἐθέμεναι, ἐθέσσει, ἐθέσται, ὥς. ar-
peto, oratorium.

ἴσθμι scio, ἴσῃς, ἴσῃσι. Δ. ἴσᾶτον, ἴσᾶτον. Γ. ἴσᾶ-
μεν, ἴσατε, ὧ per syncope ἴσμεν, ἴσε, ἴσασιν ora-
toria. καὶ ἴσῃ poetic. παρ. ἴσῃν, ἴσῃς.

Imperativa. ἴσαθι, ἴσάτω. Δ. ἴσᾶτον, ἴσάτωμ.
Π. ἴσατε, ἴσάτωσιν, ὧ per syncope, ἴσθι, ἴσω,
ἴσων, ἴσων, ἴσε, ἴσωσιν, oratoria.

Particip. ὁ ἴσας, ἡ ἴσασα, τὸ ἴσῃ. Ραββινιτ,
ἴσαμαι inusitat. unde,

ἐπίσταμαι scio. παρὰ κ. ἡ πισταμῶ. μέλ. ἐπ-
σῆσομαι, inde ἐπίστασθ, ὧ ὁ ἐπιστάμενος ab
ἴσταμαι inusitato.

φημι dico, φῆς, φησί. Δ. φαῖν, φατόν. Π. φα-
μῶ, φατέ, φασί. παρὰ τ. ἐφῶ, ἐφῆς, ἐφῆ. Δ. ἐφα-
τον, ἐφατῶ. Γ. ἐφάμεν, ἐφατε, ἐφασιν. ἄόρ. α.
ἐφῆσα. ἄόρ. β. ἐφῶ, ἐφῆς, ἐφῆ. Δ. ἐφῆτον, ἐφῆτην.
Π. ἐφάμεν, ἐφάτε, ἐφασιν.

Imperati. φάθι. Orati. φαίλω. ἄόρ. φῆσαιμι.
μέλ. φήσοιμι. Subiunct. ἄόρ. α. ἐὰν φήσω. ἄόρ.
β. ἐὰν φῶ, φῆς, φῆ, ὧς.

Infinit. φαίαι. ἄόρ. φῆσαι.

Particip. ὁ φᾶς, ἡ φᾶσα, τὸ φᾶν. ἄόρ. ὁ φήσας.

Indicativa passiva ὧ media. φάμαι inusit.
μέσος ἄόρ. β. ἐφάμην, ἐφάσο, ὧς. unde φάσθ
infinit. ὧ φάμενος particip.

Ἡμαι sedeo, ἦσαι, ἦται. παρ. ἦμι, ἦσο, ἦτε.
μέλ. ἦσομαι. Imperat. ἦσο. Infinit. ἦσθ.

dine, ἐφεξῆς deinceps. θαυμασμὸς admirationis, βαβαὶ pape, φδὺ proh. ἐκπλήξεως perculsionis, αἶ ah, ἡρᾶ κλῆς hercules. σκετλιασμὸς commiserationis, ὦ μοι heu, ἰδὲ heu. διαιρέσεως diuisionis, ἀνδρῶν absque, χωρὶς sine. ἑξαίρεσεως exceptionis, πλὴν præter, πλὴν ἢ præterquam. στέρησεως priuationis, νηποινὶ impune, ἄρηντὶ citra laborem. συγκρίσεως comparationis, μᾶλλον magis, ἥττον minus. ὁμοιώσεως similitudinis, ὡς per quemadmodum, καὶ ὡς sicut. ἀθροίσεως congregationis, ἅμα simul, ὁμοῦν vna. Κατ' ἐμώσεως inrisiurandi, νῆ per. Ἀπ' ἐμώσεως abiurandi, μὴ per. κλήσεως vocandi, ὦ. Παρακελεύσεως adhortationis, ἄγε age, εἰα εἰα. Θέσεως positionis, τυπτεον verberandum, ἵστεον sciendum. Καταφάσεως affirmationis, ναὶ sic. Ἀρνήσεως negationis, ὅ non, ὅδα μὴ nequaquam. Ἀπαγορεύσεως prohibitionis, μὴ ne, ὅ μὴ nequaquam. Βεβαιώσεως confirmationis, δηλαδὴ scilicet, ὄντως vere. Ἐπιτάσεως incrementi, λίαν valde, πάνυ nimis. Ἀνέσεως remissionis, ἡρέμα sensum, μὲν τις uix. Διασαφήσεως declarationis, ἡρῶ id est, ἔντινόςτι hoc est. Ἐρωτήσεως interrogationis, πόθεν unde, πῶς quomodo. Εἰκασμὸς coniectura, τοῦ καὶ forte, ἴσως forsitan. Δείξεως demonstrationis, ἰδὲ ecce, ὦδε hic. Εὐχῆς voti, εἰδε, ὥφελον utinam. Θάλα-

αποῦ diuinitatis, δι' οἷ ενοε, δι' αὐ ἐναν. Ἀποστάσεως digressionis, ὥς τε ut.

CONIVNCTIONVM species sunt hæ: Συμωλεκτικοὶ id est, copulatiuæ, ut καὶ et, τὲ que. Διαζυκτικοὶ, id est, disiunctiuæ, ut ἢ vel, ἢ ἢ siue. Συναπτικοὶ, id est, continuatiuæ, ut εἰ si, εἰπὲρ siquidem. Παρασυναπτικοὶ, id est, subcontinuiuæ, ut ἐπειδὴ quando, ἐπειδὴ πὲρ quandoquidem. Αἰτιολογικαὶ, id est, causales, ut γὰρ quoniam, ἵνα ut. Ἐναντιωματικοὶ, id est, aduersatiuæ, ut ὁμοῦς tamen, ὅλ' ὁμοῦς attamen. Συλλογιστικαὶ, id est, illatiuæ, ut ἀρ' αἴ igitur, οἷω ergo. Ἀπορηματικοὶ, id est, dubitatiuæ, ut ἀρ' αἴ an, μὲν nunquid. Παραπληρωματικαὶ, id est, expletivæ, ut οἷ iam, πὲρ quidem. Ἐλαττωτικοὶ, id est, extenuatiuæ, ut γούῳ, γέ saltem.

FINIS.

PARISIIS

EXCVDEBAT IOANNES LODOVICVS

CVS TILETANVS.

1545

Francisci Vergaræ

GRÆCÆ GRAMMATICÆ LIBER SECVNDVS.

Qui est de Accidentibus Partium Orationis. in primisque de Casualium Declinationibus, & de Verborum Formationibus.

DE ARTICVLORVM ACCIDENTIBVS. Cap. I.

Articuli accidunt, ordo, genus, numerus, casus. Ordo, quia quidam sunt prepositiui, ὃ, ἡ, τὸ, quibus Latini carēt: nam hic hæc hoc pronomen est Demonstratiuum: alij postpositiui, ὃς, ἡ, ὅ, quibus respon-

dent Relatiua Latina, qui quæ quod. Genus, nempe ὃ & ὃς sunt masculini, ἡ & ἡ foemini, τὸ & ὅ neutrius. Numeros habent ternos sicut nomina. Casus vero quaternos. Nam ὦ vocatiui aduerbium est. Formantur autem obliqui postpositiuorū ab ob-

Αα

liquis præpositiuorum dempto τ, & eius loco addita aspiratione, ut τῷ ᾧ, τῷ ᾧ, &c.

SCHOL. Poterit fortasse non abs re addi aliud accidens figura: quandoquidem reperiuntur multipliciter compositi, ut ὅδε hic, ἡδε hæc, τόδε hoc, τοπαλαιὸν antiquitus, προκαταρχᾶς in principio, ἐπιβαῖν τὸ simul, πανῶν impressentiarum. Item ὅσσοι, ὅσσοι, ὅσσοι, qui. ὅστις quicunque. de quibus aliàs. Hispana lingua articulos habet præpositiuos Græcis respondentes, ὁ el, ἡ la, τὸ lo. Dicuntur autem hi præpositiui, quòd casualibus in syntaxi præponi soleant: contrà postpositiui reliqui, quòd antecedentibus postponantur.

DE ACCIDENTIBVS ET INFLEXIONE nominum. Cap. 2.

Nomini accidunt γένος, ἀριθμός, πῶσις, εἶδος, id est, genus, figura, numerus, casus, species. Genera quinque sunt. ἀρσενικόν, id est, masculinum, cui præponitur in recto singulari ὁ articulus, ut ὁ ἀνείας. θηλυκόν, id est, fæmininum, cui similiter præponitur ἡ, ut ἡ πικρή. ἔδε τὸ δρον, id est, neutrum, cui δ, ut τὸ σῶμα. κοινόν, id est, cōmune, cui ὁ ἢ ἡ, ut ὁ ἢ ἡ ἀνθρώπος. ἐπὶ κεινόν, id est, supercōmune uel promiscuū, quod uno articulo significata duorum generum complectitur, ut ὁ ἄετς aquila, ἡ χελιδὼν hirundo. Figura triplex est, ἀπλῆ simplex, ut πένταρες res. συνθετὴ composita, ut ἐκλυπέντων curiosus. παρασυνθετὴ composita, ut ἐκλυπέντων καὶ παρασυνθετὴ curiositas. Nume-

vi sunt tres, ἐνικὸς, id est, singularis, ut λόγος sermo.
δυϊκὸς, id est, dualis, ut τὸν λόγον, duo sermones.
πληθυντικὸς, id est, pluralis, ut οἱ λόγοι, sermones
cōplures. Casus quinque, ὀνομαστικὴ, id est, nomi-
natiuus, qui etiam ὀρθὴ & δὴθεῖα appellatur. Γενι-
κὴ genitiuus. Δοτικὴ datiuus. αἰτιατικὴ accusati-
uus. κλιτικὴ vocatiuus. Species quædam primiti-
ua, ut καλὸς pulcher: altera deriuatiua, ut καλλίσ-
τος pulcherrimus.

Porro nominum quædam declinantur pariter et
 sine cremēto, quædam impariter & cum cremēto:
 illa vocant isosyllaba, id est, æqualia syllabis: quòd
 scilicet obliqui nulla syllaba rectum excedant: hæc
 contrà perittosyllaba, id est, syllabis abundantia:
 quòd ediuerso obliqui rectum syllaba superent. nos
 hæc inæqualia & imparia, illa æqualia & paria
 vocamus. Rursus quædam simpliciter & incon-
 tracte variantur, alia multipliciter & contracte.

Omnis vocatiuus dualis & pluralis suo recto
 semper est similis. vocatiuus quoque singularis se-
 cundum Atticos semper, secundum communes non
 semper. In dualibus accusatiuus semper est similis
 recto, & datiuus genitiuo. Omne neutrum ha-
 bet nominatiuum accusatiuum & vocatiuum simi-
 les in omnibus numeris. Postremo composita

Aa ij

simplicium sequuntur inflexionem. variato tamen genere aut desinentia, variari quoque solet declinatio. quæ omnia in progressu fient perspicua.

SCHOL. Vbi vocatiuus est similis recto, coniungimus ω vocatiui cum articulo recti, compendij gratia, ut $\delta\iota\ \chi\epsilon\iota\ \omega\ \alpha\iota\ \nu\epsilon\iota\ \alpha$. quemadmodum aliàs in dualibus singulæ voces binos casus complectuntur. Idem fecimus in neutris, sic, $\tau\omicron\ \kappa\iota\ \omega\ \gamma\upsilon\ \mu\epsilon\iota\sigma\iota\omicron\upsilon$. vbi intelligendum est comprehendendi binos aut etiam ternos casus, vtpote similes. Vocatiuos Atticos scienter omisimus, satis esse iudicantes, de illis semel præcepisse, quòd sunt vbique similes rectis.

DE GENERE ET INFLEXI-

one primæ declinationis nominum

parium. Cap. 3.

Q Vinque sunt nominum declinationes simplices. Per quatuor primas declinantur paria: per quintam imparia omnia. Nomina paria finita in α s vel η s generis sunt masculini: pertinentque omnia ad primam declinationem. Quorum genitiuus ab vtraque terminatione exit in δ . datiuus in vocalem nominatiui subscripto i. accusatiuus in v cum uocali nominatiui. Est autem hoc commune omnibus quatuor primis declinationibus, ut finiant accusatiuum singularem in v cum uocali nominatiui. Vocatiuus fit à recto remoto s ultimo. nisi quòd ex finitis in η s illa formant uocatiuum in α breue, quæ τ habet ante η s. ut $\acute{o}\ \pi\epsilon\phi\acute{\eta}\tau\eta\varsigma$, $\omega\ \pi\epsilon\phi\acute{\eta}\tau\alpha$: & quæ gentem significant, ut $\acute{o}\ \sigma\kappa\upsilon\acute{\eta}\eta\varsigma$, $\omega\ \sigma\kappa\upsilon\acute{\eta}\eta\alpha$.

σκύθα Scythæ: & quæ componuntur à τριβω te-
 ro, ut ὁ παιδοτριβης, ὦ παιδοτριβᾶ: & ἀπω-
 λῶ vendo, ut ὁ φαρμακοπῶλης, ὦ φαρμακο-
 πῶλα: & ἀμετρῶ metior, ut γεωμέτρης, ὦ γεω-
 μέτρα. Casus duales & plurales in hac & secun-
 da declinatione omnino desinunt sicut articuli præ-
 positiui fœminini.

SCHOL. Ex nominibus huius declinationis fini-
 tis in ης, pauca reperiuntur duum generum, ut ὁ καὶ ἡ λη-
 σής. Porro tam finita in ης quàm in ας, in triplici sunt diffe-
 rentia. Nam præter ea quæ ad hanc declinationem per-
 tinent, sunt alia quæ Dorice declinantur remoto σ. ut ὁ
 θωμάς, τοῖ θωμά. ποδῆς, ποδῆ. item alia imparia. de quorum
 omnium distinctione prolixè agunt quidam. verum quia
 id ipsum plus negotij habet quàm frugis, nunc omitti-
 mus, dicturi nonnihil in quinta declinatione. Nomina
 huius & aliarum declinationum, quibus formis ad Lati-
 nos transeant, qui velit cognoscere, Priscianum consulat.
 qui copiose simul & doctè de eiusmodi solet differere.

DE GENERE ET INFLEXIO- ne secundæ declinationis nominum parium. Cap. 4.

OMnia nomina & participia pariter inflexa
 finita in α & in η, fœminina sunt, & per-
 tinent ad secundam declinationem: formât-
 que genitiuum in ης. ut πρὴν πρῆς, ῥάπεζα ῥα-
 πέζης. exceptis desinētibus in ρα, ut πῆρα: & in α
 purum, hoc est, præcedente cōiuncta vocali, ut ἐνέρ-
 γεια: & in ᾱ circumflexum ex contractione, ut μῶα

Αα iiij

ex μνάα: & in δα uel θα, quæ rara sunt, ut λήσδε, μαρ' θα. Hæc enim omnia exeunt in ας, ut τ' πή-
 ρας, ἐνδρυείας, μνάς, λήσας, μαρ' θας. Dativus
 fit à genitiuo remoto s, & subscripto i, ut τῇ τε-
 πείξῃ, τῇ ἐνδρυείᾳ. Genitiuus pluralis huius &
 primæ declinationis ultimam circumflectit, αἰνεῶν,
 θαπεῶν.

SC H O L. Τεπείξα & similia pparoxytona, hoc est,
 quæ antepenultimam acuunt, licet in recto habeant to-
 nū in antepenultima, in nonnullis tamen obliquis trans-
 ferunt in penultimam: quia quum vltima sit longa, tonus
 non potest sedere supra antepenultimam, τ' τεπείξῃς, τῇ
 τεπείξῃ. Proinde quum necesse sit vltimæ singulorum ca-
 suum quantitatem cognoscere, quo inde recta variatio to-
 ni sumatur: regulas subiiciemus hac de re aliunde sum-
 matim collectas. Omnis rectus singularis primæ &
 quartæ declinationis nominum parium vltimam produ-
 cit, secundæ vero non omnis, tertiæ omnis corripit. Ge-
 nitivus & dativus singularis par vniuersaliter vltimam ha-
 bet longam. Accusativus & vocativus singularis par re-
 cti quantitatem sequitur, exceptis vocatiuis in α, à nomi-
 nibus in υς primæ: vbi α corripitur, quum υς recti pro-
 ducatur. Omnis casus dualis & pluralis par, vltimam
 habet lōgam: excepto α finali in pluralibus neutrorum,
 quod corripitur. exceptis quoque diphthongis αι, οι fina-
 nalibus, quæ reputantur pro breuibz quo ad rationem
 toni. Exempla omnium patent lib. 1. in inflexionibus pa-
 rium, & 4. de quantitate vltimarum. Postremo quæ voca-
 bula dicantur proparoxytona, quæ paroxytona & oxyto-
 na, item quæ properispomena, quæ perispomena, ac de-
 mū quæ barytona (quibus nimirū appellationibus sæpi-
 us in præcipiendo vtendum erit) lib. 4. cap. 6. exponetur.

DE GENERE ET INFLEXI-

one tertiæ declinationis nominum pa-
rium. Cap. 5.

AD tertiã reducuntur omnia nomina & par-
ticipia paria finita in os & ov. In os partim
sunt masculina, partim foeminina, quædam
adhuc communia, alia promiscua. In ov uero omnia
sunt neutra. Genitiuus exit in ς, Datiuus in ω, Ac-
cusatiuus in ov, Vocatiuus in e. In dualibus & plu-
ralibus finita in os sequuntur terminationes articuli
masculini: in ov uero, neutrius.

SCHOL. Non facile numerari possunt foeminina
in os, tametsi pauciora sunt masculinis. Quædam huius
declinationis habentia os vel ov purum contrahuntur per
omnes casus. ut ὁ νόος νῆς, τοι νόος νῆ. τὸ καὶ ὄον καὶ οὐῶ, τὸ
καὶ ὄος καὶ ὄ, &c. de quibus postea dicetur.

DE GENERE ET INFLEXIO-
ne quartæ declin. nominum parium. Cap. 6.

AD quartam pertinent omnia nomina Atti-
ca finita in ωs masculina, foeminina, commu-
nia & promiscua: & in ων neutra. Declin-
nantur autem abiecto s uel v ultimis. Quidã in hanc
declinationem reiciunt nomina finita in s, quæ de-
clinantur per remotionem s Dorice. ut ὁ λαλῶς, τῷ
λαλῶ. ὁ θωμάς θωμά, λυγῆς λυγῆ, ἀντίβας ἀν-
τίβα, ὁ ἰησῆς, τῷ ἰησῆ, τῷ ἰησοῦ, τὸν ἰησοῦν. ὁ μα-
νασῆς μανασῆ, μωϋσῆς μωϋσῆ, ποδῆς ποδῆ, ὁ δι-
ονῦς διονῦ.

Αα iiiij

SCHOL. Multa nomina huius declinationis fiunt à similibus tertiæ finitis in αος, vt μνίλειος, ex eo quod communiter est μνίλειος.νιός, ex νιός. mutatur enim α (si est in penultima purum ac longum) in ε. & vltimum ο in ω per omnes casus, manente tono in eodem loco, etiam si obftet vltima longa. Attici enim non seruant regulam suprapositam de toni translatione. Ad hæc vbi in obliquis communiū tertiæ est ι, post ο, subscriptur in Atticis sic, ω, vt οἱ μνίλειοι οἱ μνίλειω. vbi vero est υ, abiicitur: vt Ἰμενίλαος, τοῖ μνίλειω. Veteres Attici v finale accusatiui singularis remouere consueuerūt, quam terminationem adhuc retinent ὁ ἄθως, λαγώς, τὸν ἄθω, λαγώ. ἡ ἴως κῶς κίως, πῶ ἴω κῶ κίω. Sic quoque legimus ad Titum 3. ἀπολλῶ in accusatiuo, & Matth. 1. ἐγέννησε τὸν μακκαρίη. Harū demū quatuor declinationum (quum singulis binæ sint terminationes) octo colligimus desinentias, videlicet ας, ης primæ: α, η, secundæ: ος, ον, tertiæ: ως, ων, quartæ. quibus vniuersa nomina pariter inflexa continentur.

DE GENERE ET INFLEXIONE quintæ declinationis imparis. Cap. 7.

AD Quintam declinationem pertinent omnia nomina & participia inæqualia: suscipit autem omnia genera, & terminationes varias. Nam finales literæ recti sunt quatuor uocales & quinque consonantes: unde multæ aliæ desinentiæ nascuntur. Genitiuum formant semper in ος, aliis atque aliis literis præcedentibus, prout recti terminatio exigat, nonnunquam addito simpliciter ος, ut ἐλλω ἐλλωϙ: aliquando ζς, ut σῶμα σώματος. quandoque uariata etiam consonante vltima recti. ut κόραξ κώραξ: aut uocali, ut ὁ αἰθέρ τοῦ αἵθε-

εϙ : aliquando interposita vocali ante ultimam recti desinentiam, ut ὁ ὄϙις ὄϙιος, τείϙος τείχειος.

Quatuor vocales recti terminales sunt α, ι, υ, ω.

Finita ergo in α omnia sunt neutra, εϙ faciūt genitiuum addito ις, ut τὸ βῆμα βήμας: exceptis εϙ γάλα τῷ γάλακτι, εϙ εἰς μέγα τῷ μεγάλῳ.

In ι substantiuū unicū est, idq; neutrum, εἰς μέλι μέλις, cum compositis, τὸ οἰνόμελι, ις. ὕδρῳ μελι, ις, εϙ c. sunt etiam neutra in ι, ἀ communibus in ις, quorum declinationem sequuntur. ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατις, ιδος, τὸ φιλόπατι, ιδϙ. ὁ καὶ ἡ τῆς ἱνός, unde τὸ τῆς τινός. In υ neutra quoque sunt omnia, εϙ per εϙ declinantur, si longa praecedat. ut τὸ πῶν τῷ πῶεος, ἄντῳ ἄντεος, excepto νᾶπυ νᾶπυος: si breuis, per υος, ut δὲ δῶν δῶενϙ, γένυ γένυνϙ. Quae uero habent masculina in υς, eorum formam sequuntur, ut δὲ βραχὺ τῷ βραχέος, τὸ βαρὺ τῷ βαρέϙ, quia ὁ βραχὺς βραχέος, εϙ ὁ βαρὺς βαρέος: excepto πολὺ πολλόν ανομalo. In ω faeminina sunt, exeuntq; in οος, ut ἡ διδῶ τῷ διδῶος, λητῶ λητόος.

s c h o l. In hac declinatione, quae terminationibus & generibus maxime varia est, genera iūximus cum terminationibus. ad hanc heteroclitica separauimus: ne turba confusione pareret. τίς τινός, est quidā vel aliquis indefinite: vnde τί aliqd. Sed τίς ἱνός, ι, acuto quis, cuius? interrogatiue. vnde τί; neutrum quid? Componitur autem cū articulo postpositiuo sic, ὅςις quicunque, ἥτις quaecunque,

ὅ, π quodcunque: declinaturque ambobus integris, ἔπινος, ὤπινι, &c. De finitis in ω, & in ι substantiuus in declinationibus contractorum dicitur. γλῶττι vero anomalum formam habet parium.

DE FINITIS IN CONSO-

nantem, ac primum de ν. Cap. 8.

Consonantes finales quinque sunt, ν, ρ, ξ, ϕ, σ. Prima ν octo efficit desinentias, αν, λω, ου, ιν, ων, ον, ουω. de quibus sigillatim dicendū.

In αν masculina sunt, exeuntque in αν Θ, ut ἑταῖρος, αἶνος: excipiuntur adiectiua & participia in ας, formantia neutra in αν, quæ declinantur per ντ. ut ῥὸ πᾶν τῶαν ῥος, δὲ τὴν τῶαν τῶαντος, ῥὸ μέλαν uero & δὲ τὰ λαν regulam sequuntur τὸ μέλανος τὰ λαν Θ.

In λω partim masculina sunt, partim foeminina. Genitiuo λωος, ut ὁ ἑμλω ἑμλωος, ἡ σερλω σερλῶ Θ. Quaedam tamen mutant η in ε, oxytona uidelicet supra unam syllabam precedente μ ante λω, ut ὁ ποιμὼν ποιμὼν Θ, λιμὼν λιμῆνος, quorum formam sequuntur ὁ αὐχλὼ αὐχένος, αἰζλὼ αἰζένος, αἰδὴν αἰδένος, & ἡ φρλὼ φρενός. item ex barytonis quaecunque sunt communia, ut ὁ καὶ ἡ ἀρσλὼ ἀρσένος.

In ου omnia sunt neutra adiectiua & participia: ideoq; suorum masculinorum inflexionem sequuntur, ut τὸ τῶον τῶονος, τυφλὸν τυφλόντ Θ.

In ιν alias etiam in ις desinunt, ob idque διπλῶς τὰ ληκτα, id est, dupliciter desinentia

appellantur. sunt autem partim masculina, partim
foeminina. Genitiuo ivos, ut ὁ δελφίνος uel δελφίς,
τῷ δελφίνῳ. ἡ εἰς uel εἰς, τῇ εἰς.

In ω eiusdem formæ sunt, ut ὁ φόρκω uel φόρ-
κω, τῷ φόρκω. ἡ γόρτω, γόρτωος. Participia
uero neutra in ω, ut τὸ ζυγνῶ, in ὡτος exeūt,
ζυγνῶς. In ων multiplicia sunt: quedam
masculina, alia foeminina, alia neutra. Rursus quedā
exeūt in ωnos, alia in onos. Item quedam in ὡνός,
alia in ονός. Igitur finita in ων pleraque addito
os genitiuum faciunt, ut ὁ πάλτων πάλτων, ἡ
τῆρων τῆρων. Excipiuntur hæc quæ mutato ω
in ο exeunt in onos, comparatiua scilicet, ut κρείσσων
κρείσσονος. et uerbalia cōmunia à futuris deducta,
ut ἀνοέω νοῶ νοήσω, ὁ καὶ ἡ νοήμων, onos, ἀε-
έω, ἀελέησω, ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων onos. Et nomina
communia, ut ὁ καὶ ἡ γείτων, onos. præterquam ὁ
καὶ ἡ αἰδων, ωnos. ἔρων, ἔρωνος, et κύων κυός.
quod est heteroclitum. Item barytona in ων purum
præcedente uocali ancipiti producta, ut ὁ μαχάων
μαχάονος, ἀμείων ίονος, et alia quedam compo-
sita præcedente ancipiti correpta, ut ὁ ἀμεικτύων
ἀμεικτύονος, πόδικτίων πόδικτίονος. Item disyl-
laba non denominatiua, duas ante ων consonantes in
comprehensione habentia, ut ὁ τέκτων τέκτωνος, ἄκ-
μων ἄκμωνος. Et polysyllaba penultimam produ-

centia, ut πολήων πολήονος. Et composita à φλώ φλωός, ut θαίφρων θαίφρονος, ἄφρων ἄφρονος. Et deducta à masculinis in os, ut ἀναιμος ἀναιμώνος. Item oxytona quæcunque foemina, ut ἡ εἰκὼν εἰκόνος, καρχιδὼν καρχιδόνος, ἀνδὼν ἀνδόνος. præterquam ἡ μελεδὼν ὄνος, ἡ τυφεδὼν ὄνος. Et præter propria ciuitatum non finita in ὄν, ut πλδρυδὼν ὄνος, σιδὼν ὄνος. Item oxytona masculina polysyllaba in ὄν, εἰς δὲ μὲν, ut σαρπηδὼν ὄνος, μακεδὼν ὄνος, κηδεμὼν ὄνος, exceptis ὁ καλυδὼν ὄνος, εἰς ὁ ἀμυδὼν ὄνος. In ὄνibus exeunt circumflexa, quæ ut plurimum per contractionem fiunt, ut ὁ δημοφὼν ex δημοφύων, τῆμοφὼνibus: exceptis ποσειδὼν ὄνος, ταὼν ὄνος, τυφὼν ὄνος. Item participia secundæ coniugationis circumflexorum, tam masculina, quàm neutra. ut ὁ βοὼν βοῶντος, δι' βοὼν ὄνibus, ex βοῶντων, εἰς βοῶντος. In ὄνibus exeunt habentia foemininum in αῖνα, ut ὁ λέων λέοντις, quia ἡ λέαινα: præter λαύκων λαύκονος. quibus simile est γέρον γέροντις.

Item polysyllaba in ὄν barytona, modo non sint denominatiua, ut κελεύδων κελεύδοντις. Et in ὄν participialia, ut φαέδων φαέδοντις, πνευφλεγέδων ἐδοντις. Item composita ex ὁδὸς ὁδόντις, ut χαλκῶδων χαλκῶδοντις, δερμῶδων δερμῶδοντις. Item participia in ὄν grauirona εἰς oxytona,

ὡς τὸ τυπὼν τυπώντος, τυπὼν τυπώντος. nam circumflexa non contracta u assumunt in diphthongū, ut τυπὼν ἔντος. In ορ alia nomina sunt, alia participia: sed utraque neutra adiectiua, ut τὸ δίδυμον δίδυμον, τὸ μέζον μέζονος: sicut ὁ ἡ δίδυμων δίδυμον, ὁ καὶ ἡ μέζων μέζον, τὸ τυπὼν τυπώντος, sicut ὁ τυπὼν τυπώντος. sequuntur enim hæc inflexionem suorum masculinorum, illa suorum communium. In ου quoque neutra sunt, atq; itidē sequuntur inflexionē suorum masculinorum, vel communium, ut τὸ δίπιδος δίπιδος, sicut ὁ καὶ ἡ δίπιδος δίπιδος. sic participia, ut τὸ τυπὼν τυπώντος, sicut ὁ τυπὼν τυπώντος.

scilicet ο. υ. & ρ quia sunt immutabiles, manēt in obliquis. De genitiuo nominum in ων prolixè agunt multi grammatici, eos consulat, cui hæc non fuerint satis. Nobis visum est illa arctare: cum quòd pleraq; exempla, quæ ab eis adducuntur propria sunt & rara, tum etiam quòd sæpe in his poetica licentia ο inuenitur positum pro ω, & ediuerso ω pro ο. Ex fœmininis in ων nec circumflexum reperitur ullum, nec declinatum per υτ. Porro nomina in ων composita à nominibus etiam in ων suorum simplicium formam sequuntur, ut χαλκὸς χίτων χαλκὸς χίτωνος, quia χίτων χίτωνος. Neutra in ον tam nomina quàm participia impariter flectuntur, exceptis omnibus substantiuis, quæ pariter declinantur, ut τὸ γυμνάσιον τοῦ γυμνασίου: & adiectiuis ac participiis non habentibus terminationem masculinam in ων. ut τὸ καλὸν καλὸν, τὸ τυπὸν τυπὸν.

DE NOMINIBVS TERMI-

natis in ρ. Cap. 9.

S Excipliciter desinit ς. in αρ, ης, εις, υς, ως, ος.
Genitiuus fere fit os addito, hac serie.

In αρ masculina sunt pleraq; genitiuo αρος
ut ὁ καὶ ἡ αἰός. Itidem foeminina, ut ἡ ὄαρ ὄα-
ρος. Sunt etiam quaedam neutra: ex quibus illa se-
quuntur hanc inflexionem, quæ disyllaba sunt, et
non habent penultimam natura productam. ut δὲ
ὑπάρ, νέκταρ, ὑψάρ, νέκταρ. reliqua mu-
tant ς in τ, ut ἡ πῖρ ἡ παῖς. sic δὲ ἔθαρ, ἄλειφαρ,
δέλεαρ: quibus similia sunt δὲ φῆαρ φῆαῖς, σέ-
αρ σέαῖς. In ης partim sunt masculina, par-
tim foeminina. Masculina exeunt in ης. ut σω-
τῆς σωτήρος. foeminina in δος, ut ἡ μήτηρ μητρός.
quorū formā sequuntur quoq; ex masculinis oxyto-
na supra unā syllabā, quæ non habet τ ante ης. ut ὁ
ἀνὴρ ἀνδρός, ἁνὴρ ἁνδρός, αἰθὴρ αἰθέρος: præter πω-
νῆς πωνήρος, ἐλδωνῆς ἐλδωνήρος. Rursus ex
illis quæ τ habent ante ης, hac duo mutant η. ὁ ἄσῆρ
ἄσερος, πατῆρ πατρός καὶ πατρός. Item bary-
tona penultimam producentia. ut ὁ πίηρ πίδρος, φα-
τῆρ φάτρος. In εις masculina fere sunt. ge-
nitiuo εος, ut ὁ φθεῖρ φθερός. sic ἡ χεῖρ foemini-
num τῆς χειρός, cum compositis communibus, ὁ καὶ
ἡ πολύχειρ πολύχειρος, ἐκαστόγχειρ ἐκαστόγχει-
ρος. In υς pauca sunt, eaque masculina, ut
ὁ ψίδυρ μαρτύρ: præter τὸ πῶς neutrum. Genitiuo

υρος, ψίθυρος, μαφτύρος, τρυός. In ωρ ple-
raque sunt masculina, ut ὁ Φῶρ, πέλωρ. pauca cō-
munia, ut ὁ Θῆρ τανύκρωτωρ: pauciora neutra,
ut ῥέλωρ. Genitiuo ωρος, φωρός, πέλωρος. ex-
cipiuntur δ' ὕδωρ ὕδαλς, ἔρδ' σκῶρ σκαῖς irre-
gularia. Ἐ barytona, quæ non habent λ ante ωρ,
nec sunt Latina: ea enim mutant ω in ο. ut ὁ ἔκτωρ
ἑκτόρος, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτορος. In ορ ra-
ra sunt Ἐ neutra. Genitiuo ορος, ut τῆρ ἡτόρος.

SCHOL. Finita in ηρ fœminina syncopen patiun-
tur in genitiuis & datiuīs singularibus. quippe simile est
masculinū, ὁ πατήρ. porro ὁ ἀνὴρ, præter syncopen, quam
in omnibus casibus patitur, etiam δ recipit. Horum infle-
xiones habentur libro I. Vbi aduertendum, quod ex ca-
sibus geminis, illi qui non habent syncopen, fere sunt po-
etici, vt πατήρ, ἀνδρὺς, μητρὺς. Nam oratores concisos
recipiūt, vtputa, πατὴρ, ἀνδρὺς, μητρὺς. Ex fœmininis au-
tem quædam etiam in accusatiuo singulari syncopen ad-
mittunt, vt ἡ Λημήτις τῶ δὴμήτριά καὶ δὴμήτριά. ceterum
ab ἡ θυγάτηρ accusatiuus τῶ θυγατρία, oratorius est: θυγα-
τριά vero poeticus.

DE FINITIS IN DVPLI-

cem ξ. uel ψ. Cap. IO.

Multas desinentias efficit ξ. αξ, ηξ, ιξ, υξ,
γξ, υγξ, ωξ, οξ, αιξ, αυξ, λξ, ρξ. In
αξ partim sunt masculina partim fœmini-
na. Genitiuo ακος, ut θῶραξ θώρακος, φύλαξ φύ-
λακος, ἡ αὐλαξ αὐλακος. excipiuntur ὁ αἰάξ αἰά-
κωρ, Ἐ ab eo composita. Item deriuata a uerbis in

ζω, quæ exeunt in αρς, ut ἄρπαξ ἄρπαρς.

In ηξ quoque sunt quedam masculina, quedam foemina. Genitivo ηκος, ὁ μύρμηξ μύρμηκος, ἡ πάληξ πάληκος. Excipiuntur ἡ βὴξ βήρς. Et foemina habentia ω in penultima, quæ in εκς exeunt. ut ἡ ἄλφ' πηξ ἄλφ' περς: item communia oxytona retinentia syllabam uerbi unde componuntur: quæ in ηρς exeunt. ut βρωλήξ βρωλήρς, ἀπλήξω πλήξω. quorum formam sequitur ἡ ὕωλ' ηξ ὕωλ' ηρς.

Etiā in ιξ, sunt alia masculina, alia foemina, pauca communia: atque itidem exeunt in ικος, ὁ φοῖνιξ φοῖνικος, ἡ κύλιξ κύλικος. Excipiuntur ὁ πέπλιξ πέπλιγος. Et ἡ μάστιξ μάστιγος: Et monosyllaba foeminina, quæ quidem χ recipiunt, ut ἡ σιξ σιρς, θεῖξ τεῖρς, cum compositis, ut ὁ ἐὼ ὁ μῶσιξ ὁ μῶσιρς, καμῖθειξ καμῖτειρς. In υξ quoque sunt aliqua masculina, alia foeminina. Genitivo υρς, ut ὁ κῆρυξ κήρυκος. Excipiuntur habentia ultra duas syllabas, Et α in penultima: ea enim in υρς exeunt. ut ταρβαρύξ ταρβαρύρος: Et deducta à uerbis, ut ἀξδύρ, ὁ μῶξυξ ὁ μῶξυρος. ἀφδύρ, πῶφυξ πῶφυρς: item foeminina, ut ἡ αἰντύξ αἰντύρος, συξ συρς: præterquam ἡ νύξ νυκῶρς, Et ἡ ἀμπυξ ἀμπυκος. Item habentia in penultima ο, ut ὁ κόκκυξ κόκκυρς: dum tamen non sequatur β, nec γ: nam quum β sequitur, regulam obseruant, ut βόμβυξ

Βόμβυκος: quum vero v, per χ inflectuntur, ut ὄ-
νυξ ὄνυχας. qualia etiam sunt composita ab ὄρνιθι,
ut διώρυξ διώρυγας. In ιγξ omnia sunt foe-

minina. In υγξ vero partim masculina, partim
foeminina. genitiuus exit in γγϑ ab uirisque. ἡ

σάλπιγξ σάλπιγγϑ, ὁ φάρυγξ φάρυγγϑ, ἡ
λύγξ λυγγὸς singultus: λύγξ vero pro fera λυ-

γκός. In ωξ masculina sunt. genitiuo ωκϑ,

πλώξ πλωκός. præter composita à τρώω, quæ exe-
unt in ρας, ut κυαμοτρῶξ κυαμοτρῶχος: qui-

bis accedit ῥώξ ῥώχς. In οξ unum tantum
est, ἡ φλώξ φλωτός. In αιξ aliud, ἡ αἰξ αἰγός.

In αυξ aliud, ἡ αυῶξ αυωνός. Postremo ha-
bentia ante ξ consonantem quæ non sit γ, per κ decli-
nantur. ut ἡ ἀλξ ἀλκός, ἡ σάξ σαρκός.

Finita in ϑ, sexcupliciter desinunt, videlicet in
αϑ, εϑ, ιϑ, υϑ, οϑ, ωϑ: sunt autem pleraque mascu-
lina. Genitiuo πως, ὁ κύκλωϑ κύκλωπς, ἡ ὄϑ
ὄπως: exceptis ὁ φάϑ φαβός. ὁ ἀράϑ ἀράβϑ, ὁ
λίϑ λιβός, ὁ νιϑ νιβός, ὁ θάρυϑ θάρυβϑ, χά-
λυϑ χάλυβϑ, ἡ φλέϑ φλεβός, ἡ χέρνιϑ χερ-
νιβϑ, per β: quibus accedunt composita à τρι-
βω, ut παιδοτριϑ παιδοτριβϑ: item ὁ σκίραϑ
σκίραφϑ. κατήλιϑ κατήλιφϑ, ἡ κίνυϑ κί-
νυφϑ, per φ.

SCHOL. Nullum nomen in ξ est neutrum, com-

Bb

munia pauca, eaque composita. Itaque fere sunt aut masculina aut foeminina. θρίξ mutat θ in τ in obliquis, τριχός: ne si in vtraque syllaba sit aspirata, asper sonus efficiatur. In ᾗ quoque nullum est neutrum, foeminina pauca.

DE FINITIS IN S. Cap. II.

Nominum desinentium in s, quindecim sunt terminationes recti, ας, ης, ις, ιω, ως, Θ, ος, ςς, αως, αις, δς, θς, λς, νς, ρς. In ας genere simul & declinatione distinguuntur: nam masculina, siue substantiua sint, siue adiectiua, & participia quaelibet in αντος exeunt. ut ὁ αἰας ἡ αἰανός, ὁ πᾶς ὡανρς, ὁ τυφας τυφανός. Foemina uero oxytona in αδος, ut λαμπὰς λαμπάδος. neutra, quae ante ας habent uocalem, aut ρ, in ατος: reliqua sunt indeclinabilia. de quibus omnibus postea dicetur. In ης pleraque sunt masculina: reperiuntur & foeminina non pauca in ης, & communia quaedam: exeunt autē fere in ητος. ut ὁ κρῆς κρηρς, ἡ φιλότης φιλότης, ὁ καὶ ἡ ἡμιθνης ἡμιθνητος. excipiuntur circumflexa facta à nominibus in eis, quae exeunt in ἦντος, ut ἱμῆς ἱμῶντος, ἀπμής ἀπμήντος. Sunt & alia exeuntia in εθ, & per contractionē in ςς, masculina uidelicet propria à uerbis composita, ut ὁ αἰσοφάνης τῷ αἰσοφάνεθ αἰσοφάνςς, ἀφαίνω. Item ex neutris composita, ut ἀκλέθ ὁ ἡρακλῆς τῷ ἡρακλέθ ςς, ἀδένθ ὁ δημοθένης τῷ δημοθένεθ, ένςς. Itē

*communia barytona uel oxytona habentia neutram
 terminationem per δς, ut ὁ ὁ ἁλῆδης, δ' ἁλῆ-
 δης, τ' ἁλῆδέθ, θῆς. ὁ κῆ ἡ λημώδης, τ' λημώ-
 δος, τῶ λημώδεος, ὠδεῖω. etiam in ῥης dissyllaba,
 ut ὁ ἄρης. τ' ἄρεος. Ἐ in ὠρης, ut ὁ διῶρης διῶ-
 ρεος. Ἐ in κρης, ut ἡ τελέρης τελέρεος. Item in νης
 oxytona, ut σαφλῶνς σαφλῶεος, λῶς. Ἐ compo-
 sita à nominibus in ω. ut ἀβ ὠκὺς ποδῶκης ποδῶ-
 κeos, ποδῶκς. In is partim sunt masculina,
 partim foeminina, aliqua communia. genitiuo ios, ὁ
 μαῖπς μαῖπς, ἡ λέξις λέξις. excipiuntur τῖς ἱ-
 νός, Ἐ τῖς ἱνέθ. Item habentia duas immutabi-
 les aute is, quæ in ιδος exeunt, ut ὁ ῥνις ὁ ῥνιθέθ,
 μῶρμς μῶρμδος. Item propria: nempe ea com-
 muniter per δος inflectuntur, ut ὁ πᾶεις πᾶειδος,
 κύπεις κύπειδος. Ex appellatiuis quoque quedā
 exeunt in δος, uidelicet composita à τῶλς Ἐ μαῖ-
 λς masculina Ἐ communia, ut ὁ σῶτῶλς σῶτῶ-
 λιδέθ, ὁ θῆ φυγῶπολς φυγῶτῶλιδέθ, ὁ πῶ-
 μανπς πῶμανπιδέθ. Item masculina denomi-
 nativa penultimam producentia: Ἐ aliàs quæ ha-
 bent unam tantum consonantē ante is, ut ὁ δῖνις δῖ-
 νιδέθ, λατεις λατειδέθ, κρᾶδς κρᾶδιδέθ.
 Item foeminina circumflexa Ἐ oxytona, ut ἡ βεν-
 δῖς, σφραγῖς, ἱδς. Ἐ barytona in vis precedente λό-
 γα, ut νεᾶνις νεᾶνιδος. In ω quoque sunt quedā*

masculina, alia fœminina, alia communia, genitiuo
 vos, ὁ μῦς μύδος, ὁ πῖτος πίτυος, ἡ πίτις πίτυος,
 νηδὺς νηδύος. Excipiuntur ἡ κῶμις κώμυδος, ἡ
 κῶρις κόρυδος. Item ὁ πᾶχις, πέλεκυς, πρέσβυς,
 ἡ ἔγχελις, quæ in eos exeunt attice. πηχεως,
 πελέκεως, πρέσβεως, ἐγχέλεως. Item adiectiua,
 quippe quæ in eos exeunt. ut ὁ βραχὺς βραχέος:
 præter πολλὺς πλῆθος. Item ex fœmininis oxytona
 habentia v recti correptum, quæ in uos genitiuum
 formant. ut ἡ πηλαμὺς, ἡλαμὺς, κροκὺς. Compo-
 sita uero à simplicibus in ω, eorum uariationem cu-
 stodiunt. ut ἡ γαλῖλις γαλῖλινος, ἡ βραχὺς βρα-
 χέος. quòd si aliunde compositionem habeant,
 in dos exeunt. ut ἡ ἐπηλις, ἐνήλις, υδὺς. Participia in
 us per υτ declinantur, ut ὁ ζυγνὺς ζυγνυῶς.

In ωs masculina sunt, præterquam ἡ αἰδὼς αἰδῶ-
 os, αἰδῶς. ἡ ἡδὺς ἡδῶος, ἡδῶς. ἡ δὲ φῶς φῶος neu-
 trum. Genitiuo ως, ut ὁ γέλως γέλωτος, ἰδέως
 ἰδέωτος. Excipiuntur monosyllaba oxytona habentia
 τ, δ, aut θ: quæ in ωos exeunt ut ὁ ῥῶς ῥῶος, ὁ
 δμῶς δμῶος, ὁ θῶς θῶος. qualia sunt etiam ex
 barytonis excedentibus unam syllabam, illa quæ pe-
 nultimam habent longam. ut ὁ ἥρως ἥρῶος, excepto
 εἰλῶς εἰλῶος. In os omnia sunt neutra con-
 tracta. genitiuo eos, ὁ τεῖχος τέχεος τέχεος.
 Participia uero in ος exeunt, ut ὁ πετυφὸς πετυ-

Φόβος. In δὲ quoque neutra sunt omnia & cō-
 tracta, habentque terminationem communem in ης,
 cuius variationem sequuntur. ut δ' ἀληθὲς ἢ ἀ-
 ληθές & καὶ ἀληθῆς, sicut ὁ Ὁ ἢ ἀληθῆς, ἀλη-
 θές &, θῆς. In ἄς masculina fere sunt, præter
 ῥῆς, ὠτός. Genitivo οῦ, ut ὁ βῆς ἢ βοός, χυῆς
 χυοός. τῶνς tamen facit ποδός: sic πλῦπας πο-
 λῦπδ &, & cetera eius composita. ὁδῆς vero
 ὁδέντης, sicuti & participia tertiæ coniugationis in
 μι, ut δῆς δόντης, ἀλῆς ἀλόντης. Circumflexa ve-
 ro contracta in ἄς. ex οῦς, exeunt in ἔντης, ut ὁ σι-
 μῶς ἢ σιμῆς, σιμῶντης. ὁ πλάκῳς καὶ πλά-
 κῆς, πλάκῳντης. Sic & fœminina quædam pro-
 pria ciuitatum, ut ἡ ὠῶς ὁ ποιῶντης, ἡ τραπέζῃς
 τραπέζῳντης. In αῶς duo tantum sunt, eaque
 fœminina. ἡ ναῶς ναός, ἡ γαῶνς γαῖός. In αῖς
 vnum est fœmininum, ἡ δούς δουρῆς: alterum neu-
 trum, δ' σοῖς σοιρῆς: & aliud commune, ὁ καὶ ἡ
 ποῖς ποιδός: cum compositis, ut ὁ Ὁ ἢ βῦ ποῖς βύ-
 ποιδ &, ἄ ποῖς ἄ ποιδ &. Desinentia in ῖς
 masculina sunt, præter pauca fœminina. Ex his mo-
 nosyllaba in αῖ & exeunt, ut ὁ κτεῖς κτενός, ὁ εἶς
 εἰνός. & eius composita μηδεῖς μηδενός, ἔδεῖς ἔ-
 δενός: præterquam ἡ κλεῖς κλεῖδός. Quæ vero ex-
 cedunt vnam syllabam, in αῖντης. ὁ σιμῶς σιμῶν-
 τ &, ὁ χεῖς χεῖντης, ἡ ὠδῶς ὠδοντ &.

Bb iij

Participia quoque omnia in *ωντος*, ut *ὁ τυφθεὶς τυφθέντος*, *ὁ πθεὶς ὑθέντος*. In *ους* omnia sunt masculina & contracta. genitiuo *εου*, *ὁ ἀπρθεὶς ἀπρθέου*. In *σ* vero præcedente consonante, sic, *ας*, *υς*, *ες*, rara sunt. Nempe in *ας* unum reperitur, *ὁ ἄλς* pro sale, τῷ ἁλὶς: quod ipsum foemininum est, ἡ ἁλς ἁλὶς, pro mari. In *υς*, *ες*, præcedente quidem *α*, per *τ* inflectuntur, ut *ὁ μάκαρς μάκαρτος*, ἡ δάμαρς δάμαρτος. alias per *θ*, ut *ὁ ἑλμυς ἑλμυθός*, *ἡ ἑρως ἑρωςθός*.

S C H O. I. E nominibus finitis in *ας*, ea impariter declinantur per *αυτος*, quæ sequuntur. Disyllaba barytona in *ας* purum, ut *ὁ βίαις βιάυτος*, *αἰῶς αἰάυτος*, excepto *ὁ λάας*, quod quum proprium est, τῷ λάῳ facit, quum appellatiuum, *λάας*, & per contractionem *λαός*. Item polysyllaba in *ας* barytona gentilia incipientia à *π*. ut *πικίαις πικίαυτος*. Et oxytona unius siue plurium syllabarum, ut *ὁ πρᾶς πρᾶυτος*, *ἱμάς ἱμάυτος*. *ἀνδρίας ἀνδρίαυτος* quibus adiungitur *ὁ πᾶς* τῷ παντὶς circumflexum. Item ex barytonis habentibus *ας* non purum, finita in *γας*. ut *γίγας γίγαυτος*, excepto *μέγας* *μεγάλας*, & in *λας* præcedente diphthongo, ut *ὁ δίαις διδαιυτος*. Item in *λας* unius generis, præcedente consonante altera aut vocali longa, ut *ἄτλας*, *πάλας*, *χήλας*, *αυτος*. *μέλας* vero *μέλανος*, & *τάλας* *τάλαντος*. duorum generum sunt. In *ες* quoque habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante incipientem, vel ab eius antisticho. ut *ὁ πρόφρας*, *τῷθρας*, *αυτος*. Similiter quæ participiis coincidunt, ut *ὁ πείρας*, *ἄρας*, *αυτος*. & quæ habent *α* ante *ρας*, ut *τάρας*, *κάρας*, *αυτος*. Præterea polysyllaba in *εας* & *φας*, ut *ἄπειτας*, *κρηύφας*, *αυτος*. Ad hæc quæ sunt indifferenter duarum vel plurium syllabarum in *εας*, præcedente *ρ*, aut vocali ancipite correpta, ut *ὁ φόρβας*, *ἁλύβας*, *βίβας*, & *ἄβας* proprium, *αυτος*: exceptis *ὁ βαρνάβας*, *κά-*

βας, λάβας, & ἄβας gentile: quæ per α declinantur. In δας quoque à verbis barytonis deducta, ut ab εἶδω εἶδας εἶδαν
 ζς, à χαρίζομαι χαρίζας χαρίζαντος. etiam in νξας, ut βύξας
 βύξαντος. & in μας, præcedente breui, ut ἀδάμας ἀδάμαν-
 τος, πολυδάμας πολυδάμαντος, quibus simile est ὁ θαῦμας
 θάνμαντος. His iungenda sunt participia, tam oxytona, ᾗ
 barytona, ut ὁ ἰσὺς ἰσαίτης, ποιήσας ποιήσαντος. Composi-
 ta vero simplicium formam sequuntur, ut ὁ λυκισθόας λυ-
 κισθόαντος, quia ὁ θόας θόαντος. Reliqua declinantur pari-
 ter, ex quibus in σ communiter exeunt barytona exceedē-
 tia duas syllabas, quæ habent ante ας quampiam ex his li-
 teris, ε, ν, α, ι, aut ρ, præcedente ο, ut πυθίας πυθίς, μαρσύνας
 μαρσίς, αἰνείας αἰνίς, λυσίας σίς, ξενάγρος ὄρς: præterquam
 gentilia in ιας, incipientia à π, quæ exeunt in αντος. His
 demptis, cætera remoto σ genitiuum faciunt in α, sunt au-
 tem ea magna ex parte Dorica, & propria de quibus abū-
 de à grammaticis veteribus & iunioribus tractatum est.

Itidem finita in ης partim pariter, partim impariter de-
 clinantur. Pariter quæ sequuntur, circumflexa videlicet
 quæ monosyllaba non sunt, ut ὁ ἑρμῆς το ὅρμῶν. Item ex
 barytonis spondaica, ut ὁ χένσις χένσς, ξέρξης ξέρξς: ex-
 ceptis ὁ μάθλης, μόρνης, νάης, κούρης, πίγνης, ὕγνης, μά-
 γνης, φάγνης, ἰγνης, μάκτης, μελίδης, γλσίης, quæ in ης im-
 pariter exeunt. Etiam quæ à fœmininis in η deducuntur, ut
 ἡ λέξις, ὁ λέξις λέξς. ἡ χαίτη, ὁ κυανοχαίτης, αἶτον.

Item in δης patronymica, ut ὁ πηλείδης πηλείδς. & pro-
 pria patronymicorum formam habentia, ut ὁ θεκυδίδης,
 ιδς. Deriuatiua quoque, siue decomposita à nominibus
 in ος vel ςς, ut ab ἄραξος, ὁ ἀράξης ἀράξς. ab οἰδίππος, ὁ οἰδι-
 πόδης, ὀδς. Etiam in της non composita à verbo κρατῶ, ut
 ὁ χάρτης θήτης. Ad hæc finita in θης, & ολης. ut ὁ σκύθης, ὀ-
 ξόλης. & in νης, præcedente aliqua ex his vocalibus, α, ι, ο,
 υ, ω, ut ὁ ἰορδαίνης, αἰχίνης, γηενόνης, κούωνης, τιλώνης. Item
 polysyllaba habentia ante ης immutabilem geminatam,
 ut ὁ ἰωάννης, καβάλλης. ac denique à verbo composita, quæ
 sunt vnius generis, ut ὁ παθοτρίβης, ἴβς, à τρίβω tero. ὁ
 ζωοβάτης, à βαίνω ascendo. Monosyllaba vero in ης cir-

Bb iij

cunflexa (quæ pauca & Dorica sunt) in primam declinationem à quibusdam reiciuntur, ab aliis in quartam: faciuntque genitiuum in η. vt ὁ θεῆς, τῷ θεῷ, τὸν θεόν, ὡς θεῆ. similiter ὁ τεῆς τεῆ, quibus accedit ὁ ποδῆς ποδῆ, dissyllabum. & barbara, vt ὁ μωσῆς, μαίανῆς, τῷ μωσῇ, μαίανσσῃ. Impariter flectuntur per ητος reliqua quæ talia non sunt. Cæterū Latina quæ per entis declinātur, facta Græca exeūt in εντος. vt ὁ κλήμης, ἑάλης, κλήμεντος, ἑάλεντος.

Finita in ις adeo variant, vt vix quicquā de illis præcipi possit citra exceptionem. nam & ἡ τεράλις τεράλιος facit, habens duas ancipites: & ἡ ἀγλῖς circumflexum ἀγλίθως, & μλῖς appellatiuum μλίνδος καὶ μλίνος, & alia similiter. De dicataleſtis in ις & ιν supra dictum est.

DE FORMATIONE DATIVI,

& cæterorum casuum singularis numeri. Cap. 12.

Datiuus fit à genitiuo & in ι, αἰανῆς, αἰαντι accusatiuus à datiuo ι in α breue, αἰαντι αἰαντα. Excipiuntur finita in υς vel ις, declinata per & purum, quæ formant accusatiuum à recto s in υ. vt ὁ βότρυς βοτρυς, τὸν βοτρυ. ὁ ἡδύς, ἡδές, τὸν ἡδύν. ὁ ὄεις, ὄεις, τὸν ὄειν. quibus accedunt ἡ ναῖς, ναός, τὴν ναῶν. ἡ γρηῖς, γρηός, τὴν γρηῶν. ὁ βῆς, βοός, τὴν βοῶν καὶ βόα. Vocatiuus similis esse solet recto Excipiuntur tamen nomina declinata per υτ, non contracta, in quibus tos genitiuo abiecto efficitur. ut τῷ αἰανῆς, ὡς αἰαν. Item finita in immutabilem, quæ vocatiuum fere formant abiecto os genitiui. ὁ πέλω πέλωρος, ὡς πέλω. ὁ ἐκτωρ ἐκτορος, ὡς ἐκτορ: exceptis substantiuis exeuntibus in εως, ut ὁ ποιμὴν ποι-

μέλος, ὡς ποιμὼν. Ceterum quæ exeunt in δρος, si
 penultimam in genitiuo acuiunt: tonum quoq; trans-
 ferunt in præcedentem in vocatiuo. ut ὁ αἰὴρ αἰέ-
 ρος, ὡς αἰὴρ ὁ πατήρ πατέρος, ὡς πατήρ. ἢ θυγάτηρ
 θυγατέρος, ὡς θυγάτηρ. quibus simile est ὁ σῶτηρ
 τῷ σῶτηρος, ὡς σῶτηρ. πῖνρ tamen πίδρος, ὡς πῖνρ
 facit. Porro barytona polysyllaba composita de sinen-
 tia in ων, similiter formant vocatiuum à genitiuo
 os remoto, & tono translato in præcedentem. ὡς ἀγα-
 μέμων, κακοδόμων, ὡς ἀγαμέμνων, κακοδό-
 μων. quam formam sequitur quoque ὁ ποσειδών, ὡς
 ποσειδών. Item de sinentia in ης contracta vocati-
 uum faciunt in ος, ὡς ἀληθῆς τῷ ἀληθέος θῆς, ὡς ἀ-
 ληθῆς. Ex his autem ea quæ sunt composita bary-
 тона, tonum similiter transferunt in antepenultimā.
 ut ὁ δημοθένης, τῷ δημοθέneos δημοθένος, ὡς
 δημόθενος. Ad hæc de sinentia in υς, & is bary-
 тона, & in υς oxytona trium generum, uocatiuum
 formant à recto s detracto, ut ὁ βόρς, ὡς βόρυν.
 ὁ ἡδύς, ὡς ἡδύν. ἢ πόλις, ὡς πόλιν. Eodem modo desi-
 nentia in ας, δς, ςς. ὁ πῦς, ὡς πῦν. ὁ βασιλεύς, ὡς
 βασιλεῦν. ὁ βῆς, ὡς βῆν. ὁ σιμῆς, σιμῆντος, ὡς σιμῆν.
 Sic nomina quoq; finita in eis, declinata p ενς. ut ὁ
 χαείδς, τῷ χαείενος, ὡς χαείεν, ἢ ὡς χαείν. nomina
 enim de sinentia in s diphthongo præcedente, uoca-
 tiuum fere formant à recto s deposito. πῶς tamen

ὅδ' ἔς & οὗς cum habent recto similem. Pos-
tremo nomina quartæ declinationis contractorum
in oi formant uocatiuum. ut ἡ λητώ, ᾧ λητοῖ. ἡ αἰ-
δώς, ᾧ αἰδεῖ.

SCHOL. Obliqui incontracti quintæ declinationis
ultimam coripiunt, exceptis genitiuis dualis & pluralis
producentibus. in quibus ob id necessario transfertur to-
nus: quando genitiuus singularis eum habet in antepe-
nultima. ut τοῦ αἰαντός, τοῖν αἰαντόν, τῶν αἰάντων. Partici-
pia omnia etiam declinata per γγ, vocatiuum habent re-
cto similem, atque itidem participialia nomina. ut ὁ κρη-
τὴν πῶν, ἄρχων, εἰρων, φαίδων.

DE FORMATIONE CASV-

um dualis & pluralis. Cap. 13.

Nominatiuus dualis, qui etiã est accusatiuus,
à datiuo singulari fit i in ε, ᾧ αἰαντε, τὸ αἰ-
αντε. Genitiuus, qui etiã est datiuus, à no-
minatiuo duali, ε in οιν, τοῖν αἰαντόν. Nominatiuus
pluralis à nominatiuo duali appposito σ, τὸ αἰαντε,
οἱ αἰαντες. In neutris tamẽ uertitur in α, τὸ σῶ-
ματε, τὰ σῶματα. Genitiuus à suo recto δς, uel α,
in ωι. οἱ αἰαντδς, τῶν αἰάντων, τὰ σῶματα, τῶν
σῶμάτων. Datiuus fit à datiuo singulari, posito σ
ante i ultimum, expunctisq; omnino ν, τ, δ, θ, si ibi
fuerint. τῶ αἰαντι, τοῖς αἰασι. τοῦ ἐμλωι, τοῖς ἐλ-
λοσι. ᾧ βήματι, τοῖς βήμασι. τῇ τεωδι, τοῖς τε-
ωσι. τῇ ἔρῃσι, τοῖς ὄρῃσι. Aliàs fit à recto sin-
gulari addito i, in desinentibus in duplicem τ, &

ξ, & in ο precedente diphthongo cum υ, ut ὁ ἄρα, τοῖς ἀρά, ὁ κόλαξ, τοῖς κόλαξι. ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. πούς τamen τοῖς facit. Nomina autem in ης, quæ syncopen in obliquis patiuntur, α recipiunt ante σ. ut ἡ μήτηρ, τῇ μητέρος ἡ μητρὸς, τῇ μητέρι, ταῖς μητέρας. ὁ πατήρ, πατέρος πατρὸς, πατέρι πατρί, τοῖς πατέρας. Additur quoque vocalis in diphthongum, quando in penultima dativi singularis est ε uel ο positione productum. ut χεῖρ ἐν, χεῖρ ἐσι. λέων, λέωνι. Accusatiuus fit à suo recto ὅς in ας, οἱ αἱ ἀντ ὅς, τὸν αἱ ἀντας.

SCHO L. Dativus pluralis vult habere penultimam æqualem quantitate, aut maiorem penultima dativi singularis: minorem nunquam. Ideoque si quum formatur dativus pluralis à singulari, abiectis consonantibus, resultat eius penultima breuior, producenda est, addito ι. quando est ε. ut ὁ πῦρ, τῷ πυρί, τοῖς πυρί. ὁ χερς, τῷ χερσί, τοῖς χερσίν. & addito υ. quando est ο. ut ὁ θρόνος, τῷ θρόνῳ, τοῖς θρόνοις. Dualis & pluralis vocatiuos non est necesse hic formare, sed neque accusatiuos neutrorum. quando iam supra dictum est, suis rectis ubique similes esse.

DE ALIIS QVINQVE DECLINATIONIBUS CONTRACTIS. Cap. 14.

E Quinta declinatione simplici nascuntur aliæ quinque contractæ nominum imparium habentium os genitiui purum: quæ in nonnullis casibus coalescunt. Prima est nominum imparium desinentium in ης masculinorū, uel fœmini-

norum aut communium, & in δ aut Θ neutrorum, eorum videlicet quæ genitium simplicem faciunt in $\epsilon\sigma$: habent enim alterum contractum in $\epsilon\sigma$, admittunt quæ alias id genus contractiones in certis casibus. $\nu\tau\ \acute{\epsilon}\ \chi\alpha\iota\ \eta\ \alpha\lambda\eta\ \eta\alpha\varsigma$, $\tau\ \eta\ \tau\ \alpha\lambda\eta\ \delta\epsilon\omicron\varsigma\ \alpha\lambda\eta\ \theta\epsilon\varsigma$. $\delta\ \tau\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$, $\tau\ \tau\acute{\epsilon}\chi\epsilon$ & $\tau\acute{\epsilon}\chi\epsilon\varsigma$, &c.

Ad secundam pertinent nomina finita in $\epsilon\varsigma$ masculina, vel fœminina & neutra barbara in ι , quæcunque scilicet faciunt genitium communem in $\iota\Theta$. Ea enim alterum habent ionicum per $\epsilon\Theta$, ac tertium atticum per $\epsilon\omega\varsigma$: contrahuntur autem communes & ionice desinentiæ in plerisque casibus. $\acute{\omicron}\ \acute{\omicron}\epsilon\iota\varsigma\ \tau\ \acute{\omicron}\epsilon\iota\Theta$ communiter, $\acute{\omicron}\ \phi\epsilon\Theta$ ionice, $\acute{\omicron}\ \phi\epsilon\omega\varsigma$ attice, &c.

Ad tertiã masculina finita in $\delta\upsilon\varsigma$ oxytonum, quorum genitius communis fit in $\epsilon\Theta$, ionicus in $\eta\sigma$, & atticus in $\epsilon\omega\varsigma$: in reliquis obliquis admittit ionicas desinentias, quæ tamen nusquam contrahuntur. nam communes tantum recipiunt contractionem id quæ in paucis casibus. $\acute{\omicron}\ \beta\alpha\sigma\iota\lambda\delta\upsilon\varsigma$ $\tau\ \beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\Theta$ communiter, $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\omega\varsigma$ attice, $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\eta\sigma$ ionice.

Ad quartam reducuntur omnia fœminina imparia in ω vel $\omega\varsigma$, quæ præter genitium simplicem in $\omicron\Theta$, habent etiam contractum in $\epsilon\sigma$, contrahuntur quæ adhuc in dativo quoque & accusativo singulari. in duobus vero & plurali pariter decli-

nantur iuxta desinentias articulorum masculino-
rum. sicut nomina tertiae declinationis simplicium.
Omnia nomina huius declinationis acuiunt penulti-
mam. finita in ω fere sunt propria, ut ἡ λητὼ, δι-
δῶ, ἐρατὼ, τὸ λητό & λητός, &c. in ω s duo tan-
tum, eaque appellatiua, reperiuntur, ἡ κῶς et αἰδῶς.

Quinta est neutrorum omnium in $\rho\alpha\sigma$, & $\alpha\sigma$ pu-
rum. quorum genitiuus communiter fit in $\zeta\varsigma$, &
ionice remoto τ in Θ : rursusque attice per contra-
ctionem in ω s. habetque duas contractiones in ω in
genitiuis, & in α , in reliquis casibus. δὲ κέρασ, τῶ
κέρας κέρως κέρως. sic δὲ κρέας, &c.

SCHOLI. Quando nomina imparia puras habent
desinentias obliquorum, hiulca efficitur pronuntiatio.
quod ne fiat plerunque syllabæ ultimæ synæresi conglu-
tinantur. Synæresin autem quidā à crasi ita distinguunt, ut
illa dicatur quando manent eadem literæ, ut τῶ τάχει
τάχει: crasis vero quando commiscuntur, ut τῶ τάχειος
τάχεις, τὰ τάχεια τάχει. Cæterum quia hæc differentia
plerunque à grammaticis confunditur, commodius voca-
bulo contractionis utemur, utpote ad utrunque commu-
ni. Fit ergo hæc contractio semper in longam: idque non
temere, nec citra legem. Nam præcedente longa non ha-
bet locum: sed oportet quod præcedat ϵ vel o , aut anceps
brevis: potest autem sequi vel brevis vel longa. Notan-
dum vero quod usus horum casuum pro se scriptoribus est
præscriptus: ubi enim contracti reperiuntur, illos usur-
pant, incontractos dialectis ac poetis relinquētes. Quod
simpliciter faciunt in prima declinatione: nisi quod à no-
mine αἴθος non recipiunt genitiuum pluralem contra-
ctum αὐθῶν, quod coincidit aduerbio αὐθῶν, id est, quoni-
am, sed αἰθίων. In secunda vero Atticos, ubi sunt, eligunt,

quòd ibidem desunt contracti. aliàs vbi contracti ex Ionicis reperiuntur, illos fere malunt. vbi vero non est desinentia Attica, nec contracta, fere admittunt Ionicam spreta communi. dicunt enim τὰς πόλεις potius quàm πόλιν. In tertia quoque desinentias Atticas malūt, vbi sunt: vbi vero non sunt, contractas ex communibus recipiunt. In quarta omnino contractas, vbi sunt, sicuti in prima. In quinta vero incontractas communes, quòd hæ non habent hiatus. ideoque quum τ remouetur, contractas inde Atticas admittentes, poetis Ionicas dimittunt. Adscribam hic exemplum oratorij vsus ex secunda declinatione, quæ maxime varia est. ἡ πόλις, ἡ πόλις, τῇ πόλει, πλὴν πόλιν, ὡς πόλι. Δ. τὸ καὶ ὡς πόλει, τὰν πόλεων καὶ πόλεων. Π. αἱ καὶ ὡς πόλεις, τῶν πόλεων, τὰς πόλεις.

DE ALIIS CONTRACTIS,

quæ hisce quinque declinationibus non
includuntur. Cap. 15.

Contrahuntur ad hæc alia quædam in certis casibus: oxytona videlicet in vs adiectiua per ε & inflexa, in datiuo singulari, et in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo pluralibus in ῥς. ὁ ἡδύς, ἡδέε &, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ, οἱ & ὡς ἡδέεσθαι ἡδεῖς, ἐδὲ ἡδέεσθαι ἡδεῖς. ὁ ἡδὺν vero in datiuo singulari tantummodo, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ. His simile est ὁ ἡμους, ὁ ἡμους barytonū, τῷ ἡμίσει ἴσει, οἱ ἡμίσεσθαι ἴσεις, ἐδὲ ἡμίσεσθαι ἴσεις. Barytona quoque, & oxytona in vs substantiua, quæ per vos genitiuum faciunt, contrahuntur in illis tribus casibus numeri pluralis, sed semper in v. ὁ βότρυς, βότρυς, οἱ καὶ ὡς βότρυες βότρυς, ἐδὲ βότρυας βότρυς, ὁ ἰχθύς ἰχθύς.

ဝေ,ဝါးကွဲ ဖီၤခိၣ်ပံၤခိၣ်ပုၤ,လဲၣ်ခိၣ်ပံၤခိၣ်ပုၤ

In ων quoque comparatiua communia contrahuntur in accusatiuo singulari in ω, & in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo pluralis in ε. neutra vero in iisdem casibus pluralis in ω. ὅ κ' ἢ μέγ' ων, τὸν μέγ' ὄνα κ' μέγ' οα, & p crasin μέγ' ω. οἱ κ' ὦ μέγ' ονες μέγ' οις κ' μέγ' ες. ὧν μέγ' ονας μέγ' οας, κ' μέγ' ες. τὸ μέγ' ον μέγ' ον. τὰ κ' ὦ μέγ' ὄνα μέγ' οα κ' μέγ' ω.

Item finita in $\delta\varsigma$ declinata per oos, in iisdem tri-
bus casibus pluralis contrahuntur in δ , sicut com-
paratiua communia. $\acute{o}$ $\beta\tilde{\delta}\varsigma$, $\acute{o}\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\omega}$ $\beta\acute{o}\beta\epsilon$ $\beta\tilde{\delta}\varsigma$, $\epsilon\acute{\omega}$
 $\beta\acute{o}\alpha\omicron$ $\beta\tilde{\delta}\varsigma$. quanquam in hoc differentie gratia re-
ctus pluralis incontracte saepius effertur, $\beta\acute{o}\beta\epsilon$.

Sunt etiam ex paribus nonnulla, quae in omnibus casibus contrahuntur. ut o v o s v s, & v o s v s.

Idem δὲ χρύσεος χρυσοῦς, τὸ χρυσέον οὗ. ἢ χρυ-
 σέη, οὗ. τὸ χρυσέης, οὗ. τὸ χρύσειον, οὗ. τὸ χρυσέ-
 ον, οὗ. Item τὸ ὄσειον ὄσου. huius tamen termina-
 tio incontracta ὄσειον in communi quoque usu est in
 plerisque casibus. Huc etiam pertinet illa, ὁ ἀδελ-
 φιδῆς, θυγατειδῆς, τῷ ἀδελφιδῆ, θυγατε-
 ιδῆ, facta ex ἀδελφίδεος, θυγατρίδεος. Ex im-
 paribus quoque desinentia in ος, in omnibus casi-
 bus contrahuntur. ut ὁ σιμόεις σιμοῦς, τῷ σιμόεν-
 τος σιμόεντος, ὁ παλακόεις παλακοῦς, τῷ παλακοέν-
 τος παλακοῦτος.

SCHOL. Τὰς βῆς, ἰχθῦς, & eiusmodi, Plutarchus more Attico fieri tradit, sicut μέγας & μέζω. Inveniuntur autem horum incontractæ desinentiæ apud communes etiam solutæ orationis scriptores. Neutra in vs in plurali non contrahuntur, ὁξεία, ἰδέα, & cætera. In comparatiuis vt locum habeat contractio prius elidendum est ὡς, τὸν μέγιστα μέζονα, ac deinde contrahendum μέζω. simili modo in plurali. Participia præsentis actiua & passiua verborum circumflexorum in omnibus casibus & generibus contrahuntur. quorum exempla lib. 1. apposita sunt

DE GENERIBVS NOMINVM.

De adiectiuorum terminationib. Cap. 16.

Nomina propria virorum sunt masculini generis: mulierum foeminini. Quæ utriusque sexus substantiam significant, sunt naturaliter communia. vt ὁ καὶ ἡ ἀνθρώπος, homo. Θεός, deus, dea. καὶ μῆλς, camelus. Quæ naturale munus virorum, masculina: quæ mulierum foeminina, vt ὁ πατήρ pater, ἀνὴρ vir, ἐκυρὸς socer, ἡ μήτηρ mater, γυνή mulier, νxor, ἐμύμων prægnans. Quæ munus naturaliter aut ciuilitate utrique sexui quadrant, communia. vt ὁ ἡ παρθένος virgo, παῖς parēs, διάκονος minister, ministra. Quæ altero genere utrunque sexum complectuntur, promiscua dicuntur. vt ὁ αἰὲς, ἡ χελιδὼν. Præterea propria mensium & fluuiorum masculina sunt ut ὁ πύαρεξ, ὁ ἡ δανὴς. Urbium uero, insulariū, & nauium, foeminina. ut ἡ σιδὼν, ἡ ἡλς, ἀργῶν. Arborum fere foeminina, ἡ κέδρος. Literarum sem-

ΩΝ, ΟΥ. ὁ ἢ ἡ κακοδαίμων, πῶφρων, βέλπων, θ' ἡ κακοδαίμων, πῶφρον, βέλπιος.

s c h o l. De genere nemo, quod sciam, accurate præcepit apud Græcos. Quidam satis esse putant, articulos nominum comites generumque indices obseruare. Quid autem si absint? imo vt maxime assidueque nomina comitarentur: an idcirco necessariæ non erant regulæ, quibus eloqui volenti liqueret, qui articuli, quibus nominibus præponendi forent, aut postponendi? Ego sic existimo, Grammaticos rei latissime patentis difficultate deterritos, hæc reliquisse. Etenim vt omittamus poetarum licentiam, necnon dialectorum & Atticæ in primis proprietates, quibus sæpe genera variantur: cui libeat obsecro vitam perdere in peruestigandis scilicet ac distinguendis nominibus substantiuis in os fœmininis (quæ nimis multa reperiuntur) à masculinis, quæ sunt multo plura, & in id genus aliis. Præterea quem non ab instituto reuocet, cum videat solutæ orationis scriptores eorundem nominum generibus inconstanter ac præter naturam vsos? Aristoteles libro de Animalibus sexto, λέοντα, id est, leonem perinde ac si esset promiscuum, pro fœmina vsurpat, addito etiã nō semel articulo mascul. ὁ, cū ad manū esset ἡ λεοίνα. quo nomine ibidem sæpe vtitur. Idem etiam sic loqui consuevit οἱ ὄρνιθες ἕκτονσι. Ceterum de hisce plus satis, quando nos quoque hic cessamus. Qui diligentior esse volet, non satis habebit Lexicorum aridos indices & ieiunas Grammaticorum regulas consulere. sed apud aucthores insuper ea exquisitè annotabit, de quorum genere nihil certi præcipitur. Nos vero ne hanc partem sicuti alij, pene intactam relinqueremus, pauca de illis nominibus indicauimus, quæ certum habet genus ratione significationis. quæ ipsa aliqua ex parte nonnunquam etiam fallunt: si non alias, certe poetica licentia aut dialecto.

Nomen proprium (quod scilicet primam & particularem substantiam significat) semper est vnus generis, siue masculinum. vt ὁ σωκράτης, siue fœmini. vt ἡ καλλιόπη. Appel

latium vero, quod secundam & vniuersalem substantiā denotat, aut vnius est generis, vt ὁ λέγῃς, ἡ πῦρ, τὸ ξύλον: aut comunis, vt ὁ καὶ ἡ ἀνθρώπος, ἵππος. Adiectiuum, quod de proprio siue appellatio accidentaliter dicitur, trium est generum, vt σοφός. Porro quum singulo sexui distincta nomina vtcunque conueniunt, illa plerunque reperiuntur vnius generis. vt ὁ προφήτης, ἡ προφήτης. ὁ προδότης, ἡ προδότης. sic ὁ τράγος hircus, ἡ αἰξ capra. ὁ κρις aries, ἡ οἷς ouis. fallit tamen id aliquando, nam ὁ θεός commune est, etiam si in vsu reperiatur ἡ θεὰ fœmininum. Et apud Homerum non semel τὸν αἶγα legimus, & οὐ οἶας, masculino genere: siue id Attico more fiat, siue poetico. Quando autem nomen marem & fœminam complectitur, si sexus patet, vt in quadrupedibus, commune est. vt ὁ καὶ ἡ ὄνος, id est, asinus asina. ὁ καὶ ἡ ἄρκτος, vrsus vrsa. ὁ καὶ ἡ ἔλαφος, ceruus cerua. Si autē sexus non patet, vnius est generis. vt ὁ ἀετὸς, aquila. ἡ χελιδὼν, hirundo, appellaturque promiscuum. Reperiuntur tamen hæc aliquando communia siue ambigua. vt ὁ ἡ γόβανος grus, χῶν anser: si cuti alia quoque, vt ὁ ἡ λήκνος. Ad hæc ἐσὶν substantiui sunt quæ aliud alio genere significant. vt ὁ βῆς bos, ἡ βῆς armentum boum. ὁ ἵππος equus, ἡ ἵππος equitatus. ὁ λίθος quiuis lapis, ἡ λίθος vero, plerunque pretiosus. ὁ χάραξ valium, ἡ χάραξ pedamentum. Præterea quædam arborum nomina masculina reperiuntur, vt ὁ φειλλός, φλεῶς, κῆπνος ὄρνις, δίοπνος, κέρσος, λωτός: quædam ambigua: idque vt plurimum ob dialectos. vt ὁ ἡ πῆνος, φοῖνιξ, βᾶτος. alia neutra iuxta terminationem, vt τὸ ἐώνυμον, γόβανον. sicuti aliâs quoque τὸ πῆνον, θυγάτριον, & similia, neutra legimus refragante significatione. Porro nomen fructus sæpe ab arbore differt genere, vt ἡ κείρος arbor, τὸ κείρον vel ἡ κείρις fructus. quandoque solo tono, vt ἡ ἀμνυδάλη arbor, ἡ ἀμνυδάλη fructus. Adiectiuorū paria sunt, quæ finiuntur in ος, ως, ως, reliqua imparia. Rursus finita in ες ternas habent voces. quarum masculina & neutra inflectuntur per tertiam. vt ὁ ἀπλῆς, τὸ ἀπλῆ. fœminina per secundam, ἡ ἀπλή. quod cōmune est nominibus & parū:

Cc ij

ciplis trium terminationum. Nempe ea omnia fœmininâ inflectunt per secundam declinationem simplicem. In os quoque non composita ternas habent terminationes, è quibus similiter masculinæ & neutræ per tertiam inflectuntur. vt ὁ δίκαιος, τὸ δίκαιον. ὁ πονηρὸς, τὸ πονηρόν. ὁ πρόθυμος, τὸ πρόθυμον: fœmininæ per secundam, quæ tunc desinunt in α, quum os in masculino est purum, & quum præcedit ρ, aliàs in η, vt ἡ δικάια, πονηρά, προθύμη. excepto ὄγδος, ὄγδον. Composita vero in os binas habet voces, os cōmunem, & ον neutram. quæ similiter declinantur per tertiam. Finita quoque in ως Attica binas, ως communem, & ων neutram: quorum est declinatio quarta. Imparia simili modo quædam habent ternas, alia binas.

DE NOMINIBVS HETEROCLITIS & numeralibus. Cap. 17.

Heteroclitorum nominum quædam ab eodem recto variam habent inflexionem. vt ὁ χείρων, τὸ χείρον & χείροντος. ἡ χείρις, τὴ χείρις καὶ χείριδος καὶ χείρις. ὁ κόμης, τὸν κόμον καὶ κόμητις. ὁ πάις, τὸν πάιδος & πάις: & similia. Alia ediuerso à variis rectis eadē declinatiōe inflectuntur, ut ὁ ἀκτὺς & ἀκτὺν, τὸν ἀκτῖνος. ἡ σαλαμὶς uel σαλαμῖν, τὴ σαλαμῖν. ἡ οὐρίανος, τὴ οὐρίανος, & τὸ οὐρίανον, οὐρίανος. ὁ δειπός, & τὸ δειπνός. Alia à variis rectis varias inflexiones sortiuntur. ut ὁ φόρξω uel φόρξυς, τὸν φόρξυος. & ὁ φόρξυς, τὸν φόρξυ. & ὁ φόρξυς, τὸν φόρξυος. & ὁ φόρξος, τὸν φόρξος. ὁ μάρτυρ, τὸν μάρτυρος. & μάρτυρος, μαρτύρ. ὁ ψίδυρ, τὸν ψίδυρος. & ὁ ψίδυρος, τὸν ψιδύρ. ὁ μω

σῆς, τῷ μωσῇ @ μωσείως. item μωϋσῆς, μωϋσῆς ἢ
 μωϋσέως. et μωσένς, μωσείως. uel μωϋσένς εἰς.
 ὁ θαλῆς θαλῶν, εἰς θάλης θάληος. ὁ μακεί-
 ος εἰς, et μάκαρ μάκαρ, et μάκαρς μάκαρς. Et
 similia, quæ poeta et dialecti multipliciter efferunt.

Alia sunt irregularis aut mixtæ inflexionis. ut ὁ
 ξυς, τῷ διός. εἰς ὕδωρ, τῷ ὕδατος. τὸ γένυ, γένους. δό-
 ρυ, δόρατος. δὴ γάλα, τῷ γάλακτος. ὁ ἀνάξ, ἀνα-
 κτός, ὁ πολὺς, τῷ πολλῷ. ὁ μέγας, μεγάλος. ἡ γυνή,
 γυναικός. Alia mixti generis εἰς variati a sin-
 gulari in plurale aut duale. ut ὁ δεσμός, τῷ δεσμῷ.
 τὰ δεσμά, ὧν. ὁ δίφρος, δίφρος. τὰ δίφρα, ὧν. ὁ ἔρε-
 τμῆς, ἔρετμῷ. τὰ ἔρετμά, μῶν. ὁ ζυγός, ζυγῶν. τὰ
 ζυγά, ῶν. ὁ κύκλος, κύκλος. τὰ κύκλα, κύκλωες.
 ὁ λύχνος, λύχνης. τὰ λύχνα, λύχνων. ὁ μοχλός, μο-
 χλῶς. τὰ μοχλά, μοχλῶν. ὁ σαθρός, σαθρῷ. τὰ σα-
 θμά, σαθρῶν. ὁ τραχίλος, τραχίλων. τὰ τραχι-
 λα, ἡλθον. ἡ κέλουθς, κελούθς. τὰ κέλουθα, εἰ-
 θων. ὁ κῆ ἢ τάρταρος, ταρτάρως. τὰ τάρταρα,
 ὧν. Alia εἰς genere simul εἰς declinatione
 variant. ut ὁ ὄροφος, ὄρόφως. εἰς ἡ ὄροφῆ, ὄροφῆς.
 ὁ φύκος, φύκος. εἰς δὴ φύκος, φύκος. Alia
 syncopen aut apocopen patiuntur. ut ἡ μήτηρ, μητέ-
 ρος ἢ μητρός. ὁ ἀνὴρ, ἀνέρος ἢ ἀνδρός. ὁ @ ἡ κύων,
 κυνός, pro κύωνος. Item τριόφι pro τρίφιμον. δῶ
 pro δῶμα, λίπα pro λιπαρόν, εἰς similia pec-

tica. Alia indeclinabilia sunt, ut nomina literarū,
 ἄλφα, βῆτα. etc. Itē ueutra in αρ habētia in pe-
 nult. ω. ut ῥὸ νῶταρ. et neutra in ας, non præcedēte
 uocali, nec λ, nec ρ, ut ῥὸ βρέτασ, ῥὸ βρέτασ. ῥὸ δέ-
 μασ, δέ πας, λέ πας. et similia, cuiusmodi est ῥὸ σέ-
 λας ῥὸ σέλας. Itē ῥὸ ὄναρ, ὄ φελος, ἡδός, νάλ φθα
 χρεών, ἔ ἰδως. Alia certos casus habētia ce-
 teris carēt, ut ἄττα. i. quedā, in nominatiuo ἔ accu-
 satiui plurali. οἱ φθόγες φθοῖς placenta, ἔδν φθό-
 ῖας φθοῖς placentas. τὰν uel ᾧ τὰν, ὁ amice, ἔ ὁ
 amici, in uocatiuis trium numerorum, ut ῥὸ ἀγρός, ῥὸ
 ἄρνα, οἱ ἄρνες, agni agnum, ἔ agni in plurali. Ca-
 rent autem uocatiuis nomina interrogatiua, infinita,
 ἔ negatiua. Alia unum tantum numerum ha-
 bent, ut τὰ διάσια, διονύσια, γενέθλια, ἐγκαίνια.
 τὰ ἄλλατα, ἐπιτίμια, μέγαρα, ἔ alia. Item ἡ
 ἄλς mare, ὁ ἀήρ aer, ἡ γῆ terra, ῥὸ πῦρ ignis, ῥὸ ἔ-
 λαον oleum, ἔ similia. Et nomina propria, ut ὁ
 πείαμος, ἡ ἐλένη, ἡ ῥοίη, αἱ ἀθήναι. Itē numera-
 lia, quorum εἰς, μία, ἐν singulariter tantum decli-
 nantur. δύο quod est trium generum, sicuti ἄμ-
 φω, dualiter: tametsi sæpe reperitur iunctum ar-
 ticularis ἔ uerbis pluralibus. ἔ alioquin δύοσιν
 datiuus speciem habet pluralis, magis quàm du-
 alis, οἱ τρεῖς, τὰ τρία. ἔ οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσα-
 ρα pluraliter. Quæ uero sequuntur indeclinabilia,

πέντε, ἑξέ, ἐπὶ ἅ, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα, & reliqua usque
ad ἑκατὸν centum, terna genera cōprehendunt, quæ
articulis distinguuntur, sic, οἱ αἱ τὰ πέντε, τῶν πέν-
τε. à ducentis pluraliter declinantur, οἱ Ἀγκόσιοι,
αἱ Ἀγκόσιαι, τὰ Ἀγκόσια. sic τετρακόσιοι, τετρα-
κόσιοι, &c.

SCHOL. Heteroclita sunt præter regulas declina-
ta, & utcumq; anomala defectiua & indeclinabilia, è quo-
rum numero ea in primis hic recensentur, quæ oratorum
communis vsus recipit. Nam de iis quæ aut dialecti aut
poetæ aliter variant, quàm per regulas præcipitur, lib. 5.
fusus dicitur. Ad hæc ex oratoriis quædam in inflexio-
nibus libri primi, quædam etiam in regulis declinationū
indicata iam sunt. Non solum autem poetæ inflexiones
inuertunt, sed dialecti quoque passim. Nam à πλεκάς ge-
nitivus communiter sit πλεκαῖος, Attice πλεκαῖος, Do-
rice πλεκά. Composita ab αἶς, μία, αῖ pluralia habent. nā
μυδίνες & ἑδένες sæpe legimus. Numeralia ordinem, du-
plicationem, multipliciter, tempus & quantitatem signi-
ficantia regulariter atque integre flectuntur. vtὸ πρῶτος,
ἡ πρώτη, τὸ πρῶτον, primus, a, um. οἱ πρῶτοι, αἱ πρῶται, τὰ
πρῶτα, primi, x, a. Item δύντος secundus, τρίτος tertius,
διπλῶς τετραπλῶς, duplex triplex. διπλάσιος τετραπλάσιος,
duplus triplus. τρίτατος τεταρτάτος, tertianus quartanus,
id est, trium & quatuor dierum. δίμηνος τερίμηνος, bime-
stris & trimestris. δίενος τρίενος, vel διέτης τριέτης, bimus
trimus. πῶσος quot, πῶσος quotus, πῶσος αἶος quot dierum.
Sunt tamen alia in αἶος magnitudinem magis quàm nu-
merum significantia, vt κναμαῖος res magnitudine fabæ,
ταλανταῖος res talentaris.

DE NOMINIBVS DERIVA-
tius: ac primum de Comparatiuis &
Superlatiuis, Cap. 18.

Cc iij

DEriuationum nominum species sunt septē.
 Συγκριτικὸν comparatiuum, ὑπερθετικὸν
 superlatiuum, πατρωνυμικὸν patronymi-
 cum, ὑποκεισικὸν diminutiui, κτητικὸν possessi-
 uum, παρώνυμον denominatiuum, ῥηματικὸν uer-
 bale. A positiuis in os fiunt comparatiua mutato
 σ in τὸρ Θ. ut λευκὸς λευκότερ Θ. Ἐ superlati-
 ua σ in τὰς, λευκότεα. excipiuntur ἡς, ὁ ἐλ-
 λας, ἐλλότερ Θ, ἐλλεα, amicus, amicior, ami-
 cissimus. ὁ λαλῶν, λαλίστερ Θ, λαλίστα, loquax,
 loquacior, loquacissimus. ὁ καλὸς pul-
 cher, καμίων, καμίσ Θ. ὁ ἀγαθὸς bonus,
 κρείττων, ἀμείνων, βελτίων melior. κρῆστος, ἄ-
 εστος, βέλτιστος optimus. ὁ κακὸς malus, κακίων, χεί-
 ρων peior, κακίστος pessimus. ὁ μικρὸς parvus, μεί-
 ων, ἥττων, ἐλαττω minor, ἐλαττωχισ Θ minimus. ὁ
 ῥᾶδιος facilis, ῥᾶων facilior, ῥᾶτος facillimus. ὁ αἰ-
 σχροὺς turpis, αἰσχίων, αἰσχιστος. ὁ ἐχθρὸς inimicus, ἐ-
 χθίων, ἐχθιστος. Quum positiuum in Θ habet pe-
 nultimam natura uel positione λόγαν, seruatur eius
 ο in comparatiuis Ἐ superlatiuis. ut πρῶτος, πρὸ-
 τος, πρὸτα. ἐνδοξος, ἐνδοξότερ Θ, ἐνδοξότα-
 τος: quum uero breuem, mutatur in ω. ut νέος, νεώ-
 τος, νεώτα. σοφός, σοφώτερος, σοφώτατ Θ.
 Porro quum positiua finiuntur in ης, aut ων, com-
 paratiua illic fiunt à neutris terminationibus addico

τῶος, & superlativa addito τῆτος. ut ὁ καὶ ἡ ἀλη-
θής, δ' ἀληθές, unde ἀληθέστος, ἀληθέστατος.
hic uero additis ἐστος & ἔστατος, ut ὁ καὶ ἡ σῶ-
φρων, ὁ σῶφρον, unde σῶφρονέστος, σῶφρονέστατος.

Quum finiuntur in ὄς, additis τῶρος & τῆτος νο-
ci masculinae. ut ὁ ἔως, ἐωυέστος, ἐωυέστατος. ὁ ἀ-
πλῆς, ἀπλήστος, ἀπλήστατος. Quum in ἴς, eodē
modo, nisi quod abiicitur ι. ut ὁ χρεῖς, χρεῖστος,
χρεῖστατος. Positiua in υς pleraque formant bi-
na comparatiua, & totidem superlatiua, alia in τε-
ρος & τῆς à neutris terminationibus. ut ὁ βαδύς
ὁ βαδύ, βαδύτῶρος, βαδύτῆς: alia in ῶν & ῖ-
σος, ut βαδίῶν, βαδίσιος. sic ab ἡδύς, ἡδυτέρως ἢ
ἡδίῶν, ἡδυτέως καὶ ἡδίστος. ἀ βραχὺς uero tantum
fiunt βραχύτερος καὶ βραχύτεως, βραχύτεως,
non βραχίστος. & ἀ πολὺς, πλείων, πλείσιος, non
πλύτῶρος nec πολύτεως. Notatur huic simile in-
ter irregularia, μέγας, μέγιστος, μέγιστος. Ab ali-
is positiuorum desinentiis non exeunt comparatiua
nec superlatiua, ut ἀ τέλει, ἐνχαῖς, & similibus.
Fiunt autem aliquando à præpositionibus, ut ἀ ὑ-
πὲρ ὑπέρτερος, ὑπέρτεως. ab aduerbiis, ut ἀ πῆρ
ῆω πῆρτέρως, πῆρτέρως. & ἀ participiis, ut
ab ἐρῶ μένος ἐρῶ μένέστος, ἐρῶ μένέστατος.

SCHOL. Comparatiuorum terminationes sunt duæ.
altera communis in ῶν, altera masculina in ῶρος. huius fœ-

minina finiuntur in α, neutra vero utrūq; in ον. Inflectuntur aut hęc in ρος, α, ον pariter. cōmunia vero in ων, & eorum neutra in ον impariter declinantur. Notanda quæ raro aliter deformata reperiuntur apud authores, ut ἀγαθότης apud Heliodorum, & μωνότης αὐτότητες apud Comicum. & alia Attica ac poetica, quæ lib. 5. indicabimus.

DE PATRONYMICIS, ET reliquis derivatiuis. Cap. 19.

Patronymica quædam sunt masculina, alia fœminina: masculina finiuntur in δης, fiuntque à genitiuis suorum primitiuorum, uersa terminatione in ιδης. ut ἀρχὴ τῶν νεοροσ, νεοροίδης, ἀπὸ πλέως πηλείδης, & πηλείδης per synæresin, ab αἰακὸν αἰακίδης. Quum autem primitiuum habet desinentiam puram, aut alioqui est primæ declinationis, formantur in αδης, ut τῶν ἡλίων ἡλιδάδης, τῶν βορέων βορεάδης. Fœminina fiunt à masculinis remoto δη, νεοροῖς, ἡλιδάς. Sunt tamen nonnulla finita in νη, quæ formantur à genitiuis primitiuorum, ultima in ινη, ut ὁ ἄσπρατος ἀσπράτης, ἡ ἀσπράτις. uel in ωνη, quādo scilicet præcedit ι, ut ὁ ἰνγέλιος ἰνγελίς, ἡ ἰνγελιώνη. Diminutiuiorum formæ usitatiores sunt in σκος et λος masculinorum, ut ἀρτίσκος, ναυτίλος. In σκη & ις fœmininorū, ut πολιδίσκη, θεραπολις. & in ον neutrorum, ut γεραιίδιον, γεραιόνιον. In ασ uero, vs et αξ, ut ὁ ῥλωάς, διοτύς, λίδας. et in ων, ut ὁ μωρίων, ἡ ὑψίων rariora sunt. Possessiuo-

rum formæ uariæ sunt. ut ὁ μονόκλος, ἀνθρώπειος, ῥωμῆος, ἑρᾶνιος, πατρῷος, πανθεῖος, νεατελίας, ἐκτόρεος, φλογέδης, χρυσῆς. fiunt autem hæc & diminutiva à propriis aut appellativis: non tamē habent certam formationem. Denominatiua dicuntur quæ à nomine deriuantur. ut ἀλῆς ὁ ἀλῶν proprium, & ἡ ἀλότῃς amor. quo quidem nomine appellari quoque possunt reliquæ species iā dictæ. Verbalia à uerbis multipliciter deducuntur, sed pleraq; à præteritis perfectis passiuæ uocis fiūt, remotis primū augmētis, ac deinde mutatione quapiam facta circa ultimam, hac serie. A prima persona µαι in µα, in uerbis barytonis, ut ἀρχέω ἤρχομαι, ἤρχομαι ἤρχομαι. quedam in µη oxytonū, ut ἤρχομαι. alia in µος similiter oxytonum, ut ἀλογίζομαι λελόγισµαι, ὁ λογισµός. Item à secunda persona αι in ισ, ut ἀλέω λέλειπαι λέλειξαι, ἡ λέξις. à tertia uero, ται in ῖς, et τεος, ut ἀποιῶ πεποίηται πεποίηται, ὁ ποιητής, & ὁ ποιητής. à quibus alia rursus gignuntur in ικος formæ possessiuæ ὁ πικτικός. Hæc autē adiectiua sunt. sed & substantiua inde fiunt non pauca, ut ὁ πικτής à πεποίηται, δὲ πθέλον à πίνω πέποται, ἢ δίδασκον. ἀδιδάσκω δεδιδάκται, mutato uidelicet ται in τῃς, θέλον, τρῶς.

SCHOL. Patronymica, ut plurimum à nominibus

propriis patrum gignuntur, raro à nominibus matrum. vt λητοῖδης. Masculina communiter inflectuntur per primā declinationem: fœminina vero quę in νη desinunt, per secundam: quę autem per σ, per quintam. Sunt porro nomina propria quę patronymicorum formam habent, vt φωκνλίδης, θηκνδίδης. Ad hęc sunt ex patronymicis nonnulla quę admittunt synæresin, alia syncopen, alia rursus interpositionem syllabarum. quorum passim occurrunt exempla apud poetas. Diminutiua ab iisdem interdum nominibus multipliciter exeunt. vt ab αἰθρωπος, αἰθρωπίσκος, αἰθρώπιον, αἰθρωποπίσκος, αἰθρωπίριον. Itidem possessiua, αἰθρώπειος, αἰθρώπινος, αἰθρωπικός. sic à θάλασσά θαλάσσιος, θαλασπικός, θαλασώδης. Eorum autem quę exeunt in κος, quędam aptitudinem & peritiam significant magis quàm possessionem. vt δευμικός idoneus ad currendum. πικκικός aptus pugillatui. item μουσικός musicę peritus. &c. E verbalibus multa substantiua disyllaba fiunt à præsensibus & penultimo, vbi est, mutato in ο: & ω, vltimo verbi in α, siue η, siue ος. vt à φόβω ἡ φοβός, à νέμω ἡ νομή, à λέγω ὁ λόγος. Ad hęc alia à verbis in ου exeunt in εια, vt à βασιλεύω ἡ βασιλεία. Sunt quę à futuris fieri putantur, quędam remoto ω. vt à βασιλεύω βασιλεύσω ὁ βασιλεύς: ab ἀρπάζω ἀρπάξω, ὁ ἀρπάξ. alia σω in μων, vt à νοῶ νοήσω, νοήμων. alia σω in δων, vt ab ἀλγῶ ἀλγήςω, ἀλγής δών. Quę fiunt à primis personis prætëritorum, substantiua sunt. significant autem quędam rem verbi sine actu: nam τὸ γράμμα est litera & γραμμὴ linea: alia rem cum actu, nempe quę exeunt in μος. nam ὁ λογισμὸς est intellectus considerans. Quę vero fiunt à secundis personis similiter substantiua sunt & fœminina, declinanturque omnia per secundam contractions. Significant autem actum cum re, vel actum solum. nam λέξις est actus dicendi, & id quod dicitur. i. dictio. γούσις actus gustandi, id est, gustatio. Ex illis quę fiunt à tertiis personis, adiectiua quidem in τος idem fere significant quod Latina in bilis: cætera vero in ιος idem quod gerūdia in dus, a, um. vt ὁ ποιητὸς factibilis, ποιητῖος faciendus. Quę autem

inde sunt in *ικος*, actiue significant, vt *ποιικπικος* factiuus, aptus ad faciendum. Sunt præterea quàm plurima alia à verbis deducta, quæ certis formationibus comprehendi nequeunt, vt à *κλέπω*, ὁ *κλέπης*. à *σώζω*, ὁ *σωτήρ* & τὸ *σωτήριον*. à *γινώσκω*, ὁ *ἄγνως*, ἄγνώστως. ab *ἀρπάζω*, ἡ *ἀρπαγή*. à *ἐκλῶ*, ἡ *ἐκλή*, & similia.

DE PRONOMINVM ACCIDENTIBUS & diuisione. Cap. 20.

Pronominum accidentia sunt, genus, numerus, casus, species, figura, & persona. Diuiduntur autē in *πρωτοτυπα*, id est, primitiua. *κτητικα*, id est, possessiua. *δεικτικα*. i. demonstratiua. *ἀνὰ φορικόν*. i. relatiuum. *σιώδετα*, id est, composita.

Primitiua simplicia sunt tria, *ἐγὼ* ego, primæ personæ: *σύ* tu, secundæ: *ἐγὼ* sui, tertiæ. A quibus octo deriuantur possessiua hac serie, *ἐμὸς*, *ἐμὴ*, *ἐμὸν*, meus, a, um, à singulari genitiuo *ἐγὼ* ἐμῶ. & *νὼ ἵτδρ* & *νὼ ἵτδρα* *νὼ ἵτδρον*, noster nostra nostrum, inter duos, à duali *νὼ ἵ* & *νὼ ἵν* καὶ *νῶν*. & *ἡμέτερος*, *ἡμετέρα*, *ἡμέτερον*, noster, a, um, à plurali *ἡμεῖς* ἡμῶν. Item *σὺς*, *σὴ*, *σὸν*, tuus, a, um, à *σύ* & secundæ personæ. Et *σφω ἵτδρ* & *σφω ἵτέρα*, *σφω ἵτδρον*, vester, a, um, inter duos, à duali *σφω ἵ* καὶ *σφω ἵν* καὶ *σφῶν*. & *ὕμέτερος*, *ὕμετέρα*, *ὕμέτερον*, vester, a, um, à plurali *ὕμεῖς*, *ὕμῶν*. Itē *ἐός*, *ἐὴ*, non *ἐά*, *ἐὸν*, suus, a, um, ab *ἐ* tertiæ personæ. Et *σφέτερος*, *σφετέρα*, *σφέτερον*, suus, a, um, ab

eius plurali σφῆς σφῶν. Hæc autē omnia eo modo variantur, quo adiectiua nomina paria. Demonstratiua sunt duo, ὁ ὅς, αὐτὴ, ἡ, ἃ, hic hæc hoc. ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, ἃ αὐτό, ille, illa, illud. Articuli quoque præpositiui addito δὲ in fine per omnes casus, sunt demonstratiui, sic, ὁ δὲ hic, τῶ δὲ huius. ἡ δὲ hæc, τῆς δὲ huius. τοῦ δὲ hoc, τῷ δὲ huius. Porro δέῃς, δέῃς, δέῃς, quod trium generum est, numerari solet inter demonstratiua pronomina. significat autem quispiam vel ille indefinite. Relatiuum vnum est, αὐτός, αὐτή, αὐτό, ipse, a, um. quod cum primitiuis componitur, fitque ἐμὼς primæ personæ, mei ipsius. σεὼς secundæ, tui ipsius. ἐαὼς tertiæ, sui ipsius. Carent enim hæc composita rectis, quia reciproce sumuntur. quorum fœminina sunt ἐμὼς τῆς, σεὼς τῆς, ἐαὼς τῆς. neutra ἐμὼς τῶ, σεὼς τῶ, ἐαὼς τῶ. sed composita primæ et secundæ personæ in singulari tantum reperiuntur, tertiæ vero etiā in plurali ἐαὼς τῶν, ἐαὼς τῶν, et c. Ad hæc αὐτός articulis præpositiuis per omnes numeros et casus subiicitur. sic, ὁ αὐτός, τῷ αὐτῷ, idem, eiusdem. ἡ αὐτή eadem, τοῦ αὐτοῦ vel τῶ αὐτοῦ, siue τῶ αὐτοῦ idem. Carent autem vocatiuo pronomina, excepto primitiuo οὗ, et possessiuo ἐμὸς, et demonstratiuo ὁ ὅς.

SCHOL. Obliqui primitiui primæ personæ etiam reperiuntur amissa priori syllaba με, μοι, με, absque tonis.

ὅς vero rectus tertiæ aliquando legitur, sed relatiue magis quàm reciproce. Porro ἀντὸς cum nominibus quoque componitur, vt αὐτοδιδάκτος, Φιλαυτος, & cum aliis partibus. οὗτος vero cum ζῆος, τύπος, τηλικός. sic ζῆός ζιεύτη ζιεύτο vel τοιεύτον, talis tale. ζεύς τοσαύτη τοσέτο vel ζεύτον, tot tātus, a, um. τηλικούτος τηλικαύτη τηλικέτο vel τηλικέτον, tantus, a, um. Tria composita in plurali secundum diuisionem inflecti possunt, sic ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτοῖς, ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐταῖς, ἡμᾶς αὐταῖς. atq; itidem neutra. Item ὑμῶν αὐτῶν, ὑμῖν αὐτοῖς, & reliqua, vt in prima p̄sona. Itē σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, &c. Hæc autē nihil vetat in nominatiuo quoq; dici ἡμεῖς αὐτοί, & ita in cæteris, sicuti etiā in singulari in diuisione coniungi possunt per omnes casus, ἐγὼ αὐτός, σὺ αὐτός. Σέω per syncopen quoque dicitur σεω, σεωτῶ, σεωτόν, atque itidem in aliis generibus. Similiter ex ἐαυ fit αὐ, αὐτῶ, αὐτόν, &c. Ad hæc ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλωνς, id est, adinuicem vel inter se, speciem habet pronominis reciproci, quod in fœminino quoque & neutro genere reperitur, ἀλλήλων, ἀλλήλαις, ἀλλήλαις, &c. Sunt & alia patriam significantia deriuata à possessiuis, siue ea nomina, siue pronomina dici malis ἡμεῶν, ἡμεῶν, ἡμεῶν, nostras. ὑμεῶν, ὑμεῶν, ὑμεῶν, vestras. cuiusmodi est ποδῶν, cuias. quod ποταπὸς differt. id est, quo ingenio vel qualis.

DE VERBO, ET EIVS

accidentibus. Cap. 21.

Verba personalia distinctos habent suis vocibus numeros & personas. quod non habent impersonalia. Personalium accidentia octo sunt, εἶδος, ἄρμα, γένος, ἐκκλησις, χρόνος, ἀριθμὸς, πρῶτον, συζυγία, id est, species, figura, genus, inclinatio, tempus, numerus, persona, coniugatio. Species duæ sunt. Primitiua, ut μάχ, δάνα δι-

ſco. Deriuatiua, vt μαθητὶς cupio diſcere. Figura quoque due. Simplex, vt φέρω. Compoſita, vt ἐπιφέρω. Decompoſita, vt περὶ ἐπιφέρω. Genera, quæ aliàs διαθέσεις dicuntur. i. diſpoſitiones, quinque. ἐνδρῆπινόν, id eſt, actiuum: quod deſinens in ω vel μ, format paſſiuum in μου. vt τὸ πῶ verbero, ποιῶ facio, τίθῃμι pono. παθητὶκόν, id eſt, paſſiuum, quod in μου deſinens, paſſiue ſignificat: habetque vocem actiuam in ω vel μ. vnde fit, vt τὸ πῶ μου uerberor, ποίε μου fio, τίθε μου ponor. ἑδὲ τὸρον, id eſt, neutrum, quod deſinens in ω, nec format ex ſe paſſiuum, nec ſignificat actiue, nec paſſiue. vt ὑγαινῶ valeo. κοινὸν ἢ μέσον, id eſt, commune vel medium, quod deſinens in μου, & non habens vocem actiuam, actionem tamen & paſſionem ſignificat. verum huiuſmodi rara reperiuntur. vt βιάζομαι vim facio & vim patior. ὀργάζομαι operor & efficior. ἀφθεύων, id eſt, deponens, aliàs ἐπίμεσον, id eſt ſubmedium, vel ἐπίκοινον, id eſt ſubcommune: quod deſinens in μου non habet vocem actiuam, ſignificatque vt plurimum actionem. vt μάχσομαι pugno.

Actiua aliàs vocantur tranſitiua: neutra quoque aliàs intransitiua & abſoluta. Horum alia ſubſtantiua ſunt. vt εἶμι ſum: alia per ſe neutra, vt ζῶ uiuo: alia per ſe actiua, vt ἀναβαίνω aſcendo: alia per

se passiva, ut ἄλγος doleo. Deponentium alia per se actiua, ut μάχουμαι pugno: alia per se passiva, ut γίνομαι fio. Inclinationes siue modi quinque sunt. ὁριστικὴ, id est definitiuus, quem Latini indicatiuum appellant. περσαστικὴ imperatiuus, δύναιτο optatiuus, ὑποτακτικὴ subiunctiuus, ἀπαρτίμενος infinitiuus. Tempora sex. ἐνεστώς, id est instans siue præsens. παρατατικός, extēsiuum, hoc est, præteritum imperfectum. παρακείμενος, adiacens scilicet præsenti, hoc est præteritum: quod aliquid paulo ante perfectum significat. ὑπερσώτερον, id est, plusquamperfectum. ἀόριστος, indefinitum. μέλλον, futurum. Numeri sicut in nomine tres sunt. Personæ totidem. Coniugationes præcipuæ sex, per quas flectuntur omnia verba finita in ω barytonum. Prima in prima positione (quod thema appellatur) quadrupliciter desinit, in βω, πω, φω, πω. habet itaque ante ω uel β, quæ media est: uel illius tenuem τ, uel aspiratam φ, uel tenuem cum τ, id est, π. ut λείβω, ῥέπω, γράφω, τὸ πω. Dicuntur autem huiusmodi literæ præcedentes ω ultimum characteristica. i. formatiuæ. Secunda quoque quadrupliciter desinit in ϖ, κϖ, χϖ, κτω. habet enim formatiuas quatuor, uidelicet alteram mediam γ, ϖ κ eius tenuem, ϖ χ aspiratam, et κ itidem cum τ, hoc est κτ. ut λέτω, πλένϖ, βρέ-

Dd

χω, ἴκτω. Tertia in δω, τω, θω. habet enim formatiuas tres, tertiam uidelicet mediam δ, & τ eius tenuem, & θ aspiratam. ut ἄδω, ἀνῆτω, πλῆθω.

Quarta est desinentium in ζω, & ωω, uel ηω. ut φεωξω, πλῆσω uel πλῆηω. Quinta in λω, μω, νω, ρω. habet enim formatiuas quatuor immutabiles λ, μ, ν, ρ. ut ἰάλλω, νέμω, φαίνω, παίρω.

Sexta per ω purū effertur. ut πλέω, ναίω, ἀκέω, χρίω. Ex hac sexta per contractionem fiunt aliae tres coniugationes, quæ dicuntur circumflexorum, unde rursus aliae tres oriuntur dictæ eis μι. atque itē alia quarta ex finitis in υω. de quibus omnibus postea dicetur.

SCHOL. Decompositum verbum quidam vocant deriuatum à composita dictione. vt Φιλιππίζω, id est, Philippi factionem sector, à Φίλιππος composito à Φίλος & ἵππος. Præsens instare actionem significat. Parataticus præterisse & adhuc extendi. Paracimenos modo præterisse. ideoque adiacens præsentī vocatur. Aoristus vero præterisse quidem, sed confuse & indefinite, quantum ad actum pertinet, vel alioqui ad tempus. qua distinctione carent Latini. πεποίηκα iam feci, ἐποίησα feci. Hispanæ sic, hecho he, hize. Cæterum nec duo aoristi differunt inter se, nec duo futura. Linguae enim vbertas illos & hæc geminauit. quæ aliud quoque mox futurum edidit: de quo postea dicetur. Personalia verba quædam desinunt in ω barytonum, alia in ω circumflexum, alia in μι, alia in μοι. Barytonum dicitur, quod super ultimam non habet tonum figuratum, vt τίπω. vbi ω grauem habet ratione generali, qua fit, vt omnes syllabæ, quæ nullo prædominante tono signatæ sunt, grauentur: ac perinde di-

cantur habere grauem, qui appellatur tonus syllabarum. Vnde barytona iure dicta sunt quęlibet vocabula non habentia figuratum tonum supra ultimā: quod eo ipso illic succedat grauis.

DE FORMATIONE TEMPO-
rum, & primo de Augmentis Præteri-
torum. Cap. 22.

Themate incipiente à uocalibus ι, η, υ, ω, quę dicuntur immutabiles: uel à diphthongis etiā immutabilibus ει, ου, ς, reliqua tempora eodē modo inchoant. Incipiente uero à uocalibus α, ε, ο, quę mutabiles dicuntur: uel à diphthongis αι, αυ, οι etiam mutabilibus, augmentum fit in omnibus præteritis hac serie. α & ε mutantur in η. ut ἀκούω ἠκούον, ἐρείδω ἠρείδον. item ο in ω μέγα. ut ὀρύττω ὤρύττον. quod augmentum idcirco Temporale uocatur, quod fere breuis transit in longam. Item αι mutatur in η subscripto ι. ut αἰρώ ἠρον. αυ in ηυ, ut αὐλέω ἠύλεον. οι in ω μέγα subscripto ι. ut οἰκτεῖω ὤικτερον. At uero themate incipiente à consonante, parataticus & aoristi recipiunt in principio ε, quod uocatur augmentum syllabicum. ut τῦπῶ ἐτύπῳ, ἐτύπα, ἐτύπων. Præteritum uero perfectum ε itidem solum assumit, quando ε ipsum in paratatico est positione longum. ut παλάμη ἐπαλάμην, ἐπαλμυ. παείρω ἐπαείρων, ἐπαυριμυ. εἰπῶ ἐρείπῳ, ἐρείφα. quando uero est breue aut com-

Dd ij

mune, assumit cum illo etiam primam consonantem
 thematis, quam reduplicationem vocant. ut τὸ πῶ
 ἐτυπῶν, πέτυφα. sic πλῆθω ἐπλήθον, πᾶπληθα.
 est enim hic e commune, quia sequitur π muta, ἔ
 λ liquida. Excipiuntur verba incipientia à γ ἔ
 γρη, in quibus paracimenos solum e recipit, licet il-
 lud cōmune sit in paratatico, sequente uidelicet mu-
 ta γ cum liquida v vel ρ. ut γνῶε'ξω ἐγνώριζον, ἐ-
 γνῶε'μαι. γρηγορῶ ἐγρηγόρουω ἐγρηγόρημαι.
 Item ex verbis repetentibus consonantem incepti-
 uam thematis, illa quæ ab aspirata inchoant, tenuem
 repetunt. ut φεάξω ἐφεάξον, πᾶφεαίμαι. θηρῶω ἐ-
 θηρῶον, τεθηρῶμαι. χεείξω ἐχέειξον, κεχέειμαι.
 In his enim pro φ assumitur eius tenuis π. et pro θ
 tenuis τ, ἔ pro χ tenuis κ: ne fiant asperæ vocis
 repetitis aspiratis, φέφεαίμαι, θεθηρῶμαι, κεχέει-
 ναι. Præteritum plusquamperfectum incipit ἔ
 augetur sicut perfectum. ut ἐρείδω ἤρεψον, ἤρεμαι,
 ἤρειναι. ἑτάλλω ἑτάλλον, ἑτάλλαι, ἑτάλλιναι.
 Exceptis uerbis repetentibus cōsonantem thematis:
 in quibus præter eam syllabam, rursus geminatur e,
 quam secundam reduplicationem vocant. ut πέτυ-
 φα, ἐπέτυφειν. Reperitur tamen nonnunquam abs-
 que hac geminatione. ut κεκινῶναι αὐτὸν κοινῶς cō-
 munico. κεκίνητο αὐτὸν κινῶ moneo. πεφοίνητο αὐτὸν
 νίψω rubefacio, ἔ alia.

προσβαλον, non ἐπεσβαλον, ὡς τείνω *intendo*,
 ab αὐτῷ τείνω, ἐνέτεινον. Quando vero cum aliis
 partibus cōponuntur, aut aliās non sunt in usu sim-
 plicia: plerumque augentur in principio.. ut ὁμολο-
 γῶ *confiteor*, ὡμολόγῳ, ab ὁμολῶ *ἔχω λέγω*. ἀμφι-
 γῶ *ambigo*, ἠπόρω, ab αἰπόρω. χειραγωγῶ
 ἡχειραγωγῶ, ἀχειρ *manus*, ἔγω *duco*. φιλο-
 σοφῶ *φιλοσόφῳ*, ἀφίλος *amicus*, ἔσοφος
 uel σοφία. ἀνδραγαθῶ *ἀνδραγάδῳ*, ab ἀνὴρ *uir*
 ἔαγαθός *bonus*. ἀμεισβητῶ *dubito*, ab ἀμει-
 σβητῶ. Quaedam tamen huiusmodi reperiuntur
 intrinsecus aucta. ut ἀφλάυνω *fruior*, ἀπέλαυοις.
 προσκυνῶ *adoro*, προσεκυνῶ. προσδοκῶ *expe-*
 ςτο, προσεδύκων. ἐπιχειρῶ *aggredior*, ἐπεχειρῶ.
 ἐγχειρῶ *committo*, ἐνεχειρῶ. ἐνθυμούμαι *con-*
 sidero, ἐνεθυμούμην. ἐγνωμιάζω *laudo*, ἐνεγνω-
 μιάζον. quorum simplicia non reperiuntur. Qualia
 etiam sunt composita ab ὅ bene, ἔδus male, se-
 quente uocali mutabili uidelicet α, ε, ο. ut δὲαγγελί-
 ζομαι *lata nuncio*, ἐνηγγελίζομαι. ἐνδργετῶ
benefacio, ἐνηργέτω. δυσαρεστῶ *displiceo*, δυσπρέ-
 σω. Sequentē uero consonantē aut uocali immuta-
 bili, simplicium regulis subiacent. ut ἐωέβω *pieta-*
tem colo, ἐωέβω, δυσυχῶ *infortunium patior*, ἐ-
 δυσύχων. ἐνημδρῶ *prospere ago*, ἐνημδρῶ.

S C H O L. Præpositiones quæ finiuntur in uocalem,

abiciunt illam, quando componuntur cum verbis incipientibus à vocali. vt $\pi\alpha\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$, à $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ & $\acute{\epsilon}\chi\omega$. Quod similiter faciunt in præteritis incipientium à consonante auctis per ϵ . Nam $\alpha\upsilon\alpha\beta\lambda\acute{\epsilon}\pi\omega$ compositum ex $\alpha\upsilon\alpha$ & $\beta\lambda\acute{\epsilon}\pi\omega$, format parataticum $\alpha\upsilon\epsilon\beta\lambda\epsilon\pi\omega$, & aoristum $\alpha\upsilon\epsilon\beta\lambda\epsilon\iota\chi$. $\pi\alpha\rho\acute{\epsilon}$ vero & $\pi\rho\acute{o}$ solæ retinent suas vocales, vt $\pi\alpha\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$, $\pi\rho\acute{o}\epsilon\chi\omega$. & $\omega\tilde{\omega}$ in nonnullis, vt $\acute{\epsilon}\pi\omega\rho\epsilon\omega$. Ad hæc cum initium verbi simplicis habuit vocalem aspiratam, & finis præpositionis consonantem tenuem ante vocalem quæ exteritur: tenuis ipsa vertitur in suam aspiratam. vt $\acute{\alpha}\nu\delta\omega$ cum $\chi\tau\iota$ facit $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\nu\delta\omega$, $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\omega$ cum $\omega\tilde{\omega}$, $\acute{\epsilon}\phi\acute{\epsilon}\lambda\kappa\omega$, $\acute{\omicron}\rho\acute{\iota}\xi\omega$ cum $\acute{\alpha}\pi\acute{o}$, $\acute{\alpha}\phi\acute{o}\rho\acute{\iota}\xi\omega$. Præpositiones vero quæ finiuntur in consonantem, quando componuntur cum verbis incipientibus à vocali, suam consonantem seruant. vt $\sigma\omega\acute{\alpha}\gamma\omega$. Sed cum incipientibus à consonanti, aliquando seruant integram, vt $\sigma\omega\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$: aliquando mutant, vt $\sigma\omega\chi\acute{\epsilon}\gamma\omega$. Iunguntur autem quandoque in eadem compositione duæ ac tres præpositiones, vt $\pi\rho\sigma\sigma\iota\beta\acute{\alpha}\lambda\omega$, à $\pi\rho\varsigma$ & $\omega\tilde{\omega}$ & $\beta\acute{\alpha}\lambda\omega$. $\pi\rho\iota\epsilon\chi\alpha\upsilon\acute{\iota}\sigma\eta\mu\iota$, à $\pi\rho\acute{o}$ & $\alpha\upsilon\alpha$ & $\acute{\iota}\sigma\eta\mu\iota$. vbi augmentum fit ante verbum sicut in compositis cum vna, sic, $\pi\rho\sigma\sigma\iota\beta\alpha\lambda\omega$, $\pi\rho\iota\epsilon\chi\alpha\upsilon\acute{\iota}\sigma\eta\mu\iota$. Hic quidam in vniuersum præcipiunt, augmentum fieri in principio, cum præpositio composita nihil addit significationi simplicis. vt $\acute{\epsilon}\pi\omega$ $\alpha\upsilon\acute{\epsilon}\pi\omega$ dico, $\lambda\upsilon\acute{\epsilon}\pi\omega$. $\acute{\alpha}\nu\delta\omega$ $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\nu\delta\omega$ dormio, $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\theta\acute{\alpha}\nu\delta\omega$. $\acute{\iota}\xi\omega$ $\kappa\alpha\theta\acute{\iota}\xi\omega$ sedeo vel in sede colloco, $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\theta\acute{\iota}\xi\omega$. aliàs in medio, vt $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}\beta\acute{\alpha}\lambda\omega$ comparo, $\pi\alpha\rho\acute{\epsilon}\beta\alpha\lambda\omega$, à $\beta\acute{\alpha}\lambda\omega$ iacio & $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$. Cæterum augmenta verborum nonnunquam reperiuntur in totum sublata, aliquandò geminata, aut aliter quàm hic traditum est posita. quod in singulis adnotare, solertis obseruationis est magis quàm artis. de qua re dicetur etiam lib. 5.

DE FORMATIONE PARATATICI ACTIUI IN VERBIS BARYTONIS. Cap. 24.

THema desinens in ω barytonum non formatur aliunde. Parataticus vero circa finem formatur à themate ω tantum mutato in ov , & tono

Dd iiij

translato in antepenultimam, quoties euadit polysyllabus & incontractus. seruat autem semper formatiuam thematis, siue ea sola sit, ut τρέπω ἔτρεπον: siue cum altera, ut τῦπῳ ἔτυπον.

SCHOLI. Hinc inchoat formatio verborum barytonorum, tam circa finem, quàm circa formatiuas & penultimas. Formantur autem hic primæ tantum personæ in actiuis: quòd facile reliquæ ex analogia verbi τῦπῳ in aliis verbis deduci possunt. Notandum vero, quòd vbi prima persona pluralis definit in *μεν*, deest prima dualis. hanc tamen significato solet comprehendere prima pluralis, ut τῦπόμεν, id est, verberamus complures siue duo. τῦπέτον vero secūda dualis est, & τῦπέτον tertia. Præterea hæ duæ similes sunt, quâdocūq; tertia pluralis definit in *ι*, ut τῦπέτον, τῦπέτον, quia τῦπέσι. Item τῦπέτον τῦπέτον in voce passiuâ, quia τῦπέται: aliàs dissimiles, ut ἐτῦπέτον ἐτῦπέτω, in paratatico, quia tertia pluralis est ibi ἐτῦπέτον. In dissimilibus vero, tertia dualis à secūda fit, *or* mutato in *lw*, ac tono translato in penultimam, ob mutationem breuis in longam. Quoniam autem tempora per litteras formatiuas maxime distinguuntur, illa in formatione coniunximus, quæcunque easdem formatiuas habent: ut puta parataticum cum præsentī, primum aoristum cum primo futuro, hypersyntelicum cum paracimeno, ac deum hypersyntelicum, medium aoristum secundum, & secundum futurum cum paracimeno meso. Quod ideo admonemus, ne quis miretur communem ordinem inuersum. Illud etiam præmonemus, nonnulla tempora quæ in exemplis propositis in vsu non reperiuntur, consulto hic effingi, ut tyrones similia doceantur iuxta analogiam formare in verbis aliis, vbi non desunt.

DE FORMATIONE FUTV.

ri & Aoristi priorum actiuorum.

Cap. 25.

Futurum à presenti fit variata sola formati-
ua: in prima quidē coniugatione in ι . ut $\rho\acute{\alpha}\iota\phi\omega$ $\rho\acute{\alpha}\iota\phi\omega$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$ $\tau\acute{\upsilon}\phi\omega$: in secunda in ξ . $\lambda\acute{\epsilon}\omega$ $\lambda\acute{\epsilon}\xi\omega$: in tertia in σ , $\acute{\alpha}\delta\omega$ $\acute{\alpha}\sigma\omega$: in quarta in σ , quando videlicet thema habet ξ , ut $\phi\rho\omega\lambda\omega$ $\phi\rho\omega\lambda\sigma\omega$, præter $\delta\iota\mu\acute{\omega}\omega$, $\sigma\eta\epsilon\acute{\iota}\omega$, $\alpha\acute{\iota}\omega\lambda\omega$, $\sigma\epsilon\upsilon\alpha\lambda\omega$, $\acute{\omicron}\lambda\acute{\upsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\lambda\alpha\pi\acute{\alpha}\omega$, $\kappa\rho\omega\lambda\omega$, $\theta\rho\upsilon\lambda\acute{\iota}\omega$, $\pi\alpha\acute{\iota}\omega$, $\sigma\phi\omega\lambda\omega$, $\sigma\acute{\iota}\omega$, $\pi\acute{\iota}\omega$, $\xi\acute{\epsilon}\omega$: quæ omnia ξ assumunt in futuro. quando autē thema habet ω siue η , fit variatio in ξ . ut $\pi\acute{\epsilon}\omega\sigma\omega$ uel $\pi\acute{\epsilon}\eta\omega$ facio, $\pi\acute{\epsilon}\xi\omega$. ex-
cipiuntur $\pi\acute{\epsilon}\eta\omega$ uendo, $\mu\pi\acute{\epsilon}\eta\omega$. item $\omega\lambda\omega\eta\omega$, $\pi\acute{\alpha}\eta\omega$, $\acute{\epsilon}\rho\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\iota}\mu\omega\omega$, $\lambda\acute{\omicron}\omega\omega$, $\acute{\upsilon}\pi\omega\omega$, quæ σ assumunt in futuro. $\pi\acute{\epsilon}\eta\omega$ uero $\iota\omega\acute{\epsilon}\omega$. In sexta σ interponitur ante ω , ut $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\acute{\epsilon}\omega$ $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\acute{\epsilon}\omega\sigma\omega$. In quinta manent in futuro λ , μ , ν , ρ , sed differentie causa circumflectitur ultima, & corripitur penultima. ut $\iota\omega\lambda\lambda\omega$ $\iota\omega\lambda\omega$, $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega$ $\nu\epsilon\mu\omega$, $\phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega$ $\phi\alpha\upsilon\omega$, $\omega\acute{\pi}\acute{\epsilon}\rho\omega$ $\omega\pi\epsilon\omega$.

Aoristus primus fit à futuro, ω mutato in α breue, tonoque retroacto, ut $\tau\acute{\upsilon}\phi\omega$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$: habet autem fere penultimam longam, ideoque in uerbis quintæ eam aliqua ratione producit.

SCHO L. Futurum primum, quod totius ferme coniugationis est cardo, varias habet formas: quas qui probe tenuerit, facile reliqua tempora versabit. Nos hic capita communia regulariaque proponimus. quæ desunt partim reperientur in locis de uerbis circumflexis, & eis μ ,

& de anomalis, partim lib. 5. vbi de dialectis & poetico usu seorsum agitur. Consonantes immutabiles λ, μ, ν, ρ, quum reperiuntur circa finem rectorum in nominibus, & thematum in verbis: manent fere immobiles in obliquis, & in temporibus inde formatis. vt ὁ νῆωρ τοι νῆωρος, αἶρω ἀρω, &c. In futuris quintæ fit penultima breuius, abiecta altera immutabili, si fuerint duæ. vt φάλλω φαλῶ, κᾶμνω καμῶ: aut ἰ ἐ diphthongo, vbi fuerit, extrito, vt μᾶίνω μαινῶ, κείρω κερῶ. aliàs vocali ancipiti tantummodo correpta, vt κρινῶ κρινῶ, μολιών μολιῶ. In aoristis contra producitur e futuri, assumpto ἰ, κερῶ ἐκερξε: ancipites vero manent productæ, vt ἐκρινε, ἐμόλινα, ἐμίνα. α tamen frequentius transit in η. vt φάλω ἐφηλα, φανῶ ἐφηνε.

DE FORMATIONE PRÆETERITORUM Perfecti & Plusquamperfecti
indicatiui. Cap. 26.

Paracimenos fit à futuro ω mutato in α, & uariata formatiua, hoc ordine: quum in futuro est φ in φ, ut τύφω τίτυφα: quum ξ in χ, λέξω λέξεω, λέλεχα. σφαλῶ σφαλέω, ἐσφαχα. ὀρύττω ὀρύξω, ὀρύχα: quum σ aut immutabilis, in κ, ut ἄδω ἄσω ἤκα. φράζω φράττω, πέφρακα. πλάττω πλάσω πέπλακα. βασιλεύω βασιλεύττω, βεβασίλδευκα. In uerbis uero quintæ, immutabilis fere manet ante κ. ut φάλλω φαλῶ, ἐφαλκα. κείρω κερῶ, κέκαρκα. αἶρω ἀρῶ, ἤρκα. νέμω νεμῶ, νενέμηκα. Hic uero ideo interponitur, quia μ non potest esse ante κ: quod itidem fit in βρέμω βρεμῶ, βεβρέμηκα. & δέμω δεμῶ, δεδέμηκα. Item in de-

sinentibus in νω, ut in φαίνω φανῶ, πείφαμαι, & similibus, v mutatur in γ, quia non potest esse ante κ, præterquam in finitis in ινω, φνω, ωω, in quibus omnino abiicitur. ut κείνω, κεινῶ, κέκεικα. κτείνω κτωνῶ, ἔκτακα. δύνω θυνῶ, τέθυκα. μολύνω tamen format μεμόλυκα, v conuerso in γ. μείνω uero μεμνήηκα, & τέμνω τετέμνηκα, η interposito. Annotanda quoque uerba quintæ disyllaba habentia in penultima ε, quæ ipsum fere mutant in α in præterito. ut παρῶ παρῆκα, κτωνῶ ἔκτακα. Præteritum plusquamperfectum fit à perfectō, α finalimutato in φν. ut ἔπαρκα ἔπαρφη, ὠρύχῃ ὠρύχην. Quādo autem perfectum incipit à consonanti, recipit in principio ε. ut τέτυφα ἔτετυφην, πέφρακα ἔπιφρακα.

SCHOL. Paracimenos à futuro differre potest initio per augmentum, de quo dictum est: sine uero semper differt, quia desinit semper in α. idque tono fere in antepenultimam translato. item formatiua, qua semper variat à futuro. ad hæc penultima nonnunquam, sicuti exemplis ostensum est. In summa in prima coniugatione desinit in φα, in secunda in χα. In tertia, quinta & sexta, in κα. In quarta uero partim in κα, partim in χα.

DE FORMATIONE PRÆTERITI Perfecti & Plusquamperfecti mediorum indicatiui. Cap. 27.

Medium Præteritum perfectum in quibusdam uerbis significat actionem, in aliis passionem.

Fit autem ab actiuo, conuersa formatiua in illam quam habet praesens. ut ἄδω ἤκα, ἤδα. Quando tamen in praesenti sunt duae formatiuae, praeteritum medium accipit priorem. ut τὴ πῶ τέτυπα. excipiuntur βλάπῳ βέβλαβα, καλύπῳ κεκάλυβα, κρύπῳ κέκρυβα, σκάπῳ ἔσκαφα. Excipiuntur quoque uerba quarta coniugationis: ē quibus illa γ accipiunt, quae in futuro habent ξ. ut κρᾶζω κρᾶξω, κέκρυχα. πλῆπῳ πλήξω, πῆ πληγα. praeterquam φρίπῳ φρίξω, πείθεικα. reliqua uero δ, quae uidelicet in futuro habent σ, ut φᾶζω φᾶσω, πείφαται. In uerbis autem quintae & sextae non circumflexis, remoto κ praeteriti actiui, fit fere medium. ut ἴαλλω ἴαλω, ἔφαλκα, ἔφαλα. λύω λύσω, λέλυκα, λέλυα. Penultimam eandem cum praeterito actiuo seruat, praeterquam in uerbis dissyllabis habentibus ε solum uel cum ι, in quibus ο recipit. ut λέγω λέλογα, πείρω ἔπορα, πείθω πείθοιθα. & in habentibus αι, quae mutari solet in η, ut φαίνω πείθηνα.

Plusquamperfectum medium fit à suo medio perfecto, α in ειν, ut ἔπορα ἐπόρειν, τέτυπα ἐτέτυπεν, sicut in actiuis.

SCHO L. Inter uerborum genera numerantur communia, aliàs dicta quoque media: quòd sola uoce passiuæ significationem actionis & passionis complectantur. ut βιάζομαι vim patior & vim facio. de quibus aliàs. Hic ve-

ro per media intelligenda sunt quædam tempora, significato quidem varia, voce vero partim actiua: qualia sunt medium perfectum & medium plusquamperfectum. Partim passiua: qualia sunt præsens & parataticus, & duo futura, & totidem aoristi. nam in indicatiuis actiue vocis binæ tempora media reperiuntur, in passiuæ sena. Quare quum Grammaticorum sententiæ varient: illi rectius sentire videntur qui tradunt, mediorum vocem actiuam habentium, partim solam passionem significare, vt ἀπώλωλα perij, ἀπώλωλα perieram, ἐξέρωγα ruptus sum, ἐξέρωγεν ruptus fueram: partim solam actionem (quod rarius accidit) vt λείπειν reliqui, ἐλείπειν reliqueram, πέτοκα peperij, ἐπέτοκα pepereram. Habentium vero vocem passiuam, partim passiuæ significare secundum communes, atque item actiue secundum Atticos: qualia sunt præsentia & paratatici, vt ab ἄγω duco, ἄγμαι duco & ducor, ἤγωμην ducebam & ducebar. ἀ προάγω, προάγμαι produco, προήγωμην producebam producebar: partim actionem solam, qualia sunt in plerisque verbis duo futura, vt τὴν ψομαι τυπώμαι i. verberabo: & duo aoristi, vt ἐτύπωμα verberaui. quæ tamē in nonnullis verbis passionē quoque significare comperiuntur, vt ἀπολέμαι peribo. sic ἀφαίρῃσσομαι, ἐπαίνῃσσομαι, θρέψομαι, ἐπιώλῃμην, ἐλυσάμην, ἐσχονασάμην, ἀπὸνέξατο, ἐκθρομήσατο, & alia. sicuti etiā ex voce actiuis. i. ex paracimenis quidā reperiuntur in utraque significatione, quanquam perraro. vt δῖεφθορα corrupti & corruptus sum. Ex mediis igitur ea quæ vocem habent actiuā, actiue coniugationi immiscuimus: quæ vero passiuam, passiuæ compendij gratia. Verba autem sextæ barytonorum, pauca habēt medium præteritum. quare de re dicetur in verbis circumflexis. Illud vero euidenter colligitur, quod quum thema habet formatiuam φ aut χ, præteritum medium coincidit cum præterito actiuo, vt γέαφω γέαψω, γέγαφα, μέσος quoque γέγαφα. πένχω πένξω, πέτηνχα, καὶ μέσος πέτηνχα.

DE FORMATIONE AORISTI

Secundi & Futuri secundi actiuorū. Cap. 28.

Aoristus secundus fieri potest à presenti, vltima in *ov*, & seruata formatiua, eo modo quo in medio præterito. vt ἄδω ἦδον, τύπῳ ἔτυπον, κρᾶζω ἔκραζον, φράζω ἔφραζον, ἴσῳ ἔφαλον. Penultima variat, quam habere vult ancipitem, eamque correptam. quapropter η & ω mutantur in α. vt πλῆθῳ ἔπλεον, quanquam aliàs ἔπλεον quoque reperitur. ἴσῳ ἔτραπον. & uero in uerbis dissyllabis fere transit in α, ut πλέκω ἔπλεον, τρέπω ἔτραπον. Item ex δ & θ abiicitur ε, λέπω ἔλιπον, φύτω ἔφυτον. nisi quòd in dissyllabis quintæ pro δ assumitur α, ut παίρω ἔπαρον. Ad hæc cum duæ ancipites concurrunt in diphthongum, priorem retinet aoristus secundus. ut πᾶν ἔπαν, φαίνω ἔφανον.

Futurum secundum ab hoc ipso aoristo fit, vltima tantum mutata in ω circumflexum. ut ἔτυπον τυτῶ, ἔλιπον λιτῶ, ἔτραπον τραπεῶ.

SCHOL. Aoristus secundus nonnunquam concurrat cum paratatico, vt γράφω ἔγραφον, scribebā & scripsi. ἄδω ἦδον, canebam & cecini. Hoc tempus & futurum secundum, sicut præteritum quoque medium & plusquamperfectum medium, desunt fere in verbis sextæ. Penultimam non mutant hæc, φλέγω, λέγω, βλέπω, aorist. 2. ἔφλεγον, ἔλεγον, ἔβλεπον. ab ἀκρύνω vero non formatur ἤκρον, sed ἤκρον. Quando autem μέσος παρακ. designatiua præter regulam accipit, tunc aoristus secundus idem facit. vt βέβλαβα κίκερβα, ἔλαβον ἔκερβον. quanquam in his magis sunt in usu passivi ab ipsis formati, ἔβλαβην, ἔκερβην.

DE FORMATIONE TEM-

porum Imperatiui & aliorum modorum actiuorum. Cap. 29.

Imperatiui tempora fiunt à tertijs personis suorum similium indicatiui, remotis tantum augmentis.

Generaliter enim augmenta præteritorum in reliquis modis ab indicatiuo, & in participiis abiiciuntur: exceptis paracimenis, in quibus ubique manent.

Igitur præsens τὴ πῆ fit à tertia persona paratatici ἔτῃ πον, πῆς, πῆε. Præteritum perfectum similiter à tertia, τέτῃ φα, τέτῃ φας, τέτῃ φε, inde τέτῃ φε, τέτῃ φέτω. Præteritum medium eodem modo à τέτῃ πα, τέτῃ πας, τέτῃ πε. τέτῃ πε, τέτῃ πέτω. Aoristus primus mutat e in ov, ut ἔτῃ φα, ἔτῃ φας, ἔτῃ φε. τὴ πον, τὴ πόντω. Aoristus secundus, ἔτῃ πεν, ἔτῃ πενθε, ἔτῃ πε, inde τὴ πε, τὴ πέτω.

Optatiui tempora fiunt à genitiuis participiorum ἔς in μι, & abiecto ν, ubi præcesserit: appposito quæ in diphthongum ad penultimam uocalem, ac tono locato supra antepenultimam, sic. Præsens particip. ὁ τὴ πων τὴ τὴ ποντω, inde τὴ ποιμι, τὴ ποις, τὴ ποι. Præteritum ὁ τέτῃ φας τῆ τέτῃ φός, inde τέτῃ φοιμι, τέτῃ φοις. Sic medium præteritum à τέτῃ πας, ὁ τέτῃ πας, τέτῃ ποιμι, τέτῃ ποις. Aoristus primus, ὁ τὴ φα τὴ τὴ φανθε, inde τὴ φαιμι, τὴ φαις. Aoristus 2. ὁ τὴ πῶν τῆ τὴ πόνθε, inde τὴ πειμι,

τύποις. *Futurum primum*, ὁ τύπων τῶ τυπον-
τος, inde τυποιμ, τυποις. *Futurum 2.* ὁ τυπεῖν,
τῷ τυπῶντις, inde τυποῖμ circumflexa penultima.

Subiunctivi tempora fiunt ab indicativo, vlti-
mā in ω, hoc modo. *Præsens* à paratatico ἔ τυπῶν,
ἐὰν τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ. *Præteritum* à πέτυφα,
ἐὰν πέτυφω, πέτυφῃς, πέτυφῃ. sic à πέτυπα πέτυ-
πω. *Aoristus primus*, ab ἔ τυψα, ἐὰν τύψω, τύ-
ψῃς, ψῃ. *Aoristus 2.* ab ἔ τυπων, ἐὰν τύπω, τύ-
πῃς, πῃ.

Infinitivi tempora fiunt à tertijs psonis indicativi,
hoc modo. *Præsens* addito v. ut à τύπῳ, τύπῃς, τύ-
πῃ, τύπῃν. *Futura* eodē modo, τυψω, τυψῃς, τυ-
ψῃ, τυψῃν. τυπεῖω, τυπεῖς, τυπεῖ, τυπεῖν. *Præterita*
addito να, & tōno in penultimā demisso, πέτυφε,
πέτυφέναι. πέτυπῃ, πέτυπέναι. *Aoristus primus*
mutato e in αι, ac tōno itidem demisso, ἔ τυψα, ἔ τυ-
ψαο, ἔ τυψε, τύψαι. ἐποίησα, ἐποίησαι, ἐποίησε,
ποίησαι. *Aoristus secundus* addito ν, & i in di-
phthongum, ἔ τυπον, ἔ τυπες, ἔ τυπῃ, τυπεῖν, vlti-
ma circumflexa.

SC H O L. Quum augmenta abiciuntur, redit initiū
thematis, vt ab ἔ τυψα τύπων. ab ἄγω tamen μ. ἄγω, ἄορ. ἤρα,
non redit αι thematis, sed α, ἄρον, ἄροιμ, ἐὰν ἄρω, ἄραι, ὁ ἄ-
ρας. &c. Parataticorum & hypersyntelicorum voces, &
si desunt in alijs modis ab indicativis, non tamen signifi-
cata desunt. quippe quum præsentia parataticorum signi-
ficatum suppleant, paracimeni vero hypersyntelicorum;

atque itidem aoristi futurorum, in imperatiuis. s. & subiunctiuis: in quibus non sunt futurorum voces. Porro imperatiua, tãetsi non habent primas personas singulares, plurales tamen mutuo sumunt à subiunctiuis. Nam $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega\mu\epsilon\nu$ imperatiue sumitur, pro eo quod est verberemus plures, & pro duali uerberemus duo. Imperatiui & subiunctiui præsentia commodius formantur à parataticis, quàm à præsentibus, vt ea formatio comprehendat passiuam vocem & verba circumflexa, quemadmodum suis in locis planius fiet. In variatione temporum imperatiui seruetur ϵ , præterquam in aoristo primo, qui accipit α , $\tau\acute{\upsilon}\phi\omicron\nu\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\tau\omega$.

Optatiua semper volunt habere diphthongum cum i in penultima. Quocirca in ipsis formandis abiiciendum est v vel u , quando occurrunt ante ζ in genitiuis participiorum, vt $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\nu\zeta$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\iota\mu$, $\tau\upsilon\kappa\omicron\upsilon\omega\tau\omicron\varsigma$ $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu$. Subiunctiuorum personæ sequuntur analogiam indicatiuorum, nisi quòd ubi est o vel α in indicatiuis, accipiunt ω . $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega\mu\epsilon\nu$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\iota$, $\epsilon\alpha\nu$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega\mu\epsilon\nu$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\iota$. ubi vero ϵ aut $\epsilon\iota$, accipiunt η , idque subscripto i in singulari. vt $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\iota$, $\epsilon\alpha\nu$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\varsigma$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta$. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\tau\omicron\nu$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\tau\epsilon$, $\epsilon\alpha\nu$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\zeta\omicron\nu$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\tau\iota$. quod simili fere modo fit in præteritis & aoristis. Personarum autem formatio facile habebitur in reliquorum verborum modis per exemplum $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$, vt à $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\zeta\omicron\nu$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\omega\nu$, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\epsilon$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\omega\sigma\alpha\nu$. $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota\mu$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota\varsigma$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota$, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota\zeta\omicron\nu$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota\tau\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota\mu\epsilon\nu$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota\tau\epsilon$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\iota\tau\epsilon\nu$. & similiter in cæteris.

DE PARTICIPIIS ACTIVIS, eorum formatione. Cap. 30.

Participium à nomine accipit genera in primis & casus, à verbo tempora & actum, quem habet cum re coniunctum. nam $\omicron$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega\nu$ uerberans, substantiam significat vt nomen, & actum vt verbum. Eorum quum quædam sint à verbis barytonis, alia à circumflexis, alia ab $\epsilon\iota\varsigma$ $\mu\epsilon\iota\varsigma$ acur-

Ec

sus quædam actiue vocis, alia passiue : actiuorum venientium à barytonis formatio talis est. Præsens fit à prima persona indicatiui addito ν, vt τὴν ὦ, ὁ τὴν ὦν τῆ τὴν ὦντ ⊕. Futura eodem modo, vt à τὴν ὦ, ὁ τὴν ὦν τὴν ὦντς. à τὴν ὦ, ὁ τὴν ὦν, ὅντς. Præterita à secundis personis αs in ωs oxytonum, τέτυφα τέτυφας, ὁ τέτυφω's, ὅντς. τέτυπα τέτυπας, ὁ τέτυπω's, ὅτος. Aoristus 1. similiter à secunda persona sublato augmento, vt ab ἔτυψας, ὁ τὴν ὦν τὴν ὦντς. Aoristus 2. à primo, ὦν in ὦν oxytonum, ἔτυψεν, ὁ τέτυπων, ὄντ ⊕.

§ C H O L. Hic Græci Latinos, vt aliàs in multis, copia vincunt. Siquidem Latinis vnica vox est præsentis trium generum, quæ præteritum quoq; complectitur, verberans pro qua illi habent ternas in præsentis iuxta trium generum distinctionē. ὁ τὴν ὦν, ἡ τὴν ὦσα, τὸ τὴν ὦν. quod vniuersale apud illos est in participiis omnibus. habent quoque præteritorum participia distincta, eaq; multiplicia, perfectorum videlicet actiuorum & mediorum, atque item aoristorum. Idem apparet in futuris & in voce passiva vbi illi similiter copiosi, Latini contra inopesprehenduntur. Fæmininæ & neutræ terminationes hic nō formantur: quia ex analogia exempli propositi, facile in aliis verbis deducuntur. Fæmininæ omnes etiam vocis passiue pertinent ad secundam declinationem parium: neutræ sequuntur inflexionem masculinorum. sunt enim aut tertiæ ambæ, vt ὁ τέτυφωμενος, τὸ τέτυφωμενον, τὴν τέτυφωμεν: aut quintæ ambæ, vt ὁ τέτυφων τὴν ὦντς, τὸ τέτυφον τὴν ὦντς. ὁ τέτυφεις τὸ τέτυφείης, τὸ τέτυφεν τὸ τέτυφέντς.

DE FORMATIONE PRÆSENTIS
tis ⊕ Paratatici passiue vocis. Cap. 31.

Praesens communiter significat passionem in ver-
bis passivis, attice etiam actionem. ideoque inter
media tempora computatur. fit autem ab acti-
uo ω in ομοι, ut τὸ πῶ τὸ πῶμοι, tono translato
in antepenultimam.

Parataticus, qui simili ra-
tione numeratur inter tempora media, fit ab actiuo
μη posito ante υ vltimum. ut ἐ τὸ πῶν ἐ τὸ πῶμω.

SCHOL. In verbis non habentibus actiuam vocē,
figenda est, ut inde formentur eorum tempora. ut δέχο-
μαι suscipio, praeteritum habet δέδεχα, iuxta fictum the-
ma δέχω: unde δέξω, ἐδέξα, δέδεχα, similiter fictitia. à qui-
bus deducenda δέξομαι, ἐδέξάμην, δέδεχα, &c. Augmen-
ta adduntur praeteritis in indicatio passiuo sicut in acti-
uo: auferunturque similiter in reliquis modis. Secunda
persona praesentis singularis τὸ πῆι, i habet subscriptum.

DE FORMATIONE PRAETERI- riti Perfecti & plusquāperf. passi. Cap. 32.

Praeteritum perfectum fit ab actiuo, vltima in
μοι, πεποίηκα πεποίημαι. quum autē acti-
uum desinit in φα, assumit adhuc alterum μ, ut τέ-
τυφα τέτυμμαι. quum vero in χα, γ. ut λέγω, λέ-
λεχα, λέλεγμαι. quum in υα, praecedentibus qui-
dem immutabilibus λ aut ρ, easdem retinet, ut ἐ-
φαλκα, ἐφάλαμαι. ἐπαρκα, ἐπαρμαι. quod
si γ praecedit, mutatur in μ. ut φαίνω, φανώ, πέ-
φαγα, πέφαμαι. Si vero thema consonantem
habet non immutabilem, assumit σ. ut πλῆθω, πέ-
πληκα, πέπλησμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασ-

Ec ij

μου. Si ω purum, aut immutabilem, quæ in præterito actiuo sit amissa, nulla consonans assumitur in passiuo ante μου. βασιλεύω, βεβασιλεύκα, βεβασιλεύμαι. κρῖνω, κέκεικα, κέκειμαι. Excipiuntur ea fere, quæ ante vocalem penultimam habent consonantem illi contiguā, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι, τελέω, πέτελεκα, πέτελεσμαι. γελάω, γεγέλακα, γεγέλασμαι. ἐλκύνω, εἴλκυκα, εἴλκυσμαι. κλείω, κέκλεικα, κέκλεισμαι. Penultima in verbis in ω eadem est hic, & in actiuo, nisi quod in verbis primæ coniugationis dissyllabis habentibus e in priori cum q̄ alteri consonanti subiecta e mutatur in α. ut τρέπω τέτραμμαι. Reliquæ personæ variant.

Secunda fit à prima μ in σ, ut ἐΐαλμαι, ἐΐαλσαι. ἐΐωαρμαι, ἐΐωαρσαι. κέκειμαι, κέκεισαι. πεπῶιημαι, πεπῶιησαι. quum uero ante μ est σ, retonetur tantum μ. ut πείθεσμαι, πέθεσμαι. κέκλεισμαι, κέκλεισαι. quum autem μ præcedit μου, in verbis quidem primæ, tunc ω tenuis assumitur, quia μ est loco eius mediæ β. ut τέτυμμαι, τέτυψαι. Nempe ψ ex ω σ constat. in aliis uero quum μ est pro ν, tunc resumitur ν. ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι, πέφανται. Porro quum γ præcedit, assumitur eius tenuis. ut λέγω, λέλεγμαι, λέλεξαι. quia ξ habet in se κσ. Tertia fit à secunda σ in τ, ἐΐαλσαι, ἐΐαλται. ἐΐωαρται, ἐΐωαρται. πέ-

φανταί, πέφανται. κέκλεισαι, κέκειται. πεποίηται, πεποίηται. item τέτυπται, τέτυπται. λέλεξαι, λέλεκται. *dissoluntur enim rursus duplices. Quando autem in prima est σ ante μου, servatur in tertia ante του. ut πέφρασαι, πέφραται, κέκλεισαι, κέκειται. Secunda & tertia dualis fiunt ab hac tertia, του in δου. ἐΐαλται ἐΐαλδον, ἐΐωαρται ἐΐωαρδον, πέφρασαι πέφραδον. quando autem ante τ est ω, vertitur in φ: quando uero κ in χ, quæ illarum aspiratae sunt. ut τέτυπται τέτυφδον, λέλεκται λέλεχδον. Aliàs quodcumque ante του est uocalis, additur σ ante δου. κέκειται κέκειδον, πεποίηται πεποίηδον. Tertia pluralis fit à tertia singulari, v posito ante τ. πεποίητω, κέκεινται. quæ formatio solummodo habet locū, ubi ante του in singulari est uocalis. nam cum præcedit altera consonans, quia non possunt illæ simul esse cum ν, non formatur: suppleturque per participium cum uerbo substantiuo. τέτυπται πετυμμεῖοι εἰσίν, uerberati sunt. Plusquamperfectum fit à perfecto μου in μω, τέτυμμαι ἐπετύμμι. Formatio secundæ ἐπέτυψο, & reliquarum personarum, procedit ut in perfecto.*

SCHOL. Præteriti perfecti formatio in primis est notanda, cum quod subinde in personis variet, tum etiam quod inde oriantur alia tempora, & verbalia complura. Igitur verba primæ coniugationis, quæ in prima persona

Ee ij

acceptura erant ante $\mu\alpha\iota\beta$ consonantem mediam aspiratæ ϕ præteriti actiui: quia β nunquam reperitur ante μ , atque ita fit, à τὴν πῶ τέτυφα, τέτυμμαι pro τέτυβμαι. At verba secundæ, & illa quartæ quæ in futuro habent ξ , seruât γ , hoc est mediam: quia poni ea potest ante μ . vt λέλειχα λέλεγμαι, σηρίξω σηρίξω, ἐσήριχα, ἐσήριγμαι. Verba autem tertiæ & quartæ, quæ habent in futuro σ , ac proinde in præterito actiuo χ accipiunt σ ante $\mu\alpha\iota$, quorum exempla apposita sunt in contextu. vbi etiam de reliquis verbis quintæ & sextæ differitur. Tertia pluralis aliter quoque fit more Ionico (vt lib. 5. dicitur.) Personæ hic non formatæ sequuntur analogiam formatarum iuxta coniugationem verbi τὴν πῶ, &c.

DE FORMATIONE AORI-

storum passiuorum. Cap. 33.

Aoristus primus fit à prima persona præteriti passiuæ, $\mu\alpha\iota$ in $\theta\lambda\omega$, & deposita consonante inchoatiua, quum eam habet præteritum pro reduplicatione, ut πεπρίαμαι ἐποίηθῶ, κέκειμαι ἐκείθῶ, ἐφαλμαι ἐφάθῶ, ἐπαρμαι ἐπαίρῶ, πείσμαι ἐφάσθην. Quando autem ante μ est γ media, aut alterum μ loco mediæ β , hoc est in prima & secunda coniugatione, resumuntur aspirata præteriti actiui ante $\theta\lambda\omega$. τέτυφα τέτυμμαι, ἐτύφθῶ. λέλοχα λέλεγμαι, ἐλέχθῶ. quando vero ante μ est μ , pro ν , resumitur ante $\theta\lambda\omega$ ipsum ν . ut φαίνω πέφαγκα, πέφαμμαι, ἐφάνθῶ. Notantur aoristi sequentes, à μέμνημαι ἐμνήσθην, & ἔωννύω ἔρρώμαι, ἔρρώσθην, in quibus accipitur σ . Item à πώζω σέσωσμαι, ἐσώθῶ: ubi edinverso abii-

citur ο. Et ab αἰεῖμαι ἥρημαι, ἡρέθω: ubi uocalis penultima uariatur. Itidem in compositis, ut ἀφαιεῖμαι ἀφῆρημαι, ἀφῆρέθω. Et c. Porro in uerbis primæ disyllabis, quæ mutarūt e in α in præterito, ut τρέπω τέτρεφα, τέτταμμαι, resumitur e, ἐτρέφθω. Aoristus secundus fit ab actiuo ον in λω, ἐτύπον ἐτύπωλω, ἐράων ἐράωλω. hic autem priorius uisus est, a uerbis utrunque habentibus.

SCHOL. Aoristi passiuī significant actionem & passionem à uerbis solam uocem passiuam habentibus, ut δέχομαι accipio, ἐδέχθω accepi & acceptus sum. Sic θεῶμαι ἐθεάθω, λυτρεῖμαι ἐλυτρώθω, ῥύομαι ῥέρύθω. Variatur autem fere iuxta actiuorum formam etiam in aliis modis. Quare facilis est in illis psonarū deductio panalogiā.

DE FORMATIONE FUTV-

rorum passiuorum et mediorum, et

Aorist. med. Cap. 34.

DVo futura passiuā fiunt à secundis personis aoristorum passiuorum, addito ομαι, ut ab ἐτύφθης τυφθήσομαι, ab ἐτύπης τυπήσομαι. μετ' ὀλίγον μέλλων. i. mox siue paulo post futurum, à secunda præteriti interposito ομ ante extremam αι. ut à τέτυφα τετύφομαι, à λέλεξα λελέξομαι. Futura media ab actiuis: primum uidelicet ω in ομαι, ut à τύψω τυψομαι. secundū ω in εμαι. ut à τυπῶ τυπῶμαι. significant autē ut plurimum solam actionem. Aoristi quoq; medij solam ferme actionem. formantur autem à prioris

Ee iij

actiuorum primis personis. Primus addito $\mu\lambda\omega$, $\epsilon\tau\upsilon$ $\phi\alpha\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\mu\lambda\omega$. Secundus posuo $\mu\eta$ ante vltimū υ , $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon\upsilon\epsilon\tau\upsilon\omega\delta\mu\lambda\omega$. Prioris personæ, & si ab aliis temporibus variant, deduci tamen possunt in cæteris verbis iuxta exemplum $\tau\upsilon\omega\tau\omega$. Posterior paratatici inflexionem sequitur.

SC H O L. Mox futurum significat cum passione celeritatem, vt $\pi\epsilon\pi\rho\acute{\alpha}\xi\epsilon\tau\alpha\iota$ confestim fiet, $\pi\theta\eta\gamma\acute{\iota}\xi\epsilon\tau\alpha\iota$ paulo post morietur. seruatque augmentum indicatiui in reliquis modis, sicuti præteritum perfectum vnde fit. Horum quinque futurorum eadem ferme est personarum variatio cum præsentis passiuo. Medium 2. rarum est: mox futurum rarius.

DE FORMATIONE TEMPORUM Imperatiui, Optatiui, Subiunctiui, & Infinit. passiu. Cap. 35

Imperatiui præsentis secunda persona fit à secunda paratatici sui indicatiui, vt ab $\epsilon\tau\upsilon\omega\tau\acute{o}\mu\lambda\omega$ $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\epsilon$, abiecto augmēto $\tau\upsilon\pi\tau\epsilon$. Præteriti secunda à secunda hypersyntelici, vt ab $\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\omicron\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\omicron$, ab $\epsilon\phi\alpha\lambda\zeta$ $\epsilon\phi\alpha\lambda\zeta$. Tertia ab eiusdē tertia ζ vltimo in $\theta\omega$, vt $\epsilon\phi\alpha\lambda\zeta$ $\epsilon\phi\omega\lambda\theta\omega$. quod si præcesserit consonans tenuis, conuertetur in suā aspi ratam. $\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omicron\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\omega$. si autem ante ζ fuerit vocalis, assumetur σ ante $\theta\omega$, vt $\pi\epsilon\theta\omega\iota\eta\sigma\theta\omega$ $\pi\epsilon\pi\iota\eta\theta\omega$. Duo aoristi à tertiis personis suorum similium addito π , $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta$ $\tau\upsilon\phi\theta\eta\pi$, $\epsilon\tau\upsilon\pi\theta\eta$ $\tau\upsilon\pi\theta\eta\pi$. Aoristus primus medius ab actiui prima persona ad-

dito ι , vel à secunda sui medijs ω in α , & tono re-
tracto in antepenultimam in polysyllabis. ut ab ἐ-
τύ- $\phi\alpha$ uel ab ἐ- $\tau\acute{\upsilon}\phi\omega$ $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\iota$, ab ἐ- $\pi\acute{o}\iota\eta\sigma\alpha$ uel ἐ- $\pi\acute{o}\iota\eta\sigma\omega$
 $\pi\acute{o}\iota\eta\sigma\alpha\iota$. Aoristus 2. à secunda persona sui medijs,
ultima circumflexa. ut ab ἐ- $\tau\upsilon\pi\acute{o}\mu\omega$ ἐ- $\tau\upsilon\pi\epsilon\upsilon$, $\tau\upsilon\pi\omega\tilde{\epsilon}$.

Optatini tempora exceptis aoristis passivis fiunt
à suis similib. indicatini, mutata syllaba ultima pri-
mæ personæ in $\mu\omega$, et præposito ι hac serie. Præ-
sens à prima persona sui præsentis, ut à $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$
 $\tau\upsilon\pi\tau\omicron\mu\omega$. Præteritum à præterito similiter, ut à
 $\omega\pi\acute{o}\iota\eta\mu\alpha\iota$ $\omega\pi\epsilon\eta\mu\omega$. quando autem in illo est cō-
sonans ante $\mu\alpha\iota$, deest hoc, suppleturque circumlo-
quio per participium & verbum substantivum. ut
 $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\mu\mu\acute{\iota}\nu$ & $\acute{\epsilon}\lambda\omega$, $\acute{\epsilon}\iota\eta\varsigma$, $\acute{\epsilon}\iota\eta$. Aoristi
à participiorum genitivis ζ s in ω , & ι præposito.
ut ó $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\epsilon}\varsigma$ $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\acute{\epsilon}\nu\tau$ & inde $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\epsilon}\iota\omega$. ó $\tau\upsilon$
 $\pi\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\upsilon\pi\omega\acute{\epsilon}\varsigma$, inde $\tau\upsilon\pi\acute{\epsilon}\iota\omega$. Aoristi medijs si-
cut præsens, ut ab ἐ- $\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\mu\omega$ $\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\mu\omega$, ab ἐ- $\tau\upsilon$
 $\pi\acute{\epsilon}\mu\omega$ $\tau\upsilon\pi\acute{o}\mu\omega$. Futura omnia eodem modo, ut
à $\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\omicron\mu\alpha\iota$ $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\omicron\mu\omega$, à $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\eta}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$ $\tau\upsilon$
 $\phi\theta\acute{\eta}\sigma\acute{o}\mu\omega$. à $\tau\upsilon\pi\acute{\eta}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$ $\tau\upsilon\pi\acute{\eta}\sigma\acute{o}\mu\omega$, à $\tau\acute{\upsilon}\phi\omicron$
 $\mu\alpha\iota$ $\tau\upsilon\phi\omicron\mu\omega$, à $\tau\upsilon\pi\acute{o}\upsilon\mu\alpha\iota$ $\tau\upsilon\pi\acute{o}\upsilon\mu\omega$.

Subiunctivi tempora, exceptis semper aoristis,
fiunt fere à suis actiuis addito $\mu\alpha\iota$, aut à passivis ul-
tima in $\mu\alpha\iota$, & penultima in ω . Præsens ἐ- $\alpha\acute{\nu}\tau\upsilon$
 $\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$ à præsentis subiunctivi ἐ- $\alpha\acute{\nu}\tau\upsilon\pi\tau\omicron$: uel à

τύπῳ μοι *indicatiuo*. *Prete.* ab ἐὰν πεποιήκησθαι, uel ἀπεπρήκημαι, ἐὰν πεποιδῶμαι, *penult. circumflexa*. *suppletur autem per circumloquium*, quando deest in *optatiuo*. ut τετυμυλῶ & λελυμυλῶ ἐ-
 αὖ ὧ ἦς ἦ. *Aorist.* à tertijs personis *respondentium* in *indicatiuo passiuo*, ut ab ἐτύφθῃ ἐτύπη, ἐὰν τυ-
 φθῶ τυπῶ, *ultima circumflexa*. *Aoristi medij* si-
 cut *præsens*, ut ab ἐὰν τύψω, uel ab ἐτυψάμην, ἐ-
 αὖν τύψωμαι. sic ab ἐὰν τύπω, uel ab ἐτυπώμην,
 ἐὰν τύπωμαι.

Infinitivi tempora, exceptis similiter *aoristis*, fi-
 unt à secundis personis pluralium *indicatiui*, & ulti-
 mo mutato in *αι*, hoc modo. *Præsens* à secunda plu-
 ralis *præsentis indicatiui* τύπτεσθε, unde τύπτε-
 σθαι. *Præteritum* similiter à τέτυφθε. nisi quòd
 hic transferri solet tonus in penultimā, τετύφθεσθαι.

Aoristi à tertijs personis *singularium addito vai*,
 & *penultima circumflexa*. ut ab ἐτύφθῃ τυφθῆ-
 ναι, ab ἐτύπη τυπῶναι. *Aoristi medij* sicut *præ-*
sens, ut à τυψάθε τυψάσθαι, à τυπέθε tamen fit
 τυπέσθαι, tono translato in penultim. sicut in *præ-*
terito. *Futura omnia* itidem sicut *præsens*, ut à τυ-
 φθήσεθε τυφθήσεσθαι, à τυπήσεθε τυπήσεσθαι,
 à τετύψθε τετύψεσθαι, à τυπείθε τυπείσθαι.

SCHOL. In personis dualis & pluralis *præteriti*
imperatiui seruandæ sunt consonantes tertiæ personæ sin-
 gularis sic τίπθον τίπθων, τίπθθι τίπθθωσαν. quia

tertia singularis est πτύφθω. pari forma in aliis verbis.

Aorist, i. passivus imperatiui ideo finitur in π, & non in θ, quòd soleat præcedere alterum θ, quòdque euphoniæ gratia caueatur, ne eadem aspirata seipsam prope consequatur. quare ab ἐτύφθῃ factum est τύφθῃπ, non τύφθῃθι. at in secundo, quia id impedimentum fere sublatum est manet θ, ἐτύπῃ τυπῃθι. Optatiui tempora in voce quoque passiva, quemadmodum in activa, sic amant formari, ut post ultimam mutationem addatur, penultimæ in diphthongum. Ideoque quoties id vult impedire, eliditur: ut in futuro τυπῶμαι, unde fit τυπώμην. Ideo quoque præteritum deest, quando ante μου indicatiui est alia consonans. quia tunc effici non potest diphthogus, nempe interposito i in τίτυμαι, fieret τιτυμήμην. Porro subiunctivi præteritum, quia vult formari sicut cætera tempora sui modi, ultima mutata in μου, & præposito ω, deest in iisdem verbis propter inconcinnitatem: ne fiat .i. à τίτυμαι τιτώμαι, & itidem ab aliis. Ad hæc in verbis habentibus v. solum in penultima, desunt hæc duo præterita, ut in λύνω λύνομαι, in optatio fit λελυμένος ἔλυν εἰς ἔην: in subiunctivo λελυμένος ἐάν ὦ ἦς ἦ, utrobique per circumloquium. Aduertendum in secundis tantum personis singularis subiunctivi finali subscribi i, ἐάν τύπῃωμαι τύπῃη, præterquam in aoristis passivis. qui quoniam hic, sicut & in reliquis modis, literaturam variationemque activam fere tenent: & in secundis, & in tertiis instar activorum i habent subscriptum, ἐάν τυφθῇς τυφθῇ, τυπῇς τυπῇ, sicut ἐάν τύψῃς τύψῃ, τύπῳ τύπῃς τύπῃ.

DE FORMATIONE PARTICIPIORUM VOCIS PASSIVÆ. Cap. 36.

PArticipia passivæ vocis fiunt à primis personis iunctim temporum indicatiui, μου vel μην, ultimo mutato in μέν, exceptis duobus aoristis, hoc modo. Præsens, à τύπῃτομαι ὁ

τυπτόμεναι, ἢ τυπτομένη, ὃ τυπτόμενος.

Præterit. ἀτέτυμμαι ὃ τέτυμμέναι, ἢ τέτυμμένη, ὃ τέτυμμένον, *acuta penultima.* *Aoristi* ἀτετύφθης ὃ τυφθεῖς, ἐνός, ἢ τυφθεῖσα, εἰσης. ὃ τυφθέν, ἐνός. sic ab ἐτύπης ὃ τυπείς, εἴς. *Aoristi medij* sicut *præsens*, ut ab ἐτυψάμεναι ὃ τυψάμεναι, ab ἐτυπώμεναι ὃ τυπώμεναι. *Futura omnia simili modo*, ut ἀτυφθήσεται τυφθήσόμεναι, ἀτυπήσεται τυπήσόμεναι, ἀτετύφομαι τετυφόμενος, ἀτύφομαι τυφόμεναι, ἀτυπῶμαι τυπώμεναι.

SCHOL. Desinentias participiorum actiuorum, passiuorum & mediorum à verbis barytonis circumflexis & in μ, paruo negocio in vnum omnes colliget, qui volet, ex hoc libro, & ex superiori.

DE VERBORVM CIRCUN-

flexorum coniugationibus. Cap. 37.

Verba sextæ coniugationis barytonorum finita in εω, αω, οω contrahuntur in omnibus presentibus & in parataticis. ac deinde in tres coniugationes distinguuntur: quas circumflexorū ideo appellant, quòd facta contractione resultat ultimum ω circumflexum ex barytono. Prima habet formatiuam ε, quam in futuro fere mutat in η. ut ποιέω ποιῶ, παρᾶτ. ἐποίεον ἐπίουω, futur. ποιήσεται. Secundæ formatiua est α, quæ itidem in fu-

turo plerumque uertitur in η. ut βοάω βοῶ, πῖατ.
 ἐβοάον ἐβοῶν, futu. βοήσω. Tertia ο, quæ transiit
 in ω, ut χυσάω χυῶ, παρᾶτ. ἐχύον ἐχύ-
 οω. futu. χυώσω.

SCHOL. E verbis, sicut & è nominibus, voces con-
 tractæ ubi sunt, in vsum communem recipiuntur: reliquæ
 vero incontractæ Ionibus relinquuntur. Quinque sunt
 synæreses primæ coniugationis, quæ semper coalescunt
 ex ε præcedenti. quòd si sequatur longa, in ipsam fiet con-
 tractio. ut ποιῶ ποίω, ποίεις ποίεις, ποίῃσι ποίῃσι. & in
 optatiuo, ποίοιμι ποίῳμι. & in subiunctiuo, ποίῃης ποίῃης. Si
 vero sequens sit ε, semper contractio fiet in ε, ποίῃεν ποί-
 ῃεν. si ο in ε, ποίοιμι ποίῳμι. Secundæ coniugationis
 contractiones ex α præcedente fiunt, aut in ω, aut in ε.
 quoties enim sequitur ω vel ο solum siue in diphthongo,
 fit in ω. ut βοάω βοῶ, βοάομεν βοῶμεν, βοάσσι βοῶσι, βοάοι-
 μι βοῶμι. aliàs in ε, ut βοάειν βοᾶν. subscribitur autem ε
 in voce contracta, cum in integra fuit in diphthongo, ut
 βοάεις βοᾷς, βοάοιμι βοῶμι, εἰὼν βοᾷς βοᾷς. Denique in lo-
 cis ubi in prima coniugatione contractio fit in ε, in secū-
 da fit in α. ubi autem illic in aliud quidpiam, hic fere in ω.

Tertiæ contractiones sunt tres, videlicet in ω, quoties
 sequitur ω aut η. ut χυσάω χυῶ, εἰὼν χυῶντι χυῶντι.
 in ε sequente ο, ε, vel ι. ut χυσάομεν χυῶμεν, χυσάει
 χυῶντι, χυσάοσι χυῶσι. in οι, sequente diphthongo
 cum ι ut χυσάεις χυῶσις, εἰὼν χυῶντις χυῶντις. Et omni-
 no ubi in prima coniugatione contractio fit in ω, hic quo-
 que fit in ω, aliàs in ε, exceptis paucis in οι. Hæc autem
 minuta, in quibus subinde literæ variantur, tyroni abii-
 cienda neutiquam sunt, imo crebrius repetenda, quo
 plus habuerint inconstantia.

DE FORMATIONE TEMPO- rum uerborū Circumflexorū. Cap. 38.

Futurum formari potest à themate barytono, posito σ ante ω, & mutata formativa vocali, sicut in augmentis mutari solet: nempe ε & α in η, et ο in ω. sic ποιέω ποιήσω, βοάω βοήσω, χυ-
 σάω χυσάσω. Excipiuntur dissyllaba in εω, quæ fere accipiunt υ in diphthongum, ut νέω νύσω, πνέω πνύσω, πλέω πλύσω, ῥέω ῥύσω. De quibus est etiam notandum, quòd in præsentis & paratatici primis personis singularium & pluralium, & in tertiis pluralium non contrahuntur, sed neque in ulla persona optativi aut subiunctivi. Dicimus enim πλέω non πλώ, πλέομεν non πλώμεν, πλέοις non πλώσι, &c. Excipiuntur quoq; τελέω, ὀλέω, ηλέω, ἀρκέω, αἰνέω, κορέω, ἔω, φονέω, πνέω, αἰδέω, φορέω, νεικέω, etsi quæ sunt alia, quæ σ tantum interposito faciunt futurū per εσω, τελέσω, ὀλέσω, &c. Simili modo eorū cōposita, ἐπιτελέω ἐπιτελέσω, &c. Item excipiuntur secundæ coniugationis, φυράω φυράσω, πδράω πδράσω, ὀράω ὀράσω, ἐλαάω ἐλαάσω, χαλαάω χαλαάσω, γελαάω γελαάσω, ὀράω ὀράσω, κλαάω κλαάσω, φλαάω φλαάσω, θλαάω θλαάσω, παάω παάσω, ἀκροαομαι ἀκροαόμαι. Et habentia ε vel ι ante α, ut ἰαάω ἰαάσω, κοπιάω κοπιάσω. Item tertiæ, ἀρόω ἀρόσω, ὀνόω ὀνόσω, ὁμόω ὁμόσω, βόω βόσω. Tempora indicati-
 vi & aliorum modorum, tam actiua quàm etiam

passiva, excepto hoc futuro, formari debent iuxta regulas iam traditas de formatione barytonorum, ut a δῖνσω fit πεπῖνικα, ἐπῖνισα. Item a πεπῖνικα ἐπεπῖνικα, & πεπῖνισα, deinde ab hoc ἐπεπῖνικα & ἐπῖνισα, & sic de cæteris. Desunt autem hic fere, sicut aliæ in sexta quoque barytonorum, præteritum medium, & aoristus secundus, & quæ ab eis formanda erant, id est medium plusquamperfectum & futurum secundum: quæque inde exire solent in alios modos. Aliquando tamen reperiuntur hæc una syllaba imminuta. ut a δῖνσω δῖνπῶ, δῖνπῖσω, δεδύπνικα, medium præteritum est δέδῖνπα. aoristus 2. ἐδῖνπν. sic a μυνῶ μυνῶ, μέμνικα, fit præteritum μέμνικα, & aorist. ἐμνικον. In verbis autem tertiæ coniugationis nunquam hæc tempora reperiuntur. Præterea futurum secundum in contractis omnibus desideratur.

S C H O L. Contractio ideo in solis præsentibus & parataticis horum verborum fit: quia ibi tantum habet locum, ultimis scilicet syllabis pure desinētibus. quod in aliis temporibus non cōtingit. quippe cū omnia vocalem penultimam futuri seruent, ac deinceps suam quodq; cōsonantem formatiuam. ut ποιῖκα καὶ ποιῖσα σ. &c. Annotantur verba quæpiam primæ habentia singula duplex futurum in ῖσω & ῖσω, αἰνῶ αἰνῖσω καὶ αἰνήσω. sic καλέω, φρονέω, κρείω, φορέω. Medium præteritum, & reliqua tria tempora idcirco hic desunt, ne in hiatum & cacophoniam incidatur. qua ratione fere desiderantur in reliquis etiam in verbis sextæ. Nam quum formatiua, quam medium præteritum vult semper habere ante & ultimum, & aoristus 1.

ante *ov* sit in hac coniugatione vocalis: si inde formarentur, resultaret vltima pura, ac proinde male sonans cum præcedenti. Cæterum in quibus verbis *ω* thematis, cum contractum est, non euadit purum, formantur nonnunquam ea tempora per syncopen: præteritum quidem ab actiuo remotis formatiua *κ*, & *η* hanc præcedente. vt à *διδωμι* *διδωκε*, fit *δεδωκε*: aoristus vero secundus à primo *ἐδωκα*, remotis similiter *ησ*, vltimaque, vt solet, versa in *ov*, *ἐδωκεν*. Cuiusmodi aoristi frequenter legentibus occurrunt, vt à *βλαβω* *έβλασον*, ab *άμαρτω* *ήμαρτον*, ab *ένεω* *ένεν*. vbi non requiritur iam penultima brevis. In aliis modis & participiis formanda erunt tempora quæ contrahuntur, à personis incontractis suorum respondentium, secundum regulas de barytonis traditas: quæ vero non contrahuntur, à reliquis quæ contrahi nequeunt, iuxta easdem regulas. Sic præsens imperatiui à paratatico, *ἐπιείεον*, *ἐπιείεις*, *ἐπιείε*, remoto augmento à tertia persona, fit *ἐπιείε* *ἐπιείε*. Item *ἐπιποιήκε*, *ἐπιποιήκετω* præteritum, à tertia sui præteriti *ἐπιποίηκε* *ἐπιποίηκεας* *ἐπιποίηκε*, & similiter in cæteris, atque item in voce passiuæ. In infinitiuis contractis in *αν* non subscribitur *ι*. formantur enim à parataticorum tertia, vbi nihil est subscriptum. vt *ἐβόα*, *ἐγέλα*, &c. addito *ν*, *βοαῦν*, *γλαῦν*, vltima circumflexa. Subiunctiuui vero passiuui præsens circumflectit penultimam, sicut etiam præteritum, *ἐάν ποίωμαι* *ἐπιποιῶμαι*. quare facilius fiet à suo contracto, *ἐάν ποίω*, addito *μαι*. Participiorum contractio in prima quidem coniugatione fit in *ς*, excepto recto masculini actiuui, qui coalescit in *ω*. vt *ὁ ποίειν ποίων*, *τοῖ ποίειν ποίοντες*, *τῶ ποίειν ποίοντι*. *ἡ ποίεισα ποίονσα*, *τῇ ποίεισας ποίονσας*. *τὸ ποίειν ποίον*, *τῷ ποίειν ποίοντι*. sic *ὁ ποιέμενος ποιέμενος*, *ἡ ποιέμενη ποιέμενη*, *τὸ ποιέμενον ποιέμενον*. In secunda in *ω*. *ὁ βοάων βοῶν*, *τοῖ βοάωντες βοῶντες*. *ἡ βοάουσα βοῶσα*, *τῇ βοάουσας βοῶσας*. *τὸ βοάων βοῶν*, *τοῖ βοάοντες βοῶντες*. Item *ὁ βοάμενος βοῶμενος*, *ἡ βοάμενη βοάμενη*, *τὸ βοάμενον βοῶμενον*. In tertia fere sicut in prima, *ὁ χενσάων χενσῶν*, *χενσάοντες χενσῶντες*, &c.

DE QUATVOR CONIUGA-

tionibus verborum finitorum in μ . Cap. 39.

E Nonnullis verbis sextæ oriuntur alia desinentia in μ , quorum quatuor sunt coniugationes hac serie. Prima eorum quæ formantur à finitis in $\epsilon\omega$, ut à $\lambda\acute{\epsilon}\omega\ \pi\acute{\iota}\delta\omega$, & mutato in η , & ω in μ , fit $\pi\acute{\iota}\delta\eta\mu$. Secunda eorum quæ fiunt à verbis in $\alpha\omega$ eodem modo, α in η , & ω in μ , ut ab $\iota\sigma\alpha\omega\ \iota\sigma\omega$, $\iota\sigma\eta\mu$. Tertia eorū quæ fiunt à verbis in $o\omega$, ω similiter mutato in μ , & o in ω , ut à $\delta\iota\delta\omega\ \delta\iota\delta\omega$, $\delta\iota\delta\omega\mu$. Quarta quorundam formatorum à verbis in $u\omega$, mutato tantum ω in μ , ut à $\xi\theta\upsilon\upsilon\omega\ \xi\theta\upsilon\upsilon\mu$. Habent autem verba in μ in omnibus modis peculiaria tempora hæc, præsentia & aoristos secundos, & adhuc parataticos in indicatiuis. In quibus repetunt vocales suorum primitiuorum, in personis dualium & pluralium, & alicubi singularium, ut inferius indicabitur. Cætera tempora, id est futura, præterita perfecta, & plusquamperfecta, & aoristi primi, cū inde utcunque deductis, iuxta regulas traditas de harytonis & circumflexis formantur. Illud quoque habent peculiare tres primæ coniugationes, quod gignuntur fere à verbis initio geminatis per i , & consonantem inceptiuam. ut à $\delta\acute{\epsilon}\omega\ \delta\omega$, quod est primum, fit geminatum $\pi\delta\acute{\epsilon}\omega\ \lambda\delta\omega$, accepta tenui τ pro θ , ne cogeret eadē aspirata sibi succedēs aspe-

Ff

ram facere prolationem : sicuti aliis in locis fieri solet. Ἀπὶ δὲ ω demum fit τίθημι, eo modo quo iam dictum est. sic à δόω, quod est primitiuum, efficitur geminatum διδόω, unde δίδωμι. item à σάω primitiuo fit ισάω unde ἰσθμι. In quo tamen σ non est geminatum. neque enim dicitur σισάω. Quando autem primitiuum à uocali initium habet, tunc solum repetitur, ut ἔω ἱέω, unde ἰσθμι.

SCHO L. Maxima difficultas coniugationis latet in verbis anomalis : qualia sunt finita in μι pleraque. Nam inter se alia ab aliis variant, & irregulares habent personas ac tempora, eaque fere à diuersis thematis deducta. Ad hæc poetæ quibusdam peculiariter vtuntur, etiā absque geminatione. qualia sunt δίζημι, ὄνημι. sed de hisce paulo post nonnihil adiicietur.

DE FORMATIONE PROPRI- orum Temporum & Personarum Indica- tium actiui. Cap. 40.

A Præsentis prima persona iam formata, fit secunda μι, mutato in σ, ut à τίθημι, τίθης : ab ἰσθμι, ἰσθς : à δίδωμι, δίδως : à ζεύγνυμι ζεύγνυς. Tertia ab hac secunda addito ι, τίθεις, ἰσθεις, &c. ambæ personæ dualis à secunda pluralis, ε in ον, τίθετε, inde τίθετον, τίθετεν. Prima pluralis à prima singularis μι in μέν, et λόγα mutata in uocalē suæ cōiugationis, ut τίθωμι τίθεμεν, ἰσθμι ἰσθαμεν, δίδωμι δίδομεν, ζεύγνυμι ζεύγνυμεν. Nam in penultimis dualium & pluralium præsen-

tes indicatini resumuntur uocales primitiue: quas singulis coniugationibus pro formatiuis dare possumus. & uidelicet primæ, α correptum secundæ, ο tertie, & υ correptum quartæ. Secunda pluralis fit à prima, μὲν in τε. τίς τε μὲν τίς τε. Tertia est similis datiuo plurali sui participij, ἡθεῖσι, ἰσῶσι, διδῶσι. exceptis uerbis quartæ, in quibus magis utuntur communes tertia persona barytonorum, ut ζῶντι, οἶντι, & ζῶντι.

Parataticus fit à præsentī, μιν, ἡθις, ἡθις. sic ἐδίδων, ἐζῶν, ἰσῶν uero augmentum respicit: quia i inceptiuam non augetur. Secunda persona ab hac prima, υ in σ, ἡθις, ἡθις, etc. Tertia à secunda, remoto σ, ἐτίς. Personæ duales & plurales formantur hic sicut in præsentī, seruatis uocalibus primitiuorum ε, α, ο, υ. ἐτίς, ἰσῶς, ἐδίδω, ἐζῶ, & sic in cæteris. Tantum tertia dualis & pluralis circa finem discrepant. ἐτίς, ἐτίς. Gen. fit autem illa sicut in barytonis: hæc uero ab illa, τῶν in Gen.

Aoristus secundus fit à paratatico remota geminatione, ut ab ἐτίς, ἡθις, ἡθις, ab ἰσῶς, ἰσῶς, ab ἐδίδω, ἐδίδω. In quarta deest fere hoc tempus, & præsens optatiui ac subiunctiui. In duali & plurali tres tantum aoristi repetunt uocales primitiuorum, ἐθῶς, ἐθῶς, ἐθῶς, ἐθῶς, ἐθῶς, ἐθῶς, ἐθῶς, ἐθῶς, ἐθῶς, ἐθῶς.

Ff ij

ἐδ'ότῳ, ἐδομὲν ἐδοτε ἐδόσθην. ὡς ab ἱμῃ, ἐβ'ον ἐτῳ,
ἦμην ἐπ'εῖσθην. Reliqui servant longam singularis.
ὡς ἐσλῳ, ἐσθ'ον ἐσθ'τῳ, ἐσθ'μην ἐσθ'τε ἐσθ'σθην. *eadem*
ἐφλῳ, ἐγνων, & alia.

SCHOL. Tertia persona pluralis praesentis indica-
ui actiui in omnibus verbis est similis datiuo plurali sui
participij secundum communes, ut τῷ πᾶσι, sicut τοῖς πᾶσι. ita πᾶσι, sicut à πᾶσι πᾶσι, τοῖς πᾶσι. Parata-
tici personae omnes singulares, & pluralis tertia, non sunt
in usu communi à verbis in μ, sed à circumflexis gemi-
natis, ut puta ἐλίσθην ἐλίσθεις ἐλίσθεις, & ἐλίσθην in plurali, à πᾶσι
πᾶσι. item ἴσων ἴσας ἴσα, & in plurali ἴσων, ab ἴσῳ ἴσῳ. & ἐδί-
δον ἐδίδως ἐδίδως, & ἐδίδον, à διδῶ διδῶ. At in quarta con-
iugatione à verbis ipsis in μ assumuntur. ut ἐξούγῳ ἐξού-
γους ἐξούγῳ, ἐξούγῳσαν. Ad hæc in quarta nonnunquam
reperitur aoristus secundus in dissyllabis, ut à δύνω δύνῃ
δύνῃ, à φύω φύμῃ φύμῃ. in quibus paratatico similis euadit.
ἐσλῳ ideo augmentum recipit, quia remota geminatione
ab ἴσλῳ, unde formatur, remansit σλῳ. cuius initiū augmēti
syllabici capax est. Sunt qui formare malint aoristum à fu-
turo, σω in v, & pposito augmēto, θίσω ἐσλῳ, σήσω ἐσθῳ, &c.

DE FORMATIONE FUTURI,

& reliquorum temporum in μ. Cap. 41.

Futurum fit à primitiuo iuxta regulas circum-
flexorum, ut à θέω θῶ, δείσω. à σάω σῶ, σή-
σω. à δύνω δύνῃ, δύνῃ. In quarta fingendum est
primitiuum, remotis v, & precedente consonante à
verbo in vω, ut à ξούγῳ ξούγῳ. sic à δείκνῳ
δείκῳ, à ἐκνῳ ἐκῳ. unde regularia futura sunt,
ξούξω, δείξω, ἐκῶ. quæ seruiunt his in μ, ξούγῳ
μ, δείκνῳ μ, ἐκνῳ μ. formantque ex se alia regn

lariter. Nam à ῥήγῃ fiunt ῥήγαγω, ῥήγομαι, &c.
 à δείκῃ ἔδειξα, δέδειχα, δέδειχμαι, ἔδειχθην, δεί-
 ξομαι, &c. Item quando ante u fuerit in themate
 consonans geminata, remouebitur utraque. sic ab
 ἀμολονύω & κορονύω, fiet ἀμολέω & κορέω.
 quorum futura iuxta exceptiones supra positas hæc
 sunt, ἀμολέσω, κορέσω, seruiencia suis in μι, nempe
 his, ἀμολέννυμι, κορέννυμι. Dissyllaba tamen à suis
 barytonis in υω futura regularia mutuantur, ut δύ-
 μι δύσω, à δύω. Φύμι φύσω, à φύω.

Aoristus primus fit à futuro, ω in α. σήσω ἔση-
 σα, ζεύξω ἔξωξα. sicuti à τυύω ἔτυψα. ἔσκηα ta-
 men & ἔδωκα, item ἦκα ab ἵνμι ἦσω, irregulari-
 ter fiunt sumpto κ pro σ. Paracimenus quoque
 à futuro, ut à δώσω δέδωκα, à ζεύξω ἔξωξα in μι,
 & υω. ceterū à ἔθηνμι irregulariter fit πέθεικα per
 ῥ secundū Boeotios. et ab σήσω ἔσκηα: ne coincadat cū
 ἔσηκα medio præterito à uerbo ἔσηκω. Hyper-
 syntelicus ἐπέθεικα, ἐσάκην, &c. sicut ἐπέτυψα
 & ἐπέπηνκην. Media præterita & futura se-
 cunda eadem ratione hic desunt, qua in circumflexis.

SCHOL. Futurum in verbis quartæ non deest, sed
 nec tempora ab illo formāda. nam quod Grammatici de-
 clinari tantum usque ad parataticum tradunt, perinde est
 accipiendum, ac si dixissent, non esse illis alia tempora re-
 gulariter formata secundum analogiam thematum in μι.
 Carent tamen ut plurimum aoristis 2. ut in capite præce-
 denti notatum est. ἔσησα & ἔσω tenuem spiritum habent.

Ff iij

ἰσακα vero & ἰσακεν densum, sicut ἰσημι & ἰσω. observatum enim est, tunc augmentum & servare aspirationem thematis in præteritis, quoties non amittitur in aliis modis: alias psilen assumere. ἰσακα igitur, quia ἰσακε, ἰσακέτω, ἰσακέμεν, &c. cōtra ἰσω, ἰσησα, quia σῆθι, σῆσθον, σάκην, σῆσαιμι. etc.

DE FORMATIONE ALIORUM modorum actiuorum in uerbis in μι. Cap. 42.

Imperatiui præsens fit à prima persona plurali præsentis indicatiui μὲν in δι. ut ab ἰσαμεν ἰσαδι, à δίδομεν δίδε δι, à ζεύγνυμεν ζεύγνυ δι. Ceterum à τίθεμεν non fit τίθε δι, propter θ præcedēs, sed τίθει. Aoristus 2. eodem modo, ut ab ἔστημεν σῆ δι, à γινώμι ἔγνω, ἔγνωμεν, γινώ δι. Ἐξ δὲ δῶμι ἔδω, ἔδωμεν, δῶ δι. Excipiuntur tria illa, quæ aoristum primum per κ irregulariter formarunt, uidelicet τίθημι, ἵημι, δίδωμι: in quibus non fit τίθει ab ἔθλω ἔθεμεν, neque δέ δι ab ἔδων ἔδωμεν, neque ἔ δι ab ἔω ἔμεν: sed à secundis personis singularis, ἔθην ἔθης, θές. ἔδων ἔδως, δέθ. ἔω ἔως, ἔθ. longis nimirum in suas breues commutatis, hoc est, κ in ε, ἔω in ο. Paracimenos, τέθεικε τέθεικέτω, ἔσσεκε ἔσσεκέτω, &c. sicut τέτυφε τέτυφέτω. Aoristus primus, σῆσθον σῆσάτω, ζεύξον ζεύξάτω, sicut ποδίσθον πῆσάτω. ἴηκον tamē ἔδων ἔδων nō sunt in usu, sed neq; ἦκον ab ἵημι. quia quādo aorist. indicat. actiui amisit consonantē futuri, deest fere in cæteris modis.

Optatiui præsens fit à genitiuo participij, ἔς in

λω, ὅτι in i. ut ἀθεῖς πένες, θεῖω. ab ἰσῶς ἰσάνες, ἰσάω. ἀδιδῶς διδόνες, διδοίω. ἀζεύγυνος ζεύγυνός, ζεύγυνώ. quanquam in quarta raro formatur. Aoristus 2. eodem modo, ut ἀθεῖς πένες, θεῖω. ἀσῶς σάνες, σάω. ἀδούς δόνες, δοίω.

Paracimenos, τεθείκωμι, ἐσάκωμι, δεδώκωμι, sicut τετύφοιμι. Aoristus primus, σῆσαιμι, σήσεις, σήσαι, sicut τύψαιμι. Futurum 1. θήσοιμι, σήσοιμι, δώδοιμι, ζεύξοιμι, sicut τύψοιμι.

Subiunctivi praesens à paratatico, ultima mutata in ω circumflexum. ut ab ἐτίθην, ἐάν τιθῶ, ἤς, ῥ. ab ἰσῶ, ἰσῶ, ῶς, ῶ. ab ἐδιδῶν, διδῶ, διδῶς, ῶ. in quarta deest. Aoristus 2. eodem modo. ut ab ἐτίθην, ἐάσθῶ, θῆς, θῆ. ab ἐσῶ, ἐάν σῶ, σῆς, σῆ. ab ἐδῶν, ἐάσθῶ, δῶς, δῶ. Praeteritum, ἐάν τεθείκω, ἐσάκω, δεδώκω, sicut ἐάν τετύφω. Aoristus primus, ἐάσθῃσω, σήσῃς, σήσῃ, sicut ἐάν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Infinitivi praesens à prima persona pluralis sui praesentis, μὲν ἵνα, ut ἀλῆμεν πένειναι, ab ἰσάμεν ἰσάνειναι, ἀδιδόμεν διδόνειναι, ἀζεύγυνμεν ζεύγυνώειναι, acuta in omnibus penult. Aoristus. 2. eodem modo, penultima tamen circumflexa. ut ab ἐσῆμεν σῆναι, ab ἐδῶ δῶναι. Ideoque tria illa irregularia ancipitem vocalem in diphthongum assumunt, ἔδεμεν θῆναι, ἔδομεν δῆναι, ἔμεν εῖναι. Praeteritum, τεθείκηναι, ἐσάκηναι, ὅτι. sicut τετύφηναι.

Ff iij

Aoristus primus, ἤστω, ἔειξαι, sicut ποιεῖν, τίποι. *Futurum primum*, ἡστέιν, ἡστέιν, δώπειας, ἔειξεν, sicut τίποιας.

SCHOL. Secunda persona imperatiui hic quoq; est magis in vſu cōmuni à verbis sextæ, ἕθε, ἴσα, δίδω, quàm ab εἰς μ, ἕθεπ, ἴσαθι, δίδωθι: in quarta vero ἔειξεν magis q̃ ἔειξενθι. Porro obseruatū est, q̃ quoties participiū delinēs in σ oxytonū declinatur per ῖ. tunc tēpus illi respondens in indicatiuo suæ vocis desinit in ν, in imperatiuo in θι, in optatiuo in λω præcedēte diphthōgo, in subiūctiuo in ὦ circūflexū, & in infinitiuo in ιαι, tono in penultima. quod nō tantū in præsentib⁹ siue alioqui parataticis & aoristis secūdis verborū in μ verū apparet: sed in aoristis quoque passiuis aliorū verborū. vt ὁ τυφθεῖς & τυφθείς, ἐτύφθην. τυφθῆναι, τυφθείω, τυφθῶ, τυφθῶαι. Ideoq; fere talia differūt à tēporib⁹ suorū modorum, desinētia & inflexione. Hæc regula multas ambiguitates tollit è cōiugatione, & memoriā temporū plurimū adiuuat. Subiūctiuī secūde & terciæ psonæ singularis præsentis & aorist. 2. in prima q̃dē cōiugatione finiūtur in η subscripto ι, vt ἐὰν πιδῶ, ἦς, ἦ. ἐὰν θῶ, θῆς, θῆ: in tertia vero in ω, subscripto similiter ι, vt ἐὰν δίδω, δίδῶς, δίδῶι. ἐὰν δῶ, δῶς, δῶ. Ceterū in secūda in præsentib⁹ quidē in α. vt ἐὰν ἴσῶ, ἴσῶς, ἴσῶ: in aoristis vero in η, vt ἐὰν σῶ, σῶς, σῶι, quoque vtrobiq; subscripto.

DE FORMATIONE PARTICIPIORUM ACTIUIORUM VERBORUM IN Μ. Cap. 43.

Parsus participiorū fit à prima persona paratatici, v finalī mutato in s, & uocali præcedēte, in propriā primitiuī, eāq; acutā & productā. ut ab ἴσθν ὁ ἴσας ἰσέντες, ab ἐξδύγναι ὁ ἐξδύγνους ἐξδύγνους. Ceterū in prima coniugatione additū est ι in diphthongū: factūq; ab ἐπίσθν ὁ ἕθεῖς πιδέντες:

et in tertia v, factūq; ab ἐδίδων ὁ διδῶς διδόντος: ut
 ultimæ efficerentur λόγα. Aorist. 2. fit omnino eodē
 mō. ut ab ἐσλῶ ἐσῆς, ὁ σῶς σάωντες. uē ab ἐδην, ὁ θεῖς
 δέωντες, addito i ob eandem causam. Et ab ἐδῶ, ὁ
 δῶς δέωντες, addito similiter v. Præteritū iuxta re-
 gulas barytonorū, πεθεινός πεθικότος, ἐσακώς ἐσα-
 κότος, &c. sicut πετυφώς, φότος, αὐτ πεποικηώς,
 ὀτος. Aorist. 2. ὁ σήσας σήσαντος, ὁ ζεύξας ζεύ-
 ξαντες, sicut ὁ τύψας τύψαντες. Futurum 1. ὁ ᾄ-
 σων, σήσων, δῶσων, ζεύξων, sicut ὁ τύψων.

s c h o l. Idcirco in diphthongū assumptæ sunt i et
 v in prima & tertia cōiugatione, q̄ et etiā alias p̄duci so-
 leat accepto i: & o, accepto v. vnde ὁ πθῖς pro πθῖς, ὁ θῖς
 pro θῖς, & ὁ διδῶς pro διδῶς, ὁ δῶς pro δῶς, effecta sunt. At
 in secūda & quarta cōiugatione ancipites solæ māserunt
 p̄ductæ, sic ὁ ἰσῶς σῶς, ὁ ζευγνύς, & ὁ δύνς à δύνμι. Fœminino-
 rū eadē formatio est quæ in participiis aoristorū passiuo-
 rū. possūt enim formari à masculinis addito α. ut à πθῖς, ἡ
 πθεισα. Itidē neutra à genitiuis masculinorū, remoto τος,
 vt à πθῶτος, τὸ πθῶν. Reliqua eodem modo.

DE FORMATIONE TEMPO-
 rū Indicatiui uocis passiue uerb. in μι. Ca. 44.

Præsens passiuum fit ab actiuo, μι mutato in
 μαι, & penultima uocali in propriā primiti-
 ui, eāq; correptā. ut à τίθαι, τίθεμαι, ab ἴσθ
 μι, ἴσταμαι. à δίδωμι, δίδομαι. à ζεύγνυμι, ζεύγνυ-
 μαι. Parataticus ab hoc præsentī, μαι in μλω, sicut
 in barytonis. ut à ἴθεμαι ἴλεδέμλω, sicut à τύπῳ
 μαι ἐτυπῶμλω, & sic in cæteris. Præteritum ab

actiuo, sicut in barytonis: nisi quod uult habere in
 penultima uocalē primitiui correptā, sicut præsens et
 parataticus. ut à δέδωκα, δέδομαι per o. & ab ἔσκα
 κα ἔσκαμαι. τέθηκα. uero seruat θ, τέθειμαι. Ceterū
 in quarta actiui penultima remanet, ut ξεύγνυμι,
 ἔξδωχα, ἔξδωγμαι. δείκνυμι, δείδειχα, δείδειγμαι.
 ἀμειβόμεναι, ἡμιείκα, ἡμιείσμαι. habet enim
 hæc ante μαι γ, quādo futurū habuit ξ: alias σ, quū
 fuit in futuro, excepto ῥώννυμι, ῥώσω, ῥέσωμαι. Hy
 persyntelicos fit ab hoc μαι in μλω, sicut in baryto-
 nis. ἐτεθείμλω, ἐσάμλω, ἐδέδομλω, ἐξεύγλω, quē-
 admodū à τέτυμμαι ἐτετύμλω. Aorist. 1. pas-
 siuus, ut in barytonis. habet aut sicuti & præterita,
 penultimam primitiui correptā in tribus primis cōiū-
 gationibus. ut ab ἔσκαμαι ἐσάσθην, à δέδομαι ἐδό-
 θην, à τέθειμαι ἐτέσθην. Aorist. 2. in aliquib. uer-
 bis quartæ regulariter efficitur à themate, unde na-
 scitur futurū. ut πηγνύω ἢ πηγνυμι ἐπάγλω, à πη-
 ρ. μιγνύω ἢ μίγνυμι ἐμίγλω, à μίτω. ῥηγνύω ἢ
 ῥηγνυμι ἐῤῥάγλω, à ῥήρ. sic ξδύγνύω ἢ ξεύγνυ-
 μι ἐζύγλω, à ζεύρ. Aorist. 1. medius, sicut in ba-
 rytonis. ut ἐσπόμλω ab ἔσποα. Aorist. 2. medius
 simili modo, nisi quod uult repetere uocalē primiti-
 ui. ut ab ἔσθην ἐδέμλω, ab ἔδων ἐδόμλω. ἐσάμλω ne-
 ro deest à uerbo ἔσθην. Futura omnia sicut in ba-
 rytonis, ut à τέθωται τεθείσθαι, ab ἐτέσθης τετέ-

Ἐμοὶ, ἀ' ἴσσω ἴσθ' μοι, atque inde alia.

SCHOL. Ε' τέθλω mutauit θ in τ, ἀ' τίθειμαι, ne fieret asper sonus dicēdo ἐθέθλω. Aoristus secundus passiuus quidē in omnibus verbis in μ deest: medi⁹ vero videtur esse ex peculiaribus tēporibus horū verborū. nā & penultimā vocalē pprie cōiugationis retinet, & à secūdo actiuo formatur. tāctū alioqui à suo paratatico remota geminatione formari possit, sicut & actiuus. vt ab ἐπιθέμω ἐθέμω, quemadmodum ab ἐτίθω, ἐθλω.

DE FORMATIONE ALIORVM
modorū, & participiorū uocis passi. Cap. 45.

TEmpora Imperatiui passiuæ uocis formantur sicut in barytonis, hac serie. Presentis secunda, ἀ' secūda paratatici. ut ab ἐτίθεισο Ἐτίθου, τίθεισο ἢ τίθου. ab ἴστασθαι ἴστω, ἴστασο ἢ ἴστω. ab ἐδίδδοσθαι ἐδίδδου, δίδδοσο ἢ δίδδου. ab ἐζεύγνισθαι ζεύγνισο. Præteritū, τέθεισο, sicut τέτυπο.

Aorist. 1. τέθνηπ, ut τύφθην. Aorist. 1. medius, σῆσαι, ζεύξαι, ut τύψαι, ποίησαι. Aorist. 2. medius eodē modo, θέσθαι ἢ θου, δόσθαι ἢ δου, ἀ' secundis personis ἐθέσθαι ἢ ἐθου, ἐδόσθαι ἢ ἐδου.

Etiā Optatiui tēpora formantur sicut in barytonis.

Præsens πείμω, ἵσταίμω, δίδδ' ἡμῶν, sicut τυπώμω. Præteritū ut in circumflexis, ἐσταίμω, ἐδόδ' ἡμῶν, sicut ποιεώμω. τεθείμω uero, quia reperit in penultima, mutauit solū μοι in μω. Aorist. 1. τεθείω, σταθείω, δοθείω, sicut τυφθείω. Aorist. 1. medius, σῆσαιμω, sicut τυψάσαιμω. Secundus θείμω θεῖο, δοίμω δοῖο, sicut τυποίμω, τύποιο.

Futura quoq; sicut in barytonis, ut τεθερίμω, sicut πετυφοίμω. τεθησοίμω, sicut τυφθησοίμην, θησοίμω. sicut τυφοίμω, & similiter in aliis coniugat.

Subiunctivi tempora itidē fiunt sicut in barytonis aut circumflexis. Præses ἐὰν πιδῶμαι, ἰδῶμαι, διδῶμαι, sicut διδῶμαι. Præteritū, ἐὰν πεδῶμαι, ἑδῶμαι, δεδῶμαι, ut πεπιδῶμαι. Aorist. 1. ἐὰν τεδῶ, σαδῶ, δεδῶ, quemadmodū ἐὰν τυφδῶ. Aoristus 1. medius, ἐὰν σήσωμαι, sicut ἐὰν ποιήσωμαι.

Aorist. 2. medius, ἐὰν θῶμαι, δῶμαι, ut ἐὰν τύπωμαι.

Infinitivi quoq; tempora omnino formantur sicut in barytonis. Præsens ἴδεαι, ut τύπτεαι. Præteritū τεθεῖαι, ut πεποιήαι. Aorist. 1. τεθλῶαι, sicut τυφθλῶαι. Medius primus σήσαδαι, ut τύψαδαι. Medius secundus, θέαι, sicut τυπείαι. Mox futurū, τεθείσεαι, ut τετυψέαι. Futurū 1. passivū, τεθήσεαι, ut τετυψέαι.

Mediū futurū, θήσεαι, sicut ποιήσεαι. Pari forma in reliquis tribus coniugationibus.

Participia etiā formantur, ita ut in barytonis, ultima in μω & , præter aoristum primum. quorum otiosum est exempla repetere.

S C H O L. In imperatiuis secundæ personæ præsentium & aoristorū secundorū desinentes in & & ω, vsuatiores sunt reliquis in σο. ἴθω, inquā, & θέ, item δίδω, δέ & ἴσω, ἧ ἴθισο, θέσο. δίδωσο, δόσο, ἴσωσο. Porro in verbis quartæ infinitiui & subiunctiui desunt tempora alioqui formanda ab illis actiuis, quæ in vsu non sunt.

DE QVIBVSDAM ALIIS

verbis in μ i anomalis. Cap. 46.

AB $\epsilon\omega$ primitiuo. i. sum, quo Iones & poëtae utuntur, fit ei μ i substantiuum, non solum formatione & cōiugatione anomalum, sed tono quoq;. Huius composita reperiuntur non pauca simplicis variationē sequētia. quorū adhuc pleraq; frequēter in tertiis personis impersonaliter enūcian-
tur. ut $\epsilon\nu\delta\mu$ i insum, $\epsilon\ve$ si integrū est. $\sigma\omega\delta\mu$ i simul sum, uersor. $\pi\epsilon\sigma\tau\mu$ i adhæreo, $\pi\epsilon\sigma\tau$ si accedit, $\mu\epsilon\tau\mu$ i participo, $\mu\epsilon\tau$ si pars est, uel possessio est. $\pi\acute{\alpha}\rho\delta\mu$ i præsens sum, $\epsilon\pi\epsilon\mu$ i insum, $\epsilon\omega\tau$ si copia est, uel libet. $\epsilon\xi\tau$ si licet, integrū est. $\pi\delta\delta\mu$ i superstes sum, supsum. $\pi\delta\delta\epsilon\tau$ si abundat, uel copia est. $\acute{\alpha}\pi\epsilon\mu$ i absū.

Ab eodē $\epsilon\omega$, qđ poëtae usurpāt in significatione eūdi, fit etiā $\epsilon\mu$ i. i. uado, itidē anomalū. Cuius composita sunt $\sigma\omega\delta\mu$ i cōgredior, comitor, $\epsilon\iota\sigma\tau\mu$ i ingredior, $\epsilon\xi\delta\mu$ i egredior, $\delta\epsilon\xi\delta\mu$ i edissero, $\pi\epsilon\delta\mu$ i præcedo, $\pi\epsilon\sigma\tau\mu$ i accedo, $\alpha\sigma\delta\mu$ i ascendo, $\epsilon\pi\acute{\alpha}\nu\delta\mu$ i regredior, dissero, $\epsilon\omega\xi\epsilon\mu$ i prosequor, narro. $\nu\acute{\alpha}\tau\mu$ i descēdo, $\delta\iota\epsilon\mu$ i percurro, $\mu\epsilon\tau\mu$ i aggredior, punio. $\epsilon\pi\epsilon\mu$ i inuado, $\acute{\alpha}\pi\epsilon\mu$ i recedo, $\pi\delta\pi\delta\mu$ i circumeo, $\pi\acute{\alpha}\rho\delta\mu$ i accedo.

Ab $\epsilon\omega$ uero priori aspirata. i. mitto, fit $\iota\epsilon\omega$, unde $\iota\mu$ i mitto, cupio: sicut ab $\epsilon\omega$ quoq; $\iota\epsilon\omega$, & $\iota\mu$ i prima tenui, uado. quæ per primā cōiugationem inflectuntur. habēt et hæc sua cōposita ipsis fere usi-

tiora, ut $\alpha\delta\iota\eta\mu$ demitto, $\alpha\lambda\iota\eta\mu$ ἐπαινῶ re-
mitto, $\alpha\phi\iota\eta\mu$ πρῶν dimitto, $\epsilon\iota\eta\mu$ immitto, $\delta\iota\eta\mu$
transmitto. quod à δῖημι differt. nam hoc ma-
defacere & diluere significat. $\pi\epsilon\sigma\iota\epsilon\mu\alpha\iota$. admit-
to, comprobo. $\pi\epsilon\iota\eta\mu$, $\upsilon\phi\iota\eta\mu$, $\alpha\delta\upsilon\phi\iota\eta\mu$, pro-
iicio, profundo. $\alpha\beta\iota\eta\mu$ insueto, id est cupio, est
ἱεμα poeticum, unde ἐθέμα desidero, oratoriū.
 $\alpha\beta\iota\eta\mu$ uado insueto, cōponitur απέναι abire, $\alpha\pi\epsilon\eta\alpha\iota$
descendere, $\pi\epsilon\sigma\iota\epsilon\eta\alpha\iota$ accedere, & similia.

$\alpha\beta\iota\sigma\iota\omega$ fit ἴσημι scio. eius aliquot personæ
syncopen patiuntur in indicativo atq; imperativo: quæ
ob id solutæ orationi in tantū familiares sunt. ut ἴδῃ
abscisum. i. scias, in usum recipiatur, tāet si coincidēs
cum ἴδῃ esto, $\alpha\beta\epsilon\iota\mu$. ἴσα δὲ uero integrū repudie-
tur. Hinc quoq; fit ἰσέον sciendū, à praterito insue-
τοῖσάμαι, ἴσάται & ἴσαι. $\alpha\beta\epsilon\sigma\iota\omega$ cōponitur ἐπί-
σάμαι deponēs, τ interposito. πρᾶτ. ἡπισάμηναι.
μέμ. ἐπισήσομαι, sicut δυνάμαι. μέμ. δυνήσομαι.

$\alpha\phi\iota\omega$ quod in usu non est, fit φημι dico. cuius
secūda persona φῆς subscriptū habet: effertur aut
apud poetas sic, ἡμὶ ἡς ἡσὶ. πρᾶτ. ἐφλω ἐφῆς ἐφῆ,
ἔφλω φῆς φῆ poetice. & attice λῶ ἡς ἦ. Habet et
hoc sua quædā cōposita, ut ἀποφῆμι, $\alpha\phi\iota\phi\eta\mu$.

$\alpha\beta\epsilon\omega$ induo & sedeo, quidā deducunt depo-
nens ἡμαι, ἡσαι, ἡται. Cuius usus apud poetas fre-
quens est. oratores eius compositum malunt $\alpha\delta\iota\eta\mu$.

μαι *sedeo*. Cui simile est κῆμαι, id est *iaceo oratorium*. unde ἀποκῆμαι *repono*, ὑποκῆμαι *subeo*, πρὸς κῆμαι *adiaceo*, & alia.

SCHOL. Visum est hæc verba in μι irregularia à reliquis anomalis secernere, q̄ deductione sint ambigua, quædāq; adhuc inter se tam similia, vt vix discerni abinuicē possint. quin & poetæ in huiusmodi vsq; adeo lasciuunt, vt quasdam p̄sonas vel septupliciter efferāt: si idiomatū omnes varietates cōnumeres. Nam ex ἐπὶ gratia, λῶ, ἐλῶ, ἔον, ἔσκειν, ἔα, ἤα, ἦ. Horū igitur quædam tēpora certāq; personæ aliis vsitatiorēs sūt apud oratores, aliæ rursus tantū apud poetas reperiuntur, ac demū aliæ nusquā: sicuti lib. i. sigillatim de nōnullis indicauimus. Hic quoniā in defectiuis alia tēpora pro aliis vsurpari solēt, ea priuatim obseruabit Φιλῆλῶ, vt ἰὼν ἰόντος, & ἰέναι. quæ triplici tēporis differentiæ seruiunt. ἀπείμι vero & δῖείμι præsenti & futuro, ἀπῆεν & δῆεν præterito, & similiter alia.

DE VERBIS DEFECTIUIS

& Anomalis.

Cap. 47.

Verba barytona finita in βω precedente ē in penultima, ultra parataticum non progrediuntur. ut φέρβω ἔφερβον, ῥέμβω ἔρρεμβον. Itē in εω, φνω, ψω. ut ὀφείω, φαίνω, ἀγύω. præter κλείω, quod habet futurū κλείσω, cum reliquis temporibus, quæ inde formari possunt.

Verba porro finita in ζω præcedēte α, uel ε, aut ῡ siue cōtignis, siue intermedia altera cōsonante, ultra parataticū non procedunt. ut κιάζω, τελείζω, μινύζω, ἐρέζω. excepto ἀχθόμαι, quod futurū habet ἀχθείσμαι. et ἀόρ. α. ἡ χείρην. ab ἀχθέομαι in-

usitata. Verba quoq; finita in ω precedētib; per implicationē duabus cōsonantibus, quarū altera sit liquida, ultra parataticū non mouētur. ut μέμβλω, ἔγρω. quedā tamē aliūde futura excipiūt, ut δάκνω, μέλλων δήξω, ἄρ' ἔ' δήξω ἄχρηστ. unde etiā ἄορ. β. ἔδακον. Etiā finita in δω precedēτε λ aut v. itē quintæ cōiugationis quæcunq; habēt primā syllabā ex reduplicatione desinentē in cōsonantem liquidā, usq; ad parataticū tantūmodo flectuntur. ut ἄλδω, κυλίνδω, μῦμαιέρω, κερκαίρω, παμφαίνω. præter ᾠένδω, quod habet futurū ᾠείσω. ἔ' ἄορ. ἔωεισα, ἔ' c.

Præterea uerba finita in αω, ultra parataticum non procedūt. formāt tamē cætera tēpora à præsentibus fictitiis αω in εω. ut ἀμάρτανω pecco, futurū ἀμάρτηθ', ἄορ. β. ἡμάρτον, ab ἀμάρτέω. Talia sunt αἰοθ' ἀνόμαι. μ. αἰοθήσομαι. ἀπεχθάνομαι, ἀπεχθόσμαι. αὐξάνω καὶ αὐξω, αὐξήθ'. βλαστάνω, βλαστήθ'. καταδαρθάνω, καταδαρθήομαι. Excipiuntur tamē hæc, λαγχάνω sortior, μ. κληρώσομαι ἄρ' ἔ' κληρώω. πῖ ακ. λέλογχα, καὶ ἀπικῶς εἴληχα. ἄορ. β. ἔλαχον, ἄρ' ἔ' λήχω ἀχρηστ.

λαμβάνω capio, μ. λήβομαι. πῖ ακ. λέληφα, ἔ' ἀπικῶς εἴληφα. ἄορ. β. ἔλαβον, ἄρ' ἔ' λήβω ἀχρηστ. λανθάνω lateo, μ. λήβομαι. μέσος παρ ακ. λέληθα. παθηπνός λέλησμαι. ἄορ. β. ἔλα-

ἴδον. μέσος ἐλαδόμενῳ, ἀπὸ τῆς λήθω ἀχρήστ. *quam
 formā sequitur eius cōpositum, ἐπιλανθάνομαι
 obliuiscor. μ. ἐπιλήσομαι. πῆακ. ἐπιλέλησμαι.
 μέσος ἀόρ. β. ἐπελαδόμενῳ. μανθάνω disco, μ.
 μαθήσομαι. πῆακ. μεμαθήσῃ. ἀόρ. β. ἐμάθοις,
 ἀπὸ τῆς μαθῆω ἀχρήστ. Γνωθάνομαι interrogo,
 audio, μ. πωθόμενῳ. πῆακ. πώπυσμαι, μέσος ἀόρ.
 β. ἐπωθόμενῳ. Τυχάνω sum, cōsequor, μ. πύξο-
 μαι, ἀπὸ πύχω inusitato in soluta oratione. πῆακ. τε-
 τύχησῃ, ἀόρ. β. ἐτύχων, ἀπὸ τῆς τυχέω ἀχρήστ.
 Φθάνω praeuenio, μ. φθίσω, πῆακ. ἐφθασῃ, ἀόρ.
 α. ἐφθασα, ἀπὸ τῆς φθίσω ἀχρήστ. ἀόρ. β. ἐφθην,
 ἀπὸ τῆς φθῆμι, unde participiū ὁ φθὼς φθάντος.*

*Ad haec in σκω desinētia, ultra parataticū regu-
 lariter non procedūt. quādo autē alia tēpora habēt,
 illa fere formāt à praesentibus effictis per abiectionē
 σκ. ut ἀγνέσκω, γνέσσω, μ. γνέσῃ. ab ἰλάσκο-
 μαι μ. ἰλάσομαι. Ex his uero ea quae in themate
 geminationē habēt cum i, illā fere abiiciunt ad for-
 mandū futurū. ut βιβρώσκω, μ. βρώσω. πιῶσκω,
 μ. πῶσῃ. Excipiuntur quaedam uariantia, uidelicet,*

*Ἀλίσκομαι carior, μ. ἀλίσσομαι, πῆακ. ἡλθ-
 ον, καὶ ἐάλωνκα ἀπικῶς, ἀπὸ τῆς ἀλώω ἀχρήστ. ἀόρ.
 β. ἡλθον, καὶ ἐάλωνκα ἀπικῶς, ab ἁλῶμι inuseto,
 unde particip. ἀλὼς ἀλόντος Γινώσκω cognosco,
 μ. γνώσομαι. πῆακ. ἐγνώκα, παθ. ἐγνώσμαι. ἀόρ.*

Gg

Β. ἔγνων, μετὰ χὴ γνῶς γνόντες. διδάσκω doceo, μέλλων διδάξω. διδράσκω fugio, inusitatū, μ. δράσω, unde composita ἀφ' διδράσκω, διὰ διδράσκω, ἐφ' ἐπιδράσκω. ἀόρ. α. ἀπείδρα, ἐ in prima pluralis, ἀπέδραμεν. et in tertia, ἀπέδραν. particip. ἀφ' δράς, ἀφ' τῷ ἀφ' δρῆμι ἀχρήστ. εὐρίσκω inuenio, μ. εὐρήσω, ἀόρ. β. εὐρον, ἀόρ. παθ. εὐρέσθην. οὐνέσκω torior, πᾶατ. ἐθνησκον, paulo post fut. τεθνήξομαι. μ. θανῶμαι. ἀόρ. β. ἔθανον, ἀφ' τῷ θείνω ἀχρήστ. πᾶακ. τέθνηκα, ἀφ' τῷ θνάω etiā inusit. μέσος πᾶακ. τέθναα. Optat. τεθναίω. In finit. τεθναῖναι. particip. τεθνεώς. σπύρίσκω priuo, μ. σπρήσω. χάσκω hio, μ. χανῶμαι. μέσος πᾶακ. κέχνηα. ἀόρ. β. ἔχενον, ἀφ' τῷ χαίνω ἀχρήστ.

Reperiuntur et alia anomala: quorū syluā ordine alphabetico subiicimus. Ἀπολύνω κὴ ἀπόλυμι perdo, μ. ἀφ' λέω κὴ ἀπ' λῶ. unde ἀόρ. α. ἀπώλεσα, ἐ πᾶακ. ἀπώλεκα. κὴ ἀπ' λῶς ἀπ' λώλεκα. μέσος πᾶακ. ἀπῶλα, κὴ ἀπ' λῶς ἀπ' λῶλα. μέσ. μ. ἀπ' λῶμαι. μέσος ἀόρ. β. ἀπώλεμιν, ab ἀπ' λῶ ἐφ' ἀπολέω inusitat. Ἀγρῶν ποικητικόν dico, μ. ἐρῶ, ab ὄρῳ. πᾶακ. εἰρηκα, ab ἐρέω inusitat. ἀόρ. α. εἶπα, εἶπας. ἀόρ. β. εἶπον, εἶπες. imperat. εἰπὲ εἰπάτω. optat, εἰπῶμι. subiunct. ἐάν εἰπω, infinit. εἰπεῖν. particip. εἰπὼν ab ἔπω similiter inusitat. Αἰεῶ capio, μ. αἰρήσω. ἀόρ. β. εἶλον, ab ἔλω inu-

scio. Αἰρῶμαι *eligo*, μ. αἰρήσομαι, πῑ ακ. ἤρην-
 μαι, αόρ. α. ἤρέσθην, μέσς αόρ. β. εἰλόμην. Βαίνω
ascēdo, μ. βνήσμαι, αόρ. β. ἐβλήω ἀπὸ τῷ βάω βῆ-
 μι *inissiat*. Βάλλω *iacio*, μ. βαλῶ, πῑ ακ. βέβλη-
 ναι, αόρ. β. ἐβαλον. Βιόω *biō* *inipio*, μ. βιώσω, αό-
 εις. β. ἐβίων, *particip.* ὁ βιὸς βιόντης, ἀ βιῶμι *inip-*
scio. Βύλλωμαι *uolo*, μ. βύλλομαι, πῑ ακ. βε-
 βύλημαι, ἀ βύλλομαι *inissiat*. Γαμέω ὧ, *di-*
concho *conē*, μ. γαμήσω, αόρ. ἐγήμην, ἀ γήμιω *inissiat*-
to. Γίνομαι *gignomai* *scio*, μ. γενήσμαι,
 παρ ακ. γένημαι, αόρ. α. ἐγενήσθην ἀ γενή-
 σμαι, μέσς παρ ακ. γέγνα, αόρ. β. ἐγενόμην, ἀ
 γείνω. Δαίω *scio*, μ. δαήσθω, παρ ακ. δεδάηνμαι,
 αόρ. β. ἐδάην, ἀπὸ τῷ δαέω ἀχρήστ. Δέα *ligo*, μ. δῆ-
 σω, αόρ. α. ἐδήσα, παρ ακ. παδήτ. Δέδεμαι, αόρ. α.
 ἐδέσθην, μ. δεθήσομαι. Δέομαι *oro* *ergo*, μ.
 δέησομαι, παρ ακ. δεδέηνμαι, ἀπὸ τῷ δέομαι ἀ-
 χρήστ. Δείδω *timeo*, μ. δείθω, παρ ακ. δέδεμαι,
 μέσς δέδοικα, ὧ ἰωνικῶς δέδιχα. Εἶδω *scio*, *vi-*
deo, μ. εἴσομαι καὶ εἰδήσω, μέσς παρ ακ. οἶδα,
 ὡς (ωτ. ἡ δειν. τὸ δυνάμειν εἰδέειν, τὸ ἔσοπακ.
 εἰδῶ εἰδῆς. τὸ ἀπαρέμφατον, εἰδέναι. ἡ μετέχ. ὁ
 εἰδὼς τῷ εἰδόντι, ab εἶδω εἰδέω εἰδήμι *presentibus*
insuetis, quia omnia significant *scire*. εἶδοι νεο πα-
 ρατατ. *ergo* ἰδον, αόρ. β. *uidebā*, *uidi*. Ἐρομαι *in-*
terrogo, μ. ἐρήσομαι, μέσ. αόρ. β. ἠρόμην. Ἐρᾶ-

Gg ij

[illegible]

ὧς ὧς, μ. οἰήσμαι, ἀόρ. ὥήσθην, ἀπαρέμ. οἰεῖσθαι,
 μετὰ χὴ οἰόμενος. ὀμνύω κὴ ὀμνυμι ἱννο, μ. ὀμό-
 θῃ ὀμοῦμαι, παρὰ κ. ὠμόκα, κὴ ἀπικθῆς ὀμώ-
 μοκα. ὀφείλω @ ὀφλισκάνω debeo, μ. ὀφελή-
 σω, κὴ ὀφελῶ ὀφελήσω, κὴ ὀφλω ὀφλήσω. πα-
 ρακ. ὠφληκα. ἀόρ. α. ὠφέλησα @ ὠφλησα, ἀόρ.
 β. ὠφελον κὴ ὠφλον. Γάχω ratio, μ. πείσομαι,
 ἀόρ. β. ἔπαλον, μέσ. παρὰ τ. πέπνυθα. Γίνω bi-
 bo, μ. πίομαι κὴ πῶσω, παρὰ κ. πέπωκα, ἀόρ. β. ἔ-
 πιον, ἢ περσικπὸν πῖθι κὴ πῖε. Πίπῃω cado, μ. πε-
 σῶμαι, παρὰ κ. τέπῃωκα, ἀόρ. β. ἔπεσας. Ρέω
 fluo, μ. ῥεύσω @ ῥυήσω, ἀόρ. β. ῥέρύλω. Σβεννύω
 κὴ σβέννυμι extingui, μ. σβέσω @ σβήσομαι, πα-
 ρακ. ἔσβεκα, ἀόρ. β. ἔσβλω. Σεύομαι supero, μ.
 σένβομαι, παρὰ κ. ἔσμαι, ἀόρ. α. ἐσῆθην, κὴ ἐνεργ.
 ἐσθνα. Στάζω κὴ σαλάζω stillo, μ. στάξω. Στένω
 @ στενάξω gesto, μ. στενάξω. Τέμνω scindo, μ. τε-
 μῶ @ τμήσω, ἀόρ. β. ἔταμον @ ἔπεμον. Τίνω @
 πῶ solio, μ. πῶσω. Τίκτω pario, μ. τέξομαι, μέσ.
 παρ. τέθκα, ἀόρ. β. ἔτεκον, ἀπὸ τῆς τέκω. Τρέχω
 curro, μ. θρέξω, μέσ. μέλ. β. δραμοῦμαι, παρ. δρ.
 δράμηνκα, ἀόρ. β. ἔδραμον. Τρώω corro, μ. φάγο-
 μαι, μέσ. μέλ. β. φαγοῦμαι, ἀόρ. β. ἔφαγον. Ὑπ-
 χνῶμαι polliceor, μ. ὑπαχίσομαι, @ ὑποσῆθαι,
 παρὰ κ. ὑπέχηναι, ἀόρ. α. ὑπέχῃθην, μέσ. β. ὑπέ-
 χήμιω. Φέρω fero, μ. οἶσω, μέσ. @ παρὰ κ.

Gg iij

ἐνὶ ὄχῳ ἀπικνύει, πῦρ κ. παθητικὸς ὑέγμαι, ἀόρ.
 α. ἤνεγκα, ἀόρ. β. ἤνεκον. φθίνω *pereo*, μ. φθίσω.
 φθίω *fugio*, μ. α. φθίξομαι, μέλ. β. φθίξῃμαι,
 ἀόρ. β. ἐφυσον. φοινίζω ἢ φοινίτῳ *rinneo*, μ. φοι
 νίξω. χαίρω. μ. χαίρῃς ἢ χαίρῃσθαι, ἀόρ. β. ἐ-
 χάρην. χέω *fundo*, μ. χεύσω, ἀόρ. α. ἐχέα. *infin.*
 χέαι. ὠθῶ *impello*, μ. ὠσω καὶ ὠθέω, μ. ὠθῇ-
 σω, ἀόρ. α. ἐώσα, παρὰ κ. ἐώσμαι.

SCHOL. Anomalum Latine sonat inæquale. quæ
 appellatio quâlibet irregularitatē insignēq; defectū no-
 tat. Verba certe, quæ Grāmatici in anomalorū catalogū
 recēsent, pleraq; mixta sunt ex defectiuis. Cōstant enim
 fere singula ex temporibus inæqualibus deductis à variis
 thematis, iisq; ad eiusdem cōiugationis constitutionem
 inter se cōcurrentibus. Nā exēpli gratia à φέρω themate
 vsitato, descendūt parataticus ἐφόρον, & aliorū modorum
 præsentia. Cui adhæret futurū ὄισω, vsitatū quidē ipsum,
 vnā cum futuris aliis ab illo deductis, sed cuius thema ὄω
 non est in vsu. his accedūt ἀόρ. α. ἤνεγκα, & imperat. ἐνεγκε
 ab ἤνεγκεν inusitato. cuius tertia persona est ἐνεγκάτω, à se-
 cūda ἐνεγκεν inusitata. optati. ἐνεγκαιμι ἐνεγκαις ἐνεγκαί,
 in Aorist. 1. & ἐνεγκεμι in secūdo. subiūct. ἐὰν ἐνεγκω. *infin.*
 ἐνεγκαι & ἐνεγκεῖν. ἢ μετῇ, ὁ ἐνεκῶν, ὁντος. Item μέσος ἀ-
 όρ. ἤνεγκάμην, vnde Imperat. ἐνεγκαι. Optati. ἐνεγκαίμην.
Infin. ἐνεγκαῖς. Particip. ἐνεγκάμενος. Item præteritū ἤνε-
 γκει, & similia inde deduci solita. quæ omnia sūt ab alio
 themate regulari ἐνέγκω, sed itidē inusitato. Postremo his
 ad temporū complementū iūgitur ἐνὶ ὄχῳ μέσος παρακ-
 ab ἐνέχω itidē inusitato. Sic igitur φέρω, ὄω, ἐνέγκω & ἐνέ-
 χω, quæ certorū temporū sunt defectiua, in vnū cōueni-
 entia, alterūq; alterius defectū supplētia, integrā coniuga-
 tionē efficiūt. Quod ipsum apud Latinos quoq; in fero,
 tuli, latū, & aliis licet aduertere. Ex anomalis igit & defe-
 ctiuis non immerito vnū fecimus. Ad hæc verba multa,

quæ à Grāmaticis inter anomala enumerabantur, sustulimus: partim quod regulis in formationibus traditis vſ-
quequaq; cōgruebant, qualia sunt γένομαι, γηῶ, μέλω,
πίμπω, χαλεπαίνω, & alia: partim q̄ alibi certis præcepti-
unculis exceptiunculisue annotata fuerāt, vt ἐλκύνω, γρηγ-
ρῶ, μέμνημαι, σάωζω, νέω, σίζω, & alia multa. de quorū anoma-
lis in formationibus traditū fuerat. Omisimus quoq; ἄγω,
ἀόρ. β. ἤγαγον, & ἀγίνοχα παρὰ κ. ἀπικῶς. itē ἄγνυμι, ἀόρ. α.
ἔαξα, μέσος, παρὰ κ. ἔαγα etiā ἀπικῶς, & similia tantū idio-
mate variatā, lib. 5. qui est de Dialectis, indicāda. Itē δ' εἶ,
χρῆν, & reliqua impersonalia, de quibus in sequēti capite ex
professo agitur. Ad hæc in μι non pauca, de quibus paulo
ante seorsum tractatū fuit. Illa vero ἰολπα, ἔμμερα, ἀπην-
ερα, & similia poetis peculiaria, illorū interpretibus fusius
explicāda relinquimus. Ad hūc ergo modum, quibusdam
omnino sublati, nōnullis in alia loca reiectis, ac postre-
mo aliis in regulas quasdā cōclusis, id conati sumus, vt tē
totā quatenus fieri posset, breuiter ac distincte propone-
remus: ne nimia atq; implicita sylua tyro præpeditus, diu-
tius q̄ par esset, hic subsisteret. Illud aut̄ hoc in loco repe-
tendum est, quod supius annotauimus: ea verba dici vltra
parataticū non p̄cedere, quæ sola præsentia habēt regu-
laria, cūq; his parataticos. vt φάσκω ἔφασκον, φάσκει φασκέ-
τω, φάσκειμι, εἰὰν φάσκω, φάσκειν, ὁ φάσκων. Item ἀμαρτά-
νω ἡμάρτανον, ἀμάρτανι, ἀμαρτάνοιμι, εἰὰν ἀμαρτάνω, ἀμαρ-
τάνειν, ὁ ἀμαρτάνων. Nam futurū irregulare ἀμαρτήσω ab
ἀμαρτίω p̄cedit, quum deberet fieri ἀμαρτανῶ. Deinde no-
tandū, q̄ habito tēpore irregulari, facile ab illo regulari-
ter deduci poterūt reliqua inde formāda. vt puta ab ἀμαρ-
τήσω deducūtur ἡμάρτηκα & ἡμαρτον, ex analogia. s. the-
matis ἀμαρτίω. à quibus rursus regulariter in alios modos
diffundūtur alia, quæ inde formari consueuerūt. Ad hæc
recolendū, quod aliàs indicauimus: in verbis solā passiua
vocē retinētibus, fingēda esse themata ex p̄portione vo-
cis actiuæ, vt inde formētur tēpora vſitata, quemadmodū
passim fingūtur insueta, etiā in actiuis & neutris. q̄ si pri-
ma non congruāt, effingēda erūt alia præter thematis vſi-

tati pportionē. v. in βέλωμαι & ὀίχομαι. in quib⁹ variādis quia nō satis est in primis illis formis βέλω & ὀίχω cōstiterē, effingēda adhuc erūt βελίω & ὀιχίω. vnde formatis βελήσω & ὀιχήσω, tandē pueniē ad βελήσομαι & ὀιχήσομαι futura recepta. vnde alia tēpora sūt βεβέλωμαι, &c. Notandū præterea, q^d verbū simplex anomalīā habēs, in cōpositione eandē retinēt, vt βάλνω, μ. βήσομαι. ὑπὲρ βάλνω, ὑπὲρ βήσομαι. γινώσκω, μ. γνώσομαι. ἀντιγινώσκω, μ. ἀντιγνώσομαι. Quāq^{ue} hic in augmētis cōstituēdis varietas quēdā incidit, præsertim in verbis quæ tantū cōposita repiūtur. qua de re supius dictū est. Præterea neminē offendat, quū themati vocis actiue siue neutralis mediū futurū adiūgitur, qđ vocis est passiue. vt γινώσκω, μ. γνώσομαι. φούγω, μ. φούξομαι. βάλνω, μ. βήσομαι. quandoquidē huiusmodi exēpla nō pauca apud Latinos inueniūtur. vt audeo, ausus sum, prādeo prāsus, gaudeo gauisus, iuro iuratus, & alia. vbi participia vocis passiue actionē significātia (sicuti futura illa media) præsētib^{us} neutris iūguntur. Notādū vero, nōnulla verba thema barytonū habētia, quādoq^{ue} reperiri etiā circūflexa eodē significato. vt τίπλω καὶ τυπλώ, γράφω καὶ γράφω. ῥίπιω καὶ ῥίπιω. Itē alia circūflexa duarū cōiugationū, sed tamē significato vt plurimū variato. vt κνέω, ὦ, verito. κνέλω, ὦ, circūdo. πολεμέω, ὦ, pugno. πολεμώ, ὦ, ad bellum cōcito. θεάομαι, ὦ, μαι, specto. θεόω, ὦ, diuis adscribo. & apud poetas θείομαι θεῶμαι admiror. Aduertēdum præterea, raro inueniri idē tēpus à diuersis verbis ductū, vt πείσομαι futurū à πάσσω patior, & à πείθω suadeo. Itē in quibus verbis thema in vsu nō est, p illo vsurpari prætēritū. vt εἰώθα cōsueſco & cōsueui. δέδια timeo et timui. ὀίδα cognosco & noui. qđ itidē accidit in significatibus affectū, & si themata habeāt vsitata. vt ab ἐλπίσω ἤλπιχα, à πείθω ἐπείθηα, à φίπω ἐφίπικα. quorū adhuc hypsyntelici parataticorum significationem habere solēt. εἰδὲ δὲ δέον timebam, ἐπιπείθειν fidebā, ἐπιφίκειν horrescebam, &c.

DE VERBIS IMPERSONALIBVS.

Cap. 48.

ΑΓρόσωπα, id est, impersonalia sunt, quæ quæ-
 uocem tertiis personis similem præ se ferant:
 personarum tamen significandarum ratione
 incertam habent & indefinitam. Eorum quædam
 sunt formæ actiuæ, alia passiuæ: rursus quædā per-
 sonalium analogiam sequuta, regulariter nascuntur:
 alia irregularia euadunt. Formæ actiuæ sunt, Δεῖ
 opus est, παρὰ τ. εἴδει, μ. δεήσει, αὐτοῦ. ἐδέησε, ὃ ἀ-
 παρ. δέειν. χρὴ oportet, παρὰ τ. ἐχλῶ ὃ χλῶ,
 ὃ ἀπαρ. χλῶαι, particip. ὃ χρεὼν indeclinabile.

Γροσκήει conuenit, itidem προσηκε προσηκῆς.
 Ἀνήκει contingit, ἀνήκε ἀνήκειν. Πρέπει decet,
 παρὰ τ. ἐπρεπε, ὃ ἀπαρ. πρέπειν. μέλει cura
 est, μ. μελήσει, αὐτοῦ. ἐμέλησε, ἀπαρ. μέλειν, unde
 μεταμέλει pœnitet. Συμβαίνει contingit, συμβή-
 σετ, σιμῶβη, συμβαίνην. Item φιλεῖ solet. Ἀρέ-
 σκει placet. Ἀπαρέσκει displicet. Συμφέρει con-
 fert. Ἀρκεῖ sufficit. Δοκεῖ uidetur. Διαφέρει
 differt, dissidium est. Ἔστι licet, contingit, fieri potest.

Ἔξεστι licitum est, παρὰ τ. ἴζη, μ. ἴξεται, ἀπαρ.
 ἴζειναι. Ἔπεισι libet, cupido incescit. Γάρεσι fa-
 cultas est. Μέτεσι participatio est. Ἐνεσι inest, in-
 tegrum est. Formæ passiuæ exempla sint, Ἐν-
 δέχεται accidit. Ἐπέρχεται succurrit. unde ἐπὶ λθε
 in mentem uenit, libitum est. Λέγεται desinit.

Διώεται potest. Λέγεται fertur. Ἐίρεται, λέ-

λεκτου dictum est. ἤκουσαι auditum est. ἔγνω-
σαι decretum est. εἰρήδω dictum sit, imperatiui.
εἰρήσετου dicetur, mox futuri. Huc pertinent illa,
εἰρήτου & πέρτου in fatis est.

S C H O L. Proprie impersonalia, quorū videlicet the-
mata primæ personæ non extent, pauca sunt, vt χεῖ, πρέ-
τα: ab extantibus thematis descendunt, cōplura. vt ἀρε-
σκα ab ἀρίσκω, δοκᾷ à δοκῶ. Licebit autem simplicibus
sua quædā composita subiicere, vt ἀδᾷ deest, ἀπό χεῖ, ἐξορ-
κᾷ, διαρκᾷ sufficit. Ad hæc in nonnullis alia quæpiā tem-
pora in vsu reperiuntur præter modo annotata. quin &
paratatici pro præsentibus positi. vt ἴδᾷ ἐπρεπε, pro δᾷ πρέ-
τα. Porro impersonalia pleraq;, tametsi anomala esse vi-
dentur, formari queūt siue regulariter, siue aliqui iuxta
themata vnde oriuntur. vt δᾷ, à δέω desum. ligo. δέας δᾷς,
ligas. δᾷ δᾷ, deest, ligat, oportet, siue opus est. vnde in ter-
tiis personis impersonaliter effertur in vltima significa-
tione, ἴδᾷ, δῆσᾷ, &c.

DE PRÆPOSITIONE ET

eius accidentibus. Cap. 49.

P Ræpositio composita reperitur & apposita:
cōposita quidē cum nomine, ut πόλις αἰ π
& ὅσις αἰ ὅσις: cum articulo, ut καὶ αἰ αἰ
& αἰ: cum uerbo, ut ἀναφῶ ex ἀνὰ & φῶ:
cum participio, ἀναφῶν: cum aduerbio, ὑπὲρ ab
ὑπὲρ & εἰ: cum cōiunctione, διότι αἰ ὅτι & ὅτι.
Apposita uero præponitur partibus casus habenti-
bus, ut αἰ τῇ πόλῃ, πρὸς αἰ, καὶ τῇ τῇ ποντί.
Accidūt præpositioni, tonus acutus, uel aliqui gra-
uis: tenuis spiritus, correptio ultimæ, et obliquus ca-

sus. de quibus sigillatim suis in locis dicetur.

SCHOL. Quod in augmentis verborum dictū est de præpositionibus compositis: si finiatur in vocalem, eā amittere occurrēte vocali inceptiua verbi: aliās si aut ipse in consonantem desinant, aut verbum à consonante incipiat, fere integras manere: id accidit etiam quando cum aliis partibus orationis componuntur. Ad hæc cum tenuis consonans vocalē amissam præcedit, & vocalis sequētis dictionis inchoatiua aspiratur: tenuis illa non modo in cōpositione, sed! & in appositione in suā aspiratā cōuertitur. Ut ἐϋσμ ab ὠδ & ἰσμ, καθόπι à κτλ & ὀπ, ἀφ' ἑ, παρὰ δ.

DE ADVERBIO ET CONIVNTIONE, deq; utriusque accidentibus. Cap. 50.

ADverbio accidunt tria. Species. nam quedam primitiua sunt, ut vñ: alia Deriuatiua, ut ἐνείθε. Figura, quia quedā Simplicia, ut ἐξῆς. alia Cōposita, ut ἐφεξῆς. & Significatio: secundum quam varia sunt eorū species lib. 1. indicatæ. Ex localibus quedā per se nascuntur, ut ἀγρὺς, ἐγγύς. alia à præpositionibus, ut ἀνω, κατω, ἐξω. alia à se-ipsis, ut ab ἐγγύς ἐγγύθεν. alia à nominibus, ut ἑρᾶνόςθεν. Quæ autē à nominibus in os fiunt, exeunt fere in δι, in loco: in θεν, de loco: in σε, ad locum. ut ab ἑρᾶνός coelum, ἑρᾶνός δι in caelo, ἑρᾶνόςθεν coelitus, ἑρᾶνός σε ad coelū. sic ab ἀγρός ager, ἀγρός δι, ἀγρόςθεν, ἀγρός σε. Simili pene forma exeunt à nominibus pluralibus in α, ut μεγαρό δι, μεγαρόθεν, μεγαρά δε, ἀ μέγαρά μεγαρών. Quæ autem ab aliis nominum terminationibus fiunt, exire solēt ἀπὲ-

κῶς in ἡσι, ἡθεν, αἶε, ut θῆβῃσι thebis, θῆβῃθεν thebis, θῆβαίε thebas, pro θῆβασδε. sic αἰ θῆβῃσιν, αἰ θῆβῃθεν, αἰ θῆβαίε. Quaedā tamē nōnihil discrepant, ut οἰκοι domi, οἰκῇθεν domo, οἰκαδε domum, δύρασι foris, δύραθεν forinsecus, δύραίε foras. Sunt alia à pronominiбус & aliunde nata, uagam & ut plurimum incertā formā habētia. ut τῇδε hic, ᾧδε huc, ἐκ εἰ illic, ὧτόθι isthic, ἐτόρωθι alibi, αὐῶθεν sursum, & similia. Medietatis, uel si qualitatis dicere malis, pleraque à genitiuo plurali adiectiuorū formantur, u ultimo mutato in σ. ut à genitiuo τῶ καλῶν, qui medius est & communis omnibus generibus, fit καλῶς bene. sic à τῶ σοφῶν, σοφῶς: & ab ἀληθῶν contracto, ἀληθῶς. Idem à participiis, ut à τῇ ἐπισαμνῶν, ἐπισαμνῶς. Illa uero, ἑοτρυδὸν racematim, κυωνδὸν canis instar, ἀγεληδὸν gregatim, quæ Grammatici qualitatis appellāt, similitudinē habitudinēque significant. Quæ dicuntur posuionis à tertijs personis præteritorum passiuorū formari solent, remoto augmento & ultima αἰ in εον, πῖτυπῖαι τυπῖεον, γέγραπῖαι γεγραπῖεον.

Aduertendum est, neutras terminationes adiectiuorum nominum positiuorum, comparatiuorum & superlatiuorum, frequentissime aduerbia scire. ut ab ὀταχὺς uelox. ταχὺ uelociter, pro ταχέως, ταχὺτόρον uelocius, ταχέως in plurali uelocissimi

me. sic ab ἡδὺς iocundius, ἡδὺ ἡδίων ἡδίστα, iocunde iocundius iocundissime. ab ὀξύ acutius, ὀξύ ὀξύτερον ὀξύτατα, sic πρῶτον primum, τελευταῖον denique. Ita etiam apud Latinos legimus recens, blandum, acutum, pro recenter, blande, acute: & recentius, blandius, acutius, item primum, plurimum, maximum, aduerbialiter omnia. Exeunt quoque comparatiuorum et superlatiuorum aduerbia quedam in ω, ut ἐγγυτέρω propinquius, πορρωτέρω longius, & ἐγγυτάτω propinquisime, πορρωτάτω longissime. Item in ὁρ & ἀ comparatiuis, ut ἀ ἀλθεσέρας, ῥαθυμοτέρως. Ad hæc positiua in plurali similiter aduerbiascunt, ut πολλά multum, μικρά paulum, ὅτῳ utrum. sic πλείω, μέζω, μέω, χείρω legimus, pro plus, magis, minus, peius, aduerbialiter.

Coniunctioni accidunt, Figura: alia enim est Simplex, ut ἐπεὶ quando: alia Composita, ut ἐπειδὴ quandoquidem. Ordo: alie enim præponuntur, ut εἰ, καὶ: alie postponuntur, ut τὲ, δέ, γάρ. Significatio: secundum quam diuersæ sunt species, lib. i. iam enumeratæ. Componitur autem secum, ut ἐπειδὴ ex εἰ & δὴ: & cum aliis partibus, ut διότι ex δι & ὅτι, ὅστις ex ὅς & ὅτις, & c.

SCHOL. Aduerbium, ita appellatum quod verbo addatur, sicut adiectiuum nomen substantiuo, qualitates actionum explicat. unde eius species tot esse possunt, quot

actionum passionumue formæ. Nihil enim prohibet vulgatis alias adiciere: vt sit aliud celatinum, vt κρύβδιν occulte, λάθρα clam. aliud manifestandi, vt ἐνώπιον coram. aliud copię, vt ἅλῃς satis. aliud linguę siue dialecti, vt ἑβραϊσὶ hebraice, ἑλληνισὶ gręce, ῥωμαϊσὶ latine, atq; itidem alia. Poterūt aliās aduerbia omnia ad decem illa genera lia capita reduci, quę Peripatetici Prędicamenta nuncupant. Porro aduerbium non solum verbo adhęret, sed quandoq; etiā instar prępositionis in casum fertur: quęadmodum suo loco monstrabitur. Ad hęc deriuatiuorū varię sunt formę. Nam pręter hoc qđ ab omnibus orationis partibus oriuntur, etiā ē nominum casibus emergunt, pręsertim apud poetas, vt puta à recto, vt πρόσθων prompte. à genitiuo, vt προικῆς gratis, à προῖξ. à datiuo, vt ἰδίᾳ priuatim, ab ἰδῖος ἰδίᾳ. ab accusatiuo, vt ἀπρίᾳ πτω citra preciū, ab ἀπρίᾳ πτω inēptus. à vocatiuo, vt Ἡρακλεις Hercules admirātis, ab Ἡρακλῆς, ἦος. Reperiūt particulę quępiā in initiis dictionū cōpositę: quas inter aduerbia licebit connumerare. videlicet α, ὅρι, αρι, δα, ξα, λα, ερι, βε. itē Φι, ac ι finib⁹ adiectę, de quibus oibus lib. 5. dicetur. ó quoq; in principiis dictionū quarūdā adiecta, vt πῶτος ὁπῶτος, πῶσος ὁπῶσος. Positiua etiā à verbis non habētibus pręteritū passiuum formari possunt, iuxta pportionē aliorū. vt ab ἡμιτιόν, ab ἰσημισίον. Hactenus bonam vię partem, quę in Gręciā pducit, emensi sumus. Eā qui quasi arduā ac difficilem traducunt, si cum altera quę in Latium defert, conferre velint, profecto multo breuiorem planioremq; deprehendent. Nam vt pronominum & participiorum tramites omittantur, in quibus non multū est differentię: si inflectendorum nominum anibages exquirāt, pene duplas in Latina inuenient. quippe quę regulis suis Gręcanicas adiungens, sæpe biuio, nonnunquam etiam triuio suspensum teneat viatorem. deinde quod ad verba attinet, Gręca quidem, tametsi in plures coniugationes à Grammaticis dissecta, eodem tamen celeriter per breues semitas recurrentia offendent. Duo enim illa pręcipua tēpora futurum, & pręteritum, à quibus reliqua f re gignūtur, in pauciores designatiuas desinunt, quàm Latina prę-

verita & supina. Nempe futurum his tantum syllabis clauditur, $\uparrow\omega, \xi\omega, \sigma\omega, \tilde{\omega}$ circumflexo cum consonante immutabili præteritum his, $\phi\alpha, \chi\alpha, \kappa\alpha$. Nunc mihi inuestiga Latinas terminationes, quas in præteritis inuenies. xviii. diuersas, bi, ci, di, gi, li, lli, mi, ni, pi, ri, rri, si, ssi, pfi, ti, ui, vi, xi, atque in supinis pene totidem. Atqui, vbi (inquis) tot thematum fictorum totq; anomalorum atque defectiuorum præcipitia in Latina? Ego tibi plura indicabo, percurre præteritorum ac supinorum regulas, quæ (vt nosti) multæ sunt ac variæ: & vix vllâ sine exceptione offendes. Quis ergo vetat excepta illa vocare aut anomala, aut partim defectiua? Quis prohibet iisdem themata affingere regularia? Esto exempli gratia, senesco. hoc an non habet irregulare præteritum senui, iuxta fictum thema seneo? eidem an non deest vtrunq; supinum? Quid illa, sum, fero, volo, aio, inquit, quæso, infit, ouat, faxo, ausim, cædo, salue, odi, cœpi, noui, memini, an non satis anomala sunt & defectiua? Iam vero quid dices, si themata multa inusitata reputes, vnde cõposita habentur in vsu. vt cuso, clino, fragor, fendo, pleo, spicio, & similia? Quid si compositorum corruptiones variationesque, vt facio factum, conficio confectum, claudio cõcludo, plaudo cõplodo, audio obedio, & alia pene innumera? Deinde si ambiguitates illorum, quæ aut geminis coniugationibus flectuntur, vt lego legas & legis. dico, as & is. appello, as & is. educo, as & is, & alia? aut quæ à diuersis positionibus idem habent siue præteritum siue supinum, vt à lugeo & luceo luxi, à cerno & cresco creui, à patior & pateo & pandeo passum, à verro & verito versum: aut ediuerso quæ ab eadem positione duplicia aut etiam triplicia habent præterita supinaue, vt parco parsi & peperci, sancio sanxi & sanciu, lino lini liui & leui, torqueo tortum & torsum, nitor nixum & nisum? Omitto crebras in omnibus verbis cum syncopas, tum etiam personas voce geminas, vt amasti amastis, amaris vel amare, aliaque id genus offendicula. quæ profecto perquam rara occurrunt in communi Græcorum methodo. Verum de hisce satis, quandoquidem exactus & æquus cæsor alia non pauca à nobis consulto prætermisissæ, huc adduci po-

tuisse deprehendet. Quibus omnibus ad rectum examen
atque æquum iudicium reuocatis, sententia secundū nos
proculdubio feretur. Digressi autem libenter in hæc su-
mus: vt itineris huius molestiam, quam tardi vt
intolerabilem calumniantur, leuem bre-
uemque esse ostenderemus: vtque
simul studiosos ad ea que re-
stant promptiores pro
viribus redde-
remus.

FINIS.

PARISIIS

EXCVDEBAT IOANNES LODOVI-
CVS TILLETANVS, MENSE MAIO.

1545

Francisci Vergaræ

DE VNIVERSA CONSTRV-

ctione Octo Partium Orationis Liber:

qui est eius Græcæ Grammati-

cæ ordine tertius.

PARISIIS

Apud Ioannem Lodoicum Tiletanum, ex
aduerso Collegij Remensis.

1 5 4 5.

Francisci Vergaræ

DE ABSOLVTA CONSTRUCTIONE
OCTO PARTIUM ORATIONIS, Liber tertius.

DE SIMPLICI NOMINVM
constructione. Cap. I.

Omen adiectiuum cum substantiuo conuenit im genere numero & casu. vt σοφὸς ἀνθρώπος, sapiens homo. καὶ ἡ γυνή, pulchra mulier. μέγα ξύλον, magnum lignum. I dem accidit in pro-

nominiibus, participijs, & articulis præpositiujs. Nā postpositiui, & si necessario cōueniunt cum suis antecedentibus in genere & numero, non tamen necessario in casu. vt ὁδοῦς. α. ἀνδρα μοι ἔννεπε, μοῖσα πολυτρόπων, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, virū mihi dicito musa multorum morum, qui nimis multum errauit. Talia sunt relatiua qualitatē, numerum, aut magnitudinem significantia: quæ sibi inuicem respondent. vt ὅς vel ὅστις talis, ὅς vel ὁποῖος qualis. vt ὅς ὁ τρόπος, ὅστις καὶ

a ij

ὁ λόγος, qualis mos, talis ἔσται ὁ λόγος. ὅτι ἡ δὲ ἀπο-
 να, ὅτιαι ὁ θόρακας νιδὸς, qualis domina, tales ἔ-
 famulae. τόσος vel ὅσος τοι, ὅσος vel ὁ πόσος
 quot. ἰλιω. β. δὲ ἔτι τόσος ἡ ἔτι, ὅτι ἐλίκω πδὸ
 αχαιοί, at non tot erant, quot oculis volubiles A-
 chaei. τηλίκος vel τηλικούτος tantus, ἡλίκος quan-
 tus. Demosth. καὶ κατέστησεν μὲν τηλικούτον, ἡλί-
 κος ἔδειξεν πῶ βασιλεύς γέγονε μακεδονίας, ἔ-
 constituimus tantū, quantus nemo unquam rex fuit
 Macedonia. Itidem horum interrogatiua, ποῖός
 ὅστις; qualis est? respondetur καλὸς, bonus. τηλί-
 κος; quantus? ἡλίκος σὺ, quantus tu. πόσος ἔστι;
 quot sunt? τρεῖς, tres. πόσος ὅστις; quotus est? τρί-
 τος, tertius. πρῶτος ἂν ἀνέστη ὁ λαὸς; quo-
 to die surrexit Lazarus? τετάρτος, quatrigen-
 tus. Nomina numeralia ἔτι inter se coniun-
 ctione media copulantur, ἔτι cum alijs nominibus
 adiectiuorum uice: idque modo praecedente inferiori
 numero, modo sequente, sic, ἑκατὶ καὶ τεσσαράκον-
 τα, centum ἔτι quadraginta. πέντε καὶ ἑκατὶ, quin-
 que ἔτι uiginti. Xenophon, διώκον ναυσὶν ἑκατὶ καὶ
 ἑβδομήκοντα, insequens nauibus centum ἔτι
 septuaginta. Dinarch. τέτταρα γὰρ τάλαντα ὅστις
 καὶ ἑξήκοντα ἑρμηνεία, quatuor enim ἔτι sexagin-
 ta talenta sunt inuenta. Verum plerumque inferior
 numerus supra uiginti praecedit, ἔτι supra centum

subsequitur, quum intercedit copulativa: sicut apud Latinos quoque. Notandæ verò structuræ, qualis est apud Plutarchum, ὃ μὲν ὥς ἐνιοὶ μυθολογοῦσιν, ἀπὲν τεύχων ἐπὶ αὐτῇ ἐβδμήκοντα καὶ ἐπὶ αὐτοῖς πρὸς τοῖς ἐπὶ αὐτοῖς ἑκαταλίοις: ubi πρὸς in fine additur maiori numero. aliàs etiam minori. Athenæus, ἐκατὸν γὰρ ὅ τεσσαράκοντα εἰσι πρὸς τοῖς τεσσαράσι, quadraginta quatuor enim sunt supra centum. Quædam citra coniunctionem sub eodem tono efferuntur. εἰκοσιπέντε, viginti quinque. τρικαίδεκα, tredecim. ἐννεακαίδεκα, undecim, et c. quæ adverbiorum speciem habent. Dicitur ὅτι εἰκοστὸς πέμπτῳ, vigesimus quintus. item εἰκοστὸς καὶ πέμπτῳ, ὅτι πέμπτῳ ὅτι εἰκοστὸς, non tamē πέμπτῳ εἰκοστὸς. Sed hæc minuta lector diligens accurate observabit. Cuius studium Luciani opusculum de longæviis, ὅτι Artemidori de insomnijs lib. 2. cap. vltimū, ὅτι Demosth. oratio περὶ συμμοειδῶν, ac Iulij Pollicis locus περὶ ἀριθμητικῶν, compendio nonnihil adiuuabunt.

Præterea nomina quandoq; aliud nomen transitive regunt, aliquando aliam orationis partem.

Genitiuus proprius est possessionis ὅτι relatio- nis ad aliquid. ut πάντα φίλων κοινά, omnia amicorum communia. ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, rex Indæorum. βίβλος γενέσθως ἱστοῦ χριστοῦ ἡ

δαβίδ. δεῦλος δεωόβου. Ad hæc genitiuum
 exigunt nomina quæ differentiam significant, &
 quæ partitionem. ut ἐτόρον τῷ λίθου, alterum à la-
 pide. διαφόρος τοῦτων, differens ab his. ἄλλοι
 ἐκείνων, alij ab illis. ἕνας τῶν πελιτῶν, unus-
 quisque civium. ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν, inter-
 que oculorum. Item illa per quæ, siue de quibus
 laus indicatur aut uituperium, habitus aut peritia,
 vel contrà. ut ἄξιος ἀρχῆς, dignus magistratu.
 ἀνάξιος τιμῆς, indignus honore. ἀγύστος πολέ-
 ας, expers disciplina. ἔμπειρος πολέμου, peritus
 belli. μεγάλης ἀρετῆς ἀνὴρ, magna uirtute uir. Itē
 quæ plenitudinem euacuationē mue, aut nuditatem
 significant. Lucia. πάντα εἰρῶνς μεσὰ, omnia pa-
 ce plena. Idē, κενὴ δ', ὡς ὁρᾶτε, πνηρῶν ἢ ἀκρόπ-
 λης, uacua prauis, ut uidetis, est arx. Heliod. γυμνοὶ
 τῷ κρύβους, nudi galea. Comparatiua quoque
 cum genitiuo construuntur, facta comparatione ad
 unum siue plures eiusdē uel diuersi generis. ut ἑκ-
 τωρ κρείττων πάριδος, Hector præstantior Paride.
 καὶ ἡττων Ἀχιλλέως, et inferior Achilles. Ἀχιλλεύς
 ἰσχυρότερος τῶν τρώων, Achilles fortior Troianis.
 Ὀμηρος ὀρφέως σοφώτερος, Homerus Orpheo
 sapientior. Δημοσθένης ἀπάντων τῶν ῥητόρων δε-
 νοτότερος, Demosthenes omnibus oratoribus uehemē-
 tior. πῦρ καὶ ὕδατος πῦρ αἰατικαίος, igne et

aqua magis necessarius amicus. ἡ ἰλιώδης μα-
κρότερος, iliade prolixius. λυγρέως ὀξύτερος, lyn-
ceo perspicacior. Superlatiua exigunt genitiuum
multitudinis eiusdem generis. ut σολῶμων σοφώ-
τατος τῶν ἀνδρῶν, Solomon sapientissimus homi-
num. σωκράτης τῶν φιλοσόφων σεμνότερος, So-
crates philosophorum honestissimus. πεισμάχο θυ-
γατρῶν εἶδος ἀρίστω, Priami filiabus specie præsta-
tissi. Ἀχιλλεύς τῶν ἐλλώων ἀνδρειότερος, Achil-
les Græcorum strenuissimus. βέλτε ἀνδρῶν,
optime uirorum. ἡδιστος ἅπασι τῶν, iocundissimus o-
mnium. Illud autem Plutarchi, αὐτὸς αὐτῷ κρη-
τιστος ἐν τῷ μονομαχεῖν, id est, ipse seipso præstan-
tissimus in singulari certamine: & quæ ea forma
dicuntur, ad alias eiusdem personæ actiones aut cer-
tamina referuntur. Nomina etiam quæ superlati-
uorum instar, excellentiam significant, genitiuo simi-
liter iunguntur. ut μένος τῶν ἀνθρώπων, solus ho-
minum. ἐξοχὸς ἅπασι τῶν, præcipuus omnium, & si-
milis.

Datiuum exigunt nomina, quoties adquisitio
significatur, aut commodum, damnūque. ut φί-
λος σοι, amicus tibi. ἐναντίος νόμῳ, aduersus legem.
δενὶ πιστός, nulli fidus. ἄπιστος τῇ πολιτείᾳ, reipubli-
ce infidus. γείτων ἡμῶν, uicinus nobis. ἐυοὖς τοῦ
δήμου, beneuolus populo. Itidem quæ similitudi-

nem & equalitatem, aut contrā, denotant. ut ὁμοί-
 os τοῦ πατρὸς, similis patri. ἀνόμοιός τις, dissimilis
 tibi. ἴσος τῷ τῷ, equalis huic. ἀνίσος ἐμείνω, inaequa-
 lis illi. sic ὁ αὐτός τις, idem tecum. Demosth. τῷ γ'
 ἔχειν δεῖ, δὲ ταυτὰ λυπεῖσθαι, καὶ ταυτὰ χαίρειν
 τοῖς πολλοῖς, at hoc habere oportet, ut eadem dole-
 at, eademque gaudeat cum plebe. His similia sunt
 composita à σω & ὁμοῦ. Lucia. σωτήροφος δὲ ἀν-
 θρώπις ὑπ' ἀλγρυσι, καὶ ὁμοδίαυτος καὶ ὁμοζά-
 πτερος ἀπάντων γίνεται. Porro ex superioribus
 quaedam genitivo & dativo iungi possunt. ut ὁμοί-
 os, γείτων τοῦ τῷ. σύμμαχος, φίλος, ἐχθρός,
 ἐναντίος, τῇ πόλει & τῷ πόλεως, κοινός, ἴδιος ἡ-
 μῶν καὶ ἡμῶν. Et in summa, quaecunque una & ac-
 quisitivè & possessivè sumuntur.

SCHOL. Hic in primis agitur de nominum com-
 muni simplici & recta constructione inter se. capite verò
 sequenti addūtur variae ipsorum cum alijs orationis par-
 tibus constructiones, item dialecti atticæ syntaxes, & fi-
 guratae quæpiam locutiones. quæ omnia instar exce-
 ptionum sunt à regulis communibus. Nomina redditiva
 seorsum absolute posita reperiuntur. ὁδ. α. εἰλω κεφαλῇ
 ποθέω, tale caput desidero. Aesop. ὃ ὅτι κεφαλὴ, καὶ ἐγκέ-
 φαλον οὐκ ἔχει, ὃ quale caput, & cerebrū non habet. Thu-
 cyd. ἀεματὰ μὲν καθῆκα. ὅσα ἐδείξω τοῖς ἰδιώταις πρότερον, cur-
 rus quidem deduxi, quot nullus vnquam antea priuatus.
 Demosth. παρὰ δόξον τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκην, præter opini-
 onem quiddam & mirum admodum. Quæ autem ab ho-
 rum nonnullis componuntur addito δε. vt τοιόσδε ποσός-
 δε, absolute fere sine redditivis ponuntur. Comparatiua
 quoque & superlativa absolute. vt apud Demosthenem,

καὶ νῦν ἔ λέγει τις τὰ βέλπεια, αἰσῶς ἄλλος εἰπῶν, μὴ ᾔ-
 τον αἰπάτω. ἔτ ὁρος λέγει τις βελτίω, ταῦτα ποιεῖτε ἀγαθῇ
 τύχῃ, modo quispiam haud dicit optima, alius exurgens
 dicat: neque hunc accuset. alter meliora dicit: hæc facite
 bona fortuna. Quin & aliquoties cōparatiua pro super-
 lativis ponuntur: & vice versa superlatiua comparativorū
 loco: sicut apud Latinos quoque contingit. Pari forma pa-
 tronymica pro suis primitivis. vt ἀγερῆδος pro Agamem-
 none: interdum vtrique simul, vt ἀγερῆδος Ἀγαμέμνων.

DE ATTICA ET MUL-

tiplici figurataque nominum con-
 structione. Cap. 2.

Attici nominum genera invertere solent, ad-
 dendo substantivis fœmininis masculina epi-
 theta, ea maxime quæ desinunt in Θ puri.
 vt βία Θ αἰτίχ, violenta causa. μάταιος πνε-
 δῆ, inane studium. ἄγιος ἑορτῆ, sanctum festum. κό-
 σμιος γυνή, ornata mulier, & similia. Quorum ta-
 men pleraque seorsum fœmininas terminationes ha-
 bent in α. Etiam desinentias alias adiectivorum in
 μος Θ ρος Attici fere communis generis usurpant.
 quod communes quoque necessario faciunt. nempe
 quod pauca ex ipsis distinctas habeant fœmininas
 terminationes. ut χρησίμως ὕλη, utilis materia. γυνή
 εἰμος θυρῶν, nota ianua. βαρβαρὸς φωνή, barbara
 vox. ἡμδρ Θ πόα, mitis herba.

Adiectiva in genere neutro pro substantivis,
 siue simul pro se & pro his frequentissime ponun-

tur. ut ποιοῦν, αὐτὶ τῷ ποιοῦντι quale, pro eo quod est qualitas, siue res qualis. ἢ ἀληθὲς ueritas, ἢ ἄκαιρον importunitas: siue res uera, res importuna. Aeschines, πότε δὲ τὰ ἀληθὲς εἶπω; uera ne dicam? Isocra. ἢ ἄκαιρον πανταχοῦ λυπηρὸν, αὐτὶ τῷ ἢ ἄκαιρία, nam intempestiuum ubique molestum. Item absque articulo. Demosth. καὶ ὅλως ἄπιστον οἶμαι τοῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς, ἔϋplane infida res est, opinor, rebus publ. tyrānis. Idem, πονηρὸν ὧ ἀνδρὶ ἀθλωαῖοι, πονηρὸν ὁ συκοφαντίας, ἢ πανταχοῦ δὲν βολσκονον καὶ φιλαιέων, improba res est, ὁ uiri Athenienses, improba cerie ἔϋunde quaque inuida atque infesta, sycophanta. Aeschin. καλὸν ὧ ἀθλωαῖοι καλὸν, ἢ τῇ δημοσίῳ πρᾶγμα των φυλακή, pulchra quidem res est ἔϋpræclara, ὁ Athenienses, publicarum rerū custodia. Sic Verg. Triste lupus stabulis. Item, Varium ἔϋmutabile semper foemina.

Præterea substantiua in genitiuum transeuntia, ab adiectiuis diuersi casus reguntur eodem sensu. sic οἱ σοφοὶ ἀνδρὶ, καὶ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνδρῶν. αἱ καὶ γυναικὶ, αἱ καὶ τῶν γυναικῶν. τὰ μεγάλα ξύλα, καὶ τὰ μεγάλα τῶν ξύλων. Aesch. πρὸς μὲν τὰ μεγάλα ἢ πονηρὰ τῶν πρᾶγμα των, ad magnas quide ἔϋpræclaras res. Interpres D. Lucæ græcanicè trāstulit, non sum si-

cut ceteri hominum: sicut etiam ab Apuleio scriptum est, roscida vallium, & glebosa camporum. Quod si adiectiuum vice versa, in genitiuum ita transeat, ut ipsum à substantiuo alterius casus regatur: non manebit idem sensus, ut quum dico, ξύλα τῶν μεγάλων, ligna quaedam ex magnis, significo: quum autem τὰ μέγала τῶν ξύλων, ligna quauis magna. Duo quoque adiectiua hoc modo iungi possunt. ut τὰ μέτρια τῶν κακῶν, mediocria mala.

Item adiectiua & participium. Isocr. χαῖρε μὲ ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τῶν ἀγαθῶν, καὶ λυποῦ με ᾧς ἐπὶ τοῖς γινομένοις τῶν κακῶν, gaude ob quæ contigerint bona: & moderate dole, ob mala quæ inciderint. Similis forma est, quum nomini aut pronomini singulari subiungitur genitiuus. sic, ἐς τοῦ ἀνάγκης ἡλδομεν, ad hoc necessitatis deuenimus. Demosth. ἐς τοῦ ἡμεῶν μανίας, hucusq; insania processit. Pausan. ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθόντες, ad magnam potentiam progressi. Sic dicimus δὲ τοῦ ἀνθρώπου, & δὲ ἀμβολίου τῶν λέγων. tametsi hæc sensum habent possessiuum, pro eo quod est, ἡ τοῦ ἀνθρώπου, contentio hominis. & ἡ ἀμβολία τῶν λέγων, ambiguitas sermonis. Sunt & aliæ constructiones Atticorū, quas defectiuas vocant: ut puta quum adiectiuis positis, subaudiri volunt substantiua. ut ἀντλείας

ἀμφοτέρους. *adag. haurire ambabus, deest χερσὶ
manibus.* Xenophon, ἐὰν στρατὸν ὠνταί ποιν εἰς πο
λεμίαν, *si quando exercitum dūcent in hostilem,*
subintelligitur χώραν regionem. Lucian. καὶ πλεί
ους ὧσιν αἱ μέλαιναί, *et plures fuerint atrī, subau
ditur ἡφοί calculi.* ἰλ. β. εἰδέ ποτ' ἔσχε μίαν β
λῶσθαι, *quod si in eadem consulemus, subaudi
tur ἐκκλησίαν concione.* Talia sunt illa vulgata,
πρῶταίᾳ prior, ὑστέρᾳ posterior, ἐπὶ ὅσα sequēs.
ubi ἡμέρα. i. dies supprimitur. *Ἐξήρα* apud Ae
sopum, arida: item οἶκου μένη habitata: ἐνεγκοῦσα
quæ sustulit. i. patria: *Ἐξένη* externa: ἡμετέρᾳ no
stra. ubi suppletur γῆ terra, aut χώρα regio. Quæ
formæ multo sunt venustiores quàm integræ sub
stantiivis expressis. sic Latini dicunt oriens, continēs,
subauditis sole *Ἐ* terra.

Porro adiectiva post se habent substantivorum
accusativos per synecdochen subintellecta præpo
sitione *ἐν*, ut ἀθλωαῖος τὸ γένος, id est, κατὰ τὸ γέ
νος, Atheniensis genere. Βαρβάρος τὴν φωνήν,
barbarus uoce. ἀπλῆς τὸν βίον, simplex moribus.
καλὸς τὸ πρῶσπον, speciosus facie. ἀσπρῆος τὴν
ψυχὴν, strenuus animo. Itē substantiva, Σωκράτης
τὸ νόμα, Socrates nomike. Cōmutatur aut accusati
uus in dativū ut ἀπλῆς τῷ βίῳ, *Ἐ* c. Illā formā
etiā Latini poetæ usurpāt. Verg. Nuda genu. Idē,

Cressa genus. Præterea nomina quædā adiecti-
ua inter se copulari gaudēt. ut πᾶς ἐνός, πᾶς τις,
unusquisq; . πᾶς ὅστις quicūq; . πολλὰ ἅψα, ἐτόρα
ἅψα, ὅτι πάντες ὅσοι, unusquisq; . πῶς τις qualis.
πόσος τις quantus interrogatiue. Itē πῶς τις qua-
lis . ποσός τις quātus, absque interrogatione. ὅλος
τις, ὅλο π. Nam neutrū ἔσπε alīs sic appēditur,
ut abundare uideatur. ut τὸ π, δίκαιόν π, ἐγγύς
π, ἁρμόν π, πάντι, ὁξύ, &c. Ad hæc τις qui-
busuis uerbis præponitur, quum interrogat. ut τις ἀ-
ρεῖν θέλει; quis concionari uult? πόσους ἐρχο-
νται; quot ueniunt? Sed frequentissime substantiuis
& uocatiuis. τίς ἐστι; quis est? τίς νεώτερος; quis
uocatur? Quandoque subaudito uerbo, casuale ad-
ditur . τίς ἐστὶ; ἔστι; τίς ὁ ἀνθρώπος; τίς
ὁ ῥαῖς; Lucian. σὺ δὲ τί πρὸς ἐστὶ; τί δ'
ὅλο ἢ ἐγέλασα; tu autem quid ad hoc? quid ali-
ud quām risi? id est nihil. Porro τί εἰ μὴ, ualet, quid
aliud nisi, hoc est, nihil nisi.

Quædam adiectiua infinitiuum post se exigunt.
Demosth. ὁξύτατον γινώσκειν τὰ ἐνδέοντα, acutissimi
ad dignoscēda quæ dicta sunt. Lucian. συμβιβάζειν
δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἰκανός, conuictui aptus, &
ad compotandum idoneus. Aesch. δυνατὸς λέγειν
potens in dicēdo. Idē, ἄξιον μισθῶ, dignus odio
haberi. Demosth. τὸν δὲ δὴ φράσαι πάντα,

id est tale, ut omnes latos efficere posset. Plato, ἀλλὰ μὴ οἱ ἀγαθοὶ, δίκαιοί τε, ὅτι οἱ μὴ ἀδικοῦντες, atqui boni iusti sunt: Ἐταῖοι qui iniuriam inferre nolint. Id imitatus Vergilius dixit, Et cantare pares, Ἐκτερολογεῖν parati. Nihil autem uetat horum quaedam alijs etiam modis construui. ut διωκὲς uel δεινὸς λέγων, καὶ ἐν τοῖς λόγοις, ἢ τοῦ λόγου, καὶ πρὸς τοῦ λόγου. ἄξιον μισεῖσθαι, καὶ μίσσιν. ὁξύς φωρῶσαι, acer ad deprehendendum. Ἐξυὺς τῇ διανοίᾳ, acer mente. καλὸς ἰδεῖν, ἢ ἡ εἶδος, καὶ τοῦ εἶδει, pulcher visu. ὁῖος uel οἰός τε δὲ φᾶναι.

Præterea comparatiua incrementum suscipiunt his adiectionibus, μᾶλλον, πολὺ, πλεον, ὅσω, τόσω, ὅσῳ. Plato, αἰχμητῆρό τ' ὄν μᾶλλον τ' δέοντες, uerecundius quàm par est. Demosth. πολὺ ἄρ' ἔσθον, ἔχοντες φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε. natura enim multo facilius est parua custodire, quàm omnia acquirere. Idem, ὅσω δὲ τὰ τέπεως ἐλάττω γέγονε, ὅσῳ τὰ ὅσων ἡύξηται, quāto autem minores effectæ sunt urbanae rationes, tanto maiores horum res euaserunt. Aristoph. ὅσων πλεον, ὅσῳ πλεον, his multo plura. οἱ ὅσοι quoque illis ad intendendum iungitur. Plato, ὅσῳ μᾶλλον ἀπέχθαι γέγονας, καὶ οἱ αὖτε χαλεπώταται, καὶ βαρύνταται, multæ mihi acciderunt simultates, eaque acerbissimæ Ἐταῖοι grauiissimæ. Item ὁλίγω. Thuc.

cyd. Thebani paulo plures trecentis. Item πολὺ μᾶλλον. Iseus, πλὺ μᾶλλον ἐτοιμώτερον, multo promptius.

Variatur genitiuus comparatiui in particulam ἢ inter equalia. Aristoph. ἄμεινον ἢ χεὶς πρέπομεν, melius quàm heri nobiscum agitur. Item sequente ὥς cum infinitiuo. ut δ' νόσημα μείζον, ἢ ὥς δύνασθαι φέρειν, aegritudo maior est, quàm ut sustineri queat. Item sequente ἔ cum accusatiuo. ut πλεόν ἢ κατὰ ἀνθρώπον, plusquam secundum hominem, siue quàm pro homine. uel ὡς κατὰ ἀνθρώπον.

Superlatiua quoque augentur his adiectionibus, πλὺ, ὥς, ὅτε. Isocra. πλὺ μέγιστω διαφορὰν εἰληφασιν, quàm maximam acceperunt differentiam. ὡς et ὅτε passim huc modo iuncta reperies, ὅτι πλεῖστα, ὡς ἀσφαλέστατα, ὡς δύσδουμονέστατα. ὥς ὅτι πλεῖστα. &c. ubi pluralia illa, nunc ut nomina, nunc ut aduerbia ponuntur. Porro superlatiua & comparatiua in genere neutro, sicut adiectiua alia, in se cōprehendunt substantiua. Gregor. ἐμοὶ ᾧ θαυμασιώτατον ἢ ζωτομῶ τ' σωτηρίας ὁδός, mihi quidem maximo miraculo est compendiaria salutis uia. Plato, ὅδ' οἶμαι ἀδικίαν δικαιοσύνης κέρδεα λεώτερον, neque iniuriam puto iustitia magis lucro esse.

SCHOL. Quia quæ initio de conuenientia adiectiui cum substantiuo dicta sunt, variantur aliquando figura, aut idiomate, aut omnino ob sermonis elegantiam copiamque: & alioqui nonnulla erant illis adijcienda: placuit ea omnia seorsum persequi. Præter adiectiua in *mos, ros, & os* purum finita. alia quoque communem habent desinentiam in *os*, idque extantibus quorundam fœmininis desinentiis in *n*, qualia sunt *ἀγροῖκος* rusticus, *α. χαῦνος* hic & hec futilis. *ἀργός* ociosus, *α. δνςλωος* miser, *α. &* superlatiua quædam, raro tamen, vt apud Theophrastum lib. 3. cap. 15. de histo. planta. *κάλλισοι καὶ μέγισοι*, loquitur de buxis, quas ibidem fœminino genere enuntiat. Et apud Thucyd. *δυσισβολώτατος ἢ λυκρίς*. quale etiam est illud *ὁδναι. δ. ὁλώτατος ὁδμή*. Composita verò finita in *os*, citra controuersiam habent eam desinentiam duorum generum secundum communes. vt *ἄοινος μέθη*, citra vinum ebrietas. *ἐγκύκλιος παιδεία*, circularis disciplina. *γυνὴ κακῶρεως*, mulier flagitiosa. *γῆ ὄκαρπος*, terra ferax. Quanquam in quibusdam ex his, fœmininæ quoque terminationes reperiuntur. vt *αὐομοία, ἀπὸ τοῦ αὐόμοιος. ἐξαισία, ἀπὸ τοῦ ἐξάισιος*. Τί subiecta negatione *ἢ ἔν* sumitur *ἢ ἔκ*, vel *ἢ ἔχι*; quid non? & sublata interrogatione, id est, nihil. Demosthen. *ἢ κακῶν ἔχι παρόντων*, id est, nihil non mali patientibus. Effertur & dubitatie. vt *ὡμοι ἐγὼ ἢ πάθω*, miser quid agā, scilicet dubito.

DE CONSTRUCTIONE

Pronominum. Cap. 3.

PRonomina primitiua genera habent confusa, personas tamen discretas, idque vt plurimum cum emphasi. *ἐγὼ γράφω*, ego scribo, non alius pro me. Possessiuæ tanquā adiectiua quibusuis nominibus congruunt in genere, numero & casu. vt *ὁ ἐμὸς φίλος*, meus amicus. *ὁ ἡμέτερος πατήρ*, noster pater. *ἡ σὲ οἰκία*, tua domus. *δὲ ἐὼν αἰσχροπο-*

δου, suum mancipium. Habent quoque post se a-
 liorum nominum genitium, qui possessorem expli-
 cat. Lucia. ὁ λῶς ὃ τὰ μὲν ἔχει παθεῖν τῆς κακο-
 δαιμονίας, hi enim omnino res meas infelicis dila-
 pidat. Resolviuntur autem hæc in primitiuorum ge-
 nitivos, sic, ὁ φίλος μου, amicus meus. ὁ πατήρ ἡ-
 μῶν, pater nostrum, &c. Ἀντὶς aliquando ha-
 bet emphasin, sicut primitiua. ut αὐτὸς ἐφά, ipse di-
 xit. ubi certus quidam et egregius intelligitur. pro
 hoc sæpe inuenitur positum, ὃ οἱ ἐ' primitiuum rela-
 tiue citra reciprocationem. Herodot. καὶ οἱ ἐ' χεῖρ
 θυγατρὸς, eique fuit filia. Ἀντὶς rursus compo-
 situm cum nominibus, reciproce significat. ut αὐτὸ
 διδάκτορ sui doctor. φίλωτος sui amator. & cū
 primitiuis pronomnibus. ut ἐμῶ τῷ χαίρομαι,
 mihi ipsi gratificor. τῷ ἐμῶ τῷ οἰκίαν ἀφ' ἑαυ-
 τῶν, meam ipsius domum uendo. σὺ τὴν φιλεῖς,
 te ipsum amas. τῷ σὺ τῷ υἱῷ μέμφη, tuum ipsius
 filium accusas. ἐαυτῷ φείδεται, sibi parcat. τῷ ἐαυ-
 τῷ μόνον φροντίζει, sua tantum curat. Iungitur autem
 aliquando ἐαυτῷ secundæ personæ. Xenophon. ἔγωγε
 ποιῶ δούλους τοῦ ἐαυτῆς φιλοῦ, sic enim insti-
 tuis tuos amicos. Interdum relative circa reciproca-
 tionem sumitur pro simplici αὐτὸς. Plato, νεμεσᾷ
 γὰρ ὁ θεὸς, ὅταν τις φέγῃ ἐν ἐαυτῷ ὁμοίον, in-
 dignatur enim deus, quum quis ei ipsi similem vi-
 β

tuperat. hoc est deo. Ediuerso αὐτὸς nonnunquam
 reciproce pro composuo εἰ αὐτῷ ponitur. Gregor. ὁ-
 ρῶν οὕτω τὴν τῷ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτῷ, ὁραὸν
 βεβλήετα, uidens igitur populi motum in se, de fu-
 ga deliberat. Carent autem composita rectis ob re-
 ciprocationem: quæ per rectum fieri nequit. Tale est
 δὲ μὴ λθόν, δὲ μὴ λθίς, ἀλλήλῃω, ut ἀλλήλῃω ἀπ' ἑ-
 αὐτῷ, inuicem frui sunt. ἀλλήλῃω ἐπιχρῶσθαι, mu-
 tuo sibi opem ferunt. ἀλλήλῃω ἀγαπᾶσθαι, inter
 se amant.

SCHOL. Quia de pronominum usu Apollonius
 apud Græcos exacte scripsit: & apud Latinos de recipro-
 catione trium compositorum, & ἑ ac deriuatorum εἰς καὶ
 σφέτερος, multa ex professo à Prisciano atque Valla, scru-
 pulose satis præcepta sunt, nos de istiusmodi amplius præ-
 cipere superfedemus. Illud interim admonentes, horum
 anxias traditiones ab autoribus haud perpetuo obserua-
 tas. quod lector diligens facile animaduertet.

DE VI ET CONSTRUCTIONE

Articulorum. Cap. 4.

Articulus præpositiuus genere, numero &
 casu cum suo casuali conuenit. cuius quidem
 vis atque usus multiplex est. Nunc enim per
 excellentiam ad insigne & egregium quippiam si-
 gnificandum adhibetur. ut ὁ ποιητὴς. i. summus po-
 eta, pro Homero, per antonomasiam. ὁ ἀγαθός,
 i. eximium illud & præcipuum bonum. Interdum
 rei præcognitæ mentionem recordationemque indu-

cit. ut ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος Θ, uenit homo ille. Quan-
 doque additur ad interpretandum id quod præces-
 sit. Lucianus, δ'ν γόροντα οἶδα, δ'ν πᾶν γεγερε-
 κότεν λέγω, δ'ν πλεῖστον δυνάτω; senem illum
 nosti, decrepitum inquam illum ac locupletem Eu-
 cratem? Isocrates, πείθου τοῖς νόμοις, τοῖς ὑπὸ τῶν
 βασιλέων καὶ μύθοις, obtēperato legibus illis, quas
 reges tulerunt, Alias ad distinguendum. Diogen.
 καλοῦμαι γὰρ κύων ὁ ἐρανος, ὅχι ὁ γῆς, vocor
 equidem canis, nempe cœlestis, non terrestris. Ali-
 quādo potest hæc omnia, aut pleraque simul signi-
 ficare. Matth. 16, σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ζῶν-
 τος, tu es ille Christus filius dei uiuentis, uel qui ui-
 uit. Præponitur nominibus. ut ὁ σωκράτης ὁ ἀ-
 γάθος διαλέγεται, Socrates bonus disputat. non
 tamen omnibus. neque enim iungitur interrogatiuis,
 qualia sunt τίς, ποῖος, ποῶτος: neque indefinitis nisi
 per compositionem. ut ὅστις, ὁποῖος, ὁποῶτος. quòd
 uidelicet cum horum confusione & incertitudine
 pugnat articuli certitudo. Aliquoties tamē legimus
 δ' ἡ, & τὰ τοιαῦτα apud Aristophanē. & τίνα πλὴν
 ἄσκησιν apud Lucian. Neque reddituiis, qualia sunt
 οἷος, ὅς, τοῖος, τόσος. Ad hæc nominibus uniuersaliter
 negantibus & distribuentibus, articulus nō
 necesse habet adiungi. ut ὅθεν ὑγιές, nihil sanum.
 πλεονομία ἢ ἀπὸ πάντων, satietas enim est omnium.

ἔτε πάντα, ἔτε πάντα, ἔτε ἀρχὴ πάντων, neq;
 omnia. nec passim, nec ab omnibus. Quandoque ta-
 men τὰ πάντα legimus. Numeralibus quoque in-
 gi recusat, quod ea per se certitudinem habeant. Lu-
 cian. τίθει πέντε δραχμὰς ὁ ὀβολὸς δύο, pone
 quinque drachmas ὅσους δύο obolos. D. Lucas, ἢ εἰ-
 σὶν ἡμῶν πλείω ἢ πέντε ἄρ' ἔτι ὁ δύο ἰχθύας. Nisi
 quum certum numerum, siue alias prædictum indi-
 camus. Lucia. ἐπὶ τοῖς ἐννεαήκοις ἔτη ἂν βεβίωκε,
 ad nonaginta illos annos quos uixit. ὅς D. Lucas
 paulo post locum modo citatum infert, λαβετε ὅς
 πέντε ἄρ' ἔτι ὁ δύο ἰχθύας. at uero ἀμφοτέ-
 ροι ὅς ἀμφοῦ nunquam articulo iunguntur. Præpo-
 nitur ὅς pronomiibus possessiuis. ὁ ἐμὸς οἰκὸς τῆς,
 meus famulus. ὁ σὸς κοινωνὸς, tuus sodalis. ὁ ἡμέτε-
 ρος πατήρ, noster pater. τὸ ἡμέτερον ἀνδραποδον,
 nostrum mancipium. Nam primitiua demonstrati-
 ua ὅς composita, quia certæ rei siue personæ demō-
 strationem habent, articulis non indigent. Demon-
 stratiuis ergo raro præponitur. ut ὁ ἑρμῆς, hic. varius
 primitiuis. ut apud Lucia. τὸν νῦν ἐμὲ. Participiis
 quoq; præponitur sicuti nominibus. ut ὁ δεχόμενος
 ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται, qui recipit uos, me recipit. Itē
 uerbis infinitiui modi uice nominum. Demosth. διό-
 πῳ τὸ φυλάττειν, τὸ κτήσασθαι χαλεπώτερον,
 ideoque difficilius est tueri, quàm acquirere. Item

aduerbijs uice quoque nominum. ut ὁ πλησίον, id est proximus. τὸ πλησίον, proximi. ἡ σήμερον ἡμέρα, id est, hodierna dies. τὴ σήμερον ἡμέρα, hodiernæ diei. Et præpositionibus. ut ὁ ἐν τοῖς οὐρανόις, qui in cælis. οἱ πρὸ ἡμῶν, maiores nostri. τὸ πρὸ ἡμῶν, maiorum nostrum, οἱ μετὰ ἡμᾶς, posteri, τῶν μετὰ ἡμᾶς, posterorum. οἱ κατὰ ἡμᾶς, nostræ tempestatis, &c. Item coniunctionibus. ut οἱ μὲν λέγουσι καλὰ, τὰ δὲ ἔργα φαῦλα, sermo quidem bonus, ac opera praua. Ad hæc δ' neutrius generis præponitur literæ & dictioni, ad eas ipsas indicandas. ut ὁ θεὸς ἡμεῖς αὐτοὶ τὸ τ, & ἀνθρώπος ὁ ὀνομαζόμενος, & δὲ λέγω ῥήμα. Item orationi, ut τὸ μὴ δὲν εἶναι ἀγαθόν, ἀγαθὸν με τίς περ. i. quod enim dicitur, nequid nimis, nimis me delectat.

Articulus uerò postpositiuus, quia relationem habet ad antecedens, cum illo semper genere & numero conuenit: casu uerò non semper. si ut in nomine dictum est. Congruit autem numero & personæ: cū uerbo, cuius est suppositum, instar nominis.

SCHOL. Articulus præpositiuus fere adhibetur ad coercendam nominum in significando confusionem & laxitatem. Nam cum dico de quopiam, μαθητὴς μου ὅστις, discipulus meus est, alios præter illum mihi esse discipulo innuo. Cum uerò ὁ μαθητὴς μου ὅστις, solum illum. Item quum dico, πάντες οἱ βίος, diuersas uitas intelligo: quum πᾶς βίος, eandem totam. Sic sacri euangelistæ, atque in primis Ioannes, ad, designandum principem & eximium pro-

phetam, agnum, pastorem. addere solent articulum. ὁ προφήτης, ὁ ἄμνος τοῦ θεοῦ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός. quem aliàs iidem detrahunt, ad indiscretam & communem rem significandam. vt Matth. 10. ὁ διχόμενος προφήτῳ εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται, qui recipit prophetam in nomine prophetæ, mercedem prophetæ accipiet. E diuerso articulus interdum confuse significat. Nam hic ὁ διχόμενος quemuis suscipientem designat, non certum aliquem. Porro alicubi additur, maioris demonstrationis siue emphaseos, ornatúsue, aut dignitatis, magis quàm necessitatis gratia, ac proinde paruo sensus emolumento. vt apud Lucia. ὁπόσα γὰρ δὴ ὄρεῖς, πλὴν γλῶτταί, τὰ πρὸ γῆς, τὸν ἔραν ὃν, τὴν θάλασσαν, quæcunque vides, terram ipsam, quæ quæ in terra sunt, cælum, mare. Aesch. καὶ θεωρῶν τὸν Ἀλέξανδρον, ἔκ ἐξ Ἀλεξάνδρου φύσειως, & coniiciens Alexandrum, nō ex Alexandri natura. Hic idem nomen proprium semel est cum articulo, & iterum sine illo. Aliàs idem contingit in appellatiuis. Demosth. μικρὰ προσιπῶν, ὡς γνώμης ἔχω πρὸς τὴν πρὸς τὸν βασιλέα. ἐγὼ νομίζω κτείνον ἐχθρὸν ἀπάντων τῶν ἐχθρῶν εἶναι βασιλέα. Item apud eundem, βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθλωαίων τῇ βελῇ καὶ τῷ δῆμῳ χαίρειν. Hic τῇ βελῇ & τῷ δῆμῳ duo quidem distincta & insignia denotant. cæterum nomina hæc βασιλεὺς Μακεδόνων, Φίλιππος & Ἀθλωαῖοι, quæ articulos non habent, eos recipere poterant eodem sensu. Nam propria indifferenter & cum articulo & sine illo ponuntur. Quum autem subiungitur proprio aliud appellatiuum siue adiectiuum, his interpretatiue præponitur. vt Ασκιανὸς Νιγρίνῳ δὴ πρέπειν, vel τῷ Νιγρίνῳ. Item, Νιγρίνῳ τῷ Φιλοσόφῳ, vel τῷ πμωτάτῳ. Aduertédum autem, nomen quod de alio dicitur mediante verbo substantiuo expresso vel suppresso, articulum non admittere. vt χελιδῶν vel ἡ χελιδῶν ὄρνις ὄσιν, hirúdo auis est. ἵππος vel ὁ ἵππος ταχύς ὄσιν equus velox est. Σωκράτης vel ὁ Σωκράτης ἀγαθὸς ἄνθρωπος, Socrates bonus fuit. ἐλεήμονες vel οἱ ἐλεήμονες μακάριοι, misericordes beati. s. εἰσὶ. Pari forma quū ordo mutatur. ὄρνις ἡ χελιδῶν, ταχύς ὁ ἵππος, ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες. & addito alio nomine, ὄρνις ταχὺ ἢ χελιδῶν, ταχὺ ζῷον.

ὃν ὁ ἵππος, ἀγαθὸς ἀνὴρ ὁ Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ἀν-
 θρώποι. Hac enim serie subiecto fere præponi vult articu-
 lus. cuius loco in ultimo exemplo & alijs similibus, potest
 præponi ὅσος relatiuum. sic ὅσοι ἐλεήμονες. Aristoteles in
 lib. de physiogno. ἐλεήμονες, ὅσοι γλαφυροὶ καὶ λευκὸς χρω-
 οί, καὶ λιπαρόμαστοι, pro οἱ γλαφυροὶ, &c. Interdum eti-
 am subiectum ipsum absque articulo est. vt ibidē, μικρό-
 ψυχος, μικρομελής μικρογλαφυρος ἰχθὺς μικρόμαστος. i.
 pusillanimis est ὁ μικρομελής, &c. Simile est, quum duo
 substantiua per appositionem iunguntur absque vllō ar-
 ticulo. Aeschii. θῆβαι δὲ πόλις ἀστυγείτων μεθ' ἡμέραν μίαν
 ἐκ μέσης τ' ἐλλάδος ἀνήρπασαι, Thebæ vrbs vicina, &c.
 Quod si prædicato præponatur, necesse erit aliud verbū
 subiūgi. sic, ἵππος vel ὁ ἵππος, ὁ ταχύς, τρέχει, equus velox
 currit. χελιδὼν vel ἡ χελιδὼν, ἡ ὄρνις, ἐϋπλάτη, hirundo auis
 volat. Σωκράτης vel ὁ Σωκράτης, ὁ ἀγαθὸς διαλέγεται, So-
 crates bonus disputat. vel sic, ὁ ταχύς ἵππος τρέχει, ἡ ὄρ-
 νις χελιδὼν ἐϋπλάται, ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης διαλέγεται. Ex-
 ponitur autē hic articulus per participiū verbi substāti-
 ui, ad hunc modum, ὁ ἵππος ὁ ὢν ταχύς τρέχει. Et sic in
 cæteris. Hæ verò constructiones, ἡ ὄρνις ἡ χελιδὼν ὄζειν.
 ὁ ταχύς ὁ ἵππος ὄζειν, ὁ ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης ὄζειν, οἱ μακάριοι
 οἱ ἐλεήμονες εἰσιν: item illæ, ταχύς ὁ ἵππος τρέχει, ἀγαθὸς ὁ
 Σωκράτης διαλέγεται: ineptæ sunt & inauditæ. quod si a-
 licubi authoris idonei simile testimonium reperiatur, id
 erit p̄q̄ rarū, & aliqua ratione tolerabile potius q̄ imitan-
 dū. Ceterū in his ordine mutato sensus quoq; variari po-
 test, ob articulū iteratū, aut omnino sublatū. Quū enim
 dico, ταχύς ὁ ἵππος, equū quē demonstrō, velocē esse asse-
 ro: quū verò ταχύς ἵππος, vel ἵππος ταχύς, quēlibet velo-
 cē equū intelligo. quū aut ὁ ἵππος ὁ ταχύς, certū quendā
 ē multis designo: quē ab alijs velocitate distinguo. Porro
 quū duo adiectiua vni substātiuō iunguntur, nulla fere in
 sensu est differētia. Enimvero quū dico, ἵπποι ταχεῖς ἰχ-
 ροὶ, vel οἱ ἵπποι ταχεῖς, siue ἵπποι οἱ ταχεῖς ἰχθυοὶ, vel οἱ ἵπ-
 ποι οἱ ταχεῖς ἰχθυοὶ: aut sic, ταχεῖς ἵπποι. vel οἱ ταχεῖς ἵπ-
 ποι ἰχθυοὶ, idem perpetuo significo, nempe ὅτι τῶν ἵπ-
 πων οἱ ταχεῖς, vel ὅσοι ταχεῖς ἰχθυοὶ εἰσιν: quod ex equis

veloces vel quicunq; veloces, iidem & fortes sunt. vbi non quidem substantiuum omiti potest: si de illo aliquid praecesserit, ad hunc modum, οἱ δὲ ταχέας ἰχθυοὶ, vel ἰχθυοὶ δὲ οἱ ταχέας. quale est μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, scilicet ἀνθρώποι. nisi quod hic non dicitur eodem sensu, οἱ μακάριοι ἐλεήμονες: per hanc enim orationem beatos aliorum misereri significatur.

DE FIGURATIS ET ELEGAN

tibus articulorum constructionibus. Ca. 5.

IN articulis quoque contingit ἀλλοιότης numeri generis, atque etiam casus. ut cum dicimus, τῶν ἀνθρώπων γένος, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ φαῦλοι, ex humano genere, partim boni, partim mali. aut sic, τὰνθρώπων γένος, τῇ μὲν ἀγαθόν, τῇ δὲ φαῦλον, subauditur autem hic μεεῖδι. Item, ἀνθρώπων γένος τίνυνται, ὅστις ἐπίορκον ὁμολοῇ. Tale est quum postpositiuus generi sequentis nominis respondet, non antecedentis. Lucian. πόλεις ἐμείναι εἰσι, ὅσας φώλεας εἶναι νομίζεις, ciuitates illae sunt, quos specus esse putas. Item quum constructioni verbi praecedentis, non subsequenter. Idem, δεδέσθω με μνημὲν ὧν ἐπείξω, id est, ἐμείνων ἃ ἐπείξω. Isocra. ὡς θέν δέν μηδὲν παρὰ λήπειν, ὧν αὖ ἐχέσσι συμβαλύνειν. id est, ἐμείνων ἃ ἐχέω. Sunt tamē qui in huiusmodi locutionibus τὰδ subaudiri uelint ἀπικῶς.

Vsus postpositiui pro praepositiuo quanquam Luciano improbatur in pseudosophista, eidem ta-

men aliàs in Timone admittitur sic scribenti, διδῶς
 αἵ πασι τοῖς θεομύοις, ὧ μὲν πέντε δραχμαίς, ὧ
 δὲ μίαν, ὧ δὲ ἡμιτάλαντον. In decretis quoque a-
 pud Demosth. pro Ctesiph. bis legimus, αἵ μὲν, π-
 ναὶς δὲ, pro ταῖς μὲν, ταῖς δὲ, quanquam utrobique co-
 dices nonnulli veteres habent, τινὰς μὲν, ἑναὶς δὲ.
 Ediuerso præpositiuus pro postpositiuo locari uide-
 tur, ubi dicimus, σωκράτης ὁ ἀγαθὸς διαλέγε-
 ται. i. ὃς ὄνιν uel ὁ ὢν ἀγαθός. Apertius est quum
 participium adijcitur. ut Νέστωρ ὁ πολὺ ἔτη βεβί-
 ωκώς. i. ὃς βεβίωκε, Nestor qui multos annos vi-
 xit. Attici quandoque superfluos ponunt præpositi-
 uos, quandoque etiam necessarios omittunt. Por-
 ro præpositiuus pluralis numeri cum præpositione
 ποδὶ, periphrasin efficit. sic, οἱ ποδὶ δ' ἄρχοντα,
 pro eo quod est, ὁ ἀρχων. ὃν ποδὶ ὑπάλπτεται. i. Cra-
 tetem. ubi pro ποδὶ nonnunquam ponitur ἀμφὶ,
 idem fere pollens. simili modo τὰ ποδὶ ἦν βίον, id
 est, ὁ βίον. et τὰ τ' ἑξατάσ, pro ἡ ἑξατάχ. Fre-
 quentius tamen compēdio sermonis deseruit. ut Phi-
 lippen. 2. οἱ πάντες ἄρ' τὰ ἑαυτ' ἔχουσιν, ἔ τὰ τῶ
 χριστοῦ ἰησοῦ. hic τὰ subauditum affert πείγματά.
 Athen. κρινὸ μὲν δὲ πλὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε,
 hic πλὴν includit δι' ἑλῶ. sic in adagio, τῇ μὲν ὕδωρ
 φορεῖ, τῇ δ' ἐτόρα δ' πῦρ, altera fert aquam, altera
 ignē: supprimitur χεὶρ ἐλ' manu. Demosth. ὑμῶν πλὴν

ἐκείναι καὶ ὡς ποιεῖν τῶν, *vobis illius regionem populantibus, omittitur χωρὰν. Sic legimus, τὴν ἐμὴν .i. meam opinionem.* Ἐπὶ τὸ ἐμὸν, τὸ ἡμέτερον, hoc est, res uel partes meae, nostrae. Item ὁ δὲ δαδσημα, scilicet ἔχων, apud Lucia. diadema habens: uel ἀμπερόμην & indutus. Ἐπὶ τὴν τριπλῆν τῆς, scilicet ἔχουσα. Illud ad structuram elegantiam facit: quum duo articuli continui subiectos habent casus ordine retrogrado respondententes. ut τὰ τῆς πόλεως πρᾶγματα, ciuitatis res. Ἐπὶ quum tres. ut apud Aesopum, ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀπερῆπεν ἐπαγγελομένη, deorum iras auertere pollicita.

SCHOL. Huius loci est illa passim obuia ellipsis, ubi posito articulo & nomine patris, intelligitur υἱός, est, filius. Plutar. Νηλεὺς ὁ κῆδρον, Neleus Codri. s. υἱός. Lucia. Πτολεμαῖος ὁ λάγυν. D. Matth. κ. l' ἀκωβον τὸν πατέρα Zebedαίου. vbi articulus compendio distinctioni & interpretationi seruit. E diuerso υἱός ex abundanti addi solet, quod obiter annotare placuit. ut υἱὲς ἀχαιῶν apud Homerum, pro ἀχαιοί. Item ἐλλήνων παῖδες, pro Ἕλληνες: & ἱατρῶν παῖδες, pro ἱατροί apud Chrysostom. Qui tropus ex hebraeo idiomate etiam in sacras literas manauit, vnde filij Israel, filij hominum, & multa alia. Aduertendum autem formam illam, οἱ πατέρες τὸν ἄρχοντα, & similes, nonnunquam comitatum significare. Sic Heliodorus, quum οἱ πατέρες τὸν θεαγένη scribit, modo solum Theagenen designat, modo illum & Charicleam: aliàs etiam vnά quosdam alios.

Inter articulum & suum casuale aliae partes non inueniuntur interferuntur. Diogen. ὁ γὰρ καὶ ἡμᾶς πονοῦντα δὲ ἰατρῶν συνίσταται, noster enim studiosus per seipsum commendatur. Ad haec quum bini conueniunt, & si non incōgrue iunguntur suo quisque casuali. ut τὰ πρᾶγματα τῆς

πῶλως: ornatio tamen euadit oratio articulis contigu-
is, sic τὰ ᾤπῶλως πράγματα. Postpositiuus interdum po-
nitur absque antecedenti, interdum etiam ipsum positum
præcedit. Musæus, ὁλβιος ὅς σ' ἐφύτῳσε, καὶ ὁλβίη ἡ τέκε
μήτηρ, foelices qui te talem genuere parentes. vbi ὅς refert
antecedens omissum πατήρ: & ἡ præcedit antecedens μή-
τηρ. Porro ὅς alicubi vicem habet pronominis primitiuū
aut demonstratiuū. Aesop. καὶ ὅς ἀποπυχῶν, & ille frustra-
tus. Compositus cum nomine πς, ὅσις, varias insuper de-
finentias recipit, ὅσις ποτε, ὅσις οὐ, &c. Reperitur etiam
ὅτον cuiuscunque, & ὅτω cuicunque in genitiuo & datiuo
tantum à τον. τῶ articulis indefinite & enclitice posi-
tis, pro πνὸς πνὶ: vnde composita ὅτον ποτε, ὅτω δὴ ποτε, ὅ-
τω οὐ. Hinc quoque per syncopen fieri volunt ἅτῳ pro
ἅπῳ, id est, quæ vel quæcunque: & ἅτῳ quædam, quan-
quam spiritu non cōsentiunt. Quæ omnia fere bina ver-
ba exposcunt. Prepositiuus quoque adiungitur nomini
πς, interposita coniunctione, sic, ὁ μὲν πς, id est, quidam,
vnus: itidem ὁ δὲ πς, alter, alius. vbi πς abundat: quando-
quidem hæc idem valent, quod ὁ μὲν, ὁ δὲ. In neutra si-
gnificatione τὸ μὲν π, & τὸ δὲ π etiam pro cum & tum,
siue pro partim & partim, ponuntur: hoc est, pro τὸ μὲν,
τὸ δὲ, siue τῇ μὲν, τῇ δὲ: aut ἄλλῳ μὲν, ἄλλῳ δὲ, quæ idem sunt,
aliàs ὁ δὲ πς demonstrationē habet sicut ὁ δὲ, id est, hic qui
dā & certus. sic τὸ δὲ π hoc aliquid. quod apud Aristot. p
eo quod per se est aliquid sumitur, id est, pro substantia.

Ponitur adhuc articulus præpositiuus per se demon-
stratiue. Demost. εἰ τὸ κ, τὸ ἐποίησεν αὐθρῶπος ὅ τοσι, & αὐ
ἀπέθανεν, si hoc & illud fecisset homo hic, nō obuisset. Ly-
fias, καὶ μοι κάλει τὸν καὶ τὸν, & mihi voca hunc & illum.
Item pro τίς τίνος dubitatiue. Demosth. ἀπορεῶ τοι πρότον
μνηστῶ: dubito quod primum memorem. & interrogatiue.
Aristoph. τῶ ἄλλῳ κρίνεις; qua ratione hoc iudicas?

Tandem cui hæc præcepta de vsu atque ordine arti-
culorum haud satis certa videbuntur, fortasse proderit cū
idiomate vernaculo Hispanicæ aut aliog̃ alteri⁹ barbaræ
linguæ articulos habentis conferre: auribus vbi libuerit
cōsultis. quas tñ bonorū autorū vsu detritas esse oportet,

vnde purius hæc & certius hauriuntur.

DE VERBORVM SVPPOSITO,
de quæ habentibus post se accusatiuum. Cap. 6.

Verba personalia finita ante se nominatiuum intransitiue exigunt, passiua quidem personæ patientis, reliqua verò agentis. Nominatiuus cum illis conuenit numero & persona. Quædã etiam post se cum eodem nominatiuo reciproce cōstruuntur. de quibus aliàs dicetur: alia cum obliquis, transitiue. Hoc autem multipliciter accidit.

Sit igitur prima species simplicis trāsitionis habentium post se accusatiuum, vt proprium. Qualia sunt actiua, deponētia & communia, quæ corporis adfectionem & exercitium denotāt. vt κλίνω ἀνάλγω. Sophoc. ὡς ἡμῶν κλίνει καὶ ἀνάλγει πάντα τ' ἀνθρώπεια, vt dies premit atque extollit humana omnia. Ἐγείρω. Aratus, λαὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἐγείρει, populos ad opus excitat. Κολάζω. Demosth. τοὺς δ' ἀδικῶντας καλᾶζεν, iniuste agentes punire. Λύω. Lucia. λῦθ' ἰμεῶν ξέν', solve me Iupiter. Ἀππῶ. Aristoph. ἀππὲ ποῦ λύχνον, accede per lucernam. Κόπῶ. Idem, ἄλλ' ἔτι κόπῶ πλὴν δύραν, verum non pulso ianuam. Sic adag. αἰθίοπα σμήχεις ἢ λαδικύνης, æthiopem lauas vel dealbas. πλυνθόν πλυνῶς ἢ νίψης, laterem lauas. λίθον ἑψῆς, lapidem coquis. δάλλω θρυῶ βελαίνεζε,

aliam quercum excute. ἐγκυρῶταιαν ἄσκει, continē-
tiam exerce. πλῆσιν ἐγήμε, diuitem duxit.

Item quæ ad animum & mores pertinent. ντ
Σπέρω. Iſoc. σὸργε μὲν τὰ παρόντα, ama præ-
ſentia. φιλῶ, ſυγῶ. Sopho. εὖ δὲ σὺ φρονῶς θεοὶ
φιλοῦσι, καὶ ſυγοῦσι εὖ κακοῦς, nam probos Dii
amant, & oderunt malos. μισῶ. Iſoc. μίσει εὖ
καλακδιόντας, odio proſequere adulatoros. κα-
κῶ, ὄνημι. Demosth. ἱκανῶτα τοὶ ἐσε, κακῶτα μὲν
ἐχθροῖς, ὀνήσου ἢ φιλοῦ, aptissimi estis ad hostes
offendendos, & iuuandos amicos. συνοφαντῶ.
Lucian. τὰ ὑπὲρ ὁμῶν γινόμενα συνοφαντῶ, ab
alijs facta defero. διαβάλλω. Demosth. διαβάλλ
εἰς τὴν πόλιν, defert ciuitatem. ὀφείλω. Phocy-
lid. πόντος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφείλει, labor virtutē
admodum iuuat. ἀνιῶ, δὺ φαίνω. Theog. μὴ δὲ φι-
λοῦ ἀνία, μὴ δ' ἐχθροῖς δὺ φαίνε, neque amicos in
maerorem, neque inimicos in lætitiā inducas. Sic
ἀγάπα τὸν πλησίον, dilige proximum. ἀδικῶ læ-
δο, λαιδορῶ conuicior, ὑβείζω contumelia afficio,
σκώπτω, γελῶ irrideo.

Item quæ ad doctrinam & affectionem. ut δι-
δάσκω. adag. μοισήνῳ ἔργος διδάσκει, musicam a-
mor docet. πείθω. Xenophon, ἔκ αὖ ἐπὶ πείθους
ἀνθρώπων ἔδνα, non perſuaſeris ultra cuiquam ho-
minum. Sic ὑπὲρ παιδὸς διδου, filios erudi. θέρμαίνω

*calefacio, ξηραίνω sicco, ὑγραίνω humecto, διατί-
θημι afficio.*

*Item quæ laudem significant. ut ἔπαινω. ἐπαι-
νῶ τὰ καλὰ, lauda honesta. μεγαλύνω ἡ ψυχὴ μου.
δὴν κύειον. Sic ἄδω, ἐγκωμιάζω, laudo.*

*Item quæ uenerationem et timorem. Isocra. τὸ
μὲν θεὸν φοβῶ, τὸ δὲ γονεῖς τίμα. τὸ δὲ φίλους
αἰχύνω. Idem, οὐ λαβῶ τὰς διαβολὰς, caueo ca-
lumnias. ἰλ. χ. λῶ πως ἡλικίῳ αἰδέεσθαι, ἡδ' ἐ-
λεήσει γῆρας, si forte etatem uereatur, et senectui-
tis misereatur. Γροσκωδ. Lucia. προσκυνοῦμεν
τὴν θεὸν, adoremus deam. Sic σέβω δὲ θεόν, co-
le deum. κολακίδω σε, adulor tibi.*

*Item quæ suspitionem, opinionem, et notitiam,
vel ignorantiam. ut ὑπολαμβάνω. Demosth. τοὺ-
τοι μὲν ἐχθροὶ ὑπολήψασθε, hos quidem hostes
suspiciabimini. ἴσημι. Demosth. εἰ μὲν ἴσε με τοι-
στὸν, οἷς ἴσως ἔπιπτο, si me talem nostis, qualem hic
accusauit. Οἶδα. adag. οἶδα σίμωνα, καὶ σίμωνος
ἐμὲ, noui Simonem, et Simon me. ἐπίσταμαι. Lu-
cia. μηδὲν ὄφελος ἐπίσταναι τὰ μαθήματα, εἰ μή-
τις ἄρ' αὖ δὴν βίον ἐνθμίζει πρὸς τὸ βέλπιον, nulla
utilitas est disciplinas nosse, nisi quis uitam in melius
componat. Ἄγνοω. Isocrat. οἱ ὅτι πολλοὶ τὴν μὲν
ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, nam multi quidem ueritatem
ignorant. Demosth. ἐκ εἵνο ἀπερῶ, illud dubito. Sic*

μηδὲν ὑφορῶ, nihil suspicare. δίκαια κῆτε, iusta iudicato. νόδ' ὅδ' δίκαιον, cogita iustum. γνώθι σεαυτὸν, nosce te ipsum. Item τεκμαίρομαι εἰκαζῶ coniecto, νομίζω existimo, δοξάζω opinor.

Item electiva, & uoluntaria, tametsi ea saepius post se habent infinitiuum: ut postea dicetur. ut Αἰεῖμαι, apud Demosth., ἔδοξε ᾧδ' ἡμῶ, πρέσβεις ἐλέαθ, uisum est populo legatos eligere. Βάλομαι, Demosth., ἔσαι ᾧδ' ἅπαντα, ὅσα βάλεαδ' ὑμῖν, erūt enim omnia, quae uultis uos. Sic θέλω, uel ἐθέλω, προαιεῖμαι, προκείνω, eligo, uolo.

Item disquisitiua. ut ἔξετάζω. Aeschyl. ἢ μὲν εἶον τὸ δημοθέους ἵζεταξέν, μακροτέρῳ λόγῳ ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι, ego quidem ad Demosthenis uitam examinandam, longiori sermone opus esse arbitror. ἔρω τῷ Demosth. εἰδ' ἅπισεις, ἐρώ τισιν αὐτῶν, quod si non credis, roga ipsos. ζητῶ. Isocra. Ζήτει δὲ τὰ βελτίω, quare autem meliora. Sic ἐρευνῶ scrutor, ἔρομαι interrogo, ἀνακρίνω dijudico percontor, δοκιμάζω probo, δεικνῶ inuenio. Item obtentiuā. ut ἔχω. Aristoph. πόσους ἔχεις ὀδόντας, quos habes dentes. Γιέζω. Idē, ἢ ὡς ἀνάλκη με πιέζει, nā necessitas me opprimit. Θηρεύω. ὁ αὖτε ὁ θηρεύει τὰς μύας, adag. aquila non capit muscas. Τηρῶ, διατηρῶ, apud Demosth. τῶν δ' ἐχέσων, ὧν παρέλαβον τάξιν δι

ατηρεῖν, horumque singulos, quem ordinem acceperint, retinere. Sic κρατῶ teneo, φυλάσσω custodio, σώζω seruo, κατῶμαι possideo, ἐλαύνω impello, νικῶ uinco.

Item hortatiua. Aeschi. καὶ τί δεῖ σε δημοθέ- νω παρὰ λαεῖν; Quid te opus est Demosthenem aduocare? Sic προτρέπω adhortor, παροξύνω incito, παρορμῶ perperello σε te.

Item uocatiua. ut καλῶ. Demosth. ἀλλὰ με- ὦν ἐν ἐγὼ σε φιλίππου πρόδρον, καὶ νῦν ἅλε- ξάνδρου, καλῶ, atqui mercenarium ego te Philippi pridem, et nunc Alexandri, nuncupo. κραυγάζω. ὦ Μαν κραυγάζεις, hyllam inclamas, adag. Sic προσαγορεύω nuncupo, ὀνομάζω nomino, βοῶ clamo, φωνῶ, uoco.

Item artium significatiua, ut apud Phaler. ἴματ' ὁ γὰρ ἔρῳ σίαν θόρακ' αὖτέ τι χιτῶν, ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὸς ἰάται. ἴματ' ὁ, corporis enim aegritudini ars medetur, ceterum animæ morbum mors medica curat. Sic κύματα μετρίσ, fluctus metiris, adag. Item οἰκοδομῶ ædifico, τεκταίνομαι fabrico, νεὸν templum. ἔστη γάλῃ το αἰδοειάττα, effinxit statuam. ἔγραψεν εἰκόνα. pinxit imaginem. μιμούμαι αὖ, imitor te.

Item deceptoria. ut ἔζηπατῶ. Demosth. ἔῃ οἱς ἅπαντων ὄσιν, αὐτὸν ἔζηπατῶ, facillimum omnium

est, seipsum decipere. κλέπτω. Aesch. κλέπτεις τὴν
 ἀκρόασιν, fallis aures. Sic πλανῶ seduco, ὀφεί-
 ζομαι improprio, φρακίζω circumuenio, παρὰ λα-
 γίζομαι fallo, παίξω illudo.

Item miserationem & luctum significantia. ut
 ἐλεῶ, Demosth. σὺ μὲν γὰρ θεβαίης ἐλεεῖς, tu qui
 dem Thebanorum misereris. Sic μύρομαι plan-
 go, κλαίω lugeo, ὁ δύρομαι ploro, θρῆνω λamen-
 tor, οἰκτίζω miserror, γῶ νυλλο.

Item quæ supplicare significant, & orare. ut
 ἱκέτδύω. Plutar. ἱκέτδυσεν ἔν ἀχιλλείᾳ, supplicauit
 Achilli. γοῶμαι, ὁ δ. ξ. γοῶμαι σε ἀνῶσα,
 supplico tibi regina. Sic λιτανεύω, ἀντιβολῶ,
 supplico, ἐκλιπαρῶ deprecor.

Item emptionum & commerciorum significa-
 tiua, ut πωλῶ, Aristoph. ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα,
 alter vendit cepas. ἀγοράζω. Idem, ἢ τοῖς ἀ-
 δελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον ἐκέλευεν αὐτὸν, &
 sororibus emere tuniculam mihi imperabat. Sic πι-
 πρέσκω, ἀποδίδομαι, νέδο. ὠνέμαι, πρίαμαι,
 εἶμι, ἀμείβω, δνῶ, συμβάλλω, committo.

Item quæ naturalem productionem significāt.
 ut ἱκνῶ. δίκη δίκῃ ἐπικτε, adag. lis item repe-
 rit. φυτεύω, φύω. Sophocles, ὅστις δ' αὖ φέλη-
 τα φυτεύει τέκνα, τί τὸνδ' αὖ εἴ ποτε δνῶ, πλῆλῃ
 αὐτῷ πόνος φύει, πολλὰ δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσι γέ-

αὐτὸν; qui inutiles gignit filios, quid hunc dices aliud producere, quam sibi erumnas & hostibus risum? Sic Ἰάλλω germino, αὐξάλλω augeo, τρέφω alo, γεννῶ gigno.

Item visus & contemplationis significatiua. ut ὁππῶμαι. Aristoph. ὁππῶμαι κατὰ δὴλα τῶν προσώπων γε τὰ ῥώμην, videbis apertos faciei centones. Ὁρῶ. Idem, ἐπειτ' ἀναβλέψας, ὁρῶ τὴν ἰδρίαν, dein respiciens, video sacerdotem. Ἐφορῶ. ὁ δ. λ. ἡέλιος, ὅς πάντ' ἐφορᾷς, sol qui cuncta uidet. Θεωρῶμαι. Demosth. ἐτόρον δ' ἐν θύς ἐφεξῆς ἔλτ' ἔτ' μείζον κακὸν ἔργον θεῶν σάουε, aliud deinceps flagitium hoc etiam maius considerate. Sic θεωρῶ speculator, βλέπω, δέσχω, video.

SCHOL. Conuenientia nominatiui cum verbo fallit in his nominibus, ἄμφω ambo, & δύο duo. quæ quum dualiter declinentur, passim iuncta reperimus verbis pluralibus, ἄμφω τρέχουσιν, ambo currunt. δύο αἰετὶ ἐπύοντο, duæ aquilæ volauerunt. E diuerso nomē voce plurale, quū significationem habet singularem aut dualem, requirit fere verbum voci respondens. vt ἀθλῶναι φιλοσοφία διέφερον, Athenæ philosophia excelluerunt. ἄμφότεροι γράφουσιν, ambo scribunt. Fallit quoque syllepfi. vt ἐγὼ καὶ πᾶτες ἦλθωμεν. hic prima dualis deest, aliàs etiā, quum non deest, vti possumus plurali. vt σὺ Ἐρωάνης ἐγχεφετε vel ἐγχεφετον. Fallit etiam idiomate, vt libro 5. patebit.

Verborum constructio à plerisque in tres potissimū species simplices itadiuidi solet. vt prima sit cum accusatiuo, eorum videlicet quæ per emissionem dicuntur, vt πῶπις; secunda cum genitiuo, eorum quæ per inmissionem, vt ἀκῶς; tertia cum datiuo, eorum quæ per acquisitionem

nem, vt ἐπιστάτω σοί. Ad quas illi vniuersa verba trāstitiua referunt. Nam reliquas constructiones, vbi post propriū casum alter accedit, aut alioqui pars indeclinabilis seu infinitiuis modus aut participiū, tanquam cōpositas ac generales aut alium dependentes, seorsum habendas putant. Notat autem Apollonius, accusatiuum ea verba exigere, quæ vtcunque actiue sumuntur: siue secundum maiorem (vt ipse tradit) actionem. vt *πρω̃ Σωκράτῳ*, honoro Socratem: siue secundum minorem, vt *λέγω τὰ δέοντα*, dico opportuna: & *φρονῶ τὰ εἰκότα*, sapio consentanea. Deinde hæc vtrique in speciales canones distribuit: quos magna ex parte sequuti sumus. Verum hic & in mox tradendis admonitos volo studiosos, primum vt hæc in genere præcepta putent, de iis quæ frequentius leguntur: deinde esse verba multa ad diuersas species pertinentia. vt *προῦ, κέρειμαι, βόλῃμαι*. itē alia quæ liquido diiudicari distribuīue in loca propria non possint, vel ob ancipitem significandi rationem, vel alia de causa. Nam *βλάπτω* animi corporisq̃ affectionem denotat. Item *σοχάζομαι*, id est, coniecto potius recensendum est inter ea secundæ speciei quæ curam denotant. vt sit curiosè exquirere cum genitiuo, quā inter opinatiua aut disquisitiua primæ speciei, quæ accusatiuum expetunt. Isocra. *εἰ δὲ δὲ θνητὸν ὄντα, τὸ τῶν θεῶν σοχάσασθαι διανοίας*, quod si oportet, eum qui sit mortalis, curiosè deorum mentem perscrutari. *Εὐχομαι* quoque datiuum habet, ἀξιώ vero & *δέομαι* genitiuum: quum tamen accusatiuo iungenda fuerint secundum hos canones, quādoquidem orare significant. Demosth. *Ζεὺς θεοῖς εὐχομαι πάντα καὶ πᾶσι καὶ πᾶσι*. Idem, *ἀξιῶ ἢ, δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν, ἀκροῦσάί μιν*. Sic *αἰτιῶμαι* accusatiuum exigat, ἐγκαλῶ datiuum, & *κατηγορῶ* genitiuum: quum tamen omnia significant accusare. Variatur etiam constructio variata significatione. Item dialecti cōsuetudine nonnunquam, quēadmodum suis locis ostēdetur. Verū hæc omnia, tutius ad veterum autorum vsum diriget studiosus, quā ad vllas præceptiones. ne hic fiat, quæ prouerbio notatur, Lesbia regula.

DE VERBIS HABENTIBVS

post se genitiuum.

Cap. 7.

Esto secūda species simplicis trāsitionis, habē-
tiū post se genitiuū ut propriū. Qualia sunt acti-
ua, neutra, cōmunia & deponentia, quæ ap-
prehensionē per sensus denotāt, visu excepto. ut ἀ-
κῶ. Demosth. ὡς ἐρ' πινος ἡκιστα ἀνδρὲς, ut ego
a uiro quodā audiui. ὁσφραίνομαι. Aristoph. ὁσφραίνει τ' ψύχης, olfacit frigus. γύβομαι.
Eurip. ὅστις π' ἔκ' ἐὼδε γύβοιτο κακῶν, φέρει μ',
ἀλγεῖ δ' ἀνχένα ἐν τελευτῇ, insuetus gustare
mala, fert quidem: at dolet ceruicem supponens in-
go. ἀππομαι, ἐφάππομαι. Aristoph. κ' πρῶτα μ'
δὴ τ' κεφαλῆς ἐφ' ἡμῶν, & primo quidem caput
attingit. αἰσθάνομαι. Idē, εἰπών, εἰς αἰσθητῆς
φθ, σιγᾶν, silentiū indicens, si quis sonum sentiret.
ἰμείρω, ἐρῶ. Oppianus, ἰμείροι δὲ πόνων, ἐρᾶσι δὲ
θαλάσσης, sit cupidus laborū, & amet mare. Sic
ὀρέρομαι τ' ἀληθινῆς σευ χάριτος, cupidus sum ueræ
sapientiæ. ἐπιθυμῶ μὴ ἐπιθύμω, aliena ne appetas.

Itē quæ curā & ediuerso negligētiā atq; obliui-
onē significāt. ut φρονέω. Aristoph. σὺ δ' ἔ' φρον
πῶ, tui curā non habebo, ἐπιμέλωμαι. Isoc. πάν-
των ἐπιμελῆς τ' πᾶσι τ' βίον, diligēs esto in omni-
bus quæ ad uitā attinent. μέμνημαι. Idem, τ' ἀ-
π' ὧν χάρις μέμνησο πρὸς τοὺς πρὸντας, absen-

tuum amicorum memeto apud praesentes. ἐπιλανθάνομαι. Theognis, ὅπως σέο λήσομαι, nunquam tui obliuiscar. ὀλιγοῖω. Demost. εἰ δὲ θατέρω τῶν ὀλιγοῖσθε, quod si alterutrum negligatis. Sic σῶ τ' μὴ ἀμέλει, ne tui negligēs esto. ἀμνημονεύω, obliuisceris mei.

Item quæ dominatum siue imperandi potestatem. ut ἀρχέω. Isocr. αἰσχρὸν τῶν μὲν οἰκετῶν ἀρχειν, τοῖς δὲ ἡδοναῖς δούλῳ, turpe quidem famulis imperare, & uoluptatibus seruire. Sic ἡδονῇς κρείττει, uoluptati imperato. item, δεσπόζω, κυριεύω, dominor. τυραννέω tyrannum ago, διασέύω potestate utor, βασιλεύω regno. Quæ omnia etiam inter possessionia recenseri possunt.

Item quæ possessionem fruitionemue. vt πειρώμαι. Isocrates, μήτε μὲν βλάβης πειρῶ τῶν φίλων, neque amicos cum damno explorato. τυγχάνω. Demosthen. ἀξιός ἐμι, ἐπαίνεσθαι τυχεῖν, mereor laudem consequi. ὄναιμαι. Lucian. ὄναι αὐτῶν, fruiere ipsis. Sic εἰς ἐβείας ἔχω, pietatem amplexare. Item μετέχω participo, κοινωνέω communico, ἀπολαμβάνω fruor, πολούζω diuitiis. αἶρον' μοι τὸ κρεῖττον, eligo quod melius est.

Item quæ copiā & indigentiam. ut εὐπορέω. Chrysost. τὸ ἀναγκαῖον μόλις εὐπόρεον Ἰοφῆς, uix necessario victu abundabat. γέμω. Aristoph. αἰ δὲ

λήκυθοι μὲν γέμονοι, *lecythi autem vnguento
scatent.* Δέομαι. *Demossth.* ὁ μὲν οὕτω παρῶν και-
ρὸς τῷ Μῆς φοντίδος καὶ βελῆς δέιται, *praesens
quidem occasio multa cura & consilio indiget.* Sic
ἡμῶν *ego, ἀπορώ* ἡμῶν, *inops sum pecuniariū.*

*Item quae differentiam, & separationem, &
quae priuationem.* ut *Ἀφρόω.* *adag.* ἡ ἀκαρ-
δύνοια οὐδὲν ἔχρασ' διαφέρει, *intempestiua benemo-
lentia nihil ab inimicitia differt.* Ἀπέχωμαι, *Pu-
thag.* κυάμων ἀπέχεσθαι, *à fabis abstinero.* Φείδο-
μαι. *Phocyl.* πλῆτ' μὴ φείδ'σθαι, *diniitiis ne parco.*

Λήγω. ἰλ. κ. οὐ μὲν πόνος ἔτε λήγεις, *tu quidē
à labore nunquam cessas.* Ἀμαρτάνω, *διαμαρτάν-
ω.* *Phalaris,* πολλὸν τ' ἀληθείας διαμαρτάνεις,
multum à veritate aberras. Sic ἀφίστημι *recedo,*
ἀπέχω *disto,* ἀπέχωμαι τ' ἀπόλεως, *abscedo à ci-
uitate.* διίστημι, *dissentio,* disto, σὺ δ' à te.

S C H O L. Verba visus, ideo hinc excipi videntur, quae
is sensus omnium maxime sit actius. quem quidam per
emissionem potissimum operari tradunt, reliquis tantum
per immisionem extrinsecus motis. Caeterum ἀκρύνω, αἰ-
σθάνομαι, ποθῶ, & similia, interdum accusatiuo quoque iun-
cta reperiuntur. Item ex aliis nonnulla, ut μέμνημαι, ἀμεί-
λῶ, ἀπολαύω, καρποῦμαι τὸ δε.

DE VERBIS HABENTI-

bus post se datiuum.

Cap. 8.

S Itertia species simplicis transitionis habentiū
post se datiuum, ut proprium. Qualia sunt acti

να, neutra & deponentia, quæ commodum & gra-
 tiam, quæque incommodum & repugnantiam ut-
 cunque significant. *ut* χρῶμαι. *Iso.* χρῶ τοῖς
 βελτίστοις, *ut*ere optimis. *Lucian.* τού-
 τη μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, *huic soli servire decre-*
uit. ἔπομα. ἔδου χώρας ῥόπῃς, *sequere regionis*
mores. Γισεύω. *Dion.* μὴ τοίνυν πείθεαι τοῖς ἐυνοοῦν
 φάσκοις, *ne igitur fidem habeas iis, qui sese tibi*
amicos esse dicunt. βοηθῶ. *Philip.* apud Demo-
 sthen. ἀκούων δὲ καὶ ὑμᾶς παρασκευάζεσθαι βοη-
 θεῖν ἀντοῖς, *audiens autem, vos etiā id moliri, ut ip-*
sis suppetias feratis. ὑπακῶ. *Demos.* ἐπὶ τοῖς
 ὑπακούουσιν τε τῷ φιλίππῳ, *propterea auscultastis Phi-*
lippo. μάχομαι. *adag.* ἀνάλκῃ δὲ θεοὶ μάχον-
 ται, *necessitati ne dii quidem repugnant.* ἐπιβου-
 λεύω. *Aristoph.* ἐπιβουλεύουσιν τε τῷ πλήθει, &
 τῷ δήμῳ πλεμῶσι, *insidianturque multitudini, &*
aduersus plebem pugnant. φθονῶ. *Hesiod.* καὶ πτω-
 χὸς πτωχῷ φθονεῖ, & mendicus mendico inui-
 det. *Sic,* μὴ ἐμμενεῖσι καὶ δίκαια λέγῃς, *ne*
contende cum parentibus, etiam si uera dicas. *Item*
ἀτυχεῖν μὴ ἐπιγέλα, *misero ne illuseris.* ἐπαγ-
 γέλλω μηδενὶ, *nulli promittito.* νόμοις πείθου, *legi-*
bis obtempera. πᾶσιν ἀρεσκε, *omnibus place.* *Itē*
ἐπισέλω mitto, χαρίζομαι gratificor, ὑποχρῶ-
μαι polliceor, δίδωμι do, πέμπω mitto, λέγω di-

co, ἀπαγγέλω *nuntio*, καλέω *iubeo*. ἐπιτάττω, σημαίνω *G*i, *impero tibi*. ἀκολουθῶ *sequor*, ἀπειθῶ *diffido*, εἰκώ *cedo*, ἀσμιλο. ὑπηρετῶ, δουλεύω *ministro*, σοὶ *tibi*. ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω σοὶ *increpo te*. ἐναντιοῦμαι *aduersor*, ἀντιλέγω *contradico*, ἀνίσταμαι *resisto*, παλαίω *contendo*, ἀμεισβητῶ *certo*, ἀπειλῶ *minor*, ὀργίζομαι *succenseo G*i *tibi*: Ἐν Ἀττικῇ, μέμφομαι, ὀνείδιζω, λαιδοῦμαι, ἐνοχῶ *G*i.

SCHOL. Et si ex vi acquisitionis dativus præter proprium casum cuilibet verbo adiungi possit, tamen verba huius speciei proprie & peculiariter illum expetunt, quædam solum, alia non solum. Pertinent autem huc significantia vsum, gratiam, opem, obsequium, servitutem, iussionem, nuntium, fiduciam, credulitatem, similitudinem, repugnantiam, increpationem, insidias, invidiam, & similia.

DE GENERALI VERBO-

rum constructione, cum altero casu

præter principalem. Cap. 9.

SVperioribus addi potest quarta species composita, nimirum eorum quæ præter principalem ac proprium obliquum, alium quoque sibi patiuntur adiungi. Horum quædam accusativum desiderant, ut διὰ τὴν δαίμνην. *Demosth.* καὶ κῶς τὸν ἐμὴν αὐτὸν ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ σασιαστικῶς, ἐπὶ χεῖρον διέδρακε. Ἀπομ. τῶ. *Idem*, μεθ' ἑαυτῶν ἀπομ. τῶν ἐν ἑαυτοῖς, mercede ab ipsa quum exprosceret. ἐκλέγω. *Aesch.* πέλας τὸν παραπλέοντας δὲ λέγον, νεκτὶ γὰρ ἀναυγῆ

tibus exigebant. Ἐπεμνήσκει Demosth, ἀνα-
 γκαῖον ὑπολαμβάνω, μικρὰ τῶν γεγενημένων
 πρὸς τὸν ὑμᾶς ὑπομνήσαι, necessariū dico paucorū
 ex iis quæ gesta sunt, uos primū admonere. Sic δι-
 δάσκω doceo, ἀφαιρῶμαι aufero, ἀποδύω exuo.
 Pari forma δέομαι. Οὐ τὰ δίκαια, oro te iusta. ἀ-
 κούω σὲ τὸν λόγον, audio ex te sermonem. εὐαγγε-
 λίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, annuntio uobis
 gaudium magnum. ἐπέταται αὐτοῖς δεῖν, im-
 perabat ipsis grauias: Ἔτι similia.

Ad hæc cuilibet verbo subiungi potest accu-
 satiuus per synecdochen, subaudita uidelicet præ-
 positione κατὰ. Vnde tales constructiones dese-
 ctiuas appellant. quæ perquam familiares sunt
 Græcis, non poetis tantum, sed oratoribus quoque.

Simili modo, ubi duratio temporis denotatur, ut
 apud Demosthenem, οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι κα-
 θῶντες ἐν μακεδονίᾳ ῥῆς ὅλως μῶνας, isti boni
 legati sederunt in Macedonia totos tres menses, id
 est, κατὰ ῥῆς, ἔτος. Idem, ὥς ἅπαντα τὸν βίον
 ὑπεύθω, εἶναι ὁμολογῶ, fateor itaque me per
 omnem uitam esse obnoxium. Et quum citra du-
 rationem spatium temporis designatur. Idem, κα-
 τέπλυνται δεῦρο, τρίτον ἔτος, οὗτος τε καὶ Γαρ-
 μείων, huc enauigarunt hic ἔτι Parmeno tertio
 post id anno. Idem, ἰζῆλθον ἔτι ζυτὴ τεῖον,

tempus significatur. Hipp. αἱ κοιλίαι χειμῶνος ἤ
 ἤρος θερμώταται φύσει, ventres hyeme & vere
 natura calidissimi sunt. Thucyd. χειμῶνος ἦδη αὖτε
 χόρησαν, hyeme appetēte regressi sunt. Itē quum
 tēpus sine duratione. Aristoph. πῶς δ' αὖτε δ' ἔχ
 ἑώραμεν χρόνον, nam lōgo tēpore eos non uidi. Phi-
 lip. apud Demosth. τὸ λοιπὸν πειράσμεθα καὶ γὰρ δι
 αφυλάττειν τὴν εἰρήνην. Pro quo datiuus simili
 modo ponitur. Thucyd. ὑσώρων χρόνον δὲ Τροίαν ἐ-
 σσάτθον, insecutis tēporibus in Troiam exercitiū
 ductarunt. Idem, τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ξυνέβη,
 eadem autem die ipsis euenit.

Datiuus uniuersaliter adiungi potest cuius uer-
 bo per modū acquisitionis, gratiæ aut dāni. ut διδά-
 σκω σοὶ τὸν υἱόν, doceo tibi filiū. Plutar. εἰ σὶ δ' αὐτῶ
 ποιήσεις δύο, sunt autē ipsi (Homero. s.) poemata
 duo. Item per modū instrumenti. ut πορεύεσθ ἀγαθῇ
 τύχῃ, abi bona fortuna. πάσῃ δυνάμει εἰ βοή-
 θήσω, totis uiribus tibi opem feram. τῶ ξίφει πά-
 ταξε, gladio percussit. ἄλγετα τοῖς δεινοῖς, dolet
 aduersis. ἐξημέωσεν αὐτὸν θανάτῳ, multauit eū
 morte. ἐσεφάνωκε χρυσῷ σεφάνῳ, coronauit aurea
 corona.

SCHOL. Accusatiuus per defectum præpositio-
 nis ἔστι passim occurrit cuius verbo coniunctus. Lucian.
 ἐσεφαι τὰ Ὀλύμπια, coronatus es in Olympiis. Idem, οἷα
 χαρῆσαι Διονύσιον ἰορτάσαι, putas te perpetuo Bacchana-

lia celebraturum. Synesius, ἀτυχῶ δὲ πολλὰ, καὶ ὅσα αὐθρῶ-
 πος ἀτυχῆσαι διώεται, infortuniorum patior plurimum,
 quantumque pati homo potest. Interdum etiam cum al-
 tero accusatiuo, quem verbum exigit, inculcatur. Idem,
 ταῦτα θεὸν, ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι, hæc apud deum
 & apud homines testor. Isocra. μετὰ πλὴν μάχῃς ἐνίκη-
 σαν Θηβαῖοι Λακεδαιμονίους, post pugnam in qua The-
 bani Lacedæmonios deuicerunt. Quin & aliquoties ge-
 minatur, vt in epigrammate Antipatri, ἀνδρας ἥνικα πυ-
 γμῶν ἥνικα Νικηφῶν Ὀλύμπια, viros quoties pugillatu
 vincebat Nicophon Olympiis. Aeschines, γαίῳ δὲ
 μοι μικρὸν χρόνον πλὴν διαύοιαι μὴ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀλλὰ
 ἐν τῷ θεάτρῳ, estote nunc mihi paulisper mente, non in
 iudicio, sed in theatro. hoc est, κατὰ μικρὸν χρόνον, & κα-
 τὰ πλὴν διαύοιαι. Genitiuus adiectiuorum absolute
 positus temporis articulum instantemue occasionem de-
 finit. vt μικρὸν ἐξέφυγε, parum absuit quin effugeret. μι-
 κροῦ διῆλθε, fere euasit. Item ὀλίγον δύν, ferme. Ad-
 uertendum vero, quod spreto proprio casu verbi, sæpe
 in tercio aut etiam secundo loco casus speciei compo-
 sitæ subiicitur. vt πολλοὺ ἐπρίατο, διδάσκει τὰ μαθημα-
 τικὰ, ἔδωκε τὰ χήματα, πίνει τὸ ὕδωρ. & χρυσὸν ὅρη
 ὑπὸ χιτῶναι.

DE ALIIS VERBORVM

Ἐν infinitiui constructionibus.

Cap. 10.

Quintam speciem addere licebit: quoties ver-
 bum particulis indeclinabilibus aut infiniti-
 uis adheret. Cōiunctionibus quidē, ut ἐπεὶ
 δὴ ταῦτα λέγῃ, quādoquidē hæc dicit. ἵνα δόξῃ βύ-
 νος εἶναι, ut appareat esse beneuolus. Item aduer-
 biis, ut καλῶς ποιεῖτε, bene facite. μαλακῶς ἔχει
 ἡ γῆ, quidē habet. Itē præpositionibus per appositionē,

ut in illo Diogenis, ἀσπίς παρ' ἐχίδνης φάρμακον
 δαλείζεται, *aspis a uipera uenenum mutuatur*. καὶ
 ἔκαστος εἰς τὸν μητόρα, ἦλθε πρὸς αὐτὸν. Et per cō-
 positionem, ψιδυεὶν αὐτορα ἐκβαλε τ' οἰκίᾳσ. *Itē*
infinitiuus. ut ἔχ' αὐτοῦ πίνειν, *uult bibere*. ὥστε δεῖν
 ratus est oportere. ἐπίσταται ζωγραφεῖν, *nouit pin-*
gere. ἐκινδυνώθυσεν ἀπολέσθαι, *fere periit*. Ali-
 as etiam aliis multis uerbis subiici potest infinitiuus:
 quum uidelicet indicatur finalis causa. ut ἐρχεσθαι
 σοι, ἐλθεῖν πρὸς ἐμὲ, *scripsi tibi, ut ad me uenires*. Et
 quando species rei. ut οἶδα αὐτὸν εἶναι, *scio illum di-*
cturum. Spectant autem ad causam finalem uer-
 ba in primis desideratiua Et uoluntaria, cum aliis
 multis: ad speciem uero ea peculiariter, quæ narra-
 re, scire, opinari, iurare, sperare, timere Et polliceri
 significant.

Ad hæc infinitiuus modus ante se accusatiuum
 plerumque exposcit: aliquando nominatiuum. Ae-
 schin. ὅταν Φῆ δημοτικὸς εἶναι, *quādo dixerit esse*
popularis. Demosth. αἷς ἐκ τ' πρότερό γε λέγεις
 ὁ δῶκον ἰσχυρὰ, *quibus eo præstat accusator, quod*
prior dixerit. Idem. ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτὸς, *ut o-*
mnia ipse effeceris. Item genitiuū. Plato, ἡ δ' ὁμολω
 αὐτὸν εἶναι τὸν πρῶτον οἰομένων, ὅτι τ' ἅμα ὁφω-
 τάτων καὶ ἀνθρώπων, *sensi eos obpoein arbitran-*
tes, etiam in aliis se esse sapientissimos. Et datiuū.

Aesch. τὸ μὴ ἔχειναι πορθεῖν γενέσθαι, *huic non licere portitori esse.* Adnotant quidam rectè dici βέλομαι, uel βέλη, uel βέλεται ἀγαθὸς εἶναι: non tamen βέλομαι ἐμὲ εἶναι ἀγαθόν, sed σὲ uel ἐκείνον εἶναι ἀγαθόν. Post se eandem constructionem habet infinitiuus quàm uerbum suum.

Aristoph. μετέχειν ἀνάλυκῃ ἐνδεράτωντα τῶν κακῶν, *neceſſe est seruum participem malorū esse.*

Poterit ergo constructio multiplicari per hæc loca, & per reliqua generalia specialibus addita. ut si dicamus, ἐπεὶ ἀλλήλοις ἐχθροί, ὁ μὲν τε πολλὰ ποιεῖν, & πάντα τρόπον ὠνεῖσθαι μοι ἰσχυρόν, εἰς τὴν ἐορτήν, ἣ διαλείων στραχημῶν, ἃς τῇ ἐμῶν τῇ χειρὶ ἔδωκε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ φιλίππῳ τῷ ὑπηρετῇ σου.

S C H O L. Infinitiui plurimus est vsus apud Græcos. Nam & cum articulo neutro vicè supplet nominis, sic τὸ τοῦ τῷ τὸ πλουτέειν, id est, diuitiæ, arum, is, as. Determinatur autem à nomine, ut πορθνῶς ποιεῖν, δίκαιος ἔχειν. A participio, ut θέλων λέγειν. à seipso, ut οἱ δ' αὐτὸν διώκοντες λέγειν. Ab aduerbio, ut πρὶν ἐλθεῖν. & coniunctione addita, πρὶν αὐτὸ ἐλθεῖν. Item à præpositione, ut πρὸς τὸ λέγειν. & à verbis quàm plurimis. Cæterum quâdo species significatur locari solet in præſenti. ut φασι τὸν βασιλέα ἀποδιδυμεῖν. i. ὅτι ἀποδιδυμεῖ. Item in præterito, ἀποδιδυμικέναι. & in futuro, ἀποδιδυμήσιν. nisi quod quum uerbum rem futuram innuit, in futuro solum illi subiicitur. ut ὑπαρχονόμας δώσιν, ἐλπίξω ὁ φιλάδης, μέλλω δρᾶσθαι. ubi etiam μέλλω δρᾶν dicitur. Quando finis significatur, in præſenti aut indefinito. ἐργασθόν σοι πῆμα, uel πῆμα. ἐπιθνήσκῃ ὁρατῶν, ἢ

ἰδὲν σε, βέλει δίδόναι vel δοῦναι. Huic autem finali formę nonnunquam maioris euidentię gratia interponuntur particulę ὥς, ἐφ' ᾧ, sic, ὥς περ, ἐφ' ᾧ περ. Item τὸ περ, subaudito ἵνα. Demosth. ἀλλά γε μικρὰ βοηθεῖσαι τοῖς πένεσιν, ὅμῳ δ' οὐκ ἔστι; ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι αὐτὸν, τὸ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἐθέλει; οἱ πλεῖστοι; parumne videor vobis auxiliatus pauperibus? an pauca putatis erogatuos fuisse diuites, ne iusta exequerentur? id est, ἵνα ἢ ἐκ τῷ μὴ ἐθέλῃ ποιεῖν: quod valet διὰ τὸ, vel ὡς τῷ μὴ ἐθέλειν, quod nolent. Item cum articulo datiuī, κατ' ἐξέλειψιν. præpositionis finem causamue significantis. Idem, ὅτι τῷ μόνον τῷ μὴ καθυφεῖναι ταῦτα σιμνύομαι, ὅδ' τῷ γραφεῖς ἀποφυγεῖν, &c. non ergo ob id solum gloriōr, quod hæc non omiserim, & quod absolutus fuerim. vbi subauditur ὡς, ut sit ὡς τῷ μὴ καθυφεῖναι, & ὡς τὸ ἀποφυγεῖν. Denique infinitiuus fere locum habet post quoduis verbum, quum causa finalis insinuat, ὅτι ἡλθον καταλύσαι ἅλλ' ἀπληρώσαι. Vsurpatur etiam pro imperatiuo. Phocyl. μέτρω μὲν φαγέειν καὶ πίνειν καὶ μυθολογεῖν, mensura edito, bibito, & loquere. In qua dicendi figura aliquando accusatiuus illi adiungitur, ut in Pythagoræ symbolo, καθῆσθαι προσκυνήσαντας. interdum nominatiuus, ut in alio, ἀνὰς ἀνὰ ἐξ ὧν, (ὧν τὰ ἀνάγειν τὰ σῶματα, surgens è lecto stragula confundito.

DE SYNTAXI VERBORVM

passi. neutrorū, & aliorū quorundā. Ca. II.

Verba passiuā nominatiuum ante se habent personæ patientis, post se uero fere genitiuum personæ agentis cum aliqua præpositione ex his, πρὸς, ἀπὸ, ἐκ, ἀπὸ, extremis inuersis. Deinceps in cæteris locis suorum actiuorum cōstructionem sequuntur. Dicimus enim ἐδιδάχθη ὑπὸ αὐτῶν τὰ μαθήματα, & ἡγόρασται μοι τὸ βιβλίον ἐπὶ

δραχμῶν, ὅτι τὰ χρήματα δίδονται· ὡς αὐτὸ ἐμὲ
 πείσσει. Item ἀξιῶμαι ἡμῶν, ἐκ δόμου ἔλ-
 χιτῶνα, ὅτι similia.

Præterea ex neutris ea quæ per se passiva dicuntur, passivorum constructionem imitantur. ὡς πᾶ-
 ρει ἔσθω, ἴσθω, ἀπώθαιεν ἔσθω πυρετῶ. sic φθί-
 νω, ἐρῶ, ἀλῶ, φείθω, πύρεθω, ἐρυθειώ, ἴσθω, et
 alia. Quæ per se activa, activorum. ὡς φθύνω καὶ
 λαμβάνω σε, fugio ὅτι lateo te. ἀναβαίνω ὅτι ὄρος,
 ascendo montem: ὅτι similia. Quæ vero absolu-
 ta dicuntur, per se poni solent. ὡς πᾶσι δίδωμι, ἴσθω
 νίκο, ὑγιαίνω valeo. Quin ὅτι quæcunque transi-
 tiua absolute poni queunt. ὡς ἔγωγε γράφω, σὺ ἀνα-
 γινώσκεις, ἐκείνῳ εἶρηκε, ἐρῶ, βλέπει. Quædam
 etiam transitionem habent implicitam, ὡς μεταλ-
 λῶθω, τελευτῶ, commuto, finio: subauditur βίον
 uitam. i. obeo, defungor. Alia contra ex absolutis
 fiunt transitiua, significatione etiam mutata. ὡς
 ἀνέστησα τὴν ἑλῶ, erexi columnam. ἀνέστησα τὴν
 plebem in seditionem. ἀνέστησα uero. i. sur-
 rexī. Ad hæc actiua quædā passivè sumuntur. ὡς
 ἀνακρίμηνω reflector, μεταβάλλω mutor, ἀνα-
 λαμβάνω recreor. Substantiua alterum nomina-
 tiuum post se volunt. ὡς τυγχάνει πατέρων, ἔστιν
 ἀγαθός, ὑπάρχει δίκαιος. Item quæcunque vo-
 care significant. ὡς ἀκούει πατὴρ, vocatur pater. ὡς

λεῖται ἰωάννης, nuncupatur Ioannes. Sic alia quædā rectū, eumq; ut plurimū participij desiderantia. διατρίβει πωροδύων, degit studens διατελεῖ λέγων, perseverat dicens. Reliqua neutra iuxta sua significata ad superiores species referenda sunt.

Communia & media, quum actiue significāt, iuxta easdem species, ut actiua construuntur: quum passiue, ut passiva, ut ἐργάζομαι τὸν γῆν, ἢ ἡ γῆ ἐργάζεται τὸν ὕπν' ἐμῶ. Deponentia ad superiores trāsitionum species referenda sunt: nisi quod ὁλοπαθητικὰ, quia passiuorum significationem habent, eorundem quoque constructionem sortiuntur. ὡς γίνομαι, οἰζύρομαι, κοιμῶμαι.

s c h o l. Nominatiuus agens actiuæ vocis, ad passiuam transit in genitiuum cum præpositione: accusatiuus verò patiens, in nominatiuum. ὡς ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν, ego diligo fratrem, ὁ ἀδελφὸς ἀγαπᾶται ὑπ' ἐμῶ. Quam hoc perpetuum non est. Illa enim, ἐγχειρίζει μοι τὰ χεῖματα, ἐπιτερίζει τὸν οἶκον, πεισύνει τὸν λόγον, & similia, variari eleganter solent hoc modo, ἐγχειρίζομαι τὰ χεῖματα, ἐπιτερίζομαι τὸν οἶκον, πεισύνομαι τὸν λόγον. quibus addi potest persona agens, ὑπ' αὐτῷ. Notandum verò præpositionem aliquando subtrahi. Isocra. ὁμοίως αἰχρὸν νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι, ταῖς κακωποιαῖς, καὶ τῶν φίλων ὑπὸ τῶν δούλων νικᾶσθαι, æque turpe puta, ab hostibus vinci malefactis, & ab amicis superari beneficiis. Hi tamen datiuī personæ agentī tribui poterunt. quandoquidem pro genitiuo sc̄pissime ponitur datiuus. ὡς apud Demosthenem, βαδίζομαι δὲ ἐπ' αὐτὰ ἃ πᾶρα κτί μοι, pergam autem ad ea quæ à me gesta sunt, id est, ἃ πᾶρα κτί μοι ἔμῶ. Porro inter verba quæ rectū post se cum personæ reciprocatione habere queunt, illa licebit recensere.

πε, quæ incessum & apparentiam sui quæ ostentationem
 præ se ferunt. ut μετῴωρος ἐπανόρχη, δρομαῖος ἦλθε, δοκῶ
 μαι ἥσυχος, τῷ γὰρ ἔρωπι, πολλὰ κίς ὡς πολὺ φάμε, τὰ μὴ καλὰ,
 καλὰ πεφάνται, apud Theocr. Notandum præterea verbis
 passivè significantibus maxime convenire accusativum
 per synecdochen. ut τίτυπται τὸ πρόσωπον, percussus est fa-
 ciem. ἀλγεῖ πῶς κεφαλῶν, dolet caput. Artemidor. ἔδοξε πε-
 ρεῖν δρᾶκον διδῆχθαι τὸν ἑτόρον τῇν ποδῶν, ἥπερ τοῦ
 ἐπλήγῃ ἐν ὁδῷ τὸν αὐτὸν ἐκείνον ποδᾶ, ὅτι ποδὶ ἔδοκε διδῆ-
 χθαι. Item neutra activè significantia in accusativum fi-
 gurate transire. ut αἰχρὰ φάγει, turpia fuge. pro δι' αἰχρὰ
 ob turpia. Sic ἀναβαίνω τὸν πύργον, pro εἰς τὸν πύργον. τρέ-
 χω τὸ σάδιον, pro κατὰ τὸ σάδιον. δέδοικα τὸν ἐχθρόν, pro
 διὰ τὸν ἐχθρόν. φρονεῖ θνητὰ, pro κατὰ τὰ θνητὰ. Itē deponē-
 tium præterita quandoque passivè significare, præcipueque
 participia, ut μεμνηχανημένος, ἰωνημένος, πολιτευμένος.
 quod idem de ipsorum aoristis diximus libro secundo.

DE VERB. DIVERSARVM SPECIE-

rum manente eodem significato. Cap. 12.

Idem verbum non mutata significatione, variis
 quandoque modis constructum reperitur. Exem-
 pla ex multis pauca subiiciamus. Ἐπλάττει

μοι, καί με ἔδε, hoc mihi deest, vel me destituit.

μετέχω ἔδε καὶ τῷδε, participo hoc. Αἰσθάνομαι

φόφον καὶ φόφον, sentio strepitum. μέμνηται

πράχοντα καὶ τῶν πράχοντων καὶ πράττειν,

memento factorum & facere. ἀρέσσωμαι

αὐτὴν καὶ τῶν αὐτέων, decerpo flores & e flori-

bis. ὁσφραίνεται τι καὶ ἑνῷ, olfacit quidpiā.

Ἄρχεται πόλεως ὁ τῇ πόλει, præest civitati. Ἦρω

σκυῶ τῷ θεῷ καὶ τῷ θεῷ, adoro deū. βασκαίνω

d ij

σοι καὶ σέ, *inuideo tibi*. Λοιδόρω σοι ὃ σέ, *conui-
tior tibi*. μέμφομαι τὸ τῷ ἢ ὅτῳ, *inuso huius*.
Θαρρόω τὸ τῷ ὃ ὅτῳ, *confido huius* ἢ hoc. Ἐ-
πέχω σε μαινόμενον, καὶ μὴ μαίνεσθαι, καὶ ἵνα
μὴ μαίνη, *prohibeo te insanire* ἢ *ne insanias*.

Λαγχάνει βεβλήδην uel βεβλήτης, *id est, creatur et
designatur senator*. Φοιτῶ τῷ διδασκαλῷ, ἢ εἰς
διδασκαλίαν, ὃ εἰς διδασκαλίαν, *frequento scho-
lam*. χαίρω τῇ, ὃ τῇ δὲ τυχεῖ, καὶ ἀπὸ τῷ
δὲ τυχεῖ σου, *laetior fortunis tuis*. Ζημῶ αἰς χρη-
μάτων, ὃ χρήμασι, ἢ χρήματι, ἢ εἰς χρήματα,
multo te pecuniis. Sed hæc immensum fuerit
persequi, præsertim si præpositionum casus annume-
rentur. siquidem plæraque uerba in aliquem casum
cum præpositione exire possunt. Quædam αἰτι-
σσοφως, *id est, alterna uice dicuntur*. ut Δωρῶμαί
αἰς χρήμασι, *dono te pecuniis*, ἢ ὃι χρήματι, *ti-
bi pecunias*. Ἀφαιρῶμαί σου τὸδε, ὃ σέ τὸδε, ὃ
σέ τὸδε, ὃ ὃι τὸδε, *aufero à te uel tibi hoc*. Sic
Ἄγαμαί σε τῷ φρονήματι, *et ἄγαμαί σου τὸ φρό-
νημα*. Ἐπαινῶ σε τῷ δόξασί σου, ἢ σὺ τῷ ἐπιδόξασ-
αν. Θαυμάζω σε τῷ ἀρετῇ σου, ἢ σὺ τῷ ἀρετῇ σου.

ὑπερμνησκω σέ τῷδε, ἢ σοὶ τὰδε. Κατηγορῶ
ἢ καταγινώσκω σε θανάτῳ, ἢ σου θάνατον.

SCHOL. Quædam constructionum differentie ex
hic propositis atticæ sunt. ut ἀφαιρῶμαί σου τὸδε, & aliæ.
Huc pertinent communes multe. ut βέλωμαί σου δῶρον καὶ

ἄλπειν, volo cœnam & cœnare. προσδοκῶ ἀπαλλαγῆναι, & ἀπαλλαγῆσθαι τὸ νόσος, expecto liberationem & liberari à morbo. ἐλπίζω κρείττω διαγωγῇ, & κρεῖττον διάξειν, spero meliorem vitæ conditionem, & quòd melius mecum agetur. φοβῶμαι θάνατον, metuo mortem, & πιθανῆσθαι mori. εἰλετο τὸ πρᾶγμα & τοὶ πράγματες, & πρᾶξαί, elegit negotium & agere. ἐπιθυμῶ τροφῆς, καὶ τρεφείας, cupio cibum & cibo refici, ἐπίστανται τὰ μαθήματα, noui mathemata: & ἠπίσταντο τ' ἀφόδια κατείδεν, apud Aristoph. nouit census deuorare. Et alię pene innumerę, quę utilius ex autorum pratis decerpentur, profutura non tantum ad congruitatem elegantiamquę, sed ad copiam quoq; & ornatum.

DE VERBIS DIVERSARVM

specierum ob significati mutatio-

nem. Cap. 13.

ADhuc alia ob significati uarietatem, interdū uarias sortiuntur constructiones. Quod quidem dupliciter contingit: aut mutata significatione in eadem uoce: aut genere etiam mutato, ab actiua scilicet in passiua siue deponentem.

Prioris ordinis exempla esse poterunt, quę sequuntur. Ἀκούω Σου, audio te uel obtempero tibi. ἀκούε τῶντα uel τῶτων, audi uel intellige, siue mente cōcipe hæc. Item ἀκούω πῶτ' αὖ σὺ εἶπες λόγους, uel σὺ τῶν λόγων, audio sermones tuos. ἀκούω καλῶς, bene audio. i. laudor. ἀκούω νόλαξ, id est, uocor adulator. μῆνις ἀκούει ὀργῇ, id est, interpretatur siue est ira. Ἀπορῶ εἶδος, ignoro hoc. ἀπερῶ δὲ χρημάτων, egeo pecuniis.

d iij

rauiit Romæ. ἐβασίλθῃς τὸν υἱόν, regē designauit
 filium. similiter δευῶν ὁ ζωοποιός ὁ ζωογονὸς ὁ
 Σ σέ. γίνομαι ἀσθενής, sum uel fio imbecillus.
 πάντα ὀρθῶς ἐγένετο, omnia recte facta sunt. πε-
 τήκοντα ἔτη γέγονεν, et attice in accusatiuo, πε-
 τήκοντα ἔτη γεγονώς, quū esset quinquagenarius.
 γίνετ' ἐαυτῷ, liber et sui iuris est. γίνετ' ἐκείνῳ, il-
 lius seruius, uel sub potestate illius est. ἐγένετο ὑπὸ
 τοῖς πλεμίοις, peruenit in hostiū potestate. γίνομαι
 πρὸς τὴν πόλιν, accedo ad ciuitatem. et ἰδέως ὁ
 ὀφθαλμῶν σου γυνοίμην, libenter è tuo conspectu
 recederem. εἰμὶ πέννης, sum pauper. εἰμὶ ἐπου-
 νῶν, laudo: et cum genitiuo, τῷ ἐπαινῶντων εἰμὶ,
 ex iis sum qui laudāt. Itē impersonaliter ad signifi-
 candū officiū. Demosth. λῶ μὲν τὸν τῷ δικαίῳ π-
 λίτῃ, τοτε δεῖξαι, εἴτε τῶν εἶχεν ἄμεινον, erat
 certe boni ciuis, tunc ostendere, si quid his melius ha-
 beret. ἐστὶν ἐαυτῷ, id est, est sui iuris. ἐστὶν ἐκείνῳ, est
 seruius illius. ἐστὶν ἰωάννῃ, est filius Ioannis. ἐστὶ τῷ
 ῥώμῃ, est oriundus Roma, uel ciuis Romanus. Cum
 genitiuo etiam precium significat. οὐδενὸς λόγου ἐ-
 στί, nullius pretij est. τὴν ἀρετὴν οἰσὶν τὴν σὺν οἰσ-
 τετῇ ἀρετῇ ὀβολῶν εἶναι; maledicentiam tuam cen-
 ses quatuor obolis aestimandam? citatur apud Sui-
 dam, tametsi deprauate: ubi enim vulgati codices
 sic habent, τετράρων ὀβολῶν, ὅτι τῶν πομπῆς π-

μῆς ἀξίων, sic scribi oportuit, ὅτι τῶν ὀλίγοις τιμῆς
 ἀξίων. Dativus quoque reperitur adiunctus. Demosth.
 μηδὲν εἶναι σοὶ φιλιπποῦ πρᾶγμα. nihil tibi ne-
 gotij esse cum Philippo. Ἔτι iterum, ὅτι πρὸς ποιῶ
 φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναι σοὶ πρὸς αὐτὸν, ἔτι simu-
 labas tibi amicitiam hospitalitatemque cum illo in-
 tercedere. Item ἀσμένω μοι εἶναι τὸδε, id est, ex sen-
 tentia ἔτι ad votum mihi hoc evenit. Ἔτι eodē sen-
 su, ἐμοὶ εὖ μελέω εἶναι, ἔτι ἐμοὶ χαίροντί ὄσιν, id
 est, ἀσμένως ἔχω, καὶ χαίρω. Item ἔστιν ἃ quaedā.
 ἔστιν ὅς quosdam. ἔστιν ὅτε aliquando. ἔκ ἐσθ' ὅπως
 μὴ, non potest fieri quin. ἔκ ἐστιν ὅτε, id est nunquā.
 ἔκ σιν ὅπου, neutiquam. ἔστιν ἰδεῖν, licet uel contin-
 git uidere. πρὸς ταῖς θυσίαις ἔσθαι, id est, εἰδυοῖς,
 sacrificabant. εἰσιέναι οἰκίαν uel εἰς οἰκίαν, est
 domum ingredi. εἰσιέναι εἰς πατὴρα, convenire pa-
 trem. εἰσιέναι τῷ ἀρχίῳ, principatum inire. εἰσιέ-
 ναι τῷ τυραννός, agere tyrannos, ἔτι personam il-
 lorum subire. εἰσῆλθε uel εἰσῆδ' αὐτὸν, ipsi in men-
 te uenit, ἔτι suspicatus est. εἰσιέναι quoque uel εἰσελ-
 θεῖν, est ingredi tribunal ἔτι reum esse: idque modo
 absolute, modo addito accusatiuo. ut γε φῶν εἰσ-
 ῆλθεν, accusatus est: aut γενιτιuo, ut εἰσῆλθε πρὸς
 νόμων, postulatus est, quod contra leges scripsis-
 set. Προσιέναι τῷ λέγειν, id est, ad dicendum ac-
 cedere. προσιέναι τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ, id est, referre

ad senatum, & ad populum, & cum eis agere. Per
 se uero & absolute, est prouenire. unde τὰ προσι-
 όντα, obuentiones & prouentus. ἔοικας λέγον-
 τι, similis es dicenti. ἔοικας λέγειν, uideris dicere.
 Item apud poetā, ἐπεὶ ὃ δὲ ἔοικας, quando haud de-
 cet, id est, πρὲς περ impersonaliter. ἔπιέχω σέ, deti-
 neo, moror, inhibeo te. ἐπέχω πόλεμον, supersedeo
 bello. Item ἐπέχω πάντα, conseruo, retineo hæc, et
 absolute atque intransitiue, cesso. Aristophan. μι-
 κρὸν ἐπιχῶν, paulum cessans. Item ἐπέχω πᾶσι
 τὰς τὰς, ambigo de hoc, id est, retineo assensionem.
 unde philosophi Pyrrhonij dicti ἐφεκτικοί: qui σκε-
 πτικοί quoque, hoc est, consideratores, & ἀρεκτι-
 κῶι, id est, dubitatores appellati sunt: quòd nihil asse-
 rerent, ne ex illis quidem quæ sensu percipi contin-
 geret. ἡγοῦμαι cum genitiuo impero, ἰλ. ἑ. συμ-
 πάντων δ' ἡγεῖτο βολῶ ἀγαθὸς διομήδης. Cum
 datiuo, præcedo, disco. Ἀετοφ. οἱ γὰρ βλέποντες
 τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, uidentes enim cæcis præi-
 mus. Cum accusatiuo sine infinitiuis, existimo. De-
 mosth. φίλον εὐδρυγέτην σωτῆρα τὸν φίλιππον ἡ-
 γοῶμεν, amicū benefactorem seruatore existi-
 mabant Philippum. Isocra. ἡγοῦμαι μάλιστα σε αὐτῷ
 πρὲς περ κόσμον, puta in primis te decere modestiā.
 Λανθάνω, lateo, absolute. Item ἔσθ' ἢ με ἔλαθεν,
 hoc ignoro, hoc me laret. & ἔλαθον ποιεῖν, id est,

imprudens & inscius feci. μέλλω per duplex Μ, absolutum, id est, cunctor: cum infinitiuo uero μέλλω ποιεῖν uel ποιήσεν, id est, facturus sum, futurum est ut faciam, debeo facere. Γολχαί, id est, aliquid patitur uel affectu laborat. Item τί πάχας; quid agas? & εἴτε πάδοι, si quid humanitus ei accidat, hoc est, si moriatur. πάχει ἕως τῷ τυπῶντος, uapulatur, εἰ πάχειν & ἀγαθὸν πάχειν, est beneficium accipere. cui formæ potest addi genitiuius conferentis, sic, εἰ ἐπαδὸν ἕως τῷ ἀδελφῷ, bene de me est meritus frater. Γολεμῶ σοι uel πρὸς σέ, pugno aduersum te. at πολέμησον εἰς πολέμου τὰς με, id est, expugna impugnantes me. Γραῖη πρὸς ξω, ago, ἐπρὸς ξω τὰ τῷ πόλεως, res ciuitatis gessit. καλῶς uel εἰς πρὸς ξω, est feliciter et prospere degere. quod etiam τὰ βέλπιστα πρὸς ξω dicitur. πρὸς ξω με τόκους, exigit à me foenora. Alias πρὸς ξω πρὸς ξω est uendo. unde πρὸς ξω, auctio.

Πείθω σοι, confido uel credo tibi. πείθω δῶρα. Σδεῖς, persuadent munera etiam diis. Οὐκ δὲ νόμοις πείθου, legibus autem obtemperatio. Στέργε τὰ παρόντα, ama præsentia, uel acquiesce præsentibus, attice. & σὺργε τοῖς παρόντοις, contentus esto præsentibus. similiter usurpatur & ἀγαπῶ. Συρίτω σίβιλο, absolutum, & ἐσέειξαν αὐτὸν, exhibilarunt ipsum. Τυγχάνει Διαλεγόμενος, est disputans.

ἔτυχε vel ἐπέτυχε τὸ σκοποῦν ὡς ἱερῆς, attigit
 scopum, & consequutus est honorem. ἔτυχε τι-
 μωρίας, nactus est vel subiuit supplicium. ediuver-
 so ἀπέτυχε & ἡμαρτε τὸ σκοποῦν, id est, erra-
 uit à scopo. Herodot. ἀνὴρ ἱζων ῥὺν σιῶ, τὴν μὲν ἀ-
 μαρτάνει, τυγχάνει δὲ τὴν κροίου παιδὸς, iaculo,
 quod contorsit in aprum, illum quidem non attigit,
 sed Cræsi filium confixit. Idem ἱζαμαρτάνω
 & διαμαρτάνω. Sophocl. βέλομαι δ' ἀνὰ ξι-
 νελῶς δέξων ἱζαμαρτάν, μάλλον ἢ νικῶν κελῶς,
 malo recte faciens fraudari, quam male vincere.
 quam sententiam sic explicat interpres, δέλω εἰ-
 πὼν ὅτι ἀληθὲς ἀποτυχεῖν, μάλλον ἢ ἱζαπατῶν
 ῥὺν ἀνδρα ἐπιτυχεῖν. ὥς ἔτυχε, id est, forte fortu-
 na, temere, ut sors obtulit, sine delectu. unde τυγ-
 χάνοντες dicuntur obuij & quiuis è uulgo. φι-
 λῶ αὖ, osculor uel diligo te. φιλεῖ πόδι πατεῖν, a-
 mat deambulare. & impersonaliter, φιλεῖ χενέ-
 θαι, solet accidere. φεύγω σε, fugio te. φεύγει δὲ πῶς
 πόλιν, exulat ciuitate. φεύγει φόνος, reus agitur cæ-
 dis. φεύγει ἐγκλημα ὑπὸ ἐκείνῳ, criminis postu-
 latur ab illo. ἔφθην αὖ ῥὺν δρομῶν, anteuertit e-
 um cursu. ἔφθην τελευτῆσαι, prius obiit. οὐκ ἄλλος
 φθαίνομι εἰπὼν ἢ εἰπὲν, omnino eloquar. εἰ ἄλλος
 φθαίνοις ἀνὸς μὲν & , nihil loci est tergiversatio-
 nis, quin emas. φθαίει αἰὼν, in sublime euadit.

φθάνοντα etiam *ἔφθάνοντα* dicuntur prae-
 rita. χαίρω τούτοις, laetor his. χαίρω πόδι πα-
 τῶν, gaudeo deambulans, *ἔ* absolute, σὺ τῶν
 τα λέγοντ *ἔ*, πάντ' ἔχειρον, te talia dicente, ma-
 gnopere letabar. Item χαῖρε αὐε, *ἔ* πομπὰ χα-
 ῖρω, eternum uel multum ualeat. ut in Epigram-
 mate, ἐλπίς καὶ σὺ τυχε μέγα χαίρετε, τὸν λι-
 μέν' ὄρεον, inueni portum, spes *ἔ* fortuna ualete.
 Similiter dicitur ἐρῶ δαδαι. Demosth. πομπὰ ἐρ-
 ῶ δαδ' φρῶσας *ἔ* καλῶ σοφοκλαί, dicto uale
 bono uiro Sophocli. κρήζω σὺ, egeo tui. κρήζω
 σὺ ἀργύριον, mutuo tibi argentum.

Posterioris ordinis exempla sequuntur, *ἔ* quae-
 dam utriusque. ἄγω σε, ducor, rapio, ducto, rego,
 educo, foueo, appendo te. πᾶντων ἐπίπεσθαι ἄγω
 τὴν σωφροσύνην, ante omnia colit castitatem. Item
 ἄγειν ἑορτὴν, festum diem agere. ἄγειν εἰς γλῶσσιν, pa-
 cem habere sic ἡσυχίαν καὶ ἡσυχίαν, *ἔ* similia. ἀγ-
 γίλῃς et ἐν πρῶτῃ ἄγειν, honorare. ἐν ἀδελφῷ ἄγειν,
 fratris loco habere. ἄγωμαι uero, ducor, educor. ite
 ducor, admitto, traicio, foueo. ἄγειν γυναῖκα. i. γα-
 μῆν, ducit uxorem, *ἔ* collocat alteri ac despondet.
 quod est apud Herod. διδόναι γυναῖκα et ἐκ διδόν-
 ναι. καλῶς ἄγωμαι, bene mecū *ἔ* prospere agi-
 tur. ἄγομαι καὶ φέρομαι, trahor et discerpor. Αἶρω
 τὴν πύργον, occipio uel demolior turrim. αἶρωμαι δὲ

γράφειν, volo uel eligo scribere. Ἀποδίδομαι
 σοι τὰ ὀφειλέμενα, reddo tibi debita. ἀπεδίδομαι
 τὸ βιβλίον, uēdo librū. ἀρέσκω σοι, placeo tibi.
 ἀρέσκομαί σοι, .i. tecū cōtētus sum, uel tu mihi pla-
 ces. Ἀπὼ λύχνον, accēdo lucernam. Item ἀπὼ
 βρόχον, ap̄to laqueum. ἀπὸ μοι δὲ λύχνος καὶ βρό-
 χον, id est, tango lucernam et laqueum. Ἀπο-
 κρίνω τὸ εὖ καὶ τὸ κακόν, secerno hoc ab illo. ἀποκρίνο-
 μαί σοι, respondeo tibi. Ἀποτάττω φυλακῶν, id
 est, impero, secerno, distribuo custodias. Et ἀπε-
 ταγμένη ὥρα, statuta hora ac tempus constitutum.
 ἀπετάττω μοι δὲ τῇ κληρονομίᾳ, id est, renuntio hæ-
 reditati. Βάλλω λίθον, iacio lapidē. Βάλλω ἐς κέ-
 ρακας, scilicet σέ, cōiicito te in cornuos. Βάλλω σε λί-
 θῳ, percutio te lapide. Βάλλομαι quoque iacio et
 iacior. Item βάλλομαι ἐπὶ ἐμαυτῷ, mecū cogito.
 et εἰς νῦν uel εἰς θυμὸν ἐβαλέμην, in animū indu-
 xi, uel aduertī animū. Παραβάλλω ταῦτα ἐκεί-
 νοις, comparo hæc illis, uel admoueo, trado. παρὲ-
 βαλεν εἰς ἱταλίαν, appulit, traiecit in Italiam.
 παραβάλλει τὸ φθαλμῶ, oculos in diuersa de-
 torquet. παραβάλλομαι, admoueo, portui appel-
 lo, et periculo expono. συμβάλλουσιν ὁμίησις,
 id est, confligunt, coniunguntur. Item συνέβαλες
 αὐτῷ, commisit eos in prælium. συνέβαλε δὲ ἐνύ-
 πνιον, coniecit in somnium. συνέβαλε δὲ τῷ

ἔχω, *commisit parietes. συμβάλλω σοι ὄψω, uel absolute, συμβάλλω, id est, paciscor. Item συμβάλλω αὐτῷ ἐμείνω, uel πρὸς ἐμῆνον, comparo te illi.*
 Συμβάλλομαι, *cōparor et confligo. Item σωεβάλλω τῇ πόλει, ἢ ἐς τὴν πόλιν, ἢ ὁμᾶ ἐς τὴν πόλιν, id est, opẽ tulit uel cōmoda multa ciuitati, et illi utilis fuit. et σωεβάλλω τὰ πρὸς ἑνὶ τῷ, cōiecit facta. Γαμέει, qui ducit uxorem. quod transitive quoque dicitur, ἔγαμην αὐτὴν, duxit illam. De muliere vero nubente, ἐγάματο dicitur. Γράφω γράμματα, *pingo literas: unde ζωγράφος pictor. Item ἔγραψα σοι ἐπιστολήν, scripsi ad te epistolam. γράφω παρὰ νόμον, id est, decretum contra leges promulgas: γράφομαι σε παρὰ νόμων, id est, accuso te, quod decreta legibus aduersa scribas. Δανείζω σοι χρήματα, mutuo uel fœnero tibi pecunias. δανείζομαι δὲ παρὰ σὺ ἀργύριον, mutuor uel fœneror abs te argentum. ἔγνων σοι τὴν κόρην, despondeo tibi puellam. ἐγνώμην δὲ αὐτὴν, quum ipse eam duco. ἔχω σοι χάριν, habeo tibi gratiam. quod alioqui οἱ δά σοι et μέμνημαί σοι χάριν dicitur. ἔχω συγγνώμην, do ueniam. ἔλαττον εἶχε, posteriores tulit, id est uictus est. δεινὸν ἔχε, egre tulit: quod aliàs dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι. γυνᾶν ἔχει, ducit seu accipit in uxorem. καλῶς ἔχει ὁμαλός, uel ὁ σῶμα, id est, ualet corpore. ἐν**

νῶ ἔχον, *in animo habens*. ἐν γαστρὶ ἔχουσα, *uterum*
gestans. π'τόρα πλὴν γνώμῃ ἔχοι, *utrius esset sen-*
tentie. π' Μα' ἔχω εἰπεῖν, *multa habeo, hoc est possum*
dicere. ἔχομαι ἃ τ' ξύλῳ, *i. adhæreo ligno*. Ἀ-
 νέχει ἡ κίον πλὴν οἰκίαν, *sustinet columna domū*. Ὁ
 ἀνέχομαι τ' λυτὸν ὄντος, *tolero dolentem*. Ἀπέχει
 τ' πόλεως τ' φ' ὄρειον ἐν τ' σαδία, *distat à ciuita-*
te præsidium centū stadiis. ἄπέχομαι δὲ οἷον καὶ
 κρεῶν, *abstineo uino & carnibus*. Προσέχω τ' ὑ-
 νὸν τοῖς λεγομένοις, *adhibeo mentem iis quæ dicū-*
tur. Πεσέχομαι ἃ ἢ πεσίσχομαι τ' τοῖς, *adiun-*
gor his. Ὁρέτω δὲ χεῖρα, *porrigo tibi manum*. Ὁ-
 ρέχομαι τροφῆς, *appeto cibum*. Ἐρώτα παύει λι-
 μὸς, *amorem mitigat fames*. ἢ πέπωσσο δὴ τ' λύ-
 πης, *cessato iam à dolore, uel πᾶσαι δὴ λυπόμε-*
nos, omitte itādem dolere. Ἐποίησεν οἶκον, *fecit si-*
ue construxit domum. Item διώαται ποιῆν καὶ λέ-
 γειν, *id est, potest poema condere, & oratione solu-*
ta scribere. πάντων ἐπίπεσθε ποιεῖτε, *te omni-*
bus præfero. Εὖ ποιεῖ, *id est, beneficium con-*
fero. quod etiam δὲ δέξο dicitur. Sophocles, ὅστις
 γὰρ εὖ δοῦν, εὖ παθὼν ἐπίσταται, πάντες γέ-
 νοιτ' αὖ κτῆματός κρείστων φίλος, *nam qui de*
eo bene mereri nouit, à quo beneficium accepit, is fu-
erit amicus quauis re præstantior. Item εὖ ποιεῖν,
benefaciens, siue εὖ ποιεῖσαι, & εὖ ποιῶντες, ac si-

milia, id est, ut par erat, ut debuit, siue merito, approbantis sunt. ποιῶμαι fio. ἀπενδὴν πριῖται, dat operam, curat. ἀπενδὼν ποιεῖ, serio accipit. ἐποήσατο αὐτὸν, adoptauit eum. ποδὶ πλείονος ἢ ποιοῦμαι τῶν ἄλλων, ἢ ποδὶ ἐλαττοῦ, pluris te aestimo quam alios, vel minoris. Sic περὶ πολλοῦ πλείου ὀλίγου ὁδονός, ἔσται παρ' ὁδός. Item πριῖται ὑφ' ἐαυτοῦ uel ὑφ' ἐαυτοῦ, in suam potestatem redigit, sibi subiicit. εἰς ἐαυτοῦ ποιεῖται, in sese recipit, ποιῶμαι δ' πᾶνμα ἐργῶν uel ἐν ὀργῇ, id est, rem indigne fero. ἐν ἐπιγείῳ τὰ ξηρὰ καὶ φλόγας ἰδοὺ ποιεῖν, apud Demosthenem, id est, odij ἔσται inuidia loco hoc habere. Itidem ἐν θαύμαζον ποιεῖται, pro miraculo habuit siue duxit. ἔσται ἐν γέλωτι ποιῶμαι, risui habeo. Item πένονται ὁ λόγον ποιήσασθαι, habere rationem. σοφίζω σε, erudio te. at σοφίζομαι, id est scitum aliquid excogito uel decipio. Itidem cum accusatio, ταῦτα ἢ πλὴν ἔδοξα ἐσοφίσασθαι, hac ἔσται alia multa commentus est. absolute quoque σοφίζεσθαι est tergiversari ἔσται calumniari. φέρω τὰ βιβλία, baiulo libros. φέρει quoque est tributum pendere, auferre, et pertinere, cum accusatio. Item φέρειν ψήφον, ferre suffragium ἔσται decernere. φέρειν δὲ στόματος, in ore habere, ἔσται prædicare. εἰς ἰδοὺ φέρει, ad hoc tendit. φέρει χαλεπός,

id est, χαίρειται, gratificatur. πρῶτος ἢ χαλεπῶς
 φέρει, leniter ac moleste fert. μέγα φέρει, magni re-
 fert. φέρειν quoque producere est. Ἐνέωρὸν φέ-
 ρειν, se ingerere, ac nomen dare. φέρομαι uero, id
 est, uersor. item raptor: unde ἄγομαι καὶ φέρο-
 μαι, ut paulo superius notauimus, id est, trahor ἔν-
 discerpor. Item καλῶς φέρομαι, prospere dego.
 χεῖρι καὶ μυθὸν φέρομαι, accipio ἔν-
 mereor gratiam, præmium ἔν-
 mercedem. εἰς ἑὸν φέρε-
 ται, ad hoc iēdit, huc uergit. Διαφέρει ἡ ἡλι-
 ὡς, differt sol a luna. Item ὁ πατήρ σε διονή-
 νοχεν ἀπάντων, apud Isocratē, pater tuus omnes
 antecelluit. Διαφέρειταί τις πρὸς ἀδελφόν ποδὶ
 κλήρῳ, id est, contendit quispiam cum fratre de hæ-
 reditate. Συμφέρω ταῦτα, simul ferō hæc. Item
 συμφέρω σοι, utilis sum tibi. συμφέρομαί σοι, tibi
 consentio, conuenio tecum. συμφέρομαι τοῖς πα-
 ρούσιν .i. contentus sum præsētibus. Item συμφέ-
 ρομαι τοῖς πλεμίοις, id est, cōfligo cum hostibus.
 Ἐν συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, id est, τῷ τυχόν-
 των εἰμὶ, unus ē uulgo sum. τὸ γὰρ quoque ἢ καὶ ῥὸν
 συμφέρεσθαι, est euenire ἔν-
 contingere talē fortu-
 nam uel occasionem. φοβῶ δὲ ἐπιβυλεύοντας,
 terreo insidiantes: φοβῶμαι δὲ αὐτοὺς, timeo ipsos.

φυλάττω τὴν πόλιν, custodio ciuitatem. μέθλω
 φυλάττης, ebrietatem caue.

SCHOL. Pleraque passiva verba sunt communia secundum Atticos, retenta propria significatione. ut τίθεμαι, pono, ponor. ποίεμαι facio, fio. Porro deponentia multa vocem habent activam significato diverso. ut ἀπέχωμαι abstineo, ἀπέχω absum. alia retento significato, constructione variant, ut λαμβάνομαι σε, καὶ λαμβάνω σε, accipio te. Alia eadem constructione, indifferenti voce sunt. ut δοκῶ δοκᾶμαι, δύσπορῶ δύσπορᾶμαι, quibus similia sunt apud Latinos impertio & impertior, assentio & assentior. Alia & passivè & deponentaliter sumuntur in voce passiva. ut ab ἔχω habeo, ἔχομαι habeor & hæreo. ab ἄγω ducor, ἄγομαι ducor & ducor uxorem. Alia eadem voce atque constructione significandi modum variant, propter nomina in quæ transeunt. ut δέναι χάριν, habere gratiam, δέναι δειξίν vel φάσιν deferre, δέναι δίκην, dare pœnas. εὐθυίας διδόναι, rationem reddere, vel pœnas etiam pendere. Item λόγον διδόναι, dicendi locum vicemque permittere, & rationem reddere. unde λόγον ἑαυτῷ διδόναι, rem secum perpendere. πῖσιν & ὅρκους διδόναι, fidem dare, iurare. Sic ὀφλεῖν ἢ ὀφληκεῖναι δέκα τάλαντα, debere decem talenta, vel damnatum esse decem talentis. In ἰεὸς φλίσκῃ νεν γέλωτα αἰχμύλῳ, & similia dicuntur μεταφορικῶς, qui sese propinant deridendos ac dedecorandos. quod tale est, ac si dicas, seipsos derisione & dedecore mulctant. Talia sunt ἄγω, φέρω, τίθημι, ποίω, & alia. de quibus suis locis non nihil indicamus. Modus ille sermonis, ὅς αὖ φθάνοις ὠνέμενος, ἀκρόων, ἰσιῶν, &c. tam est anceps quàm frequens. varie enim exponi solet, non effugies quin, non poteris tergiuersari, fieri non potest quin, item cōtinuo, iamini. ut ὅς αὖ φθάνοιτε ἀποθνήσκειντες, id est, quàm citissime moriemini, μεταφορικῶς. & ὅς ἐφθλω ἐκείν, id est, non vacauit dicere, vel antequam dicerem. Item ἐφθλω ἀκρόας, audiui, vel simul ac audiui.

DE CONSTRUCTIONE

verborum impersonalium.

Cap. 14.

e

Impersonalium formæ actiue quinque sunt præcipue species. Prima eorum quæ cum solo genitiuo construuntur. Demost. δὲι δὴ χρηματώας, necessariae demum sunt pecunie. Eurip. ὅταν δ' ὁ δαίμων δὴ δίδῳ, ἢ χρηθίλων; quum fortuna prosperitatē donauerit, quid amicis est opus? In quibus datiuus implicatur, id est, δὲι ἡμῶν, τί χρηθίνοι;

Secunda cum genitiuo & datiuo. ut μέλει μοι γέβρα, cura est mihi Petri. μεταμέλει μοι τὸ ἄμφοιόσ, pœnitet me peccati. Δεῖ σοι βουλή, opus est tibi consilio. Οὐδ' αὖτος ὑμῶν πρὸς δεῖ πόρος, μάλλον δὲ ἄπο αὐτῶ ἐνδεῖ τὸ πόρος, apud Demosth. nulla facultas suppetit vobis, imo magis omni facultate caretis. μέλει μοι τὸ οἶκον, pars mihi est domus, vel participo domo.

Tertia cum solo infinitiuo vice suppositi. ut Δεῖ μαθηθῆναι, opus est discere. προσήκει ποιεῖν, conuenit facere. πρέπει ἀκρόειν, decet audire. χρὴ σιγᾶν, oportet silere. ἐνδέχεται ἢ συμβαίνει εἶναι, accidit vel contingit esse. εἴη αὖ ὁ χρηματίσαι, licebit formare. φιλεῖ γενέσθαι, solet accidere.

Quarta cum datiuo & infinitiuo. ut συμβαίνει μοι πρηνέσθαι, accidit mihi ire. συμφέρει σοι ἀποδημεῖν, expedit tibi proficisci. προσήκει σοι ἀκρόειν, decet te audire. ἀρέσκει ἐκείνῳ ᾄδειν, placet illi cantare. ἀπαρὲς κει αὐτῷ παύεσθαι, displicet ipsi

ludere. μέλει μοι διδάσκειν, curæ mihi est docere.

δοκεῖ τῇ βουλῇ ἐπὶ δῆμῳ πρέσβεις, visum est senatui & populo mittere legatos, apud Demosth. ἔξεστιν ὑμῖν ἐν δαίμοσι γενέσθαι, licet vobis esse beatis, apud eundem. Γόριεσι βίνυλς ὑμῖν δολήλως ἐείξην, reliquum igitur est vobis inuicem cōtendere, apud Lucianum. Ἐπῆει μοι γελῶν, incesit me ridendi libido, apud eundem. Ἐπῆλθε δ' οὕτω μοι ὥς τι τὴν γνώμην μνησθῆναι, venit igitur mihi in mentē meminisse, apud Aeschinem.

Quinta cum accusatiuo & infinitiuo. ut συμφέρεϊ ἐμὲ παρὰ γίνεσθαι, expedit me uenire. Δεῖ σε ἡσυχίαν ἄγειν, oportet te quietem agere. Πρέπει δὲ παῖδας τιμαῖν δὲ ἐαυτῶν γονεῖς, decet filios colere suos parentes. χρὴ δὲ πολίτας τοῖς πρεσβυκόσιν ἐβόμῳς ὑπακῆν, oportet ciues praesidibus sedulo obtemperare. Οὐκ ἔστιν εὖ ἀρξάν ὃν οὐκ ἀρξάμεντα, adag. non contingit eum bene imperare, qui non tulerit imperium.

Quæ passivæ sunt formæ pleraq; absolute usurpantur. ut ἀποχρὸν τὼς εἶρηται, sufficiēter dictum est. Aristoph. νεόμισαί γε, sancitum quidem est. Lucian. ἰκανῶς πεθελώηται, satis lamentatum est. Habent tamen aliquando infinitiuum, & datiuum aut accusatiuum. Idem, εἰμαρται ὅτι ἐκείνῳ ἐπὶ τούτῳ φονεῖσθαι, in fatis est illi, ab hoc occidi.

*Ἀεσχ·ἀπείρηται σοι, ἔξω τ' ἐκκλησίᾳς μὴ κη-
ρῦθῃσθαι, interdictum est tibi, extra concionē pro-
nunciari. Aristop. γυμνὰς εἰσιέναι νομίζεται, ni-
dos ingredi mos est.*

§ C H O I. Impersonalium formæ actiux species in-
ter se confunduntur. Contingit enim idem verbum se-
cundum illas omnes construi. vt δ' αὖ τὸν ζῦν, primæ. δ' αὖ μοι
τέρτε, secundæ. δ' αὖ ποιεῖν, tertiæ. δ' αὖ μοι ποιεῖν, quartæ. δ' αὖ
ἐμοὶ ποιεῖν, quintæ. Ad hæc nonnunquam rectum habent
loco suppositi sicuti personalia. vt μέλει μοι πῆτος, μέτεσιν
αὐτοῖς τῷδε, προσήκει σοὶ σωφροσύνη, ὀρίσκει μοι τὸ καλὸν,
ἀπαρίσκει δὲ τὸ αἰσχρὸν, ἅπαντα τοῖς καλοῖσιν ἀνδράσι πρέ-
πει, adag. ὃ τὰ μὲν ἀνδύσει, apud Lucianū. Quædam in ver-
ba personalia resolvuntur. vt μεταμέλει μοι τέρτε, pœnitet
me huius. & μεταμέλωμαι ὑπὸ τέρτῳ, δ' αὖ μοι χρημάτων, & δέ-
ομαι χρημάτων, egeo pecuniis. δοκεῖ μοι & δοκῶ μοι, vide-
or mihi. Porro dativus & accusativus aliquando citra ge-
nitivum infinitivumue reperitur. vt apud Lucian. καθο-
ρώμενος μετ' ὀλίγων, εἰ δ' ὀξεί μοι, πλὴν ἑλλάδα, paulo post (si
mihi visum esset) Græciam despiciens. Idem, καί μοι ἦδ' ἔγωγε
μεταμέλει, ὅτι δ' αὖτο ἀνίων, ἔχι τὸ ὀφθαλμῶ τοι αἰτέω ἐνθέ-
μι, & me iam pœnitet, quod huc ascendens, non oculos
aquilæ mihi inferuerim. Demosth. ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσ-
ῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον, ego quæcunque bonum
ciuem decebāt, effeci. Nonnunquam etiam absque casu &
infinitivo. vt ὥς δ' αὖ, vt oportet. ὥς ἴοικεν, vt par est. ἔγωγε
χαρὲ προσῆκεν, ἢ ἔπρεπεν, nam sic conveniebat aut decebat.
Porro quemadmodū infinitiva à verbis personalibus im-
personaliter usurpari videntur in illis formis, ὥς εἰπῶν, ὥς
φαύει, & similibus: ita ferme ab impersonalibus, quædam
absolute ponuntur. vt μικρὸν δ' αὖν, ferme, ἐμοὶ δοκεῖν, me asen-
tentia. Infinitivi vero qui impersonalibus iunguntur, fere
sunt præsentis aut præteriti, futuri raro. Præpositiones
quædam tono translato implicāt impersonalia composita
ab ipsis cum verbo ἴσι. vt παρὰ pro παρίσι, adest. ἐνι pro ἐν-

est, inest siue integrum est. Etiam appositæ alicubi cum casu impersonalibus subiiciuntur. vt μέλα σοι ποδὶ ἐμοῦ.

Passiue formæ impersonalia interdum genitiuum admittunt cum præpositione. vt ἤκυσαι ὑπ' ἐκείνων, auditū est ab illis. Item datiuum genitiui loco. Lucia. ὕβρις αἰ μοι
ὡς τὸν Πύρρον, opprobrium à me est in Pyrrhum.

DE CONSTRUCTIONE

Participiorum. Cap. 15.

Participium sui uerbi constructionem seruat.
Demosth. δηλὰ τίς τῶ ὁ βονθάσας τοῖς βυ-
 ζαντίοις ὁ σώσας αὐτοὺς, at quisnam fuit au-
 xiliatus Byzantiis, & eos tutatus. *Liba.* ὁ θεὸς
 φοβηθεὶς ὁ δὲ περὶ ἡκότητας αἰδεσθῆς, ὁχ' ὑμᾶς
 αἰχλωθεὶς, non deos timēs, non benefactores reueri-
 tus, non uos erubescens. Cuius usus perquā elegans
 est ac frequens pro infinitiui, alioue eius uice. *Lu-*
cian. δηλὸς εἰ ἀγνοῶν, præ te fers ignorare. *Heliod.*
 ἐλαύθανε τὰ ὄντα ὡς πλάσματα λέγων, insciens
 uera quasi figmenta narrabat. *Phalaris,* πᾶσι
 σε αὐτῶ, καὶ ἐμοὶ πρῶτα παρέρχων, desi-
 ne & tibi ipsi & mihi exhibere negotium. *De-*
mosth. σὺ αὐτῶ σὺν δέοις ἀδικοῦντι, tibi ipsi cōscius
 iniuriæ fueras. In his eadem est persona. Aliàs in-
 ducitur diuersa. ut in epistola Philippi, ἴτε ἡμᾶς πα-
 ρεληλυθότας εἰς ὡπυλῶν, scitote nos ingressos
 Pylas. & in altera eiusdem ad Aristotelem, ἴδ' ἂν
 μοι γεννότερα ὑἱός, scito mihi natum filium,
 pro παρελυλυθέναι γεννέναι, &c. Nec minus

e iij

elegans est in futuro. Aristoph. ἐπὶ ῥησὶ μὲν Θ *ὅν*
ὥς ῥημῶ, interrogaturus igitur perrexī. Lucianus,
ἴδι καταλείψων, scito te relicturum. Est etiam
frequens genitiui participij, in ea dicendi forma,
quam Latini per ablatiuum absolutum efferunt. ἐ-
μὲ ξῶντ Θ *, me uiuente. ἐκκλησίᾳς* (ὡς αὖθις
concione congregata.

SCHOL. Attici verba in eorum participia & in
 alia verba resoluunt. vtpote *χολάξῃ*, otio vacat. *διὰ γὰρ* *χο*
λάξων, degit otio vacans. *λίγει καὶ πρᾶτῃ*, διαπλεῖ *λίγων*
καὶ πρᾶτῶν. πόριπατε, διατρέβει *πόριπατῶν. ἐπὶ ἡσυχίᾳ*, ἐφθι
πνίσας. Ad quem modum verba etiam quaelibet, secun-
dum communes in sua participia & verba substantiua re-
solui queunt. λίγω, εἰ μὴ λίγων. γράφει, τυγχάνει γράφων.

DE DEFECTV ET REDVNDAN

tia, de quē figuratis quibusdam uerborum
ac participiorum constructionibus.

Cap. 16.

Verba multoties uenuste supprimuntur. ut *ὥς*
ἀκῶσαι, ἐπειδὴ ἔρχεσθαι, scilicet *σωέειν*. sed
substantiua crebrius. Eurip. δ' ἄν' ἔλῃ μὴ κα
λῶς, μέγας πόντ Θ. Idem, *μεταβολὴ πᾶσι τῶν*
γλυκῶν. utrobique subauditur *ἔστιν*, est. Idem *ἄλλης*
δρυὸς, πικρῆς, ἀμύνης, sat quercus, studiij, ultionis.
 Item *ὥς ἔδος*, ut mos. quod alias per genitiuū quo-
 que adiecto substantiui participio dicitur sic, *ἔδοιο*
όντ Θ *τοῖς πλεόοις*, apud Aesopum, id est, quum
 moris sit nauigantibus. Huius affinis est modus ille,

quoties participium neutrum uerbi impersonalis absolute usurpatur. ut δέον γενέσθαι, ἔνδον φυγεῖν, μὴ ζῆται δίνω, adag. quæ per genitiuū cum participio uerbi substantiui interpretantur: id est, δέον τὸν ὄντος γενέσθαι, quum opus sit fieri. ἔνδον τὸν φυγεῖν, quum integrum sit effugere. sic δούλων ἀρδμεῖν, quum esset uisum proficisci. εἰς εὐχὴν χρεώρ, pietatē colere oportet. ἔν ἀρκουῶ ψεύδεσθαι, quum non satis esset mentiri. Additur autem quibusdam ὡς, ut ὡς ἀπὸ δέου, tanquam oporteat. Item ὡς, ut, ὡς εἰνός, ἔν ὡς τὸ εἰνός, ut par est.

Huc pertinere potest usus infinitiui pro imperatiuo, iuxta eos qui ibi uerbum imperandi subaudiri uolunt. ut ἐν πράττειν, bene agere, uel χαίρειν, gaudere, scilicet πρὸς αὐτὸν iubeo. Et quum absolute absque alio uerbo ponitur. ut σὺν θεῷ εἰρήνη, cum deo dictum sit. καὶ δόλον μὲν οὖν εἰπεῖν, ut in uniuersum dicam. δὲ δὲ σύμπαν εἰπεῖν, ut in summa dicatur. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ut summam dicam. Quæ formæ καὶ τ' ἐμφανέες sunt.

Rursus uerba ἔν participia non raro redundāt apud Atticos. ut ποίησιν ἔχω, id est, ποίησιν, ludis. ἔχω φέρω, ἀντὶ τὸ φέρω. ὡς τ' ἀπὸν, abiit recedens. τὸ γε νῦν εἶναι, ἔν δὲ νῦν ἔχω, id est, nunc uel impræsentiarum. Item ἐκὼν εἶναι pro ἐκόν, id est, libens. ἔφη φαίμεν, dixit. ἔφη λέγον, ἢ εἰπὼν,

id est, locutus est dicens. Item τυγχάνει ὦν, est. *ἔμὲ ὦν*, sum. qua forma Demosth. dixit, τὸ ᾧ εἶναι εἶνα ὄντα κύριον, nam illum esse unicum dominū.

SCHOL. Ὡς ἀκροῦσαι, ἐπειδὴ ὁρῶνται, aliter enuntiantur, quàm ὥς εἰπεῖν, ὥς ἀκροῦσαι. Demosth. ὥς δὲ ἀκροῦσαι τῶν παρόντων ἐν τῷ συμποσίῳ, ut autem eos audire, qui in symposio aderant, scilicet contigit. Plato de Republ. 10. οὐθὺς οἶω ὥς ἰδεῖν τὸν ἀγᾶθωνα, ὡ φαίμαι ἀριστόδημε, εἰς καλὸν ἦκεις, continuo ergo, ut Agathonem videre. Idem in eodem lib. ἐπειδὴ κατὰ χολίῳ σκέψασθαι κῆπεισά τε καὶ ὁδύρεσθαι, postquam per ocium considerare & plangere lamentariq̃ue. In quibus omnibus subauditur σιωπῇ, aut simile quidpiam. Hanc formam Latini historici imitantur, quum infinitivum verbum pro finito usurpantes dicunt, aduentare, cupere, adesse: pro aduentabat, cupiebat, aderat. Atticorum quoque figuram, qua participia etiam passiva absolute efferunt. ut ἀκροῦσθαι ἀγγελεῖν, & alia, de quibus dicetur lib. 5. iidem Latini historici quandoque ablativo suo reddūt, audito, nunciato: quandoque recto absoluto ad imitationem Græcorum. sic Livius scribit, nunciatum, & non litatum, pro eo quod est, quum nunciatum, quum non litatum esset. Præterea impersonaliū participia interdum verbo substantivo adiuncta inveniuntur. Demosth. δεῖ σκεπεῖν ὑμᾶς, τὴ προσήκοντι ἐλεῖσθαι πράττειν, oportet vos considerare, quid conveniens fuerit ad agendum eligere. Et iterum, ἐνδὲ τῷ συμφέροντι ἀπασιν ὄντος, quum vnum omnibus expediens esset. Subauditur ad hæc eleganter δεῖν, in illis modis, ὥς λέγεις, ut fama est, ut aiunt. ὥς ὁ ἐμός λέγεις, ut mea fert opinio, mea quidem sententia. τῶν μεγαρέων δὲ εἰς λέγεις, Megarensium nulla ratio est. i. in nulla opinione, precio aut numero sunt. Et omnino dictio λέγεις, nō raro absq; verbo in oratione collocatur. Theophr. ὅθεν δ' ὁ λέγεις, ἐκ εἰσι ἐπανιτίον, illuc redeundū, vnde sermo, scilicet ἐξ ἡλθε, digressus est. ἰεὶ δὲ εἰς φθόνος, nulla invidia est, hoc est, lubens faciā, permittam. Cui formæ nonnunquam subiicitur infinitivus, φθόνος δ-

ἰδὲς ἀπ' αὐτοῦ, non recuso dicere. Contra inter redundantia numerari posse videntur, ὃν ἴδιον scito, ὃν ὁ ἴδιος ὅτι, sat scio, & φάμεν, dicimus. Quæ ipsa per paræthesin inserta, ad vim & asseuerationem sermonis nonnihil conferunt, sicuti, ὁ-εῖς, & ὁ-εῖς apud Demosthe. & ὁ-εῖς apud Chrysostomum, ad excitandum. & ὁ-εῖς apud omnes ad confirmandum, quod aliàs etiam ironice interponitur.

DE CONSTRUCTIONE ET

compositione sex præpositionum mono-

syllabarum. Cap. 17.

Prepositiones cum obliquis construuntur, de quibus sigillatim dicendum.

Ἐἰς cum solo accusatiuo, significatq; progressum, Ἐἰς ἀγορὰν, ad forū. Item aduersus. Demosth. καὶ τὸ ὁμοῦν τις εἰς ὑμᾶς ἀμάρτη, etsi quis quidlibet in uos peccet. Et relationē, ἀντιώρκειν εἰς τὸν ἄρχοντα, retulit ad principem. Item beneuolentiā & laudem, ut ἔωσς εἰς τὸν δῆμον, beneuolus erga populū. λόγος εἰς τὸν ἅγιον Γαῶλον, sermo de laudibus diui Pauli. Ponitur quoque interdum pro ἐν, id est in. εἰς ἔς λέγειν, in aurem dicere. εἰς τὰ μύρον οἰκοδομεῖν, in arena edificare. Composita motum denotat, εἰς τὸν ἑλθὼν ingressus, εἰς τὸν ἑλθὼν infero.

Πρὸς cum accusatiuo progressum & finē significat. ἔρχομαι πρὸς σέ, uenio ad te. beneuolentiā & gratiam, ἡδέως μὲν ἔχει πρὸς ἅπαντας, iucunde habes erga omnes. aduersus, ut πρὸς κέντρα λαοκτίζων, cōtra stimulos calcitrare. imitationem, ὡς δὲ

πρὸς αὐλὴν, canit ad tibiam. proportionem, ut ὥς
 τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, ὅτ' ἢ τὰ τέσσαρα πρὸς
 τὰ ὀκτώ, sicut habent duo ad quatuor, sic quatuor
 ad octo. commutationem, Aristotel. πολλὰ δ' ἔθνη
 τῇ βαρβαρίῳ, αὐτὰ τὰ χρήσιμα πρὸς ἄλλα κα
 λὰ ἀλλάττονται, multe nationes barbaræ, quæ cō
 moda habent, cum aliis bonis commutant. Item
 prope. βότρω πρὸς βότρω πεποιμένῃ, racemus
 iuxta racemum maturescit. Cum genitio motum
 ἔχει originem ἔχει causam. ἔλκετο πρὸς αὐτὴν, tra
 hebatur ab ipso. ὁ πρὸς μητρὸς θεῖον, id est, auu
 culus. πρὸς θεόν τ' ἀγαθὰ, à deo bona. coram,
 πρὸς τῇ ἐπισκόπων, coram episcopis. iusiurandū,
 πρὸς χάρι' τῷ, per gratias. officium, Aristoph. ὁ
 πρὸς ἀνδρὲς ὅστις ὁδὸν ὑγιὲς εἰργασμένης, non est
 eius, qui sani quidpiam fecerit. Cum dativo, apud.
 πρὸς τῷ τοίχῳ, ad parietem. præter, πρὸς τοῖς
 τοῖς, ad hæc. Composita fere eadem. νῦν προσέορθε
 μεν, accurrit. προσήλθον σι. accessi ad te. προσκει
 ται αὐτῷ, adiacet ipsi. ὁ δὲν ἔτι προσθήσω, nihil am
 plius adiiciam.

Ἐκ, dicitur sequente consonante. ἐκ πόλεως, è
 ciuitate: sequente vocali, ἐκ αὐλῆς, ex aula. sem
 per vult genitiuum. significatque præter locum, etiā
 tempus. ἐκ παίδων, à pueris. Item originem, mate
 riam ἔχει causam. ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας ἐποικ

σε, *ex animo, ex corde fecit.* ἐκ πολλῶν ἑπλάσσει, *eluto finxit.* *Composita, extra significat,* ἐκ πῶπιω κε-
 ῖν ἐλπίδῳ, *excidit spe.* Ἰζήμιλω αὐτὸν, *demen-*
tavit illum. *Item emphasin.* Ἰζήφαγε, *denoravit.*
 Ἰζαπερὲς μύιοι, *inopia succumbentes.*

Γεὶο quoque semper vult genitivum, significat-
 que locum. περὶ θυρῶν, *ante fores.* tempus, περὶ τῷ
 πολέμῳ, *ante belli tempus.* περὶ ζυζυ, *ante hoc sci-*
licet tempus. *præstantiam & protectionem,* δοῦ-
 λος περὶ δοῦλου, *id est, ὑπὸ δοῦλου, servus ante*
servum: hoc est, servus servo præstat. περὶ τῶν ἰδίων
 μάχετῃ, *id est, ὑπὸ τῶν ἰδίων, pro suis pugnat.*
Composita eadē fere significat. *ut* περὶ λαμβάνω
præoccupo, περὶ δαλός apertus, περὶ λέγω prædico,
περὶ ἵσταμαι præsto, περὶ αἰρῶμαι propono, περὶ ο-
ῖσι καὶ περὶ κινδυνούσῳ τῶν πολιτῶν, prospiciunt
civibus cum proprio discrimine.

ἐν soli dativo deseruit, significatque in loco. ἐν
 οὐρανῷ, *in cælo.* inter, ὅν τε ἐν μελίτῃσι, *asinus in-*
ter apes. in tempore, ἐν ζυζυτῷ, *interim.* ἐν ταύτῃ
 τῇ ἡμέρᾳ, *hac die.* *potestatem.* Demosth. ἐν γοῖ τῷ
 θεῷ ὅ τούτου τέλος ἔω, *ἐν ἐμοί, nam in dei po-*
testate erat huius rei euentus, non in mea. indu-
 mentum. Plutar. ἰδὼν οὕτω ὁ Φωκίων πένητα πρε-
 σβύτῳ ἐν τελευσίῳ ἑνὶ παρῷ περὶ δόμῳ, *quum*
ergo Phocion mendicum senem vidisset sordido

amictu prætereuntem. Composita, habitum & situm. ἐνοπλῶς armatus, ἐγκύπτου incumbit, ἐμμένει permanet, ἐνοικᾷ inhabitat.

Σὺ quoque datiuo soli deseruit, significatque comitatum & auxilium. σὺν θεῷ, auxilio dei. Cōposita idem pollet. σὺν ἡμῖν compono, σὺν οἰκός cohabitator, συμπλημῶ σοι, tecum belligeror aduersus alium.

SCHOL. Præpositio omnibus orationis partibus præponitur, tam per appositionem quàm per compositionem. Composita aliquando significationem variat. vt φορὰ latio, prouectus. ἀναφορὰ relatio, vel in altum sublatio. καταφορὰ delatio, ἐκφορὰ elatioeductio, εἰσφορὰ inductio, συμφορὰ calamitas, προσφορὰ oblatio, διαφορὰ differentia, μεταφορὰ translatio, περὶ φορὰ circumlatio, ἱσφορὰ irruptio. Rursus aliquando nihil significationi confert. vt ἔπομαι παρῖπτοι, sequor. οὐδ᾽ ὡ καθύδ᾽ ὡ, dormio. Exigunt autem suos casus etiam compositæ, præsertim quum propria significata retinent. Lucian. πλέττε καὶ ἡδονῆς καταπύσιν, in diuitias & voluptates despuunt, id est, κατὰ πλέθον καὶ ἡδονῆς πύουσι. Idem, τοῦ ἔρανους διεξίμμενος, per cælū disiectos, id est, διὰ τοῦ ἔρανους. Sophocl. ἡ γὰρ εὐσέβεια ζωθνήσκει βροτοῖς, nam pietas mortalibus cōmoritur. ἰλ. δ. νεκρὸς δὲ οἱ ἐκπεσε χερὸς, cadauer illi excidit manu. Et ε. ἐκβαλε δὶ φρον, eiecit sella. sic ἡ γλῶττα μὴ προτρεχίτω τοῖ νοῦ, κατηργεῖ αὐτῷ, ἐμμένει ταῖς σινοθήκαις. Hoc tamen perpetuum non est. dicimus enim δι-αμείνω πῶς κακῶς, & similia. Quoniam autem præpositionum ratio plusculum habet ambiguitatis, quod hæc videlicet pars liberius in syntaxi & in significando erret: opus habet græcitatibus studiosus illarum vsus scrupulose inuestigare. Notandum verò in sacris literis quasdam hæbraice interdum magis quàm græcanice vsurpari. vt Matth. 5. αὐ & εἰς ad iurandum. ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ὁμῶ-

σας ὅλως, μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ. & paulo post, μήτε εἰς ἐ-
 ρεσόλυμα. Item εἰς θεόν, εἰς οἶκον, in deum, in domum,
 pro velut deus & domus. Psalm. 30. γενοῦν μοι εἰς θεόν
 ὑπὸ πραπίσιν, καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς, esto mihi in deum
 protectorem & in domum refugij. Præterea differen-
 tiam illam per quosdam inter πρὸς & εἰς observatam, πρὸς
 videlicet rei tantum animatæ, εἰς verò inanimatæ adiu-
 gi, non raro fallere.

DE QVINQVE PRÆPO-

sitionibus dissyllabis finitis in α. Cap. 18.

AΝὰ accusatio iungitur, significatque in lo-
 co, aut per locum. ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore ha-
 bere. ἀνὰ μέσον στρατῶν, per medium exerci-
 citum. Item tempus, ἀν' ἐκείνῳ ἡμέραν, per singu-
 lum diem. Raro genitiuo. ἀνὰ μέσον τῶν ὄρεων, per
 medios montes. Composita, rursus & retro, ὡς ἀνα-
 λαμβάνω resumo, ἀναδεύω recursum. & sursum,
 ἀναβαίνω ascendo, ἀνατίθην impono, suspendo.

Διὰ cum genitiuo medium significat. δι' ἀγο-
 ράς, per medium forum. Demosth. δι' ἅπασαν τὴν ἀρ-
 χὴν ὅλην τὴν αἰώνων ἀρχὴν τὴν τελευτῆς διεξήλθοις,
 at ab initio per omnia usque ad finem progressus
 sum. continuum tempus, δι' ἡμέρας, per diem inte-
 grum. δι' ἐνιαυτῶν, per totum annum. actionem, διὰ
 οὗτο ὅτι αὐτὸς ἀμείνον ἔλθοιτο, per te hoc melius fie-
 ret. materia, δι' φοινίκων, καὶ δι' ῥόδων, medicamentū
 ē palmis, et ē rosis. Cū accusatio uero causā. Isocr.
 τὰ ὅτι πᾶσι τῶν πρὸς τὸ βίον, & δι' αὐτὰ τὰ πράγματα

τα πρῶτον, δηλὰ τὸ ἀρχαῖον των ἐνεκα. Ἀλλὰ πο-
 ῦτον, plurima in vita non ob ea ipsa efficimus, ue-
 rum consequentium gratia elaboramus. Composita,
 diuisionem· ut διαίρεσις diuisio, διαστολὴ distinctio,
 διαφέρω differo. Item interuallum & medium. ut
 διορύττω perfodio, Ἀλλὰ ῥήγνυμι perrumpo. & em-
 phasin, διεγείρομαι expergiscor, διυπνίζω exci-
 to. etiam negat, διαπισῶ, non credo.

κατὰ similiter genitiuo & accusatiuo iungitur.
 Cum genitiuo significat contra. κατὰ τὸ κυρίως, &
 κατὰ τὸ χριστὸν αὐτὸν, aduersus dominum, & aduer-
 sus Christum eius. & erga, Demosth. τεῖα ἔδει-
 ξαν ἐκώμια καὶ ὑμῶν τὰ καλίστα, tria pulcher-
 rima præconia erga vos, siue de vobis ostenderunt.
 Item in, vel deorsum. κατὰ πτῶν πετρῶν, in petris
 seminas. ἐν γένω κατὰ τὸ γῆς διώαι, optabam sub
 terram detrudi. & prædicationem superioris de in-
 feriori, διὰ ζῶον λέγεται κατὰ τὸ ἀνθρώπου καὶ ἵπ-
 πος, animal dicitur de homine & equo. & adiu-
 rationem. Ἀεσop. ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τὸ μέγιστον
 διὸς, obtestans eum per Iouem maximum. Cum
 accusatiuo vero iuxta siue equalitatem, & actio-
 nem similitudinemque. τὴν κατὰ σὺν ἔλα, equal-
 lem tibi accipe. κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος
 iuxta apem deflorans. & prope vel in loco. κατὰ τὸ
 πρὸς θμῶν ἐλθόντες, ad fretum accesserunt. καὶ ὁδὸν

ἀναγνώσκ. *per viam legit.* Ἐ tempus. ὁ καὶ ἡ-
 μάς γεγωνὸς, qui fuit nostra tempestate. Supplet
 quoque vicem nominum numeralium diuinaorū,
 quibus Græci carent. καὶ τ' ἕτ. *singulis annis.* καὶ
 μῶα, *singulo quoque mense.* καὶ ἡμέραν, *in dies*
singulos. Item καὶ ὑπόμας, *vicatim.* καὶ τ' ὁ ἰκίω, *do*
mesticatim. Composita iisdem fere modis accipitur
 κατὰ φθῖναι ὡς ἀμνηστικῶς, κατὰ πρῶτον ἀκίω, *præ-*
dico, κατὰ φάσις *affirmatio,* κατὰ πῶν *deductio,*
 κατὰ βαίνω, κατὰ πρῶτον ἀμνηστικῶς *descendo,* κατὰ πρῶτον
 ἡμέραν *quotidianus.* Etiam augeat. κατὰ πρῶτον ἀμνηστικῶς *deuoro,* κα-
 τὰ πρῶτον ἀμνηστικῶς *perspicuus.*

μετὰ etiam cum genitiuo Ἐ accusatiuo constru-
 itur. Cum genitiuo ualet σὺν. ὁ κύριος καὶ σὺν,
dominus tecum. Cum accusatiuo post. κλέων πε-
 μνηδὺς ὅτι καὶ τὰ πρῶτον ἀμνηστικῶς, *Cleon prouidus*
est rebus confectis. Composita significat communi-
 cationem Ἐ partem. μετὰ καὶ participium, μετὰ
 οἷα participatio. Item mutationem, Ἐ trans siue
 postea. μεταβαλέω *consilium muto,* μεταπει-
 θῶ *dissuadeo,* μετανοῶ *pœniteo,* μεταγενέσθαι
 posterior, μεταβαίνω *transseo,* μετατίθαι *trans-*
pono.

Γὰρ αὖ cum genitiuo, datiuo Ἐ accusatiuo. Cum
 genitiuo progressū significat. ἡ βοήθεια καὶ παρὰ
 κυρίου, *auxilium meū à domino.* Cum datiuo, apud

παρὰ σὶ κατέλυον, apud te diuersabantur.
 Cum accusatiuo, motum ad aliquid, παρὰ σὲ ἦλ-
 θον, ad te veni. Ἐν apud, παρὰ τὸν ποταμὸν ἡν-
 λίοθι ὁ λαός, apud flumiū diuertit populus. Ἐν τῇ
 poris durationem, παρὰ τὸν βίον, in vita. παρὰ
 πάντα τὸν χρόνον, per omne tempus. Item dedu-
 ctionem, Ἐποκρίτης λέγεται παρὰ τὸ Ἐποκρί-
 νεσθαι, id est, simulator, siue hypocrita, dicitur à si-
 mulando. Ἐ causam uel modum. ut παρὰ δὴ ἀ-
 δικίαν ἡ τιμωρία, ob iniquitatem est supplicium.
 Item exceptionem Ἐ transgressionem, παρὰ τὴν
 ἀξίαν δυστυχεῖ, prater meritum infortunium pati-
 tur. παρ' ἑνα, vno excepto. παρὰ τοὺς νόμους, con-
 tra vel prater leges. Ἐ intermissionem. ut παρὰ
 μὲν τρίτον, tertio quoque mense. Ἐ temporis ar-
 ticulum, παρὰ τὴν occasiόν, in ipsa occasione. Ἐ ex
 comparatione prestantiam, ὡς αὖτε καὶ παρὰ
 τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, speciosus forma prae filiis
 hominum. Composita, locū. παρ' ἐμὲ adsum, παρ-
 ἐρχομαι aduenio. Ἐ deprauatum quidpiam, aut
 falsum, παραβλέπω cæcutio, παραπρεσβεία fal-
 sa legatio, παραδοσιμὸς adulterinus. Compar-
 ationem, παραβάλλω comparo. Transgressionem,
 παραπονδῶ transgredior fœdus, παρανόμḡ
 prater legem. Intensionem, παρεκτείνω protendo,
 παρὰ δεικνύμι palam facio.

SCHOL. Ex α particula priuationem significante, quædam dictiones cōponuntur inserto ν, euphoniæ gratia, quum sequitur scilicet: vt ab ἴσος æqualis, ἀνίσος inæqualis. ab ὅμοιος similis, ἀνὸμοιος dissimilis. quod ideo admonitum volui, ne quis eas putet ab ἀνὰ componi. Α'νὰ medicis familiaris æquas portiones indicat. vt apud Galenum aliàs, & in lib. de compositione medicamentorum secundū genera passim: ἀνὰ δραχμὰς δ'. id est, drachmas quaternas. Διὰ quoque cum genitiuo, iisdem non minus frequens, medicinalem materiam designat. διὰ χυλῶν ex succis, διὰ βοτανῶν ex herbis. Κατὰ apud scriptores quoslibet frequens occurrit in significatione diuidui numeri. Quo etiam modo non raro vsurpantur διὰ & ἀνὰ, Aristoph. δ' ἄπνον χῆλ' ἡ μὲν προσάγειν, cœnam vnoquoque mense adducere. Idem, ἵνα οὐδέ τις ἑλλῶας ἀπαντας ἀεὶ δὲ ἔτρεψεν ἀμπελὶς ξυωαγείῃ, vt Græcos omnes assidue quinto quoque anno congreget. Lucæ 10. καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο. Hoc ipsum Marcus repetito numeri nomine exprimit cap. 6. ἤρξατο αὐτοὺς ἀποστέλλειν δύο δύο, id est, binos, iuxta proprietatem hebraici sermonis. Idem tamen aliàs non semel hoc modo vsurpat ἀνὰ, & Matth. 21. ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον. Hanc formam autores aliquando per nomen ἕκαστος efferunt, sic, εἰς ἕκαστος singulus, ἐξήκοντα ἕκαστοι sexageni, καὶ αὐδρα ἕκαστον, id est, viritum, in singulos viros. Sic ὁ καθ' ἕκαστον, & οἱ καθ' ἕκαστον, singulus, a. οἱ τὰ καθ' ἕκαστον, & τὰ καθ' ἕκαστον, singuli, a. Item sic οἱ καθ' ἕνα, singuli: vel, καθ' ἕνα οἱ κητῶν, singuli famuli. Item per σὺν compositā cum numeralibus, vt σὺν δύο σὺν τέρεσι, bini terni, & τρεκαὶ δεκα feni deni.

DE QVATVOR PRÆPOSITIONIBUS disyllabis in i desinentibus. Cap. 19.

A'Ντὶ soli genitiuo copulatur, significatque permutationem & vicem. Demosth. δεῖ τοὺς βέλτεσθαι ἀντὶ τῶν ἡδέων, ἀντὶ μὴ ἀμφοτέρω
f

ἰζῆ, λαμβάνειν, oportet optima pro iucundissimis, quum ambo non contigerint, amplexari. Composita uero oppositum. ἀνὰ χριστός contra Christum æqualitatem, ἀντὶ τοῦ ἰσθι equalis honore. auxilium, ἀντιλαμβάνομαι auxilior. Et uicissitudinem repetitionemque, ἀντιπρὶς μου uendico, ἀντιδωροὺς remuneratio.

Ἐπὶ tribus obliquis deseruit. Cum genitiuo significat in. ἐστὶ ὁ ἰησοῦς ἵσθι τόπου πεδινῶ, stetit Iesus in loco campestri. super, ἵσθι τῆ γῆς, super terram. imperium, ut ἵσθι πάντων ὁ θεός, super omnia Deus. Idipsum per datiuum quoque effertur, ἵσθι πᾶσιν ὁ θεός. Item tempus, ἵσθι ἀφ' ἧν τὸ μνησιφίλου, imperante Mnesiphilo coram, Lucian. ἵσθι ῥαδάμανθυ. Idem, ἵσθι ῥαδάμανθυ, id est, coram Rhadamantho, coram uirtute. Cum datiuo uero, supra Et in, ἵσθι τῇ γῇ, in uel super terram. ἵσθι τῇ οἰκίᾳ, supra domum. Et causam. Lucia. ἵσθι δὲ ἡ οἰκία ἐν ἡμέρᾳ ἰζελήλυθεν τὸ μέτρον ἐκ τῆ οἰκίας. Et postea siue ultra, ut ἵσθι τῶνδε, id est, πρὸς τῶνδε, ad hæc, ultra hæc. Cum accusatiuo progressum, ἵσθι πρὸς πόλιν. ad ciuitatem. ἵσθι ζυγόν, bos sub iugum. accessionem, μὴ πῦρ ἵσθι πῦρ, ne igne ad igne, scilicet adiicias. incursionem Et conflictum, Lucianus, στρατεύομαι ἵσθι τοῖς ἡδοναῖς, milito aduersus uoluptates. Composita totidem ferme modis acci-

pitur. ἐπιγράφω inscribo, ἐπιτάττω impero, ἐπέλλω mitto, ἐπιγελῶ irrideo, ἐπὶ ῥῥομαι inuado, ἐπαρῶγῇ inductio, ἐπιβῶλλω adiucio, ἐπιδίδωμι supererogo, ἐπιτάττω decreto confirmo.

Γόρι cum genitiuo significat ob pro de, πῶδε τῇ πρωτίῳι ὀλιγῶν, de primatu certat. πῶδε τούτων ἐν ἄλλῳ δείξομεν λέγω, de his in alio opere ostendemus. Cum accusatiuo circum, πῶδε δ' ὅρῳ, in circuitu montis. circa, ὅτε πῶδε τῷ πόλει ἐλθόντες, quum ciuitati appropinquarunt. huic affine est, quum ad comparandum adhibetur. πορφυρεὰ πῶδε πορφυρεὰν ἀκρῖτῆα, purpura iuxta purpuram diiudicanda. Item quum significat erga. Plato, τυφλοῦται δ' ὀλιγῶν πῶδε δ' ὀλιγῶν, hallucinatur amans circa id quod amat. Item quum ferme & circiter. Aristoteles de pica, ἕκτερι δὲ περὶ ἐννέα ὠὰ, parit autem circiter nouena oua. Composita auget, πῶδε οὐσία ἀβυῖαν, πῶδε χαρὴς perquam letus, πῶδε λυγρὸν & perquam tristis. Etiam significat excellentiam, πῶδε γίνεται πάντων, omnibus præstat. & cum, πῶδε φέρει circumferentia, πῶδε φρασις circumlocutio.

Ἀρὸς soli accusatiuo iungitur, significatq; circa vel circum, sicut πῶδε. Composita quoque idem: nisi quod interdum ambiguitatem affert.

f ij

ὡς ἀμὲν βίβη, in terra & mari viuens. ἀμὲν
δεξι, ambidexter.

SCHOLI. E' πὶ cum accusatiuo, etiam iuxta signi-
ficat, & in. ὡς πλὴν ἐσίαν καθίζηθαι, ad vestram sedere. Eius
quoque creberrimus est vsus in exponendo. Zenodotus
in parœmiis, ἐν τριόδῳ εἰ μὴ, ὡς τῶν ἀδελφῶν πραγμάτων, id
est, in triuio sum. dicitur de ambiguis, siue in ambiguis re-
bus. Περὶ & ἀμὲν idem significant. iunguntur autem si-
mul eidem casui apud poetas, vt ἀμὲν περὶ κελύων, id est,
circumcirca. & in eadem compositione, vt ἀμὲν περιεστῶφα
in gyrum vertebat. περὶ tamen oratoribus familiarior est.
apud quos nonnunquam datiuum habet. Artemidorus,
ὅσοι τῶν εἰφαίων ἀγαθὸν τι σημαίνουσιν, εἴ τοι μὴ περὶ πλὴν κε-
φαλῶν ὄντας, ἀλλὰ περὶ τινι ἄλλῳ μόρῃ τοῦ σώματος, πρὸς τὸ
μηδὲν ἀγαθὸν σημαίνειν, προσέτι καὶ κακῶς γίνονται. Sed hæc
syntaxis apud poetas est frequentior. Differunt autem tri-
pliciter. Nam ἀμὲν amittit i, vt ἀμὲν ἀγαθὸν θρόνοντα.
περὶ nunquam. Item περὶ tonum transfert, & aduerbiascit.
vt ἀγαμέμνονος περὶ καὶ ἀχιλλέως. & περὶ μέν σε τίω. ἀμὲν
vero neutiquam.

DE TRIBVS PRÆPOSI-

tionibus disyllabis ἀπὸ, ἐπὶ, ἐνδ'.

Cap. 20.

Aπὸ genitiuo soli adhæret, significatque mo-
tum ab alio, aut profectionem. ἀπὸ ἵππων
ἐπὶ ὄντας, ab equis ad asinos. ἀπὸ πόλεως,
ab vrbe. Aliquando postea. vt δεῖπνον ἐλθόντες, ἀ-
πὸ δ' αὖ τῷ δεῖπνόντες, cœnati sunt, ac deinde ar-
mati. Composita negationem priuationemque. ἀπό-
φνημι nego, ἀπαγορεύω interdico, ἀπομαρτυρέω
dedisco. ἀπορίσκει displicet, ἀπαλῶ dolorē de-

πονο. Item effectum. ἀποδράζομαι conficio, ἀπο-
τελῶ absoluo. Ὑ repetitionem restitutionemque,
ἀπογράφω describo, ἀποδίδωμι reddo, ἀπώε-
γα rettuli. Et distantiam recessumque, ἀπέχω, ἀ-
λείψω disto, ἀπειμυ absūm, ἀπέρχομαι abeo.

Ἰπὸ cum genitiuo, situm sub aliquo vel occul-
tationem significat. Ἰπὸ τῆς σέως, sub tecto. Ἰπὸ
κόλπης, sub sinu. et causam, νοσέει Ἰπὸ πόνου, a gro-
tat ex labore. ἀδυνατεῖ Ἰπὸ πτωχείας, impotens est
ob inopiam. Item actionem. πεποιδένυ ὑπὸ ἐμῷ,
eruditus est à me. Cum datiuo, situm quoq; sub ali-
quo. Ἰπὸ γῆς, sub terra. Ἰπὸ τῆς τείχει, ad intum-
tum. Ὑ dominium, ἐπὶ ἡσυχίᾳ ὑπὸ ἐαυτῷ τὰ κα-
τὰ τὴν φύσιν, sua ditionis fecit Phocidem. Cum
accusatiuo etiā subter, Ἰπὸ γλῶττι, subter terram. Ὑ
dominium siue potestatem, ὑπὸ ἐαυτὸν ἐποίησεν, in
suam potestatem redegit. Composita quoque subter,
Ἰπὸ κειται subiacet, ὑπὸ ἡρώτου substratum est.
Ὑ subiectionem, Ἰπὸ τῆς ἡγεμονίᾳ subiicio, ὑπακούω obe-
dio. Item insidiosum quidpiam Ὑ tacitum, Ἰπὸ-
σκελίζω supplanto, Ἰπὸ δόλομαι clanculū adori-
or, ὑφαίρξω subtrahō, Ἰπὸ λαμβάνω suspicor.

Ἰπὲρ cum genitiuo, modo significat ἐπάνω, id
est, supra. Ἰπὲρ τῆς σέως, supra tectum. modo au-
xilium: cui aduersatur Ὑ. Roma. 8. εἰ ὁ θεὸς Ἰπὲρ
ἡμῶν, τίς κατὰ ἡμῶν; si deus pro nobis, quis cōtra

nos : alias etiam valet πρὸ. i. de, ὑπὸ δὲ ὧν ἐπεξέτα
 ἔρως, de iis quæ feci dicam. Cum accusativo etiam
 super, ὑπὸ γῆν, super terram. Item amplius ἔν-
 tra, τὰ ὑπὸ ἡμῶν ἔδεν πρὸς ἡμῶν, quæ supra nos ni-
 hil ad nos. ὑπὸ τὰ μέτρα, ultra mensurā ἔν-
 modū. Cōposita, super, ὑπὸ ὑψημ superpono. trans, ὑπὸ
 ἀκον ὑξω in longinquū iaculor, ὑπὸ βαίνω trans-
 gredior. patrociniū ἔν- protectionem, ὑπὸ μα-
 ρς propugnator, ὑπὸ ἀσπίς protector. Excellē-
 tiam ἔν- incrementum, ὑπὸ ἔχω excello, ὑπὸ δει-
 νον perquam graue, ὑπὸ δὲ quā optime.

SCHOLA. πρὸ, ὑπὸ, παρὰ & πρὸς, cum genitiuo pro-
 priæ sunt personæ agentis in formis loquendi passiuis.
 πολλὰ ἐπεξέχθη ἀπὸ ἡ ὑπὸ ἡ παρὰ ἡ πρὸς ἐμὴν, multa per me
 vel à me facta sunt. ὑπὸ composita Atticis quandoque va-
 let πρὸ, vt ὑπαγρεύω praefor, ὑπάγω. i. προάγω. ὑπὸ pro
 αὐτὴ ponitur, ad designandā commutationem. Lucia. πρὸ
 σου ὑπὸ αὐτοῦ καταβαλῶ; quantū pro eo sum soluturus?

DE PRÆPOSITIONVM DE-
 fectu, redundantia, ἔν- vario usu. Cap. 21.

DE præpositionibus quæ subaudiuntur, in uer-
 borum syntaxi dictum est : ἔν- de illis quæ
 more Attico absque propriis casibus in ora-
 tione ponuntur, libro quinto nonnihil dicetur. Ad
 hæc autem inuenitur nonnunquam præpositio sup-
 presso nomine. ἰλ. α. ἐς δ' ἐξέτας ἐπὶ τοῖς ἀγεί-
 ροις, pro ἐς αὐτῶν, aptos quæ remiges in ipsos co-
 gimus. πρὸς vero etiā sequente puncto. Lucian. μ.

ὑπὸν τι πρὸς, nonnihil ad hæc. Idem, ἑ δ' ἄλλα ποι-
 κίλα πρὸς. aliaque uaria præterea. Ἐ sequēte γε,
 πρὸς γε, insuper. Simili forma μὲν sine casu legitur.
 Idem, μὲν δὲ ὧ ξένε, id est, μετέπειτα, postea ὁ ho-
 spes. Sic πῶς ἑ alia apud poetas aduerbialiter.
 Præponuntur autem paribus indeclinabilibus, ut
 ἀπ' αὐτοῦ, posthac. Ἐ articulo interposito, ἔκ τῃ
 νῶ, ex hoc. Ἐ uerbis, ἐκ τῇ λέγειν, ex dicendo.
 Postponuntur præterea suis casibus, sed tono retra-
 cto, τοῦτων πόρι, de his. Item aduerbiis, ut μέχρι
 πρὸς τὸν οὐρανόν, usque ad cælum. Quibus inter-
 dum præcedunt. Demosth. δὴν ἂν τὰ τοιαῦτα, εἰς ᾧ
 ἅπαξ ἢ βραχὺ χρόνον ἀντέχει, uerum talia usq;
 ad semel Ἐ breue tempus resistunt. Ponuntur
 etiam alia pro aliis. ut κατ' οἶκον, pro ἐν οἴκῳ domi.
 εἰς σπῆλιν γράψαι, in æs incidere. Abundant quo-
 que composita, Aristoph. κατ' ὄρεσιν με κατὰ τῶν
 γῆς καί τω. Ἐ apposita, ut in adag. ἴδ' ὧν ἴδ' ἡλ-
 λεν, ex obo prodiit.

SCHOL. Receptissima est constructio prepositio-
 num defectiua: quoties obliqui à suppressis præpositioni-
 bus pendent. Eo modo κατὰ per synecdochen subice-
 tur: quum id quod generale est, ad partem coarctatur. ut
 ἀλγὼ πῶς κεφαλῇ, doleo caput, id est, κατὰ πῶς κεφαλῇ, se-
 cundum caput. σοφὸς τὰ μηχανικά, doctus mechanica, ἐν
 πικτονσι τὰ πολλαὶ αἱ γυναῖκες, vnum pariunt ut plurimū
 mulieres. Item quum personæ agenti aliquid peculiariter
 tribuimus. ut ὠφέλησά σε τὰ δυνάτα, iuui te quantum po-
 tui. φθείρας τὰ κοινά, τὸ σὸν μέρος, destruis rem publicam,

f iij

quantum in te est. Item quum modus, & quasi instrumentum significatur. ὅσον τὸν χρόνον ἔλεξεν, ad hunc modum dixit, & quum temporis aut loci quantitas. ἔζησεν ἐν τῇ ἐκαστῇ, vixit annos cētum. ὥκησεν ἐκ αὐτῶν πολὺν χρόνον, habitavit illic multo tempore. τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς ἀττικῆς τῆς μάχης γεγενημένης, cum pugna commissā fuisset trium dierum iter ab Attica. In his omnibus subauditur καὶ. Dativus etiam instrumenti aut comitis ex Attica consuetudine, suppressa præpositione σὺν enunciatur. αὐτοῖς ὅπλοις, ipsis armis. αὐταῖς βελαῖς, ipsis consiliis. Item temporis, subintellecta ἐν. vt τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, id est, in die illo.

Genitiuus quoq; per defectum præpositionis ἐκ, διὰ, ὑπὲρ, πρὸς, & similium enūciari solet, quum causa aut pars designatur. vt μέμφομαι σοὶ τῆς ἀχαριστίας, in simulo te ingratitudinis, id est, ἐκ vel πρὸς τῆς ἀχαριστίας, quanq̃ hic apti⁹ est adverbium ἐνεκα. κρεμῶ σε ἐν ποδὶ. i. ἐκ τοῦ ποδός, supēdo te pede. πληρῶ φιάλῃ ὕδατος, repleo phialam aqua, id est, ἐξ ὕδατος. Item quum tempus significatur illis modis, quos retulimus, quum de verbis agebatur. vnde alia quædā hic omīssa petere licebit. Præpositio ἐν in instrumentis abū dare solet, iuxta hebraici sermonis proprietatē. vt ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; in qua potestate hæc facis? ἐν στόματι ῥομφαίας, in ore gladij. Et apud poetas græcos. Μυῖα, θυμὸν ἐρωτοπίησι παραπλάγας ἐνὶ μύθοις, animum amatoriis deflectens in verbis. & ἰλ. α. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι, in oculis videam: nisi malis ἐν hic pro σὺν poni, sicuti apud Aeschinē, εἰσῆεντι εἰς τὰς θύρας ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκανασμένοι, ingressi estis Thebas in armorum apparatu. Et apud Demosth. ἐν ὅπλοις παραγχεόμενοι, armis aggressi, id est, σὺν ὅπλοις.

DE VARIIS FORMIS LO-

quendi per præpositiones. Cap. 22.

Attici verba per eorum nomina mediante præpositione circumloquuntur, vt Ἀλκιπιδὲς ἀπὸ τοῦ ἡμῶν, pro ἡμῶν, honoro. Ὁ δὲ φροντί-

δος ἔχει, vel *lū*, pro φροντίδι curat. *Itē* δι' ἑχθρας γίνομαι, pro ἐχθράνομαι, *hostis sum*. δι' ἐπιθυμίαν ὄσιν αὐτῷ, pro ἐπιθυμεῖ cupit. δι' αἰτίας ἔχει, pro αἰτιᾶται accusat. αὐτῶν αἰτίαν ποιεῖται, pro ἐγκαλεῖ, id est, defert & crimini dat. ἐν αὐτοῖς ὄσιν, id est, αἰτιᾶται accusatur, vel ἡμωρεῖται plectitur.

Aduerbia quoque sic, ἐς τάχος γράφει, pro ταχέως velociter. ἐς καλῶς ἰσχυράσμεν, pro καλῶς, pulcherrime excultus. Sic πρὸς ὀργὴν, pro ὀργίλος iracunde. πρὸς βίαν, pro βιάως uiolenter. ἐκ πεινοῖας, id est, πεινοντικῶς consulto. ἐπ' ἀληθείας, pro ἀληθῶς. ἐπ' ὀνομασίαν, id est, ὀνομαστικῶς. εἰς καὶ ὀν, id est, ὀκαιῶς opportune. ἐπὶ ῥήτορις, id est ῥητῶς, præfinite. Item ὅτι τῇ ἰσῆ καὶ ὁμοίαν, & ὅτι τοῖς ἰσοῖς ὁμοίοις, id est, ἰσῆσιν, & ὁμοίως. quanquam hæc defectiua dici possunt: ut substantiuum aliquod subaudiatur. Item nomina, ut τὰ πόδι τῶν δίαυτων, pro ἡ δίαυτα. τὰ ἀμεινῶν ὄψιν, id est, ἡ ὄψιν. οἱ πόδι τὸν βασιλέα, id est, ὁ βασιλεύς. οἱ ἀμεινῶν πείαμον, id est, ὁ πείαμος.

Notanda autem proloquia, quæcunque per varias præpositiones, aut etiam una per alias orationis partes multifariam, sed eodem ferme sensu ab autoribus efferuntur. ut puta, Pro uiribus, pro uirili, quantum in me sit. ἐς δυνάμειν, τὰ εἰς δυνάμειν, καὶ δυνάμειν, ὅσον ἐπὶ ἐμοί, ὅσον ἀπέναντι, ὅση δυνά-

μιν, ὅσον διωαῖον, πρὸς ὅσον διωαῖον, καὶ ὅσα δι-
 νατὰ, εἰς ὅσον ἤκηθ διωάμεως, ὅσον εἰς ἐμέ ἤκηθ. ὅ-
 σον, καθ' ὅσον, καὶ ὅσον, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, καὶ ὅ-
 διωάμαι. ἐφ' ὅσον πλεῖστοις. *Item* δ' ἐμὸν μέ-
 ρθ, καὶ τ' ἐμαυτῷ μέρθ, καὶ τ' ἐμὸν μέρθ, δ'
 ἐπ' ἐμοί, δ' καὶ τ' ἐμέ, τὸ γ' ἐμὸν, δ' ἐπ' ἐμέ ἤκηθ
 μέρθ, ὡς δι' τε, ὡς ἀν' οἷός τε ὦ, ὥς δι' τε
 εἶναι, *quantū fieri possit*. *Item* *velociter*, ἐν τά-
 χει, ὡς τάλχει, καὶ τάλχος, ὅλα ταχέως, ὅλα τάλ-
 χισ, ὅλα ταχέων, ἐς τάχους, ὅσον τάχους, ταχὺ,
 ταχέως, τάλχιστα, ὡς εἶχε τάλχισ, ὡς ἐνὶ αὐ-
 τῷ τάχισ. *De quo, de quibus, quomobrem accu-*
sat. ὅς ὢν, ἀφ' ὧν, ἀνθ' ὅτ, ἀνθ' ὧν, ἐφ' ὅτ, ἐφ' ὧ,
 ἐφ' οἷς, ἐν οἷς, ἐφ' ὅτ, ἐφ' ὅ, καθ' ὅ, δι'
 ὁ αἰπῶται, &c. *Omnino*. καθόλου, δ' δ' ὅλον,
 ἢ σὺν ὅλον, ὅλος, πάντως, πάντεως, παντά-
 πασι, πάντα ῥόπον, παντὶ τῷ ὅτ, κατὰ πάν-
 τα ῥόπον, &c. *similia*.

s c h o l. Quoniam præpositionum varia ratio &
 multiplex usus non paucis interpretibus imposuit: operæ
 præciū, se fecisse sentiet studiosus, si inter alias dicēdi for-
 mulas, eas vel imprimis in idoneis autoribus obseruet,
 quæ ex certo raroque præpositionum usu pendent. Né-
 pe illis in promptu habitis, genuinum scriptorū sensum,
 copiam quoque & syntaxeos proprietatem, hac quidem
 in parte (quæ haud quaquam minima est) venari poterit.
 Nos ut illi singula inuestigandi laborē minuamus, quæ-
 dam eiusmodi indicare aggredimur. Τὰ ἀπὸ πρὸς ἀγνοῶ-
 σιν, id est, quæ ante pedes sunt ignorant. πρὸς τοῖς πρὸς

αὐτῷ τοῖς ἰσχύεσσι, erat iuxta pedes illius. *ἔτι* πῶς, euestigio. *παρὰ* πῶς, statim, & merito. *πρὸς* πῶς, ad pedē, id est, apte, cōmode. *ἐκ* ποδὸς ἐπιβῆ, id est, pone sequebatur. Item *ἐμποδῶν* γίνομαι σοι, id est, sum tibi impedimento, vel in medio, id est, ἐν ποσσίν. Herodotus, κτείνειν καὶ τὰ τῶν ἐμποδῶν γινόμενον, occidere obuium quenque. Et *ἐκ* ποδῶν procul, aduerbialiter. vnde adagium *ἀνδρὸς κακῶς πρῶτοντος ἐκ* ποδῶν *φίλει*, à viro infortunato procul amici. vbi etiam datius locari potest *ἀνδρὶ*, &c. *Λαμβάνω* εἰς χεῖρας καὶ μετὰ χεῖρας, in manus accipio. *ἐδέξατο ὕδωρ* *ἔτι* *χερὸς*, id est, accepit aquam ad manus. *φέρω* μετὰ χεῖρας, manibus fero. *ἔχω* διὰ χεῖρὸς, habeo manu, id est, ἐν χερσὶ vel ἐν χόρσι. *ἐπληξεν αὐτὸν* *ἔτι* *χερὸς*, percussit eius manum.

Ἐξ ὀφθαλμῶν ἀποπημφαι, id est, procul ablegato. κατ' ὀφθαλμούς, contra, valet *ἐνώπιον* in conspectu. Xenoph. *ἔδειξεν γὰρ ἐβίλει τυράννον κατ' ὀφθαλμούς* καταπνεῖν, nemo enim vult tyrannum in os arguere. *Οἱ* κατ' ἄρῃαν, caufidici. *τὰ* κατ' ἄρῃαν, res forenses. *ἔτι* τὸν ποταμόν, secundo flumine. *ἀνὰ* τὸν ποταμόν, aduerso flumine.

Τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, apud Demosthe. id est, quotidianam victus intemperiem. *ἀποδύομαι* μετ' ἡμέραν, apud Aristoph. id est, exuor interdium. *at* μετ' ἡμέρας, apud Aesopum, id est, post dies aliquot. *παρ' ἡμέραν*, alternis diebus. *παρ' ἔτος*, alternis annis. *παρὰ* μόρος, vicissim & alternatim. Similiter *ἐν* παρ' ἐν, vnum vicissim & alterum. *Κατὰ* γνώμην, ἢ *ἔτι* νομῶν ἐβαινε, ex sententia succelsit. *παρὰ* γνώμην δέ, id est, præter voluntatem votūque. *κατὰ* νότον γινόμενοι, id est, auersi. *μόνοι* καὶ καθ' ἑαυτὸν γινόμενοι, id est, soli & seorsum quum fuerint, apud Lucian. Item *ἰλ. α. Ἐ* μαχόμενοι κατ' ἑμαυτὸν ἐγὼ, dimicaui ego per meipsum. Item *πρὸς* ἑαυτὸς & ἐφ' ἑαυτῶν, soli secum & seorsum. *Πρὸς* θυμῷ ἰσχύεσσι, ad votum, vel gratum accidit. *πρὸς* νότον μοι ὄν, iuxta mores meos vel ē moribus meis est. *ἀπὸ* θυμοῦ ἰσχύεσσι, odiosum & præter votum illi erat. sic *ἀπὸ* σκοπῶν, præter scopum intentūque. *ἀπὸ* καὶ ἔξ, extra occasionem & intēpestiue. *ἀπὸ* πράγματός, abs re. *ἀπὸ* νότον, abs re & alienum à moribus. scribitur

quoque in his omnibus ἀπο αὐτῇ προηγουμένη. Nam videtur esse ἀπο pro ἀποθεν procul. Item ἀπὸ μνήμης, ἢ ἀπὸ σώματος πλὴν Ἰλιάδα εἶπεν, à memoria Iliadem exposuit. Εἰς τὴν μόρην vicissim, ἐν μόρῃ seu μόριδι, vice & loco. Demosth. ὡς ἐν τῇ τῇ ἐχθρῶν οὐσί μορίδι, quasi hostibus. sic ἐν ἐδνὸς μόρῃ τίθασθαι τὰ ἡμέτερά, apud Heliodorum, id est, nihili fecisti. quod etiam dicitur ἐνδὲν & παρ' ἐνδὲν & ἐνδὲν τίθεσθαι. Item ἐν μόριδι & ἐν μόρῃ, vicissim, sigillatim. unde τὰ ἐν μόρῃ, τὰ ὑπὸ μόρῃς, τὰ καθ' ἑκάστην, id est, singularia particularia. Εἰς παρέρχου, vel ἐν παρέρχου μόρῃ τίθεσθαι ἢ ποιῆσθαι, neglectim facere, & minore cura exequi. ἐν δέοντι, & ἐς δέον, id est, ἐν καιρῷ, in tempore, opportune. ἐν οὐδέοντι, intempestive, importune. Οἱ ἐν ὀπλῃς, id est, ἐν ὀπλῃς armati, οἱ ἐν λευκῇς, albis induti. οἱ ἐν ἡλικίᾳ, adulti. ὁ ὑπὸ τῇ ὀπλῇ, præfectus vel dux peditum armatorum. ὁ ὑπὸ τῇ ἱππῇ, præfectus vel dux equitum. ὁ ὑπὸ τῇ μνήμῃ τοῦ βασιλέως, qui est regi à memoria. vel ὁ προϊστὴς τῇ βασιλείᾳ μνήμης. Item ὁ ὑπὸ τοῦ κυρίως, à cubili. ὁ πρὸς ταῖς κύλινδρον, à cyathis. οἱ ἐκ σωᾶς, Stoici. οἱ ἐξ ἐριθείας, contentiosi. Εἰς παλαιῶν, scilicet χρόνος: item ἐκ παλαιότητος, iam olim. quæ elegātius dicuntur, quàm ἐκ ὄντος, ἀπὸ τοῦ ἐκ παλαιῶν, πρόπαλαι. hæc enim Attici nesciunt. quibus insolens est aduerbiis præpositiones coniungere. Item ἐξ ἐκείνου, scilicet χρόνος, ex illo tempore. ἐκ παντός, scilicet τούτου, quocumque pacto. ἐκ παρατάξεως & ἐκ παρασκευῆς, id est, ex compacto. Item ἐκ λόγου, ex composito. ἐξ ἀέλητος, ex insperato. ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex inopinato. Οἱ πρὸς ἀνδρῶν, & οἱ ἐκ τῇ ἀγγείᾳ δικαιοί, dicuntur agnati. οἱ δὲ πρὸς γυναικῶν, cognati. πρὸς χάριν εἰπεῖν, ad gratiam loqui. & πρὸς ἐχθρῶν, hostiliter. πρὸς ἑσπέρην, πρὸς λόγον, & πρὸς λόγον, id est, ad rem. sic τὸ πρὸς ἐμὲ, quod ad me attinet. πρὸς τὸν λόγον ἦσαν, sermoni intenti erant. πρὸς αὐτὸν, ab ipso stabat, fauebat. Ὑπὸ ὀρθρῶν, sub diluculum, hoc est ante vel post circa. ὑπὸ λαμπάσιν, ad lucernarum lumen id est, cum lampadibus. Sic ὑπὸ κρότῳ καὶ ὀφημίᾳ, cum plausu & laude, pro σωῖ. Διὰ μακρῶν, διὰ πολλῶν, loci vel temporis intervallū denotant. διὰ μακρῶν, &

διὰ βραχίων, de sermone fere dicuntur, id est, multis, paucis. διὰ χρόνου, idē valet qđ διὰ πολλῶ χρόνου, vel ὡς πολὺν χρόνον. aliās ὡς χρόνον idē est quod χρόνω, id est, aliquādiu. διὰ βίης, per totā vitā. διὰ τρίτης, tertio die. ἤ λυπῶ, de cetero, imposterū. πρὸ πολλῶ, multo ante. πρὸ ὀλίγου, paulo ante. ἢ πρὸ πολλῶ, nō multo ante. μετ' ὀλίγου, paulo post. μετ' ὃν πολὺν, non multo post. In quibusdam etiam additur χρόνος, διὰ μακροῦ χρόνου, & ἐκ μακροῦ χρόνου. Εἰς αὐδρας τελεῖν, inter viros allegi & censerī. εἰς βουλευῶν τελεῖν, in consilium cooptari. εἰς τὰ μέγιστα πλῆσιος, ditissimus. ὡς χρόνος εἰς ὑποβολῶν, ἢ, λεπτὸς εἰς τὸ ἀκριβέστατον, supra modū pallidus, & summe gracilis. εἰς καλὸν & ἐν καλῷ σε βλέπω, auspicato te video. εἰς ἅπαντα γνώριμος, omnibus vel inter omnes notus. ὅρῳ τὰ εἰς ἐμέ, id est, τὰ πρὸς ἐμέ, dicam quæ ad me pertinent, vel quæ ad meam ætatem peruenerunt. Sic ἐπ' ἐμῶ, mea tempestate. εἶχεν εἰς χιλίας δραχμὰς, habebat circiter mille drachmas. Πρὸ ὁδῶ, vel πρὸ ἔργου, siue πρὸ ἔργου ἔσαι, id est, operæ precium erit. πρὸ τῶ, id est, antea, pro eo quod est, πρὸ τέττα, ante hoc.

DE ADVERBIORVM SYN-

taxi, redundantia & defectu. Cap. 23.

ADuerbium certos casus exigit, quemadmodum præpositio: ut puta, ex localibus quædam genitiuum. ut ἐγγὺς, πρὸ ἔργου, τηλοῦ, & alia. I socr. κινδυνῶν ὄντας πρὸ ἔργου, ἢ δ' ὡφελῶν ἐγγὺς, qui sunt procul periculis, & proxime commodis. Aristoph. τηλοῦ ἢ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν, longe enim habito in agris. sic ἐκτὸς ἐλαιῶν, extra oleas. ἔξω βελῶν, extra tela. ποῦ γῆς, ubi terrarū: πέρα τῷ μετρίῳ, ultra modum. διὰ τοῦ τῷ πόλεως, recta ad ciuitatem. μέχρι τέττα, huc usque. ἄχρι κόρου, usque ad satietatem. *Item temporalia. Lu-*

cian. ὅτε τε τῷ ἔτει, quo anni tempore. Et quantitatis, ἅπαξ τῇ ἡμέρᾳ, semel in die. δις τῷ μηνὶ, bis in mense. τρίς τῷ ἐνιαυτῷ, ter in anno.

Simili modo quæ ordinem significant, ἐφεξῆς τῷ ἐνὸς, post unum ordine. Etiā admirationis, percussionis & commiserationis, ὡ πολλοῦ γέλο-
τῳ, ὅ rem admodum ridiculam. ὡ τῷ ἐμῇ συμ-
φορᾷ, ὅ meam calamitatem. sic παπαὶ τῶν ἐπαί-
νων, φθὺ τῶν κακῶν, αἱ αἱ τῶν νεογνῶν μα παιδί-
ων, ὅ τῶν τῶν σατρῶν ἐπὶ δὴμαλτων. Item
occultationis & manifestationis, λάθρα & κρύ-
φα τῶν ἄλλων, clam aliis. ἐαντίον ὑμῶν, corā vo-
bis. Et diuisiua, exceptiua ἁμέ, ἔδιν ἀνδὲ καμά-
ζου, nihil citra laborem. μὴ θυφὲν ἄτῳ ἀλφίτων,
ne sacrificato sine farinis. πάντα ἔχει πλὴν χρη-
μαλτων, omnia habet præter nummos. Item quæ
causam significant ut σοφίας ἐνεκα, sapientiæ cau-
sa. τέττα χρεὶν, huius gratia. Simili modo com-
paratiua & superlatiua. Euripides, ὡς πᾶς τις ἀν-
θρώπῳ τῷ πᾶσι μάλλον φιλεῖ, ut quiuis seipsum ma-
gis amat quàm proximum. ἥκιστα πάντων, minime
omnium. καὶ μάλιστα πάντων, maxime omnium.

Medietatis quoque ex vi nominum, unde fiunt.
ut ἀξίως τῷ πόλεως, dignè ciuitate: quia ἀξιό-
dignus, τῷ πόλεως. Ex his etiam datiuum uo-
lunt, quæ sunt similitudinis: ex vi similiter nominum

unde nascuntur. ἴσα ἔῃς γενεῦσιν ἐθδράπθυσας
 αὐτοῦ, æque ac parētes illos obseruauit. ὁμοίως τοῖς
 παισὶν ἐπαίδευσεν, perinde ac filios erudiuit. Por-
 ro datiuum exigunt etiam congregatiua, ἅμα τῷ
 λέγειν, cum dicto. ὁμοῦ ἔῃς ἀνθρώποις, vñd cum aliis.

Accusatiuum vero iuratiua & abiuratiua, vñ
 δία, per Iouem. vñ τὴν δῆμητρα, per Cererem. μὰ
 δία, non per Iouem. ὦ vero cum vocatiuo con-
 struitur, & quum vocantis est, & quum admirā-
 tis. ὦ φίλε πάτερ, ὦ θαῦμα θαυμάσιον. Nam ὦ
 admirantis cum genitiuo, semper acuitur. Positi-
 ua, instar passiuorum verborum, datiuum fere reci-
 piunt ante se ratione personæ agentis, post se vero
 syntaxim sui verbi. Demosth. φημὶ δὲ, διχὴ βου-
 λητέον εἶναι ἔῃς πρὸς ἡμῶν, aio itaq; bifa-
 riam à vobis præstandum rebus auxilium. Inter-
 dum accusatiuum ante se sicut infinitiua, in quæ re-
 soluuntur. Aristote. ἐπισκεπτόν οὔτω τὰ μὲν ἀν-
 ῥον, τὰ δὲ τὴν γυναικα. i. χρὴ, ἢ ἄξιον ἐπισκεπτε-
 σθαι. Reperiuntur etiam absque casu. vt ἰστέον ὅτι,
 sciendum quòd· λαλητέον, ποιητέον, id est, ἄξιον
 λαλεῖν, ποιῆν, ἀετινε. Attici addunt verbum ὅτι,
 λαλητέον ὅτι, ποιητέον ὅτι. Præterea quedam
 eleganter suis casibus postponuntur. vt δυοῖν ἐνεκα,
 duorum causa. τῶν ἡμετέρων, citra hæc. ἐμοῦ χά-
 ριν, mei gratia. Interdum media locantur inter adie-

Etium & substantiuum. Demosth. τὸ ἰδίαν ἐνε-
κα ἐχθρῶν, priuatae causa similitatis.

Alias aduerbium, verbo & ceteris orationis
partibus per compositionem & citra illam coniun-
gitur. Copulantur autem eidem verbo complu-
ra. ut καλῶς καὶ ὀφῶς καὶ σωφρονικῶς καὶ δει-
νῶς εἰπεῖν, pulchre docte compendiose & eloquen-
ter dixit. Iungitur quoque alterum alteri. ut ἕως
τότε, usque tunc. ἕως τότε, quousque. μέχρι τότε,
quousque. μέχρι τότε, diu. μέχρις ἐνταῦθα, ha-
ctenus. ἄχρι πῶς, μέχρι πῶς, quousque. πρὶν ἢ, an-
tequam. πλὴν εἰ μὴ, nisi. ἢ κῶς εἰ μὴ, quousque. ἢ
πρὸς εἰ μὴ, praequam. μὴ ὅτι, nequam. ὅτι μὴ, μήποτε, nū-
quid forte, nunquam. Item coniunctionibus mul-
tipliciter. ut καὶ μάλα, admodum. οὐκ ἔστι, igitur. ὅτι
οὐκ ἔστι, nequaquam. πλὴν εἰ τόδε, nisi hoc. Itidem
ἢ κῶς εἰ & quousque εἰ, nisi, praequam.

Quandoque redundant secundum Atticos, qui
gaudent geminare uocabula idem pollentia. Ari-
stophanes in Nubibus quatuor continua posuit, εἰ τὸ
αὖ πάλιν αὖθις. Sic ὅτι positum uidetur praece-
dentibus uerbis λέγω, φημι, & aliis eiusdem si-
gnificationis. Lucian. φαίη αὖ, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀ-
ληθῆ θέλοι λέγειν. ὅτι πλεονεξία μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ
στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνῳ μετέχειν, πόδεσσιν εἶναι
μοι δοκεῖ, sic respōdebit, si tamen iusta ueraque di-

cere velit, nauigare quidem, aut terram colere, aut militare, artémue quampiam exercere, superuacaneum mihi videtur. Cuius locum interdum occupat ὤς. Aesop. τὸ δὲ φάμελ' ἡς, ὥς οἱ βακίλοι καὶ οἱ διμλῆες με ὑπεβλέδοντο, illa uero respondente, bubulci & pastores, me sibi infestā suspicabantur. Rursus alicubi secum affert subauditum verbum, nota, considera, siue notant, tradunt, aut notandum, sciendum, aliúdue eiusmodi. Exemplorum referta sunt grammaticorum & scholiastarum volumina.

Ediuerso aliquando subticentur, praesertim ἐνεκα & ἐνεκαυ, in significatione causae & finis, ut in verbis dictum est. quanquam haec sunt qui inter cōiunctiones annumerent.

SCHOL. Aduerbia quandoque per se ponuntur. ut αἰ' αἰ', & φῶ apud Euripidem & Sophoclem. saepe solis verbis iunguntur. ut τοῖς ἡλθε, ter venit. ἐφεξῆς αἶτι, deinde dixit. Quandoque solis casibus, ὡς τοῖς μεγέθεσ, aliàs verbis & casibus, ut ἐκ τοῦ τ' πόλειος δικαῖ, extra ciuitatem habitat. ὃ ἔχει ὑγιείας, bona valetudine est. Quandoque etiā aliis casibus praeter proprios. ut ὡμοι ἐγὼ δ' αἰλή, heu me miseram. & ὡμοι πηλείως ἦε, apud poetam. οἱμοι τῷ ταλαπῶρῳ, apud Aesopum. Οὐκ εἰσιν ἄλλος πλὴν ἐγὼ, apud Aristophanem. Aliàs etiam praepositione interposita suum amittunt casum. μέγχι πρὸς πλὴν σιλήνῳ, ἄγχι πρὸς πλὴν πόλιν. Interdum duobus casibus anteponuntur, ut apud Aristoph. ὡ γ' ἢ τοῖς φθίμασι. & iterum, ὡ ζῶ βασιλεῦ τ' λεπτόπις τῶν φρεσῶν. Quin & aliqua sunt, quae nunc casibus, nunc verbis, nunc utrisque iuncta reperiuntur. ut ἕως τούτου, huc usque. ἕως ἡλθε, donec venit. ἕως ὅν ἡλθε, quousque venit. Porro, quod de adiectiuis nominibus aliàs diximus,

ea videlicet in neutris terminationibus aduerbiafcere, idē quorundam substantiuorum accusatiuis accidit: suppressa præpositione $\kappa\tau\iota$. vt $\tau\acute{\epsilon}\lambda\omicron\varsigma$ denique, $\alpha\rho\chi\acute{\eta}$ initio, primū. Cæterum $\alpha\rho\chi\acute{\eta}$ & $\pi\acute{\omega}\tau\epsilon$ $\alpha\rho\chi\acute{\eta}$, aliàs quoque profane & prorsus vsurpantur: & cum negatione pro neque prorsus, vel neutiquam. Plutar in Homero, $\alpha\lambda\lambda'\acute{\omicron}\nu\tau\omega\varsigma\ \epsilon\gamma\kappa\rho\alpha\tau\omega\varsigma\ \epsilon\chi\epsilon\nu$, $\acute{\omicron}\varsigma\ \mu\eta\delta\epsilon\ \pi\acute{\omega}\tau\epsilon$ $\alpha\rho\chi\acute{\eta}$ $\tau\omega\ \delta\iota\omicron\acute{\nu}\omicron\mu\alpha\lambda\omicron\varsigma\ \epsilon\pi\iota\mu\eta\eta\theta\iota\omega\iota$, verū ea fuit modestia, vt ne nominis quidē sui prorsus meminerit.

DE VSV ADVERBIORVM

localium, & de loci differentiis.

Cap. 24.

ADuerbia localia in triplici sunt differentia, in loco, de loco, ad locum.

$\Gamma\omicron\upsilon$, id est, ubi, quærit de habitudine in loco. $\pi\omicron\upsilon\ \epsilon\acute{\varsigma}\iota$; ubi est? Cui respondet, $\epsilon\nu\theta\alpha$, $\acute{\omicron}\pi\eta$, $\acute{\omicron}\theta\upsilon$ & $\sigma\acute{\upsilon}\ \hbar\omicron\theta\alpha$, id est, ubi tu fuisti. Item, $\tau\eta\delta\epsilon$ $\epsilon\nu\theta\alpha\delta\epsilon$ $\epsilon\nu\tau\alpha\upsilon\theta\alpha$, hic. $\alpha\upsilon\tau\omicron\delta\iota$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon$, isthic. $\epsilon\kappa\epsilon\iota$, illic. $\epsilon\tau\acute{\omicron}\rho\omega\delta\iota$, in altero loco. $\delta\lambda\omicron\delta\iota$ alibi, $\pi\alpha\nu\tau\alpha\chi\upsilon$ ubique, $\alpha\mu\phi\omicron\tau\acute{\omicron}\rho\omega\delta\iota$ $\epsilon\kappa\alpha\tau\acute{\omicron}\rho\omega\delta\iota$ utrobique, $\epsilon\nu\tau\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\epsilon\nu\delta\omicron\lambda\omicron\varsigma$ intus, $\epsilon\acute{\xi}\omega$, & interdum $\epsilon\kappa\tau\omicron\varsigma$, foris. $\alpha\upsilon\omega$ supra, $\uacute\tau\omega$ infra, $\acute{\omicron}\iota\kappa\iota$ domi, $\alpha\gamma\rho\acute{\omicron}\delta\iota$ in agro, $\text{Α}\text{Θ}\text{Η}\text{Ν}\text{Η}\text{Σ}$ *Athenis*, $\delta\upsilon\rho\alpha\delta\iota$ foris.

$\pi\acute{\omicron}\delta\epsilon\nu$ nnde, quærit de loco. $\pi\acute{\omicron}\delta\epsilon\nu$ $\epsilon\rho\chi\eta$; unde uenis? Cui respondent hæc, $\acute{\omicron}\delta\epsilon\nu$ $\sigma\acute{\upsilon}$, unde tu. $\epsilon\nu\tau\acute{\omicron}\delta\epsilon\nu$ hinc, $\epsilon\nu\delta\epsilon\nu\delta\epsilon$ hinc uel isthinc, $\alpha\upsilon\tau\omicron\delta\epsilon\nu$ isthinc, $\epsilon\kappa\epsilon\iota\delta\epsilon\nu$ illinc, $\delta\lambda\omicron\delta\epsilon\nu$ aliunde, $\pi\alpha\nu\tau\alpha\chi\upsilon\delta\epsilon\nu$ undique. $\alpha\mu\phi\omicron\tau\acute{\omicron}\rho\omega\delta\epsilon\nu$ $\epsilon\kappa\alpha\tau\acute{\omicron}\rho\omega\delta\epsilon\nu$ utrinque, $\epsilon\tau\acute{\omicron}\rho\omega\delta\epsilon\nu$ *altrinsæcus*, $\epsilon\sigma\omega\delta\epsilon\nu$ *ab interiori loco*, $\epsilon\acute{\xi}\omega\delta\epsilon\nu$

ab exteriori, ἀνωθεν superne, καὶ κάτωθεν inferne, οἰκοῦσιν domo, ἀγρόθεν ex agro, Ἀθῶνῃθεν Athenis, εὐρᾶθεν foris.

Γοῖ, querit de motu ad locum, ποῦ πορεύῃ; quo pergis? Cui respondent, ὅπου σὺ, quo tu. ἐνθάδε ἐνταῦθα, huc uel isthuc, δεῦρο ὧδε huc, ἐκ εἰσε illuc, πανταχῶσε, ad omnem locum. δύνῃσε alio, ἀμφοτέρωσε ἐν κατέρωσε utroq; uersum, ἐπέρωσε uersus alteram partem, εἰς intro, ἐκ τῆς foras, ἀνω sursum, καὶ κάτω deorsum, εἰς καὶ domum, ἀγρόσε ad agrum, Ἀθῆνας εἰς Athenas, εὐρᾶ εἰς foras.

Ursurpantur autem reciproce localia pro temporalibus, & temporalia pro localibus. ut μέχρι uel ἄχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, usque ad diem illum. & μέχρι πρὸς τὴν οὐρανὸν, usque ad caelum. sic ἀνωθεν, superne & ab antiquo. ἐνθά, ubi & tunc, πόρρω, procul & olim. Quinetiam per idem aduerbium aliquando utrunque simul interuallum innuitur, loci temporisque. Nam quum dico, μεταξὺ λέγων, uel μεταξὺ λόγων ἐβόησε, inter dicendum exclamasse significo: hoc est, quum dicebat, inter uerba ipsa clamorem miscuisse. Ad hæc aliqua horum ad diuersas quoque species pertinent. ut ἀνωτέρω, πορρωτέρω, præter locum: etiam ad comparisonem, ἔξω & ἐκ τῆς, ad exceptionem.

SCHOL. Tres tantum reperimus apud Græcos

g ij

aduerbiorum localium species. Nam quartam illam habitudinem, ἣ qua per locum, præpositione fere explicant. *Λιὰ τὸ ἀγρὸν*, per agrum. Tres quoque sunt quorundam differentia, iuxta personarum primæ secundæ & tertiæ distinctionem. Itaque ἐνθάδε hic, ad primam attinet: αὐτόθι isthic, ad secundam: ἐκεῖ illic, ad tertiam. Quorum tamen quædam alicubi ad plusquam vnam habitudinem vsurpantur, vt εἰσω intro & intus, ἀνω supra & sursum, κατω infra & deorsum. ἐξω, foris & foras. πρὸς ἔξω, longinque, & in longinquum locum. ἐνθάδε, hic isthic illic, & huc isthuc illuc. Item ἐν τούθῃ, hinc isthinc illinc. διενεὸς ὧδε, τῇδε ἐν τῷ αὐθι, hic & huc. αὐτόθι, ibi isthic illic. Item πού vbi & quo. πον encliticum alicubi & aliquo. Rursus aliqua bina vni habitudini seruiūt. vt πού & πῇ, vbi. ἐν τῷ ἔειδον, intus. εἰσω καὶ εἰσω, intro. ἀλλοχθὲς & ἀλλοχθῆ, alibi. Quin etiā terna & eo amplius interdum reperientur, si poetica in hunc numerum recipiamus. Ad hæc sunt quæ eodem significato multiplicantur in illis tribus locis. vt ἀλλοχοῦ, ἀλλοχοῦθεν, ἀλλοχόσι, & ἀλλοθοι, ἀλλοθεν, ἀλλοσι, quorum posteriora hæc prioribus receptiora sunt. Item πανταχθὲς πανταχόθεν πανταχόσι, & πάντοθι πάντοθεν πάντοσι: & his adhuc receptiora ἱκασαχθὲς ἱκασαχθῇ ἱκασαχθόσι. Aduertendum autem in significatione loci, non minus esse in vsu nomina cum præpositionibus, quàm aduerbia ab illis deformata. Diogen. λέγει αὐτῷ, ὅτι ὅσον ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Μακεδονίαν, ὥσπερ τον κ, ἐκ Μακεδονίας εἰς ἀθηνῶν, dicito ei, quòd quantum distant Athenæ à Macedonia, tantum Macedonia distat Athenis. ἀθηνῶνθεν vero & ἀθηνῶνξει attica sunt, sic ἐν ἔρειπῳ, in cælo. εἰς ἀγρὸν, in agrū. ἐκ τῆς οἰκίας, domo, &c.

DE VSV ADVERBIORVM

Temporis, & quomodo uerbis iungantur. Cap. 25.

TEmporalium, vñ cuius tempori accommodatur, excepto hypersyntelico. νῦν ποίω, nunc facio. ἐποιοῦν faciebam, ἐποίησα, ποίη-

ποιήσω, feci, & ποιήσω, faciam. Eius extrema sunt, ὥρ
 ἔπεισιν, modo feci, & αὐτίκα ποιήσω, continuo
 faciam. Αὐτὴ quoque cuilibet temporum differentie
 congruit. Similiter ὅτε quum, & τότε tunc, præter-
 quam ὡς αὐτὸ μὲν. & δὲ ποτε nunquam, & ἕκ-
 ἔῃ non ultra, & ἔτι πῶς nondum, præterito & præsen-
 ti. ἢ δὴ iam, præterito & futuro: diciturque de tem-
 pore proximo. πάλιν nuper, & πάλαι olim, &
 & δὲ πῶς ποτε nunquam, solis præteritis. Ediuerso εἰς
 αἰὲς in æternum, & αὐτίς rursus, soli futuro: non-
 nunquam etiam præsentī. πάλιν præterito indicatiui
 adiungitur, πάλιν εἶπε, priusquam diceret uel dixif-
 set. Item infinitiui πάλιν εἰπεῖν, et interposito ἢ, πάλιν
 ἢ εἰπεῖν, antequam diceret. Et cum subiunctiuo, quū
 sermo est de re futura, πάλιν γένηται, antequam fi-
 at. & αὐτὸ interposito, πάλιν αὐτὸ γένηται. ἕως quo-
 que præterito indicatiui, infinitiui & subiunctiui
 eodem modo, ἕως ἔλεγε, dum diceret. ἕως ἦλθε,
 donec venit. ἕως ἔλθῃ, donec veniat. ἕως ἐλθεῖν,
 dum veniat. & sequēte αὐτὸ, ἕως αὐτὸ ἔλθῃ, donec ve-
 niat. Item futuro. ἕως ἔτις ἔσται τὰ πράγματα,
 quandiu ad hunc modum res erunt. Additur etiam
 huic articulus ἕως, ἕως, quousque. Ἀλλὰ & μέ-
 χρι eandem fere syntaxin habent cum ἕως. Item
 αὐτὸς αὐτὸς, μέχρις αὐτὸς ἔλθῃ, quousq; uel donec ve-
 niat. Item αὐτὸς ἕως, μέχρις ἕως, &c.

SCHOL. Aduerbia temporalia certis fere verborū modis ac temporibus amant copulari. Quorum aliqua casibus etiam coniuncta reperiuntur. *νῦν* quandoque consequentiam magis quàm tempus significat. qua forma illi respondere solet *δὲ*. Demosth. *ἐγὼ μὲν ὥμην ταῦτα ἐκ αἰὸν ἔργειν, νῦν δὲ ἔδδεν ἐν τῶν ἄρχων σήμερον* hodie, cuius temporis adheret, præter q̄ hypsyntelico & futuro. eius extremum *ἐχθές* vel *χθές* heri, paratatico & aoristo. alterum extremum *αὔριον* cras, futuro. Interdū præsentī ad actionis asseuerationem. *αὔριον ποιῶ*, cras facio. Inter temporalia sunt aliqua relatiua, vt *πότε* ὅτι, *πῶν καὶ ταῦτα λέγεται, τέως ἔως*; quorum ordo confunditur. præcedunt enim inuicem & sequuntur.

DE VSU ADVERBIORVM

hortandi, affirmandi, negandi & prohibendi. Cap. 26.

Hortatiua in vocatiuum & imperatiuum feruntur, *ἀγε περὶ*, eia experire. *Φέρε ἐπε*, age dic. *δεῦρ' ἰθὺ ἵνα κλάῃς*, apud Aristoph. id est, huc accede vt plores. hic ἰθὺ speciem habet uerbi, sicut ubi dicitur ἰθὺ *πρήσων*, perge factururus. *δεῦρο* uero adiunctum, eius hortationem adiunat. *ἀγε* quoque *ἀγετε*, *φέρε* *φέρετε* à uerbis sunt. Feruntur & in subiunctiuum. *Φέρε ἰδω*, age uideam. *δεῦτε ἀγαθὰ μισώμεθα* *ὦδ' κυρίως*, uenite exultemus domino. ubi coniunctio *ἵνα* subauditur. *ἵνα ἰδω*, *ἵνα ἀγαθὰ μισώμεθα*. Affirmatiua & negatiua indicatiuis conueniunt, *ναὶ λέγω*, ita dico. & *ποιῶ*, non facio. Prohibitiva presentibus imperatiui, *μὴ λέγε*, ne dic: *μὴδε μὴδὲ ποίει*, neutiquam facito. *μὴ*

ἐνὸς ἁδ, ne pergas esse molestus. Hæc autem secundis personis aoristorum imperatiui iungi nolunt. non enim dicitur, μὴ τὸ ἴον, μὴ τὸ φθῆτι, μὴ τὸ ἴαι. tertiis recte, μὴ τὸ ἴατω, ne uerberet. μὴ γλῆνθῆτω ne fiat. μὴ τὸ πᾶσιν, ne uerberet. Recte et subiunctiui secundis, μὴ τὸ ἴης, τὸ πῆς, τὸ φθῆς, τὸ πῆς. Et tertiis, μὴ τὸ ἴη, τὸ πῆ. Item primis pluralibus, μὴ τὸ ἴωμεν. etiam presentis, μὴ τὸ πῶμεν. Et cum uerbis affectus, δέδοικα, μὴ ἦ, timeo ne sit. φοβῶμαι μὴ διαλυθῇ, metuo ne dilabatur. Et cum optatiuis, ἐδεδοίκα ἐν μὴ εἴη, timui ne esset. Et cum indicatiuo. Thucyd. νῦν δὲ φοβῶμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν, nunc id ueremur, ne ambobus frustrati simus. Lucian. ὁρᾷ γὰρ ὧ, μὴ δ' ἐναντίας ᾖ, attamen uide, ne diuersum sit. Porro & negatiuum, & μὴ prohibitiui, sæpe simul incedunt: nunc prohibitiue, Aristophan. & μὴ ληρήσῃς, ne nugeris: nunc negatiue, & μὴ πείσω, non fecerim. Lucian. & δὲν & μὴ γλῆνθῃ ἄδικον, nihil fiet iniurium. Item μὴ &. Aesch. & τ' αὐτὸς ἰζαριῶμαι, μὴ & γλῆνέναι ἐρωικὸς, neque eo inficias, me in amorem prolapsum. Ponitur & μὴ negatiue, pro &. Isocrates, αὐτὸς π μὴ ᾧ γνώμῳ ἐκβῇ, si quid non ex sententia euenerit: non tamen ediuerso, & pro μὴ.

SCHOL. Νὴ Δία, pet Iouem, & γὰρ, Anthypophoriz nonnunquam seruiunt. Ad hæc γὰρ præpositum nega-

g iij

tioni μὰ, illamperimit. ναὶ μὰ τὸ θεὸν σκηπτον, id est, per hoc
 sceptrum. & scribitur quum sequitur consonas, & ποῖω. & κ
 quum vocalis tenuis, & κῖσι. & χ quum aspirata, & χ' ὅπως, ne
 dum. & χι quavis sequente, & χι ὅτιν, ὅνχι ὅρα, ὅνχι βλέ-
 ται. Attici amant negationes superflue geminare. apud
 quos ὃν μὰ δία, valet idem quod μὰ δία, non per Iouem: &
 ὃνκῖσιν ὃνδ' αἰς, idem quod nullus est. Sophocl. τ' ἀνάγκαι-
 ας τύχης ὃνκῖσιν ὃνδ' ἐν μείζον ἀνθρώποις κακόν, necessaria
 fortuna nullum est maius hominibus malum. Item tres
 idem quod vna. Plato, ὃν διωκτὸν ὃνδ' ὅποτε ὃνδ' ἐν τούτων
 πράττειν, nihil vnquam horum fieri poterit. & quatuor, vt
 apud Demosth. ὃνδ' ὅποτε ὃνδ' ἐν ὃν μὴ γένηται τίς διόντων,
 non fiet vnquam vtile quidpiam. Inueniuntur adhuc his
 plures in eodem circulo. vt apud eundem, εἰ δὲ μήτ' ὅτι,
 μήτ' ἢ. μήτ' αὖ ἐπ' αἶν' ἔχοι μηδ' αἰς μηδ' ὅπως καὶ τίμωρον.
 Abundant quoque alicubi cum verbis prohibitiuis nega-
 tiuiusque. ἀπαγορεύω σοι, μὴ θεῖναι νόμον, interdico tibi, ne
 feras legem. ἐκώλυσεν μὴ οἰκοδομεῖν τὰ τέχνη, vetuit ne æ-
 dificaret muros. Item, μὴ ὃν, Lucian. ὃνκ αὖ ἑξαρκτος γένοιο,
 μὴ ὃνκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι, non negabis te esse filium meum. De-
 mosth. ὃνδ' αἰς πῶποτε, μὴ ὃν καλῶς ἔχεν αὐτ' εἶπεν, nullus
 vnquam contendit, non bene habere. In his sequitur in-
 finitiuus: aliàs etiam participium. Idem, ὃνδ' αὖ αἰς ταῦτα
 ὧ αὐδρες ἀθληταῖοι ἡβελήθη, μὴ ὃν (πρὸς) εὖδ' ἑαυτῷ συνεφαν-
 τῶν, nullus hæc viri Athenienses vellent, nisi calumnie si-
 bi conscius. Præcedente vero ὃν sic, ὃν μὴ, interdum se-
 quitur indicatiuus: ὃν μήποτε βελτίους ποιήσετε, nunquam
 meliores facietis. sed plerunque subiunctiuus. Inueniun-
 tur etiam duæ negationes affirmantes. Aristoph. ἢ δὲ μὴ
 θέλη, ὃνκ ἔσθ' ὅπως ὃνκ ἐξελῶ κ' τ' οἰκίας. quod si nolit, nul-
 lo pacto fiet, quin domo eiiciam. Idem, ὃνκ ἔσθ' ὅπως ὃνκ
 ἔχεται μὲν τὰ χρήματα, non dubium, quin vos habetis me-
 am pecuniam. Chrysost. ὃνδ' αἰς ὅσις & γελάσται, nemo
 non ridebit. Huiusmodi esse videtur, quoties negatio ad-
 hæret comparatiuo & superlatiuo negationem includē-
 ti. ὃνχ ἥτιον, non minus. ὃνκ ἑλαττον, nihilominus.

DE VSV ADVERBIORVM

quæ verbis plurimum adherent. Ca. 27.

QUædam ex iis quæ medietatis appellantur, cuius uerborum tempori modoque aptari queunt. quin & peculiariter congruunt verbo ἔχει cum genitiuo. καὶ κῶς ἔχει τὸ σῶματος, ὅν δὲ τὸ ψυχῆς, καὶ μετρίως χρημάτων, est illi corpus male affectum, sed animus bene, & facultas mediocris. Quæ incrementum significant, verbis adherent, ut λίαν φιλεῖ, multum amat. & nominibus adiectiuis, λίαν σοφός, nimis sapiens. πάῃν ἑως, admodum beneuolus. Comparatiua præter genitiuum etiam rectè post se habent, interueniente ἢ, τί τ' ἐν οἷς αὐτὸς ἔλκος μέζον, ἢ φίλος κακός; quod nā ulcus accidere maius potest, q̃ amicus prauus? Iunguntur & soli verbo, ταχὺ τὸρον ἦλθε, celerius uenit. γράφε βέλτερον, scribe melius. Itidē superlatiua, ὠκυπέτερος, velocissime currit. Cōgregatiua, discretiua & ordinalia verbis etiam adherent, ἅμα vel ὁμοῦ ἐρχονται, simul veniunt. χωρὶς καὶ θάπτε, seorsum sedet. ἐφεξῆς βαδίζουσι, seriatim incedunt. Confirmatiua indicatiuis, λέγει ὅτι ἦξει, dicit quòd ueniet. οὕτως ἔχει, sic habet. Declaratiua post se similia præcedentibus expetūt. Pari forma quæ similitudinem significant, ut ὡς ἔλεξεν, ὅτω καὶ ἐπέσχε, sicut dixit, ita & fecit. ὅτω

veniste sibi subiungit δὴ, τοι, ὅτι δὴ τοι, ὅτι δὴ ἐ-
 ποίησε, ὅτι δὴ. quod ὅτι δὴ quod per σ effertur, vo-
 cali sequente, ὅτι δὴ ἐπεί. Ad hæc quæ interro-
 gationem, coniecturam, remissionē ὅτι demonstra-
 tionem significant, verbis fere indicatiuis iunguntur.
 πῶς ἔχεις; quomodo habes? ἴσως ἐλθύσσωμαι,
 fortasse ueniam. μὲν δὴ δυνάτω, uix potest. ἰδὺ ἐρ-
 χεται, en uenit. hoc tamen in sacris literis sæpe cum
 recto legitur, ἰδὺ ὁ ἄνθρωπος, ἰδὺ ὁ υἱὸς σου. Opta-
 tiua optatiuis modis, ut ὥς, εἰ δέ, αἰ δέ, εἰ δέ γρά-
 ψῃ, utinam scribat. aliàs etiam indicatiuo ad signi-
 ficandum uoti definiti euentum. εἰ περὶ γράψῃ, utinā
 scripserit. εἰ δέ γράψῃ, utinam scripsisset. Ari-
 stoph. εἰ θ' ἴδενός ποτε πρὸ τοῦτον τὸν ὀφθαλμὸν λί-
 θω, utinam prius oculus mihi lapide fuisset erutus.
 His affinia sunt illa furoris, δὴ νῆ, δὴ ἀν. Digressiua
 infinitiuis, ὥς δυνάσθαι, ut quis possit. et interposito
 ἢ. Basil. μικρότερον ἐμαυτὸν κείνων, ἢ ὥς τοι αὐτὸς
 τυγχάνειν χάριτος, inferiore me ipsum iudicās, quā
 ut talem consequar gratiam. Interdum etiam indi-
 catiuis, Demosth. εἰς τοῦτο ἢ καὶ ἀναιδείας, ὥς τοι
 μὲν λέγειν, eousque impudentie prorupit, ut audeat
 iactare. Qua forma inuenitur quoque usitatum ὥς.
 Heliodor. ὥς μὴ ἔλθαι ἐγγενέας ἑσθλούς, ne qua
 suspicio suboriretur. Hinc illa, ὥς φάναι, ὥς εἰπεῖν,
 ὥς ἐπεί εἰπεῖν, ut ita dicatur, ὅτι similia. εἰς, esto

tertia persona pluralis optatiui. Ἔστω secunda imperatiui singularis, à uerbo εἰμι, quandoque aduerbiascunt. Quarum usus est in transitionibus quum admissio precedenti aliud inducitur, ut εἰς τὴν ἑλπίδα. Demosthen. ἔστω σι γὰρ ἔστις, esto concedo tibi.

SCHOL. Aduerbia incrementi, decrementique, & comparisonis, multipliciter inter se & cum aliis miscetur. ut πάντων σφόδρα, nimis valde. πολλῶ μάλλον & πολὺν μάλλον, multo magis. Ἰτε πολὺν ἥκιστα, multo min⁹. ὅτι πλείστα, quàm plurima. ὡς μετρίοτατα, quàm modestissime. ὡς ἐνι μάλιστα, quàm maxime fieri potest. ὡς ἐδιώκατο ἄριστα, quàm optime potuit. ὅντως ὁμοίως τοῖς μάλιστα, beneuolus ut qui maxime. ὡς ὅτι τάχιστα, quàm celerrime. πρόθεν ὀλίγον, ante paulum. μικρὸν πρόθεν, paulo ante. Sic μικρὸν ὑσδρον, paulo post. ὅσον, ferme. ὀλίγον ὅσον, tantillum. μικρὸν ὅσον, pusillum. ὅσον τάχιστα, quàm celerrime. ὅσον ἔπει, ὅσον ὄν, ferme. ὅσον ἐδέσσω, fere quàm primum. ὅσον ἔκ ἡλῆ, ὅσον αὐτίκα, protinus fere. ὅσον πλείστον, quàm plurimum. θαυμαστὸν ὅσον, & θαυμαστὸν ἡλίκων, mirum in modum, & alia.

Optatiua, quum sibi asciscunt uerbum ὤφελον, ὤφελεις, ὤφελι, ut plurimū in infinitiuū feruntur. ἰλ. γ. αἰὲρ ὀφελίετ' ἀγαμός τ' ἐμλναι, ἀγνός τ' ἀπὸ λεία. Euripid. εἴθ' ὤφελ' ἀργῆς μὴ διαπλάσσει σκάφος. Sic ὡς ὤφελον ἀκρῆσαι, vtinam audissem. Quandoque uerbum ipsum solum optatiue ponitur. Demosth. ἐπεὶ δὲ ἡ δὲ, ἢ μή ποτ' ὤφελον (ὑπέβη, quando ea acciderunt, quæ quibus nollet. Sic Terentius, Nollem factum, dixit. Item ὀφελον per o sæpe vtinam significat cum præterito. ὀφελον ἦλθες, vtinam venisses. & cum optatiuo, Psalmi. 118. ὀφελον καταβιβάσεις αἱ ὁδοὶ μὲν, vtinā dirigantur viæ meæ. Ὡς ad multas species pertinet. Nā & similitudinem siue comparisonem significat. Ὡς ἐπὶ ἡσθα, ὡς ἐκέλευσας, ita feci ut iussisti. θεὸς ὡς, veluti deus. & relationem, ὡς οἱ μὲν βιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγρόνον, sic illi inter se loquebantur. & admirationem, ὡς ἀργαλίον πρὸς

μη' ἔστι, quàm molesta res est. & votum, Euripid. ὥς ὅλοι-
το παγκάκως, ὅ si pessime periisset. Etiam auget, vnde ὥς
ἀληθῶς, admodum vere. θαυμασίως ὥς, mirum in modum:
& similia. Valet quoque postquam. Demost. ὥς τὰ παρ' ὑ-
μῶν ἐπύθοντο, id est, ἐπέα. Item ad. Aristoph. ὡχόμενος ὥς τὸν
θεόν, perrexi ad deum. & quia, etenim, tanquam, quasi, vt,
sicut, circiter. Itē quomodo, vnde ἐστὶν ὥς, quodāmodo, &c.

DE CONIUNCTIONVM OMNI-

um usu & syntaxi. Cap. 28.

Coniunctiones copulatiuæ sensum & dictio-
nes atque orationes copulant. ut καὶ, μὲν, ὅ-
τε, δὲ, ἄρα, ἀπὸ, ἀπὸ τῶν. E quibus & dictioni-
bus præponitur. ut σὺ ὁ γέγραπται, tu & Petrus.
Quod si geminetur, simile quiddam priori exigit po-
sterior, & σωκράτης γράφει καὶ πλάτων. Hic
quia post priorem continue sequitur nomen, non li-
cet uerbum subiicere posteriori. Quando uerbū idē
repetitur, tempus est diuersum, & γράφω καὶ γρά-
φω, & scribo & scribam. & modus, καὶ γράφεις,
ὁ γράφεις, & scribis & scribito. Quod si modus
idem sit ac tempus, uerba diuersa esse oportet, καὶ
πῶς πατήρ, καὶ ἀλάλεχται, & deambulat &
disputat. Tē postponitur dictionibus, sed ipsi καὶ
præponitur. Πέτρῳ καὶ σὺ. ἰλ. β. δὲ, ὅι μὲν εἰ θε-
οί τε & ἀνδρες. Mē inceptiua est, cui respondet in
altera oratione δ: uerū ambæ dictionibus postpo-
nuntur. δὲ, ὅι μὲν ἀείροισιν, δὲ, ὅι δ' ἀμύσσονται,
aliy quidem seminant, aliy autem metent. Quandoq;

pro δὲ respondet δῆλ'. ἰλ. ε. τυδεὺς μικρὸς μ' ἔλω
 δέμας, δῆλ' ἀμαχῆτις, Tydeus parvus quidem
 corpore, uerum pugna.

Disiunctiuae res disiungentes, orationē & par-
 tes eius connectunt. ut ἢ ἢτοι, quæ inter similia lo-
 cantur, ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies. Hic ἢ sibi
 ipsi præcedit: aliàs sequitur post, ἢτοι, ἢτοι ἄγαθόν,
 ἢ φῶλον, aut bonum, aut malum. ἢ per se etiam
 explanatiua est: quum uidelicet alterum membrum
 diuisionis eligendum definitur. ut β' λ' μ' ὑπὸ λα-
 ὄντων ἔμμεναι, ἢ ἀχλὺν ἔδωκεν, id est, malo ego po-
 pulum seruatum quàm perditum, uel & non per-
 ditum. Δέλω τυχῆς σαλαμὸν, ἢ φρονῶν πίδον,
 malo fortunæ stillam, quàm prudentiæ dolium. Itē
 dubitatiua cum interrogatione. ἰλ. β. ἢ ἔτι καὶ χρυ-
 σὺν ἐπιθέυεαι; an adhuc etiam auro eges? & se-
 quēte negatione. ἰλ. ι. τί γ' λαὸν ἀνήγαγεν ἐν τοῖς
 ἀγέρας ἀρείδης; ἢ ὅχ' ἐλένης ἐνεκ' ἠὲ κόμοιο.
 Demosth. ποτότρον πάντα ταῦτα ποιοῦν, ἢ δ' ἰκδ', ἢ
 παρ' ἐπὶ οὐδὲν, ἢ ἔλυσεν τὸν ἐργάτην, ἢ ὅ; utrūne
 hæc faciens, iniquus erat, & fœdera pacemque rü-
 pebat, an non? Quibus in locis præter dubitationem
 uim quoq; habet soluendi, sicut an apud Latinos.

Continuatiuae res ex euētu & cōditione suspe-
 dūt, ut εἰ, εἰπὼς, εἰδὴ, εἰδὴ πρὸς: quæ post se sub-
 iunctiuū exigunt. εἰ ἂν ἀχλὺν ἔδωκεν, si dimittam

eos. quanquam ἐὰν à plerisq; inter causales recense-
tur. ei vero raro subiunctiuo præponitur: crebro
indicatiui paratatico in re incerta & conditionali.
Demosth. εἰ γὰρ ἡ β' λέγετο, τί ἔμ ποδῶν; si enim
voluissetis, quid fuisset impedimento? Idem, εἰ δὲ
ἔδοξε ἐὰν εἰς εὐχας, ἐνίκον αὖ, si hoc unusquisq; fa-
ceret, uicissent utique. Item optatiuo in eodem ferme
significato. εἰ β' λείο, si uelles: & addito αὖ, εἰ β' λείο αὖ. Aliàs præsentis et præteriti adiungitur in
re certa. Lucia. καὶ εἰ μὲν ἴς ὡς φωνήκε τῷ πολυ-
σίῳ πολυτελῶς, ἡ ἐταῖραν ἔχει, ἔδοξε πελυπε-
χμονῶ. Postponitur autem aliquādo aliis orationi-
bus. ut ἰλ. α. ἡ καὶ γὰρ ἡσού πείαμος πειλομοίό τε
παῖδες, εἰ σφῶν τὰδε πάντα πυλοίατο.

Subcontinutiue ediuerso rem subsistentem po-
nunt. ut ἐπεὶ, ἐπεὶ πῶρ, ἐπεὶ δὴ, ἐπεὶ δὴ πῶρ: quæ indica-
tiuis magis congruunt. ἐπεὶ δὴ τῶντα ὅπως ἔχει, si-
quidem hæc ita habent.

Causales, quæ finem & causam significant. ut
ἵνα, ὅπως, ὅτι, ὅτι, subiunctiuum fere exposcunt,
ut ἐρχεται ἵνα διαλέγεται, uenit ut disputet: uel
ἵνα διαλέγεται ἐρχεται. κοπιῶ, ἵνα βρω, laboro
ut salutem assequar: uel ἵνα βρω καπιῶ. Ad
hæc, ἵνα quandoque paratatico iungitur, siue optati-
ui indefinito, ad incertiquidpiā significandū. Lucia.
ἔπειθ' ἐνὶ μάλιστ' ἐχλῶν ὡς δὲ σέφεοι, ἵν' ὥς

πλεῖστον ἀνέστων τῇ ἡδονῇ, infra nares maxime
 oportuit eos coranari: quo uoluptatis quā plurimū
 attraheret. Ὅπως fere finem innuit. ut διανοεῖται,
 ὅπως διδῷ, cogitat quemadmodū doceat. Itē cū
 indicatiuo pro πῶς. Demosth. σκοπεῖτε ἃ τῷ, ὅ-
 πως μὴ λόγους ἐρῶσι, hoc autē cōsiderate, ne uer-
 ba iactent. Quandoq; suppressum habet uerbū ὅρα
 uide, uel σκόπει considera, ut aliās dictū est. Γὰρ
 semper postponitur alteri dictioni, sicut δέ. Aristop.
 οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, nam
 uidentes cæcis præimus. ὅτι, διότι, καὶ ὅτι, & id ge-
 nus aliæ indicatiuo iunguntur. ἐφ᾽ infinitiuo, ἐφ᾽
 ποιῆσαι, ad faciendum. ἐφ᾽ δοῦναι, ad dandum.
 & indicatiui futuro, ut ἐφ᾽ γράσει, ut scribat. &
 præterito, quum significat quoniam. ut ἐφ᾽ ἔγρα-
 ψε, quia scripsit.

Aduersatiuæ, quibus aduersamur & opponi-
 mus aliquid, dictionibus præponuntur & postponi-
 tur. ut καὶ τοῖς, ἐκ τῶν, καὶ πόρ, ὁ μὲν, ἔμπης, δὲ αὖ.

Illatiuæ quæ ratiocinationibus & illationibus
 seruiunt, postponuntur dictionibus. ut δὲ αὖ, δὲ α-
 μὲν, οὖν, τοιγαροῦν, ἄρα, τοίνυν, τοιγαροῦν. δὲ αὖ
 & δὲ αμὲν præponuntur. πᾶς ἀνθρώπος ζῷ-
 ον, omnis homo animal. δὲ αμὲν πᾶν ζῷον ἔσται,
 atqui omne animal substantia. πᾶς ἀνθρώπος
 ἔσται, omnis igitur homo substantia.

Dubitatiuæ, quæ dubitationibus et percontationibus accommodantur, præcedere in oratione solent. αἴ ὁ ὦν ἀγαθὸν δὲ ἡδύ; nunquid igitur bonum est uoluptas? sic μὲν ἀν, μήν μὲν.

Expletivæ, aut ornamenti gratia, aut explendi carminis necessitate adhibentur. ut δὲ, δὴ τα, μὲν, αἶ, πῶς, γὰρ γὰρ: quæ fere postponuntur. Hæ tamen interdum suæ significationis sunt. ut γὰρ, γὰρ: quæ extenuationi seruiunt. et δὲ confirmationi ac transitioni, ὅτι πῶς quæ aduersantis est. Item αἶ indefinita cum subiunctiuo, ὅσα αἶ εἰ πῶς, quæcunq; dixeris: ὅτι potentialis cum presenti ὅτι futuro optatiui iungitur etiam futuro indicatiui, ὅτι αἶ ὅτι: sed hoc rarum est. Illud frequentius, εἰδεῖν αἶ, εἰλεγε αἶ, εἰ πῶς αἶ, ad actionem incertā designandam, id est, dedisset utrique, diceret uel dixisset, siue poterat dicere. Nam in talibus αἶ inclusum habet uerbum possum. Vbi plerunque uerbo subiicitur: aliàs cum subiunctiuo constructa præponi solet.

Præterea coniunctiones alias pro aliis poni receptissimum est, ut δὲ pro γὰρ ὅτι pro καὶ. ὅτι δὲ pro γὰρ. Componuntur autem secum ὅτι cum aliis orationis partibus. In syntaxi uero binæ ὅτι ternæ copulari gaudent. Aduerbiis quoque, ut superius dictum est, adherent. quin ὅτι nonnullæ in aduerbia transeunt, ut ὅτι quòd, ἡτοι sane.

SCHOL. Coniunctiones vincula quædam sunt, partes partibus, & orationes orationibus copulantiæ.

A' τὰρ pro δὲ, id est, vero siue verum, nonnunquam di-
 ctiones antecedit. Δὲ identidem repetitur. Liban. ἡμέ-
 ρα το πῶ μὲν Φιλαυθροπρίαν ἀδικίᾳ, πῶ δὲ Φιλεξενίαν ποτη-
 ρίᾳ, πῶ δὲ ᾠοδοχίᾳ ἀρωαγῇ, πῶ δὲ πμὴν ὕβρις, πῶ δὲ πρίσιν
 ἐμότιπ. Rursus quandoque suppressa, relinquit μὲν pē-
 dentem & ἀνάντα πῶδοβ. ἰλ. β. βοιωτῶν μὲν Πιλέλεως καὶ
 Δῆϊτος ἦρχον. Tale est proœmium actorum apostolicorū,
 Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐπιστάμην πᾶσι πάντων ὧ Θεόφιλε,
 &c. Circa officia & scripturam particulæ ἢ, non vsque-
 quaque conuenit inter grammaticos Græcos. Quin & in-
 ter Theodorum Gazam & Georgium Trapezuntiū ho-
 mines Græcos, sed Latinis literis impense eruditos, rixa
 fuit super interpretatione problematum Aristotelis: quæ
 fere per ἢ soluuntur. Vbi Theodorus reiecta, aut, veteris
 translationis, an, vertit: Georgius vtrunq; improbens, vel
 reddidit. H ergo particula, quum multipliciter scribatur,
 quumq; variis modis accipiat, hoc ordine videtur di-
 stinguenda. ἢ superposito tenui & circumflexo, i. erat &
 fuerat, tertia persona paratatici est, a verbo εἰμὶ, ἦν, ἦς, ἢ
 καὶ ἔω: & subiunctiuī ἐὰν ὦ, ἦς, ἦ, si i subscribatur. Item ἢ
 dixit poetice pro ἐφ. & aduerbium ἢ, i. nempe confirmā-
 di. ἰλ. σ. ἢ μάλα δ' ἢ πῶθηκε μνηοίλις ἄλκιμος ἦος, nēpe iam
 obiit Menœtij strenuus filius. H' superposita sola aspi-
 ratione, rectus est articuli præpositiuī fœminini, ἢ πμῆ:
 addito vero graui, ἢ, i. quæ, etiam rectus articuli postpo-
 sitiui eiusdem generis, & pronominis possessiuī, ὅς ἢ, suus
 sua, apud poetas. ἢ superposita aspiratione & circumflexo,
 aduerbium etiam confirmandi & circumscribendi, ἢ θέμις
 ἐστὶ, quatenus fas est. Item loci. ἢ qua parte & quo. & simi-
 litudinis, i. quemadmodum. Est & datiuus articuli postpo-
 sitiui fœminini, i. cui: & pronominis possessiuī tertiæ per-
 sonæ, ὅς ἢ, suus sua, ἢ suæ apud poetas. Habet autem sub-
 scriptum i, quoties aspiratur simul & circumflectitur. H'
 cum tenui & graui aduerbium valet quàm. est etiam cō-
 iunctio disiunctiua explanatiua & dubitatiua. exem-

b

pla iam posita sunt. Est & subdistingtiua, quum indifcretē & sine optione disiungit. vt δός μοι χρυσόν ἢ ἀργυρον, da mihi aurum aut argentum. i. alterutrum. Aliàs etiam valet καὶ, vt μίως ἢ πότε νόμων, Minos vel de legibus. i. & de legibus. Postremo à philosopho induci solet ad soluendū problema per διαλί propositum. vbi ἢ vnà cum solutione, præ se fert modestiam dubitandi percontandiq; id quod vel inde fit manifestum: quòd vbi quæstionis ratio non simplex subiicitur, primum locum obtinet πότερον (quæ proculdubio dubitantis est & percontātis) deinde sequitur ἢ, eandem habens vim. vt sectionis ζ. problem. ζ. διαλί δὲ τὰ πότερ τι καὶ καὶ πότερ τὰ πότερ. πότερον ὅτι ἐγγὺς τὸ τροφῆς ἐν ὅσῳ ὅσω τὰ ἄλλα παρ' ἐκείνης λαμβάνει, αὐτὴ πολλὰ λαμβάνει. ἢ ὅτι ἡ κίς αὖ πονεῖ, καμπὰς δ' ἐκ' ἐχέει. Theod. cur venter opimus admodum esset solet: vtrum quod cibo propinquus est, dumque cætera membra ex ventre hauriunt, venter ipse sibi sæpius ingerit. an quoniam minime venter laborat, flexibus enim hic nullis contorquetur. Aliàs vbi ratio simplex est, ἢ tantum apponitur. vt in eiusdem sectionis ζ. problem. ζ. διαλί ἢ γαστήρ μόνον λεπιδύεται τῷ γυμναζομένῳ. ἢ ὅτι πλείον ἢ πλείον πότερ τι γαστρά. Theodor. cur venter tantummodo extenuatur eorum qui se exercitationi dederunt. An quoniam venter pingue amplectitur plurimum. Hic autem & in similibus, apte ne soli ἢ respondeat an sola: & subiiciendum ne huic semper sit interrogationis signum, quod in Græcis exēplaribus non est, alij viderint. Illud non indignum animaduersione, quod Alexander Aphrodisiensis Aristotelis interpres, problemata sua perpetuo soluit per ὅτι. i. quoniā, præpositis alicubi verbis λέγω vel φημι, id est, dico vel aio quod, aut per simile quidpiam absque dubitandi notis. Quin etiam Aristoteles ipse aliquoties vsurpat ὅτι ac διότι seorsum, & absque ἢ, sed raro admodum. At Plutarchus problemata Romanorum Aristotelico more exoluit, per πότερον videlicet atque ἢ: extra vero inducta statim ratione aut narratione, simpliciter interpretatur absque dubitandi particulis. 1° quandoque vsurpatur pro ὅτι aduerbio lo-

ci, id est, ubi, ἴνα δῆος, ἐνθα καὶ αὐδῶς, ubi timor, ibi & pudor. Causales siue finales & continuatiuæ, quum incerti quidpiam præ se ferunt, optatiuo iunguntur, aut indicatiui indefinitis paratatici siue. ἀφ' οὗ ἐνθα θεῶτο, venit ut spectaret. εἰ γὰρ ἑώρων, ἀπ' οὗ φνῶν αὐ', si vidissem, utique aufigissem. Sic εἰ ἐθεασάμην, θεασάμην. Quod si præsens aut præteritum indicatiui huic demus, iam fiet subcontinua-tiua. i. siquidem. ut εἰ ὁ θεὸς πάντα οἶδεν, siquidem deus omnia nouit. εἰ ὁ ἀνθρώπος ζῶν ὄντι, si homo animal est. In sacris literis cum indicatiuo seruit abiurationi. ἀμὲν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεῇ ταύτῃ σημεῖον, Marc. 8. Amen dico vobis, si dabitur generationi huic signum. i. neutiquā dabitur. Quæ forma ab Hebræis sumpta est. Latini ad-dere solent, dispeream, vel, emoriar si. Etiam cum indica-tiuo interrogat & dubitat. Αἴτι. 1. οἱ μὲν ἐν ζωιλθόντες, ἐπ' αὐτῶν αὐτὸ λέγοντες, κύριε εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τῷ αὐτῷ ἀποκαθι-sαύεις πλὴν βασιλείαν τῶ ἰσραήλ; Ὅπ. tripliciter accipi solet: nominaliter, quum interpositā habet hypodiascolē. Ὅπ. i. quodcunq; est enim neutra terminatio ab ὅςπς, ἢ-πς, ὅ, π, quicunque, quæcunque, quodcunque. Et coniu-nctiue ad significandam causam, id est, quia, quoniam. Itē aduerbialiter ad augendum. ὅπ. τὰ χίσα, quān citissime. & ad confirmandum atque explanandum, λέγει ὅπ. ἢ ξεί, dicit quod veniet. Α'ν quia rem actionē mæ in poten-tia sistit, præteritis perfectis non iungitur: quippe quod ea perfectam actionem significant. Amat autem futura, præterita imperfecta, plusquamperfecta & indefinita, q̄ hæc imperfecte fere & indefinite significant, sed in pri-mis tempora optatiui. qui modus ambiguus narrationibus deseruit: sicut ediuerso indicatiuus definitis. vnde indica-tiuo magis congruunt aduerbia confirmatiua & coniu-nctiones causales, & aliæ similes. Tandem quoniam con-iunctiones, & secū & cum aduerbiis tam in syntaxi, quān etiam in compositione subinde commiscuntur. & alioqui in huiusmodi particulis emphasis plerunque aut venu-stas quædam, vel secreta orationis vis latet: catalogū earū hic attexam cum latinis interpretationibus. Καὶ γὰρ,

h ij

μὴ, ἀλλ' ἔν, ὁμῶς δ' ἔν, attamen. ἀλλὰ τοι, at vero, atqui. ἀλαμὴν, at vero, enimvero, atqui. ὄνκειν, atqui, nempe. ἔκ-
ου, minime, nonne. ἔ μὴν ἀλλὰ, ἔ γὰρ τοι ἀλλὰ, ἔ μὲν τοι
ἀλλὰ, at vero, enimvero. ἔ μὴν, nec vero. ἔ τι μὴν, ἔ δὲ μὴν,
ἔ μὲν τοι, ἔ μὴν ἔ δὲ, ἔ μὴν ἀλλ' ἔ δὲ, neque tamen. ἢ μὴν, nec
pe. γὰρ μὴν, vere, ceterum. μὲν τοι, verum tamen, rursus.
μὲν τοι γέ, verum. ἀπάρ, ceterum. ἔ μὴν, tamen. καὶ τοι, at-
qui, tamen si, quavis, & quidem. καὶ τοι γέ, quanquam. εἰ
καὶ, etiam si. καὶ εἰ, & si. ἔ μήπω, ὄντω, nondum. ὄνμενοι, ὄν-
μενοι γέ, neutiquam, atqui non. Τοίνυν, atqui, igitur,
vero. ἐπὶ τοίνυν, iam vero. ὄν τοίνυν, neque vero. ἄρα, igitur.
ἄρα οὖν, ergo, itaque. ἄρα γέ, igitur. καὶ τοι, itaque. καὶ δὲ, cō-
tinuo. ταύτ' ἄρα, igitur, idcirco. ταύτη, ideo, propterea.

ἄρα, num ἄρα μὴ, nunquid. ἀλλὰ μὴ, nunquid, non au-
tem ἀλλ' ὄν, ἀλλ' ἔχι, an non, non etiā. ἢ ἔ, ἢ μὴ, an non.
ἢ γὰρ, nonne. ἀλλ' ἢ, nunquid. ἢ μὴν, πῶς δὲ ὄν; quid ni? μὴ
ἄρ' ὄν, an non. ἄρα γέ, ἄρ' οὖν, vtrum igitur. ἄρα ποτε, vtrum
tandē. ἔ' γέ, an non. μῶν, num. μῶν νῆ, nonne. ἢ, an, alioqui
ῶ, potius ῶ vel. Μὴ, nunquid. μήποτε, annon potius.
vide ne forte, fortasse, nunq̄, neutiq̄. μήτοι, μήτοι γέ, ne, mini-
me, non. ὄντοι, ὄν ποτε, nequaquā, absit, non. Πῶ, ubi, for-
tasse, videlicet. Δῆτα, δῆτα, nimirum, necpe, tandem. μὴ
δῆτα, absit, nequaquā. ἔ δῆτα, minime. ἔ πῶ, ἔ τι μὴ, num
forte non. μήπι, μήπι γέ, μήπι γέ δὲ, μήπι δὲ, μὴ ὅπι γέ, μὴ ὅπι
δὲ, μήτοι γέ, ὄνχ' ὅπως, non solum non, nedum. ὄνχ' ὅσον,
ὄνχ' ὅσον. nedum. Δὴ, iam, demum, porro. φέρε δὲ, age ve-
ro. ἢ δὲ, ἢ μὴν, ἢ οὖν, ἢ δὲ ἔν, quidnā. γέ, ἀλλὰ, ἀλλὰ γέ
ἀλλ' οὖν γέ, saltem. γέ δὲ, γέ τοι, γέ οὖν, certe quidem, certe
vero. μὴν, γὰρ, dūtaxat certe, quippe, at certe. γέ μὴν, qui-
dem vero. χολῆ γέ, χολῆ γ' αὖ, vix, nullatenus. Τοί πο-
νι, pro γέ. vnde οὖν τοι, sic quidem. πάντοι, admodum.
γὰρ τοι, τοι γὰρ τοι, etiam vero. αὖ, αὖ τοι, vero, rursus, porro.

Οὐ, ergo. ἀλλ' οὖν, certe, saltem, attamen. Componitur
ὄν cum multis nominibus: vnde ὅσι σοῦ, quicumq̄, quis-
quis. Item μὴδ' ὅσι σοῦ, ὄνδ' ὅσι σοῦ, nullus, ὅποιος σοῦ,
qualiscunq̄. ὅποσος σοῦ, quantuscunq̄. ὅποσος σοῦ, quo-
tuslibet: quod etiam ὅποσος δὴ ποτε dicitur. Sic ὅποσος ἔν

quantuslibet. ὁποῦν ποσὸν & ὁποῦν ποσὸν λίαν ποτε, vterlibet. ὅπῃ ὅω vel ὁπῶσιν, quod quidem. Item ὡπῇ, sicut. δὴ-
 πῃ, vero. δὴ πῇθεν, vtiq̃ue. μὲν πῃ, nempe. ἢ πῃ, ἢ πῃ γι, non-
 ne, nempe nimirum multo magis, multo minus, nedum.
 ἢ πῃ, siue quàm, quanquam. Πῃ fere ad solum ornatum
 adiicitur. vt in illis γέπῃ, ὅπῃ, τάχα πῃ, ἴσως πῃ, οὕτως πῃ,
 μὲντοι πῃ. Οὔ πῃ δὴ, vbicunque, alicubi. ὅπῃ ποτε, ὅπῃ δὴ-
 ποτε, vbi vbi. ὅπῃ δὴ, quouis modo. ὅπῃ δὴ ποτε, vtcun-
 que. ὅπῃ ποτε, ὅπῃ ποσιν, ὅπῃ ποσὸν ποσιν, ὅπῃ ποσιν, ὅπῃ ποσὸν
 ποτε, ὅπῃ αὖ, ὅπῃ ὅω, ὅπῃ ποσιν, quocunque modo, qua-
 cunque via rationeue. Sed iam finem faciam.

PARISIIS

EXCVDEBAT IOANNES LODOI-
 CVS TILLETANVS. MENS. MARTIO.

I 5 4 5.

Francisci Vergaræ

GRÆCÆ GRAMMATICÆ
LIBER QVARTVS.

*QVI est de Literis & Syllabis, & de earum
accidentibus. In quo de Orthographia agitur: item
de Prosodia copiosius, hoc est, de tonorum atque
spirituum ratione. Deque Syllabarum Quantitate.*

PARISIIS,

*Apud Ioannem Lodoicum Tiletanum, ex
aduerso Collegij Remensis.*

1545.

Francisci Vergaræ

GRÆCÆ GRAMMATICÆ

LIBER QVARTVS. QVI EST

De Orthographia & Prosodia.

DE LITERIS ET EARVM

diuisione atque accidentibus. Cap. I.

Iteræ sunt apud Græcos viginti
quatuor hac serie, α. β. γ. δ. ε. ζ. η.
I θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ.
ψ. ω. Quarum septem sunt φωνήεν-
τα. i. vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. reli-
qua σύμφωνα, hoc est, consonantes. Ex vocalibus
η & ω natura longæ, ε & ο natura breues, α ι υ
ancipites. Ex consonantibus nouem dicuntur ἄ-
φωνα. i. mutæ, β, γ, δ, π, κ, τ, φ, χ, θ. octo reliquæ
ἡμίφωνα. i. semivocales, videlicet λ, μ, ν, ρ, ζ, ξ, ψ,
σ. Ex mutis tres vocantur ψιλλὰ. i. tenues, π, κ, τ.
tres ὀξεῖα. i. aspiratæ, φ, χ, θ. tres μέσα. i. mediæ,
β, γ, δ. Quæ rursus tripliciter inter se comparan-
tur. Primo enim ω, φ, β, in eadem sunt cognatione.
quippe quum ære tantum inter se differant. quem
ω efflat tenuem, φ crassum, β inter vtranque me-
dium. Deinde κ, γ, χ, alteram habent cognatio-
aa ij

nem inter se. Pari enim forma solo aere differunt, quem κ emittit tenuem, χ crassum, γ medium. Postremo in tertia cognatione sunt τ tenuis, cui similiter respondet θ crassa, φ δ utriusque media. Formantur autem ω , ϕ , β in labiis. κ , χ , γ , in gutture. φ τ , θ , δ , in oris cavitate.

Ex semivocalibus quatuor dicuntur ἀμετάβο-
λα. i. immutabiles, λ , μ , ν , ρ . quod in nominum φ
verborum inflexionibus inuariatae fere maneant.
tres δὲ πλά. i. duplices, quod binas includant conso-
nantes. Nam ξ valet $\sigma\delta$, ξ vero $\kappa\sigma$, φ $\tau\pi\sigma$.
Ultima σ , ἄσπερον dicitur. i. immunis, quod officio
careat. Dicuntur etiam ex vocalibus quaedam mu-
tabiles, alie immutabiles. qua de re alia dictum est.

Literae accidunt quinque. Figura, qua una-
queque visu ab aliis distinguitur. Nomen, quo
appellatur. Prolatio, qua cuiusque peculiaris vis
auribus accipitur. Ordo, quo alie preponi, alie
postponi consueverunt. Et cognatio, qua alia in
aliam commutatur.

Figura	Nomina.		Prolationes.
A, α	ἄλφα,	alpha.	a
B, β, β	βῆτα,	vita.	b
Γ, γ, γ	γάμμα,	gamma.	g
Δ, δ	δέλτα,	delta.	d
E, ε	εἰλέν,	epsilon.	e breue
Z, ζ, ζ, ζ	ζῆτα,	zita.	z
H, η, η	ἦτα,	ita.	e longum.
Θ, θ, θ	θῆτα,	thita.	th
I, ι	ιώτα,	iota.	i
K, κ	κάππα,	cappa.	c
Λ, λ	λάμβδα,	lambda.	l
M, μ	μῦ,	my.	m
N, ν, ν, ν	νῦ,	ny.	n
Ξ, ξ	ξί,	xi.	x
O, ο	ο μικρόν,	o micron.	o paruum.
Π, ρ, ρ, π	πί,	pi.	p
P, ρ	ῥώ,	rho.	r
Σ, σ, σ, ς, ς	σίγμα,	sigma.	s s
T, τ, τ	ταυ,	taf.	t
Υ, υ	υἰλέν	y psilon.	y
Φ, φ	φί,	phi.	ph
X, χ	χι,	chi.	ch
Υ, ψ	ψί,	psi.	ps
Ω, ω	ωμέγα.	o megā.	o magnū.
			aa iij

s c h o l. Dicturi de Orthographia & Prosodia,
 rectè à literis auspicamur: quandoquidem literas illa di-
 rigit, hæc syllabam ex literis constantem. Deinde *ῥῥ*
γραμματων. i. literarum denominatio, sicut & orthogra-
 phia, *ἀπὸ τοῦ γράφειν*. i. à scribendo est. vt sit *γραμμα* qua-
 si scriptura. Vnde Grammatica ipsa dicta: cuius prima
 principia literæ sunt, idcirco *στοιχεῖα* quoque. i. elementa
 appellatæ. Post quarum diuisionem, de prolatione & ali-
 is accidentibus fusius dicendum. Literarum igitur,
 tam Græcarum quàm Latinarum veteres verasque pro-
 lationes, & si iam olim magna ex parte peneque irrepa-
 rabiliter amississe videmur, quicunque aliis linguis ab in-
 cunabulis assueti, græcam latinamve tãquam peregrinas
 adsciuius: operæ precium tamen arbitror eas sigillatim
 indagare, inito prius cum studiosis pacto, vt si quas in v-
 sum longe diuersum abiisse deprehenderint, non in hoc
 ad amulsi reuocare studeant, vt statim obseruâdas ob-
 trudent abnuenti populo barbaro. Fuerat quidem æquū
 atque optabile, veterum normam rationemque ipsam
 omnino præualere, sed nimirum consuetudo vicit. quæ
 cùm omnium domina rerum, tum maxime verborū est,
 vt Sulpitius Apollinaris dicebat. Quando igitur vicissi-
 tudo rerum est, seruiendum tempori hac in re censeo, lo-
 quendumque non tantum cum Fauorino verbis, sed &
 vocibus præsentibus. Enimuero quum vulgo nunc audia-
 mus, eandem scripturam variis vocibus apud varias na-
 tiones proferri: vt à junioribus & nostratibus intelliga-
 mur, nonnunquam cum multitudine prudentes errabi-
 mus. ne dum scioli videri volumus, nos ipsos aliis irriden-
 dos exhibeamus. Et vt exemplum latinum ac familiare
 proponatur, hodie hanc scripturā Cicero pleriq; Hispa-
 ni non multo diuersius enunciant, quàm Zizero: Galli
 contrā & Valentini perinde ac si esset Sisero: Itali vero
 sicut Hispanice, pfertur Chichero. Quæ discordia, quū
 passim inter eruditos deprehendatur, quonam Palæmo-
 ne plausibiliter componetur? quisve Aristarchus hic fe-
 rendus erit, si is non contētus tot gentes erroris damna-

te suamque censuram quantūvis rectam hoc edicto promulgare. c videlicet sequentibus e vel i, vt in Cicero & eiusmodi, eadem prorsus oris figura proferendum, qua sequentibus a, o, u, in cacus, concussus, & similibus: ob eā adhuc rationem in publico sic enūciat, vt Hispani *Qui- quero?* Quod nonnulli nunc Grammatici pertinaciter faciunt, quā magno apud pueros suos applausu nescio, non modico certo prudentiorum contemptu, vulgi que aperto derisu. Denique tyronem primum moneo, vt receptissimas quasque prolationes, quatenus fieri possit, cōfectetur: deinde ne vbique sufficere putet, ad explicandum quarumvis literarum sonum, quod scripto præcipitur. Hic enim vt plurimū viuæ vocis actio necessaria est. cū quia latinæ literæ quas singulis græcis, quasi eiusdē vocis opponimus, non omnes illis ad amussim respondent: tum quia nostra tempestate in varias easque barbaras voces genuinæ vtriusque linguæ prolationes dissectæ sunt. A igitur omnino sonat vt a. B vulgo laxius quā b profertur, ita vt ad v consonantem declinet, vt βίος vios. Quo vitio ppetuo laborat in Hispania Burgensis diæcesis enuncians vestia, vene, pro bestia, bene. Quia eadem adhuc vitium geminat, quum præpostere profert, bita, binum, bacca, pro vita, vinum, vacca. Aetate Ciceronis β idem sonabat quod b. vt liquet ex quadam eius epistola ad Papyrium Pætum. Nunc vitiose per v efferri, vel illud argumento est, quod quum muta sit, labiis comprimi debuit, quemadmodum eius tenuis π, & aspirata φ. Atqui v ediuerso labiis vallo dentium diductis efflatur. Confirmat hoc βῆ ouium balatus, quas be sonare sentimus, non ve. Cratini locus citatur his verbis, ὁδ' ἡλίδιος, ὡσὺρ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων βαδίξει, Is autem (inquit) fatuus, quasi ouis, be be sonans ambulat. Neque vero reiicienda omnino sunt inarticulatarum vocū, quæ naturales animalium sunt, exempla. Γ sonat vt g. & quidē cū vocibus a, o, v, sincere nunc proferuntur ambæ. vt γάμος gamos. λόγος logos, λόγῃ logu. at vero cum e, i, corrupte variæque. Nempe Hispani latinum g in age, a-

aa iij

gis & eiusmodi, peculiari sono efferunt, sicut in vernaculis gesto, gil. Itali pleriq; perinde ac z. sic age aze, agis azis. Ad quem fere modū vbiq; nunc in γ peccatur: Græcis quidem ipsis quasi i consonans perperam enunciantibus: aliis vero siue hoc eodem sono, siue alio, suæ cuiusq; linguæ magis familiari. Mutat autē proprium sonū γ, sequentibus γ, κ, χ, ξ. tunc enim sonat v. vt ἀγγελοι angelos, ἀγκίστης Anchitis, φάλαγγ phalanx, ἄγκων angon, νόανcon. quia κ quoties sequitur, transfit in sonū γ præcedentis. Δ omnino sonat vt d. Et ε sicut e, vt δὲ de. Ζ, est z, valetq; σδ. in quas par fuit in proferēdo vt resolveretur, sicut ξ bene resoluitur in κσ, & ψ in πσ. Enunciandū itaq; ex analogia fuerat φάξω, veluti φάσσω, & ξωῆ vt σδωῆ, Dorico more. Sed eam pronunciationē tanquā difficilē ac retortā vitantes, in sonum propinquū ac lenē apium susurro persimilem mutamus. z quoq; Latinorū in horridum bombum. Fabius iocūdiissimas esse testatur apud Græcos ξ & v. quibus (inquit) nullæ apud eos dulcius spirāt. Et subdit quas mutuari solemus, quoties illorū nominibus vtimur. quod quum cōtingit, nescio quomodo hilarior protinus renidet oratio, vt in zephyris, zopyrisq; quæ si nostris literis scribātur, surdū quiddam & barbarum efficiēt. sed velut in locū earū succedēt tristes & horridæ, quibus Græcia caret. Hæc Fabius. Ex quibus illud intelligimus ξ olim apud Romanos aliter prolatū q̄ z. Item v aliter q̄ y. Nunc eodē sono enunciamus ι, υ, η, γ οι, ι, η, η. H perinde nunc profertur ac si esset i longū, cum sit e longū. Ex η per virgulā transversam intersecta duæ propemodū ε ε fiunt, sic, ι ι, quas geminas cōtinere dicitur η tam figura q̄ etiam tempore, nimirū semper longa duas semper breues. atq; ita transfertur à Latinis per e longum, vt Δημόσθενες Demosthenes, κρατήρ crater. E, quoq; Hebræum Græce redditur per η, sicut Latine per e. Ἡλίας, Ἰησοῦς, Ἡσαΐ, Helias, Iesus, Esau. Ad huius cōfirmationē facit, quod de βῆ ouium balatu modo adduximus. Θ valet t, addito aere siue flatu, ita vt referat anseris strepitū, vt θεός theos cum aspiratione. ad quem mo-

dum efferri oportuit th à Latinis, non exiliter quasi t so-
lum, vt nunc vulgus profer. I est i, sed nunquam fit cō
sonans. ἰσος ergo ita voce distinguendum est, vt appa-
reat esse triū syllabarū, & ἰσοςσάλημ, vt quinq;. K va-
let c, in qua itidē peccatur nunc, vt in γ. Nam cum voci-
bus α, ο, ς, recte vulgo profertur. vt κακός κακός, cacos ca-
cu. sed cum ε, ι, prauē ac diuerse, vt in κικρόων & similibus.
quæ hoc tēpore à Græcis sono quodam medio inter has
Hispanicas prolationes, chi qui, che que, enunciantur.
Hispani sono peculiari per ch efferimus. Simile quiddā
contingit in c Latino. Δ sonat l. Mvero m. Et ν, n. vt
λιμένα limena. Sed λ & ν sequente voce i, ex consuetudi-
ne mutant sonos proprios in alios pressiores. quales red-
dunt ll & nn Hispanice prolata. Ξ valet κσ, vt ἄξιος axi-
os. Cauendū autē, ne & hanc corrūpamus sicut x vulgus,
quum dixi enunciat Punice. O idē pollet quod o bre-
ue, vt ὀνός. Π sonat p. sed præcedēte μ vulgo profertur
quasi b. vt ἄμπλος ambelos. præcedente quoq; ν in alia
dictione, eodē modo. vt πλὺ πῆξις tin braxin. quāquam
vtrūq; grammatica ratione carere videtur. P fortius so-
nat in principio, quā in medio aut in fine. vt ῥώμη R ho-
mi, ῥαῖς Arar. quod ipsum in r quoque Latino sentitur.

Σ à quibusdā premitur quasi geminū ss. sic μσσα mus-
sa. T æquipollet literæ t, nisi q̄ præcedēte ν quasi d ef-
ferri solet, vt in πάντα panda. Y sonat y. Φ vero est π,
cum aere, hoc est, ph. profertur autē sicut f. vt φύσις phy-
sis. X est κ cum spiritu. nunc cum α, ο, ς legitimū sonum
habere videtur. vt in χάρτι, χορδή, λήχς, charti, chordi, lo-
chu. Profertur enim aere è gutture erūpente, sicut caph
hebræū. Sed cum ε & ι, diuerso modo, sicuti de γ & κ ei⁹
cognatis dictū est. Græci huius tēpestatis iuxta eā exilita-
tis pportionē quā in κ semel vsurparunt, aspiratā eius χ
efflāt. Hispani vero ea voce pferimus, qua illas à puniceis
acceptas xe, xi, vt in χελιδών, χοῖρος, xelidon, xiros. Ψ,
omnino pferi vt πσ, ex quibus cōstat. Ω geminū oo cō-
tinet non figura tantū sed quātitate quoq; sicuti de η di-
ctum est. proinde o longum valet, vt ὥς hora.

DE ORDINE, COGNATIONE,

Et geminatione literarum, de quæ duodecim Diphthongis. Cap. 2.

ORdo in vocalibus deprehenditur in diphthongis. unde α, ε, η, ο, ω, dicuntur προτακτα, id est, prepositivæ. i Et υ, ὑποτακτα, id est, postpositivæ. Diphthongi sunt duodecim, sex propriæ dictæ, videlicet αι, sonans æ, ut αἶψα agis. ω, quæ sonat ut aue, si tollas e ultimum, ut αἶψος auos. ει, quæ nunc profertur sicut i, δαῖς darios. ου, sonans velut eua rapto a ultimo, ut εὖ οὖα es eua. οι, quæ nunc enunciatut sicut i, ut οἶκος icos, sed ad Latinos transit modo in œ, œcos. modo dissolvitur, τροίη Troia. ι, valet u. nunquam tamen fit consonans. Itaque ἑκατάλογοι quinque syllabarum est apud Græcos.

Reliquæ sex improprie dicuntur. videlicet α, η, ω, υ, ηυ, ωυ. quarum prolationes sic habent. α iota parvulo superscripto valet a, ut τῶ ἀνεία, ænia. η, iota itidem subscripto profertur ut η, siue ut i longum, πῆτιμι. ω, eodē iota subscripto, sonat solū o longū, λόγω logo. Reperitur etiam in his tribus parvam illud i ascriptum antiquorum more, sic, αι. ο. ωι. Quarta υ nunc profertur, ut solum y, quum valeat yi. ut αἶψα harpyia. ηυ sonat ut iui de-pto i finali, ἀπῆρα apiura trisyllabum, ita ut u sit

consonans. ων Ionum propria sonat, ut oua dem-
pto α, ων ῥς outos dissyllabū, ita ut u fiat cōsonans.

In consonantibus quoque est certus ordo. Nam
in fine dictionum neque ex mutis collocatur alia
ulla, præter n. neque ex semiuocalibus λ, μ, ξ. Ad
hæc eadem consonans geminata nunquam incipit,
neque finit dictionem. Porro tres consonantes, qua-
rum duæ idem ualeant, nunquam in dictione sim-
plici coniunguntur. In compositis uero quandoque
fallit regula, fallit etiam cū præcedit muta sequen-
te liquida, ut in σ γ γλώσσα. Est præterea certa lex
inter consonantes, quæ præscribit, quomodo inter se
et cum uocalibus copulandæ sint ad syllabæ com-
prehensionem. Ex qua regulæ huiusmodi eliciun-
tur. Omnis consonans inter duas uocales ad se-
quentem pertinet. ut ἄ ρ ρ, διὰ ξ ω: quod de simpli-
cibus est accipiendum. Nam in ἰ ζ α τ ω, ξ ad ε per-
tinebit potius quàm ad α sequens. atque itidem in
eiusmodi compositis. Ad hæc ablata per apostro-
phum uocali, sequens uocalis pertinet ad præceden-
tem consonantē. ut υ ξ τ ἐ μ ο υ. Consonantes quæ
in dictionum initio in comprehensione reperiuntur,
pari forma in comprehensione erunt in medio. ut
ϕ ἐ φ ω, π λ ῑ ω. Nam τ ρ ε π λ, quia in principio di-
ctionum inuentæ, pertinent ad sequentē uocalem:
ideo in medio, ut puta in ἐ τ ρ ε π ω ν ε ρ ὀ π λ ο ν, ad se-

quentem uocalem similiter pertinent, tam in scribēdo quā in proferendo. Quòd si loca inuicem commutent, erunt in diremptione. ut $\alpha\rho'$ $\zeta\varsigma$, $\epsilon\lambda$ $\pi\iota\varsigma$. in quibus ρ ζ λ ad præcedentes uocales pertinet, τ ζ ω ad sequentes. Præterea consonantes quæ in principio non inueniuntur in comprehensione, quum inciderint connexæ in medio, in diremptione erunt. Itaque $\epsilon\varsigma$ $\theta\lambda\acute{o}\nu$ ζ $\acute{o}\gamma$ $\delta\delta\omicron\nu$ dirimuntur, quia nusquam reperitur dictio incipiens à $\theta\delta$ λ , neque à $\gamma\delta$. Vnde consequitur consonantes quæ geminantur, ueluti $\delta\delta$, $\lambda\lambda$, $\kappa\kappa$, ζ alias semper dirimi, quòd scilicet nunquam sint inceptiuæ.

Cognitione quædam ex uocalibus in alias mutantur, unde mutabiles dictæ α , ϵ , o , quòd quando sunt inceptiuæ thematū in uerbis, mutantur in præteritis. α quidem ζ ϵ in η . o uero in ω . ζ similiter in penultimis futurorum in uerbis circumflexis.

Item ϵ penultima futuri interdum mutatur in o in mediis præteritis, ut $\lambda\acute{\iota}\tau\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\xi\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\omicron\gamma\alpha$. Quin ζ ab alia dictione in aliam diuersam deriuatur ea cognatio, ut à $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\varphi$ $\lambda\acute{o}\gamma\epsilon\varsigma$, à $\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$ $\phi\omicron\rho\omicron\varsigma$. Consonantes quoque quædam inter se cognitionem habent. Nam aliæ pro aliis ponuntur: ueluti aspiratæ pro tenuibus, ut $\upsilon\alpha\theta'$ $\eta\mu\acute{\omicron}\nu$, pro $\upsilon\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\eta\mu\acute{\omicron}\nu$, ubi θ est loco τ . Item $\upsilon\phi'$ $\acute{\epsilon}\alpha\upsilon\tau\acute{\omega}$, pro $\epsilon\omega\delta$ $\acute{\epsilon}\alpha\upsilon\tau\acute{\omega}$, ubi ϕ est pro π . Item $\delta\chi$ $\acute{o}\pi\omega\varsigma$, pro

ἐκ ὅπως. ubi χ est pro κ. & pro mediis, λέτω, λέ-
 λεχα. Itidem mediae & tenues pro se inuicem
 & pro aspiratis. unde ἀντίτοιχα, id est succeda-
 neæ dicuntur, quorum exempla patuerunt in for-
 mationibus uerborum.

Illud quoque ad ordinem siue cognitionē per-
 tinet, quod quædam consonantes gaudent gemina-
 ri, ediuerso alie simul esse reformidant. Geminan-
 tur mediae tenues immutabiles, & σ, aspiratae nan-
 quā, neq; duplices. ut κἀββαλεν, ἄγγος, ἐδδειςσε
 ἰωπος, κέκκηθι, ἀθηκός, δῆλος, ἄμμος, πίννα, δῶ-
 ῶ, θαλάσσαι. Quod interdum compositione acci-
 dit. quum enim dictio finita in v componitur cum
 incipiente à γ, λ, μ, ρ, σ, fere v mutatur in sequentē
 consonantem. ut συγγράφω, συλλαβῆ, σύμμα-
 ρος, σίρρος, σίσις. aliàs sequente v manet gemi-
 nata ἐννοια, σώνος. Interdum deductione. sicuti
 in foemininis in εασα, à masculinis in ες. ut ἡ χαρί-
 εασα à χαρίεις χαρίεντος. Et in gentilibus, ut ἡ λί-
 θασα, κίλιασα, θράσας. & in uerbis in υω dedu-
 ctis à finitis in υω. ut à τίνω ἑννύω καὶ τίννυμι.
 Porro λ adhuc geminatur in uerbis quintæ coniu-
 gationis non habentibus penultimam longam. ut
 φάλλω, φαίλλω, ποικίλλω, ἀνατέλλω. præter-
 quam in θέλω, πέλω. μ quoque geminatur in
 præteritis passiuis primæ coniugationis, ut πένυμι-

σειλλω ἑσειλλον. & mediis, σβεννύω ἄσβισος. sed ante γ tā-
tum habet locum in medio, φάσγανον. ante δ vero nul-
quam, nisi dorice, σδωὴ pro ξωή, φάσδω pro φάξω. Lo-
catur autem post λ, ν, in medio & in fine. ἄλς, ἕλως, ἄλ-
σος, πείφανσαι. Itidem post ρ, πρὸςός. post μ nunquam.
cui tamen saepe præponitur, σμῖλως ἢ σμῖλνος. reliquis im-
mutabilibus non ita, nisi forte aliquando in compositio-
ne. εἰς εἶω, προσ λαμβάνω, προσ νέμω. Præterea v in com-
positione cōvertitur in μ sequēte β, μ, π, φ. ψ. vt σύμβε-
λς, σύμμαχος, συμποτής, σύμφωνον, ἑμψυχος. sequentibus
vero γ, κ, χ, in γ. vt ἐγγράφω, συγκλείω, ἐγχειρῶ. sequen-
tibus aliis, nunc cum ipsis geminatur, vt σνῆγω. nunc o-
mnino exteritur, vt puta sequentes. σνέλλω, σνσημα. non
tamen semper, εἴσασις. sicuti nec semper conuertitur in σ,
sequente altero σ, εἰς εἶω, πανσέλλως. Habēt porro dia-
lecti & poetæ suas quasdam rationes consonantes atque
etiam vocales geminandi, de quibus suis in locis dicetur.

DE GENERALI ORTHOGRA- phie ratione, & de Euphonia. Cap. 3.

O Rthographiæ ratio in syllabis quibusdam
traditione constat, vt in penultima huius
dictionis αἰνείας. In aliis analogia. Nam
vt δίκαιος habet αι, ita quoque διαίτια & δί-
καιον. In aliis etymologia, vt in αἰνείας, quod ha-
bet αι, ab αἰνέω αἰνῶ. Rursus scriptura variatur
analogia, etymologia, traditione, schemate, id est, fi-
gura & dialecto. Analogia quidem, ex certis
communibꝫque præceptis inflexionum aut forma-
tionum, ut in τύπῳ, τύψῳ, πέτυφα. κόπῳ, κόψῳ,
κέκοφα. ἀήρ, αἰέρ & αἰήρ, ἀνδρῶς. Etymologia
vero tripliciter, aut ex significatione. ut λιμὸς fa-

mes, λοιμός pestis. Aut ex cōpositione. ut in compositis ab ὄνομα, quæ mutare solent o prius in ω, & posterius in υ. ut ἀντωνυμία, ἰδρώνυμος. Aut ex derivatione. ut in deductis à uerbo dissyllabo habente. & in priori, quæ mutant ipsum in o. ut à λέγω λόγος, à φέρω φορὰ, à νέμω νομή. Traditione, id est, usu & autoritate, ad quam confugitur quæ regula deest. ut puta quòd φῆς habeat i subscriptum, quum rationi & regulis omnino repugnet: autoritate tantum defenditur. Schemate. utputa ubi euphoniæ causa, aut mutantur literæ, ut ἴδω αὐτῷ, sequente uocali: ἐκ πόλεως, sequente consonante. Aut derahūtur, ut ἔτω ᾤ pro ἔτως, quia sequitur consonans. Aut addūtur, ut quum datiuis pluralibus nominum, & tertiis personis uerborum in i uel e desinentibus sequente uocali adiūcitur υ, quod ἐφελεῖν uocant. ut σώμασι δέ, καὶ σώμασιν αὐτῶν. λαμβάνουσιν δέ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτῶν. τίθησιν δέ, καὶ τίθησιν ἐκείνῃ. ἐτυπῆ δέ, καὶ ἐτυπῆσαν αὐτόν. Aut conglutinantur. ut patuit in contractionibus lib. 2: De dialecto dicetur lib. 5. ubi etiam de hisce figuris fusius.

SCHOL. Orthographia neutiquam contemnenda est: maxime ubi tanta diphthongorum & uocaliū pene idem sonantium turba obstrepat. vel quòd sæpissime unius literulæ aut toni immutatione significatio variatur, ut ῥόδιος Rhodius, ῥόδαιος rosaceus. θεὰ dea, θία spectaculum. Cuiusmodi multa à Cirillo collecta in lexicis

bb

seorsum excusa circumferuntur. Est autem scribendi ratio partim fixa, partim mobilis. Et fixa quidem ex autorum lectione certius colligitur quàm ex vllis præceptis. Tametsi dictionum scriptiones, vt in lexicis seriatim habentur, memoriam plurimum adiuuare possunt. Cōferet quoque non mediocriter peculiare canones in prōptu habere, quales Theodorus Gaza in tertium librum τῶν εἰς πᾶν ἄρᾳ ordine congescit. Mobilis vero latissimè patet. Nam vt cætera omittantur, ratio componendi, in qua & literæ & toni immutantur, varia est. Nempe ex duobus integris, χαρίσοφος: ex duobus corruptis, σοφοκλῆς: ex integro & corrupto, πεικλῆς: & vice versa, μισαῖνθρωπος. Sunt autem de his regulæ speciales variæ. Vt puta quòd prima persona præsentis aut futuri compositionem ingrediens, nunc mutat ω in ο. λαίπω λαπώνως, μίξω μιξοβάρβαρος: aliàs in ι, vt ἄρχω ἀρχιτίκτων, λύνω λυσίμυχος: interdum abiicitur, vt τέρω τέρκωνδρος, εἰψω εἰψασις. Item quòd nomina finita in -ς quando cōponuntur cum dictione incipiente à consonante, vt plurimum amittunt σ. vt θεόφιλος, Διμεθύνης, Φιλόσοφος: quandoque ipsum retinent, vt λασιώδης, θεόσδοτος: quandoque mutant in ι, ὁδοιπώδης: quandoque σ in η, ἐλαφιβόλος: & in ι, μελίλαος: & in ι, ὀριβάσιος: & in ει, ἀργειφόντης & in αι, κλυταμνήσης. Porro deriuatio multo magis varia est, de qua regulas pene innumeras reperies apud Grammaticos. Quidam totam orthographiæ rationem quadrifariam diuidunt: in analogiam, quæ sit regularum explicatio: etymologiam, quæ sit dictionum origo & significatio ἱστορίαν siue παρὰ δόσιν. i. narrationem vel traditionem, quæ sit autoritas & vsus citra contrāve regulam: & in dialecton. i. linguæ proprietatem, quæ tribus iam dictis repugnare solet. Cæterum quo pacto literæ adduntur, detrahuntur, transponuntur, dissoluuntur, cōtrahuntur: deinde quæ in quas, vt plurimum propter cognationem commutantur, analogia, inflexione, compositione, deriuatione, ex hoc & cæteris huius operis libris magna ex parte cognoscetur. Nunc autē, ne hanc partē

summis digitis transilire videamur, exemplum analogiæ mutuæque inter literas affinitatis proponemus. β, π, φ, cognationem quam inter se habent, ad ↓ extendunt. Nempe hæc illis tribus succedit in verbis, vt in τρεῖς τρεῖς ↓, τρεῖς τρεῖς ↓, γράφω γράφω ↓. Illæque huic inuicem in nominibus, vt in ἄρα ↓ ἄραβος, κύκλω ↓ κύκλωπες, κίνυ ↓ κίνυφος. Ad eundem modum γ, κ, χ, & κλ, in mutuā cognationem, ita conciliant alteram duplicem ξ, vt illam sibi succedere patiantur in verbis, vt λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, βρέχω βρέξω, πίνω πίνω: sicut ipsæ illi succedunt in nominibus, vt in ἄραβος ἄραβος, θώραξ θώραξ, ὄνυξ ὄνυξ, νύξ νύξ. Denique δ, τ, θ, suam & ipsæ cognationem mutuo communicant literæ σ, vt sibi in verbis illa succedat, veluti in ἄδω ἄσω, αἰνύτω αἰνύσω, πλήθω πλήσω: quæ admodum ipsæ illi succedunt in nominibus, vt in πάρις πάριδος, λάχης λάχης, ὄρνις ὄρνιθος. Sed hæc satis.

DE SYNALOEPHA ET

eius modis, de quæ subscribendo 1.

Cap. 4.

Modi Synalœphæ (quibus neglectis autorum scripta sæpe deprauantur) sunt septē.

Per elisionem, quam ἐκθλιψιν vocant. ut μὲν ἀχαιοῖς, ἄλγε' ἔθηκεν. Per synæresin, ἡρώωναι pro ἡρώωναι, Per crasin, τὰμα pro τὰμα. Item per elisionē & synæresin simul, ἐμὸν ποδῶν pro ἐμὸν ποδῶν. Per elisionem & crasin, καὶ τὸ pro καὶ ἐξ. Per elisionem, crasin et synæresin, ἐν τῇ διοπίᾳ pro ἐν τῇ αἰδιοπίᾳ. Per crasin & synæresin, ὠπὸς pro ὠπὸς. In ecthlipsi auersionis signum adhibetur: & ut plurimum in synalœpha, quum binæ dictiones congluti-

bb ij

nantur. Expungitur autem *ι* in totum per synaloe-
 loepham, quum praecedit in diphthongo. ut *ὦ τῷ*
μῶ, pro *ὦ τῷ ἐμῶ*. Et cum in binis diphthongis est,
 tunc enim ex altera eliditur, & ex altera subscri-
 bitur: ut in *ὦ πόλοι* pro *οἱ αἰ πόλοι*. Subscribitur
 uero ut plurimum quoties sequitur in diphthongo. ut in
ὦ πόλος, *ἐγὼ μαί*, *ἐγὼ δα*, pro *ὁ αἰ π' λος*, *ἐγὼ οἶ μαί*,
ἐγὼ οἶ δα. Ad haec in dictionibus simplicib. mul-
 tifariam reperitur subscriptum *ι*, uidelicet in datiuis
 singularibus paribus finitis in *α, η, ω*. *τῷ αἰνεία*, *τῇ*
πιμῇ, *τῷ λέγω*, *τῷ μέλεω*. Item in datiuis
 dualibus Atticis, *τοῖν μέλεων*, *ὄφρων*. Et
 in nominatiuis & datiuis pluralibus paribus iti-
 dem Atticis, *οἱ μέλεω*, *οἷς μετέλεως*. nisi quod
 in neutrorum rectis non subscribitur, *τὰ δ' ὕγω*. Itē
 in datiuis Ionicis in *οἰ*, *τοῖς μέσσοι*. & in secun-
 dis ac tertiis personis singularibus subiunctiuorum
 finitis in *η, α, ω*, *ἐὰν τύπῃς* *τύπῃ*, *βοᾷς* *βοᾷ*, *δι-*
δῶς *διδῶ*. Et in secundis personis singularibus
 praesentium & futurorum indicatiui uocis passivae.
τύπῃ, *βοᾷ*, *τίθῃ*, *τυφθῇσῃ*, &c. Et in secundis
 & tertiis personis praesentium indicatiui actiui uer-
 borum circumflexorum secundae coniugationis. ut
βοᾷς *βοᾷ*, *ζῆς* *ζῇ*. Et quum in uerbis circumflexis
 fit contractio in *ω* ex diphthongo *οι*, *βοάοιμε* *βο-*
ῶμε. Et in praeteritis optatiui passiuī. ut *πεποιοῖ-*

μῶ, βεβοήμῶ, κεχρῖσώμῶ. Item in præteritis
quæcunque augentur ex α, οι, ι, αἶρω ἤρον, οἶζο
μαι ὠζέμῶ. Multa etiam uocabula perpetuo ha
bent ι, qualia sunt aduerbia in η. ut τῷ, πάντῃ. &
in α datiuus similia. ut δημοσίᾳ, ἰδίᾳ. Item nomi
να & pronomina quædam. ut ἄδης, ἄσπεα, ῥάδι
ος, ῥάων, ῥᾶστος, ῥᾶδυμος, ῥᾶβδος, πέᾳ, δᾶς,
θρεᾳ, λιπῆς, ἦτορ, ἦελ, ἀηδών, ἦών, γῆδιον, ἰῶς,
σφῶν, σῶος, πατρῶος, ὠδῆ, κρωώδῖα, βρωώδῖα,
& similia, Et uerba quædam. ἄδω, χρήζω, κλή
ζω, φῆς ἀφῆμῖ, ἐκῆα ἀκαίω, πέφηνα ἀφαίνω,
κέχηνα ἀχαίνω, δεδιήτηνα ἀδιατάω. Item
ἡθῆ, δυνῆ, pro ἡθῆται, δυνάται. Et quædam
tempora ἀθεματις in δ. ut ἡδεῖ nouerat. ἡα ἡδν
ierat, ἀβῆμι, cum compositis ἀπῆεν, πῆῆεν, &c.

S C H O L. Ad orthographiam pertinet cognosce
re, quæ literæ in quas coalescant. & quæ elidi, quæ sub
scribi, & quibus modis debeant. auersio quoque, de qua
mox dicetur, ubi superscribenda, & ubi omittenda sit.
Ideo commodè nunc de hisce agitur: atque imprimis de
synalæpha: quæ à Tryphone definit, duarū syllabarū in
vocalē vnio reiecto tono. ἐκλιψις quoq; eius species huc
pertinet. i. elisio, quā uidelicet in binis dictionibus voca
lis cum contractione simul eliditur. ut ἐν τᾷθιοπίᾳ, pro
ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ. Quando autem elisio sola est, improprie
recensetur inter modos synalæphæ. ut in μνείᾳ ἀχαιοῖς.
Ex omnibus literis ι solum subscribitur, idque tantum
illis tribus vocalibus, alicubi ex generali quadam regu
la, ut τῷ λόγῳ: alibi iuxta analogiam aut etymologiam,
ut ῥάων ῥᾶστος ἀ ῥάδιος. alibi figura, ut ἡρῶνα. Horum di-

spersam habet sylvam magnum etymologicum . Constantinus quoque Lascaris ex professo in vnum multa coegit, non tamen omnia . Quædam enim ex iis, quæ dialecto constant, sciens videtur omisisse.

PARISIIS

EXCVDEBAT IOANNES LODOVICVS
TILETANVS.

I 5 4 5

Ioannis Varen-

NII MECHLINIENSIS DE
Græcorum Accentibus libellus.

ITEM

DE PROSODIA, HOC EST, TONORUM atque Spirituum ratione, fragmentum, auctore FRANCISCO VERGARA, cum eiusdem Scholijs, ex ipsius Græcæ Grammaticæ libro quarto, nouem capitibus doctè copiosèque perstrictum.

PARISIIS

EXCVDEBAT IOANNES LODOVICVS
TILETANVS. MENS. OCTOB.

1544

Ioannis Varennii

MECHLINIENSIS PEP̄I

περὶ ὁρίων, id est, de Accentibus
Græcorum libellus.

ON I sunt tres, Acutus, Grauis,
& Circumflexus.

Acutus, est nota super vocalem
aut diphthongum, à sinistra parte
in dextram ascendens, hoc modo, '.

Grauis verò à summa in dextram ascendens,
hoc modo, '.

At Circumflexus ex acuto constat & graui,
hoc pacto, ~.

Omnis dictio siue monosyllaba siue polysyllaba,
vno duntaxat tono notatur, nisi sequatur Enclitica,
de quo infra: idque vel in vltima syllaba, vel pe-
nultima, vel antepenultima: in quibus omnibus acu-
tus locum habet, vt ἡγέρῃς, ἀθρόος, αἰθρῶς &c.

Circumflexus in vltima & penultima tantum
locum obtinet, vt τοῖς, δῆμος. Nunquam enim po-
nitur in antepenultima, quòd is locus ad solū acu-
tum spectet. Nam in οἶκονδε, τοῖοςδε, & similibus
vltimæ syllabæ aduentitiæ sunt.

Grauis in omnibus intelligitur esse syllabis, quæ

A ij

nec acuto signantur, nec circumflectuntur, & ob id syllabicus dicitur, ut in $\pi\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$, $\omega\iota\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$, omnes syllabæ grauantur. præter è $\epsilon\omega\upsilon$. Verū nunquam pingitur, nisi acutus vertatur in graue, quod fit quoties post acutum finalem in eodem contextu orationis sequitur alia non Enclitica dictio. ut $\alpha\gamma\alpha\delta\acute{o}s$, $\alpha\acute{\nu}\theta\rho\omega\pi\omicron>s$, ibi syllaba postrema dictionis $\alpha\gamma\alpha\delta\acute{o}s$ signatur tono graui, quod in eadem oratione sequatur dictio $\alpha\acute{\nu}\theta\rho\omega\pi\omicron>s$ & non Enclitica. Excipe τίς interrogatiuum, quod semper acuitur, τίς $\alpha\acute{\nu}\theta\rho\omega\pi\omicron>s$ &;

DICTIONES.

Item quæ sic vel sic notantur, huiusmodi insi-
gniuntur nominibus.

$\acute{\omicron}\xi\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu\omicron\nu$ id est, in vltima acutum, ut $\theta\epsilon\acute{o}s$.

$\Gamma\alpha\rho\acute{\xi}\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu\omicron\nu$ & $\beta\alpha\rho\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu\omicron\nu$, id est, acutum in penultima, ut $\lambda\acute{o}\gamma\omicron>s$.

$\Pi\rho\omicron>\alpha\rho\acute{\xi}\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu\omicron\nu$ & $\beta\alpha\rho\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu\omicron\nu$, id est, acutum in antepenultima, ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\mu\epsilon\tau\epsilon\rho$.

$\Pi\acute{o}\rho\iota\omega\acute{\omega}\mu\epsilon\lambda\iota\omicron\nu$, id est, circumflexum in vltima, ut $\omega\lambda\alpha\kappa\omicron\upsilon\acute{s}$.

$\Gamma\rho\omicron\pi\acute{o}\lambda\iota\omega\acute{\omega}\mu\epsilon\lambda\iota\omicron\nu$ & $\beta\alpha\rho\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu\omicron\nu$, id est, circumflexum in penultima, ut $\delta\acute{\omega}\mu\alpha$.

Nota non esse idem Græcis quantitatem syllabarum, & tonum siue accentum. Nec accipiunt sicut Latini à penultima, sed ab vltima, si ea su bre-

uis vel longa, ut in regulis generalibus patebit. Et est voculatio accentus facienda ubi signum alicuius horum tonorum fixum est.

Syllabarum alia longa, alia brevis, alia communis.

Item longarum, alia naturâ longa, alia positione.

Naturâ longa est, quæ vel η, vel ω, vel aliquâ ex diphthongis completitur, aut communem productam, ῥῶς, αἰῶς, καλῶς.

Positione longa est, quando post vocalem sequuntur consonantes plures, vel una duplex, ἐνέγ-
γαα, ἀφ᾽ ὧς, τὺψω.

Brevis, quæ habet breuem vocalem, aut communem correptam, λῶς, ἐλίσ.

Communis quæ eadem potest nunc esse brevis, nunc esse longa, quæ apud veteres dum producebatur, notabatur uirgula plana supraposita, sic, ῑ. Dum uerò corripiebatur, uirgula curua in hunc modum, ῡ, αῖρῶς, αῖρῶς.

CANONES GENERALES.

1 Ultima longa, tonus nequit esse in antepenultima syllaba, sed in penultimam retrocedit, ut αἰθρῶς, αἰθρῶς. Excipe Attica, μενέλεως, πόλεως: nec potest penultima circumflecti, sed uertitur in acutum, δῆμος, δῆμος, ἐστῶτες, ἐστῶτες.

2 Super syllabam breuem, aut positione longâ,

A iij

nunquam est tonus circumflexus, ἡρακλῆς, ἡρακλέ-
 ◊. Sed super naturâ longam semper, σῶμα, βο-
 ᾶτε, βοᾶ.

3 Brevis ante finalem breuem, aut longa ante
 finalem longam, si tonum habeat, semper acuitur,
 ἄνθρωπος, ἡρώς.

4 Brevis ante finalem longam acuitur, ut ἡρώς.

5 Naturâ longa, ante finalem naturâ breuem,
 uel positione longam, si tonum habeat, circumflekti-
 tur, ὄϊμος, ᾧ λαξ.

In dictis regulis diphthongi αἰ εῖ οἰ, in fine di-
 ctionis, non sequente in eadem syllaba consonante,
 pro breuibz habentur, μᾶνσαι, αἰθρωπεῖ. Excipe
 aduerbia, ut οἰνωεῖ, nam οἰνωεῖ nomen est plurale: πᾶ-
 λαί tamen εἰ πεῖ πᾶλαι corripuntur. Excipe
 etiam optatiuos, ut πεῖνσαι fecisset. Nam πεῖνσαι est
 infinitiuus Aoristi primi actiui: εἰ ποῖνσαι im-
 peratiuus Aoristi primi medi.

6 Omnis contractio ex acuto εἰ graui circumfle-
 ctitur, βοᾶε τε βοᾶτε: ὄρμέας, ὄρμῆς: σιμόφς, σιμῶς.
 Excipiuntur dualia in ω, quæ semper acuiuntur, etiā
 contracta, τὼ νόω, νῶ, ἄ νόος: νῶτ, νῶ. Excipiuntur
 εἰ casus cōtracti, qui coincidunt cum alio casu non
 contracto, τῶ λητῶα, λητῶ, τῶ σαπφοῶα, σαπ-
 φῶ. Verum ex contractione grauis εἰ acuti nun-
 quam fit circumflexus, ἐσαῶς: ἐσῶς enim dicitur,

non ἐσῶς. Nec ex duobus grauibus, ut δῆμοσθέ-
νει, δῆμοσθέει.

7 Omnia monosyllaba ex contractione circun-
flectuntur, ut ποῦς, ῥῆς, φῶς, φθῶς, ἑῶς, κῆρς, κῆρ,

8 Syllaba in quam non cadit contractio, seruat
tonum quem ante contractionem habuit, δῆμοσθέ-
νιος, εἰνός, ὁ ἰὲς πίει. Excipe χρυσός, ἀργυρός,
χαλκός, ἀ χρύσεος, ἀργύρεος, χαλκεύς.

9 Si in nominibus ultima uocalis per apostro-
phum abiecta, supra se tonum acutum habuerit, ad
precedentem transfertur. δεινὰ, δεινὸν ἐπὶ πᾶσι. In
alijs uerò dictionibus una cum uocali abijcitur ipse
tonus, ut κατὰ κατ' ἐμὸν.

10 Omnis diphthongus finalis habens u, non se-
quente in eadem syllaba consonante, si tonum susci-
pit, circunflectitur, ὧ φῶ, οὐδαιμόν, ἐμὸν, σοῦ, κα-
λῶ, αἰχρῶν, ὁμόν. Excipe ἰδού, ἰού, acutitona.

DE NOMINE.

1 Nomina neutra plerunque primam syllabam
accentuant, νόμισμα, σιώνητι, ἑλεῖν, πᾶν, γῆρας,
τόμα, δῶμα.

2 Omnia monosyllaba neutra circunflectuntur,
ut πᾶν, πῦρ.

3 Omnis nominatiuus qui non est contractus, si
tonum habeat, in ultima acuitur.

DE NOMINIB. 1. declinationis.

Α iiiij

Omnis nominatiuus primæ declinationis habet penultimam acutā, χυῶνς, ἀνείας: exceptis in τῆς uerbalibus à uerbis contractis, quæ aciunt ultimā, ποιητῆς, μμητῆς. Item quibusdam à uerbis non contractis, κριτῆς, διγισῆς. In ας autem circumflexa Dorica sunt, ut κοσµῶς.

SECUNDÆ DECLINATIONIS.

Nominatiuus secundæ declinationis in α, si penultima sit longa, habet tonum, µῆσα, χῶρα.

Substantiua in ῥα formata ab adiectiuis in ης aciuntur in antepenultima, ut ab ἀοθενῆς ἀοδένεα.

Adiectiua fœminina tonum habent suorū masculinorum, ἀγαθός, ἀγαθή: nisi regula generalis impediatur, ut θεῖον, θεία, quod impeditur per primā regulam, propter quam etiam comparatiuus in ρα penacuitur, & si masculinum sit πεπρωτόξυλον, Γεωτόρον, σοφωτόρον.

Nominatiuus in η purum in penultima, o præcedente aspirata, penacuitur, χυόν, φθόν, χλόν.

TERTIÆ DECLINATIONIS.

Substantiua in ειορ penultimam circumflectunt, ἰχθυόφειον, μνημεῖον, βαλανεῖον, κουρέιον.

Adiectiua uerò aciunt antepenult. ut αἰώντιον.

Substantiua neutra in ιορ aciuntur in antepenultima, µυστήριον, ἐπιστόλιον, ἐπινίκιον. Similiter adiectiua à locis formata, ὁρᾶνιον.

Noīa in κον possessiua semper acuitur, ἀτῆινόν.

Verbalia in μος sunt acutitona, συλλογισμός.

Nomina transsubstantialia in νον acuiuntur in antepenultima, λίθινον.

Comparatiua in εος ἔρον acuiunt antepenultimam, δικαιότατον.

Verbalia in ἑς sunt plerunq; acutitona, πλεγκτός, παρτί. Quæ si cum dictione componantur, cum qua uerbum componi nequit, accētum traducunt, σελιωόπληκῆς, ἀπαρῆς, ἀψαλῆς.

Composita cum ἐν in antepenultima, ἔμμοιον, ἐνδυμον.

Nomina Trochaica in compositione traducunt tonum in antepenultimam, δοῦλος, δούδουλος, ὤρα, πέρωρ.

Nomina ἀκτείνω uel τρέφω si actiue capiantur, acuiunt penultimam: si passiue, antepenultimā, ut λυκῶκτόν, qui lupo occidit: τυραννῶκτόνος, qui tyrannum occidit. λαοτρόφ, qui populum nutrit. Sed λυκὸκῆνος, qui à lupo occisus est: τυραννὸκτόν, qui à tyranno occisus est: λαότροφ, qui à populo nutritur.

Composita nomina ἀπόλω cum præpositione, acuiunt antepenultimam, ut πέρωλος, ἀμείωλος. Si uerò cum alia orationis parte, acuiunt penultimam, ut ὀνδροπόλος, θυκώλος.

Disyllaba substantiua plerunque in penultima acuiuntur, ut λῆγς. Adiectiua uerò plerunque in ultima, ut δεινός. Dico plerunq; quia μόνος & penacuitur, & ἄγος dux acuitur.

QUARTAE DECLINATIONIS.

Habentia plures quàm duas syllabas, semper acuiuntur in antepenultima, ut βούχως, μενέλεως, Νικόλεως. Idq; est Atticum, nam ultima est ῥογα.

Nomina quæ declinantur Doricè ablatione ο, quædam sunt grauitona, διώνος: quædā circumflexa, ποδῆς, & unū in penultima circumflexū, λαῶς.

QVINTAE DECLINATIONIS.

Nomina in ω foeminina sunt acutitona, λητώ.

Nomina in αν simplicia sunt acutitona, ut πᾶν, Παν, πτόαν: præter πᾶν omne, quod sequitur suum masculinum πᾶς. Composita uerò acuiuntur in penultima, ἐρμῆσαν.

Nomina in λω & ιω simplicia, & à quibus nulum formatur neutrum, sunt acutitona, ut ᾠχλώ. Composita uerò, vel à quibus formatur neutrum, acuiuntur in penultima, ut ὀριᾠχλώ, ὄειν.

Nomina in ιω simplicia sunt acutitona, ut ῥίον.

Nomina in ων comprehensua, sunt acutitona, ut ἄρῳον, ποδῆς ὀρών.

Propria Adiectiua & Gentilia in ων acuiunt penultimam, πᾶσι των, εὐδαίμων, τεύτων. At πο-

σειδῶν & ξενοφῶν contracta sunt ex πρσειδάων,
ξενοφῶων.

Monosyllaba in αιξ sunt acutitona, ut αἶξ.

*Nomina simplicia in ξ, quæ habet plures quàm
vnam syllabā, acuiunt penultimā, ἄρ' πῦξ, πέρδιξ.*

*Nomina in ηε sunt acutitona, ut πατήρ, σωτήρ.
Excipiuntur μητήρ, θυμήτηρ, θυγάτηρ.*

*In ας monosyllaba circumflectuntur, ut πᾶς. In
ας inflexa per δ sunt acutitona, ut ἀργίς, λαμ-
πάς, Φυγίς, μονίς. Cetera in ας si sunt masculina
aut neutra, accentum habent acutum in penultima,
ut τάλας, κρέας, & similia: nisi canon generalis im-
pediat, ueluti γῆρας circumflectit penultimā propter
canonem quintum.*

*Monosyllaba in αις non contracta sunt acutito-
na, δούς, σοίς.*

*Nomina in ους sunt acutitona, ut ἄχιμβίς, πη-
λός. Hæc tamen Doricè acuiuntur in penultima, ἄ-
χιμβος, πῆλως.*

In ις adiectiua acuiunt penultimam, ut χεῖρις,

*Nomina in ης adiectiua flexa per ε, sunt a-
cutitona, ut ἐυχύνῃς, ἄληθῇς. Excipe quæ plenitu-
dinem significant, πηλὸς ἑς. Et quædam compo-
sita acuiunt penultimam, ἐυμήκης, παμμεγέλης.*

*Nomina in ης propria composita acuiunt penul-
timam, δημοθένης, ἀριστοτέλης, σωκράτης.*

Nomina in τ ης foeminina abstracta acuiunt penultimam, ut *αλότης*. Excipe *βραδυτής*, *ἀδότης*, *ταχυτής*, *ἐδυϊότης*.

Nomina Patronymica in is sunt acutitona, ut *Περαις*.

Nomina in is quæ formantur à nominibus tertiæ declinationis in os, sunt acutitona, ut *δμωίς*, *ἀιχμωίς*, *αἰχμαλωτής*, ab *αἰχμάλωτος*.

Nomina in is simplicia dissyllaba acuiunt penultimam, ut *ὄρις*, *παις*.

Nomina in is plurium quàm duarum syllabarum, declinata per δ vel τ, acuiuntur in antepenultima, *ἄδωνις*, *ἔυπολις*, *ἔυχαις*.

Nomina in is foeminina formata à masculinis in ης, *ἐ* declinata per δ, seruant tonum in eadem in qua habet masculinum, *στρατώτις*, *στραπίώτις*, *δελωτίς* à *δελωτής*.

Composita in is ex dissyllabis grauitonis transmittunt tonum in antepenultimam, ut *μήτις*, *πέρυμης*. Similiter composita ex foemininis in η, ut *ἄλκη*, *ἄνελκίς*, *κνήμη*, *ἔγκνημις*.

Nomina simplicia in ous circumflectuntur, *ὄδς*, Excipiuntur *πούς* *ὀδός* acutitona.

Nomina in us substantiuæ declinata per δ, uel quorum penultima est longa, sunt acutitona, ut *ἡλᾶμυς*, *πληθύς*. Similiter omnia adiectiuæ in *δύς*, *ή-*

δὺς. Reliqua uerò acuiunt penultimam, ut Βόρϣς, præter ἰλϣς, ὀπϣς, διοϣς, ὀφεϣς, & omnia monosyllaba quæ circumflectuntur, ut μϣς, σϣς.

Nomina in ω & in ως foemina sunt acutitona, λητῶ & αἰδῶς.

DE CASVVM ACCENTIBVS.

Sunt præterea quæ in alio & alio significato alio & alio notantur tono, ut βί & uita, βίος arcus: πόνηρ & agricola, πονηρός prauus. Verū de his quoniam extat Cyrilli opusculum, paulatim addisci possunt, cū regulis complecti nequeant.

DE Genitiuis.

Genitiuus habet tonum in eadem in qua nominatiuus, ut λέγ & λέγου, ἀγαθός, ἀγαθόν, nisi ultima longa impediatur, ut δίκαι & δίκαιον. Excipitur genitiuus ex Syneresi, ut λᾶ & κῆρος, ἥρος, quæ contrahuntur à λαῶ & κῆαρ & ἥαρ. Excipiuntur & dissyllaba in &, quæ si sint nomina, acuiuntur in ultima, ut βοός, ἑός. Si uerò participia, grauitona sunt, ut βαίντ & σάντ: excipiuntur & μητόρ & θυγατήρ & γυναικός, & μεᾶς, quod habet tonum more Ionico.

Omnis Genitiuus cuius ultima est longa, si in ea tonum habeat, circumflectitur, præter λεῶ & νεῶ Attica, quæ acuiuntur, eò quòd ω finale circumflecti nō possit, nisi in ἀρχαῖω Attica, ut in πεσιδῶ, pro

δοσειδῶνα, sic ἰδῶ, κυκεῶ.

DE DATIVIS.

Datiuus semper habet tonū in eadē in quā Genitiuus, ut αἰνεῖου, αἰνεῖα. Datiui deriuati uerō semper acuiuntur in antepenultima, ut πρυπάτα, μελίκρα, διχμῶ.

DE ACCVSATIVIS.

Accusatiuus in eadem habet tonum, in qua Genitiuus. Excipiuntur θυγάτρα, αἰῶρα, θυγαῖνα, quæ sunt ex passione. Item accusatiui monosyllabi in ν circumflectuntur, ut κλέν, λῖν, μῶ, σῶ. Item genitiui dissyllabi quintæ declinatiōis in @: qui cū sint acutitoni, ut διός, βοός, acuiunt penultimam, δια, βοά. DE VOCATIVIS.

Vocatiuus in eadem habet tonum, in qua nominatiuus. Excipiuntur δέωτα, μητίετα, αἰάκητα, εὐρύοπα.

Item propria in ns composita grauitona, uel ex synæresi circumflexa, tonum remittunt in antepenultimam, ut ὁ δημοθένης, ὦ δημοθένης: ὁ Ἡράκλῆς, ὦ Ἡράκλεος, uel ὦ Ἡράκλῆς per synæresin. Sic ὦ σοφόκλεις, ὦ Γερίκλεις, pro σοφόκλεος et Γερίκλεος.

Item in ων composita, quorum uocatiuus in ολς desinit, remittunt tonum in antepenultimam, ut ὁ ἀγαμέμνων, ὦ ἀγαμέμνον: ὁ κακὸδαίμων, ὦ κα-

ἡδόμεον. Et in cæteris omnibus, præter composita à φηλῶ, quæ acuiuntur in penultima, ut ὦ δαΐφρον, ὦ παΐφρον, & præter ὦ λακωδόμεον, & ὦ παλάμειον, circumflexa in penultima.

Item nomina in ηρ, quorū uocatiuus in ερ, transmittunt tonum, ut ἡ θυγάτηρ, ὦ θυγάτερ: ἡ ἑνάλτης, ὦ ἑνάλτερ: ἡ δημήτης, ὦ δημήτερ: ὁ ἀνὴρ, ὦ ἀνδρ: ὁ σφῆρ, ὦ σφῆρ.

Nota quòd uocatiuus in θυ nominum in θυς circumflectitur, ὁ βασιλεύς, ὦ βασιλεῦ: quia θυ & diphthongi finales, si habent accentum, circumflectuntur, ut habet Canon decimus.

DE Nominatiuo, Accusatiuo, & Vocatiuo dualibus.

Hi tres casus tonum habent in eadem, in qua nominatiuus singularis, ut αἶψα, αἶψαντε: πῆρσις, πῆρσαι: ἰπῶς, ἰπῶ.

De Genitiuo & Datiuo dualibus.

Hi casus tonum habent in eadem, in qua nominatiuus dualis, ut αἰνεία, αἰνείαιν: ἱμάϊ, πρῆμιν: λότῳ, λότῳιν: μενέλεω, μενέλεων. Excipiuntur nomina quintæ declinationis, quæ habent genitiuū dualem conformem in tonis genitiuo plurali, ut αἰῶνιν, αἰῶντων, & sic de alijs omnibus, præter χερσῶν, ποδῶν, & μηκέων.

De Nominatiuo plurali.

Nominatiuus pluralis in toto similis nominati-
uo singulari, ut λίθοι, λίθοι: χρωός, χρωοί: præ-
ter formata à masculinis. Hæc enim in tono similia
masculinis, ut λίθινη, λίθιναι, quia λίθινοι: ἡμέρα,
ἡμέραι, quia ἡμέροι.

De Genitiuo plurali.

Genitiuus pluralis primæ aut secundæ declina-
tionis circumflectitur, ὁρεῖσαι, ὁρεῖσῶν: πῖμαι, πῖμῶν.
Excipiuntur ὁ χλούνης, τῷ χλουῶν: ὁ χήσης, τῷ
χῆσῶν: ἡ ἀφύα, τῷ ἀφύων. Excipiuntur ἔ ad-
iectiua, quorum masculina sunt tertiæ declinationis:
hæc enim tonum habent genitiui singularis suorum
masculinorum, ῥοδία, τῷ ῥοδίῳ, quia ῥόδιον: χε-
τλιασκή, τῷ χετλιασκῶν, quia χετλιαστικός,
χετλιασινῶν.

Genitiuus pluralis tertiæ ἔ quartæ declinatio-
nis tonum habet similiter cum genitiuo singulari: et
circumflectitur, si tonus sit in ultima.

Genitiuus quintæ declinationis, si nominatiuus
pluralis sit dissyllabicus, circumflectitur: πλῶδον, πλῶ-
δων. Excipe hæc decem, πάντων, ῥώων, δμῶων,
παίδων, φώτων, θώων, λῶων, κρωῶτων, δάδων,
φώδων. Si uero nominatiuus pluralis plures habe-
at quàm duas syllabas, penacuitur, αἰαντῶν, τῷ αἰ-
αντῶν. Excipe Attica, ut λέξεων.

De Dativo plurali.

Datiuus pluralis tonum similiter habet Datiuo singulari, præter $\pi\alpha\tau\acute{\iota}$, $\pi\alpha\sigma\acute{\iota}\nu$: & ea in quibus α ω $\lambda\epsilon\omicron\nu\alpha\lambda\zeta\epsilon$. Hæc tonum habent in penultima, $\mu\eta\acute{\iota}\sigma\iota\sigma\acute{\iota}\nu$, $\theta\upsilon\gamma\alpha\tau\eta\sigma\acute{\iota}\nu$. Item Datini $\mu\epsilon\tau\alpha\omega\epsilon\omega\lambda\alpha\sigma\mu\acute{\iota}\nu\omicron\iota$ acuiūt antepenultimam, ut $\pi\epsilon\beta\alpha\sigma\acute{\iota}\nu$, $\alpha\gamma\gamma\alpha\sigma\acute{\iota}\nu$, $\epsilon\mu\alpha\sigma\acute{\iota}\nu$.

De Accusatiuo plurali.

Accusatiuus pluralis tonum habet, vt nominatiuus pluralis, nisi vltima longa impediāt: nam ea transfert tonum in syllabam sequentem proximè, $\omicron\iota$ $\delta\acute{\iota}\kappa\alpha\iota\omicron\iota$, $\epsilon\delta\acute{\upsilon}$ $\delta\acute{\iota}\kappa\alpha\iota\omicron\upsilon\varsigma$.

De Vocatiuo plurali.

Vocatiuus pluralis similem nominatiuo plurali tonum habet.

DE VERBO.

Verba in ω contracta circumfleſcuntur: non cōtracta penacuuntur.

Verba in $\mu\epsilon$ acuiuntur in antepenultima, $\acute{\iota}\sigma\eta\mu\epsilon$, $\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\epsilon$: præter $\epsilon\acute{\iota}\mu\acute{\iota}$, $\phi\eta\mu\acute{\iota}$, acutitona.

Imperfectum semper acuitur in antepenultima, $\epsilon\tau\upsilon\pi\acute{\iota}\nu$: nisi quid prohibeat, veluti finalis longa, qua tonus antepenultimæ transfertur in penultimā, $\epsilon\pi\omicron\acute{\iota}\omicron\omega$.

Futurum actiuum primum penacuuntur, $\tau\upsilon\phi\omega$: præterquàm in quinta coniugatione, quod semper circumfleſcitur, $\pi\epsilon\mu\omega$.

Futurum primum medium acuitur in antepenultima, ut τὸ ἴσμεν: nisi sit quintæ cōiugationis: hoc enim circumflectitur in penultima, ut ἴαλ' ὄμοι.

Indefinitum primum actiuum, si habeat antepenultimam, acuitur in ea, ἔτυ ἴα. Si verò non habeat, acuitur in penultima, ut ἔθλω.

Omnis imperatiuus acuitur in antepenultima, si habeat eam, παρ' ἄμειε: si verò non habeat eam, acuitur in penultima, μένε.

Excipe imperatiuum indefiniti secundi medij, quod circumflectit vltimam, τυπῦ. Excipe ἔειπ' ἔ, λαβέ, ἔλθ' ἔ, εὐφ' ἔ, ἰδ' ἔ, acuitona. In cæteris temporibus ac modis talis accentus, quales in coniugatione verborum τὸ πῶ, πρίω ἔ τιθ' ἡμι.

In personis omnibus seruant tonum in eadem syllaba, quæ habet tonum in prima persona singulari, nisi prohibeat syllaba quarta accidens, aut vltima longa: tunc enim transfertur in syllabam sequentem, τὸ πῶμοι, τυπῶρθα, ἔτυπ' ἔδοον, ἔτυπ' ἔοθας.

Omne uerbum accentum habens super vltimam longam, circumflectitur, δοῶ, τυφῶ: unde ἔβη dum abijcit augmentum, circumflectitur βῆ. Excipe χῆ, quod acuitur.

In trochaica compositione, id est, dissyllaba, quorum prior est longa, posterior brevis, non transferunt

tonum vt nomina, εἶπε, κατέπε, εἶχε, κατέχε.
 Excipe οἶδα, σὺνοἶδα. οἶδα, σὺνοἶδα. ὧ καί-
 μου, πρὲς δέ μοι: καὶ δὲ tamē non transfert, dicitur
 enim πρὸ καὶ οἶδα in penultima circumflexum.

DE PARTICIPIIS.

Nominatiuus Participij masculini præsens,
 futuri primi, siue indefiniti primi verborum
 actiuorum in ω, tonum habet in eadē in qua
 verbum: ὁ τὸ πῶν, ὁ τὸ φας, ὁ τὸ φων: præter tria
 acutitona, ἰών, κιών, ἔών, ἀ verbis ἰω, κίω, ἔω.

Nominatiuus in ωs vel Θ, vel ων ab indefi-
 to secundo eis vel ω indefinitorum passiuorum, a-
 ciuntur in vltima: πετυπῶς, πετυφός, τυπῶν, τυφ-
 θεῖς, τυπέν. Similiter actiua participia verborū in
 μαι, ἔθεῖς, ἰσός. Desinētia in μνι Θ omnia aciuntur
 in antepenultima præter perfectā, quorum aciuntur
 penultima, πετυμνι Θ: in δς aciuntur in vltima.

Quæ per genera sic variatur, ων, ὄσα, ον, seruāt
 eundem tonum in omni genere, λέγων, λέγουσα,
 λέγον. In reliquis fit mutatio toni per genera ὧ καί
 sus, quemadmodum in nominibus.

DE ARTICVLIS.

Articuli præpositiui semper habent spiritum
 aut tonum, sed nunquam vtrunque. Subiun-
 ctivi utrumque habent. Nominatiui ὧ Ac-
 cusatiui præpositiuorum non aspiratorum grauan-

tur, Genitivi & Dativi circumflectuntur.

DE PRONOMINIBVS.

EΓΩ & ΟΥ in singulari & duali semper sunt acutitona, exceptis genitiuis & accusatiuo duali circumflexis. In plurali seper circumflectuntur.

ὅς in singulari & duali acuitur, demptis genitiuo & datiuo singularibus circumflexis: in plurali circumflectitur.

ἐγὼς, οὐός, & αὐτός in omni genere acutitona: τέ &, ἐ & acuuntur in penultima.

Desinentia in ε & acuuntur in antepenultima.

οὐός, ἐγὼ & circumflectuntur in penultima, et variantur per genera & casus more nominum.

DE PRÆPOSITIONIBVS.

Præpositiones omnes in fine acuuntur, præter ἐν, ἐίς & ἐς, quæ carent accentu.

Omnes præpositiones dissyllabæ postpositæ suis nominibus transferunt tonū apud poëtas, ut ἐμὼν μέγα. Sed in oratione soluta solum τὸδὲ postponitur nominibus, & trāsferuntur tonū, τὸ τῶν τῶν.

Acuuntur etiam in antepenultima, quoties uerborum loco accipiuntur, πᾶσα pro πάρεσι, adest: τῶν pro πᾶσι, excellens est.

Omnis præpositio incipiens à uocali tenuem habet spiritum, præter ὑπὸ & τῶν.

DE ADVERBIIS.

Aduerbia quæ descendunt à genitiuis pluralibus mutatione v in σ, eum habent tonum quem genitiui, ut αἰσχροῦς, quia ab αἰσχροῦν: ἔμῳς, quia à μῶνως.

Aduerbia interrogatiua dissyllaba acuunt penultimam, π' τε, ποῦδε, ποῦτο. Monosyllaba circumflectuntur, ποῦ, πῶς. Quem tonum habeant dum infinitè capiantur, uide infra de Encliticis aduerbijs.

Desinentia in u circumflectuntur, ut ὡν, γρῦ.

ὄφελον, ἐπὶ κ' φησὶν acuuntur in antepenultima, ut pote composita ex trochaicis.

Ναὶ ἔ' dum extenduntur per δε ἔ' χ, ut εἰ δε, ναί χ, non uertunt tonum acutum in circumflexum. Nam extensione dictionum indeclinabilium non mutant acutum tonum.

DE CONIVNCTIONIBVS.

Copulatiuæ acuuntur, præter ἢ τοι.

Causales acuuntur in antepenultima, si eam habeant. Si uerò eam non habeant, in penultima, ὄφρα, ἐνεκα, ὥκα. At δὲ ὅ ἔ' καὶ ὅ, duas continent dictiones.

Disiunctiuæ sūt acutitona, ἢ, ἢ, præter ἢ τοι certe, ut, similiter ἢ ubi, quatenus, cui. Circūflectuntur nec disiunctiuæ.

Continuatiuæ acuuntur, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, quibus dū adijcitur πορ, eundē seruāt tonū, ἐπεὶ πορ, ἐπειδὴ πορ.

Aduersatiua acuiuntur in penultima, ὁμοίως, ἔμπης: δμῶς, et δμῶς acuiuntur: uerū dum ἄλλῳ postponitur, non seruat tonum in eadem, quemadmodum de præpositione dictum est.

ἄρα illatiua igitur, circumflectit priorem.

ἄρα utique, particula expletiva acuit eam.

Non possunt certæ regulæ tonorum tradi, quæ omnes uoces Græcas in uniuersum complectantur: quare si quæ his præceptiunculis cognosci nequeāt, eæ ex usu scribendi, & exemplis percipientur.

DE INCLINATIVIS.

Dictiones encliticæ proprium tonum quandoque transferunt, quandoq; amittunt, quandoque seruant suo loco.

Transferunt in dictionis præcedentis ultimam syllabam, eam uidelicet aciendo, dum dictio præcedens est πεπρωξύβων, aut πωρωξύβων trochaicum, aut πεπδωωμῶν, ut ἦνθυσά βωνος, αἰσπῶ μοι, ἦλθέ ποτε. Quo fit, ut tunc dictio una duos possideat tonos, nempe suum, & eum quem transfert inclinatiua. In omnibus alijs inclinatiua si sit monosyllaba, amittit suum tonum, σοφός τις, Γεφών τε, ἀτρείδης τε, πάρος γε, πολέων τε. Si uerò disyllaba sit præcedente ὀξύβων, uel πδωωμῶν, amittit tonum suū, καλόν βωνος, & τινος: alias seruat, αἰνθῶ πεπνός. Nunquam duæ dictiones

inclinantur simul: quare dum Enclitica concurrūt, non reijciunt tonum in eandem syllabā, sed quæ prior est, in ultimam syllabam dictionis præcedenti, si capax sit: & quæ est posterior, reijcit in priorem encliticam, ἀνθρώπος τίς ποτε, uir quispiam: σοφός τίς εἶ, sapiens quispiam es: ἀνθρώπου ἑνός ὄσις. In omnibus partibus orationis inueniemus encliticas, præterquàm in participijs & articulis.

Ex nominibus habemus τίς infinitum cum obliquis, ἢ λ. δέ τίς, καί τινα. & cum æquivalentibus, ueluti του & τ. ὅν ualent ἑνός, & τῷ ualet ἑνί, ut οὐτέ τῷ ὄν. Sed τίς interrogatiuum cum obliquis non inclinat accentum, ut supra diximus.

Ex uerbis εἰμί, φημί cū reliquis personis præsentibus, φέρτορος εἰμι, αἶματός εἰ ἀγαθοῖο, μακαρίον φημι, φῆς, φησι, φασί.

Item dictio ὄσι non inclinat, sed tonum habet in prima, quum est initium orationis, ὄσι πόλις ἐφύρη. Aut quando postponitur immediatè his dictionibus, οὐκ, ὡς, καὶ, εἰ, ὁλ. α. ὅτι: ut ὅκ' ἐστίν, ἢ ἐστίν, εἰ ἐστίν, ἀλλ' ἐστίν, τίς ἐστίν. Aliàs accentū inclinat, οἰκός ὄσι, καλός ὄσι, κακός ὄσιν, ἐρμῆς ὄσιν. Idque si dictio præcedens sit apta inclinationi: nam si inepta, accentum habet in ultima: λόγος ἐστίν, ἥρως ἐστίν, μαίης ἐστίν. Quando autè dictio præcedens est apta inclinationi, dictum est pagina superiori.

Eadem ratio est in condecliniis ἐμ, ἐσι, ἐστε ὦ
ἐσμεν. ἐσμεν ἡμεῖς πάντες ἀνθρώποι. ἀνθρώποι
ἐσμεν, καὶ ἐσμεν ζῶντες. μάντης ἐσμεν. *Similiter*
in alijs.

Pronomina hæc semper inclinant, με, μιν, μοι,
με, σοι, σφιν, σφωε : κλῦθί μεν, χαρὶ μοι, καὶ με.
Verùm ἐμολ', ἐμεν', ἐμοῖ, ἐμέ *non inclinant.*

Hæc verò modò inclinant, modò non inclinant:
σου, σδου, σεο, σοι, σε, ἐο, οῦ, οἱ, ἐ, ἐθεν, σφι, σφων, σφι
σι, σφεαώ. *Sunt autem enclitica, quando absolute*
dicuntur, & non referuntur appositione ad aliam
personam: aut cùm ex superfluo adijciuntur: si ve-
rò dicantur emphaticè aut discretivè, aut si per ap-
positionem referantur ad aliam personam, non sunt
enclitica: ἡκούω σοι, *audiui te, & non alium:* ἡκου
σα ὧ τῷ πέτρῳ, *audiui te Petrum.*

Aduerbia interrogatiua accepta indefinite incli-
nāt: accepta interrogatiuè nō inclināt, ὅθεν ἦλθες;
unde venisti? ἦλθέ ποθεν, venit alicunde: πότε
ἔστ' ἐστ; quādo hoc est? ἔστ' ἐστ' ποτε, quando-
q; πῶς οἶδας; quo pacto nouisti? οἶδά πως, noui ali
quo modo. Sic πῇ πυνπω, *et si qua sunt alia similia.*

Coniunctiones inclinatiuæ sunt τε, σοι, κε, κελεύ,
γε, χαρ, νη, πόρ, θλώ, που, & νῦν *pro dum. Nam*
νῦν nunc aduerbium, & non inclinatur.

Item ἔα *encliticum est, quod descendit ab* ἄρα:

ἀρὰ autem non est encliticum, sicut nec obliqua pronominis ἐγώ, videlicet ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, dum seruant priorem vocalem: quam dum abijciunt, sunt enclitica, quatenus suprà dictum est.

De profodia, hoc

EST, TONORVM ATQVE SPIRITVVM ratione, fragmentum, authore FRANCISCO VERGARA, cum eiusdē Scholijs, ex ipsius Græcæ Grammaticæ libro Quarto.

DE PROSODIARVM APICIBUS, deq; punctis, & alijs virgulis. Cap. 5.

OTV LAE, quibus in scribendo Græci vtuntur, aut apices sunt, aut puncta. Apices ab illis πνεῦμα δ' ἰαυ vocantur, id est, accentus. qui decem sunt, quadrisaria diuisi, εἰς ὄνους, πνέματα,

ῥόνοις, καὶ πόναις, id est in tonos, spiritus, tempora, & passiones.

TONI, id est apices, elevationem ac depres-

sionem syllabarum indicantes, sunt tres, acutus, grauis, & circumflexus. Acutus, à dextera sinistram versus descendens, in syllabam acuendam deferitur, hac figura, /, ut ἀνέλας. Grauis, à sinistra ad dexteram in syllabam grauandam, hoc modo, \, ut ὠδὲ μὲν ἔύτωρ. Circumflexus, ex acuto & graui compactus, syllabam circumflectendam vtrinque contegit, hac forma, ^, ut μούσα.

APICES spirituum duo sunt. Tenuis, qui sic pingitur, ^, ut ἀήρ, aer. Et Crassus, cui respōdet aspiratio Latina, sic, ^, ut ἥν τωρ, Hector.

TEMPORA seu notæ temporum, quæ longitudinem & breuitatem suppositarum vocalium designant, duo sunt: longum & breue. Longū, est virgula porrecta, hoc modo, μῦε'α. Breue est, minutum, ut μῦπ'α.

PASSIONES seu virgulæ indicantes dictionem affici, sunt tres. Αὐόσσοφ & , id est auersio, qua ostenditur vocalem deesse. Nam concurrētibus duabus vocalibus, quarum, altera præcedentem dictionem finiat, altera sequentem inchoet: uocalis præcedentis euphoniæ & ornatus gratia, interdum apud oratores eliditur: apud poëtas etiam metri causa. Cuius loco ad defectum illū notandum, auersionis signum adhibetur in loco superiori, hac figura, ^, ut αὐ' ἐμῶν, pro αὐρ' ἐμῶν. Vo-

cales quæ sic elidi queunt, hæ sunt. ε, ut Φέρε εἶπε, pro Φέρε εἶπε. ο. α. ω. ἐμοῦ. pro ὅτι ἐμοῦ. α. η. τ. ἐμῶ, pro καὶ ἐμῶ. ι. αὐτ. ἐμῶ, pro αὐτὸ ἐμοῦ.

Item diphthongi. αι. Βούλαίμ' ἐγὼ, pro βούλαμαι ἐγὼ. Et οι. οἱμ' ἐγὼ, pro οἱμοί ἐγὼ. Eliditur etiam aliquando sequens uocalis, quum scilicet ea brevis est, & præcedens longa. ut ὦγαθὲ, ποῦ σι, pro ὦ ἀγαθὲ, ποῦ ἐσί. Quandoque etiam in synalæphis adhibetur apostrophos. ut ἔννομα, pro τὸ ὄνομα: τὰμὰ, pro τὰ ἐμὰ.

Ἰσοδιαστολή, id est distinctio uel subdiuisio, seruit ad disiungendas partes malè cohærentes, quæ aliàs coniunctæ legi poterant. Ponitur autem in linea, ita ut declinet ad partem inferiorem hac figura, . ut ὅ, ἔ, quodcunque.

Ἰφέν, id est subunio huic aduersa, coniūgit malè disiuncta hac figura & ut ὅπ, quòd.

Σηγμαί, id est puncta: duo sunt. Colum, quod positum ad lineæ partem superiorem, significat clausulam ex parte esse perfectam, & ex parte imperfectam: in medio uerò, omnino absolutam. Et Comma hac figura , quod ad partem inferiorem appositum significat sententiam omnino esse imperfectam. ut ἐγὼ μὲν, γράφω· σὺ δὲ, μάχθαι δὲ. ego quidem scribo: tu autem discis. Iuniores tamen plerunque commatis signo uti solent, ubicunque senten-

tia quidpiam aliud exposcit. ubi uerò quiescit, colo
indifferenter aut in medio loco, aut in inferiori siue
superiori apposito. Aduertendum etiam inter-
rogationis signum apud Græcos hoc modo descri-
bi; , τί ποιεῖς; quid agis? Item quòd duo pun-
cta supra uocalem distinguunt ipsam, ne cum præ-
cedente coëat in diphthongon. ὄϊς, ois disyllabum
est: aliàs οἷς sine punctis monosyllabum. Sic ἡϋ, di-
syllabum: ἡν, monosyllabum. Item quòd longi tē-
poris uirgula supra dictiones porrecta etiam nomi-
na propria indicat. ut ὁ Πλάτων διαλέγεται, Pla-
to disputat. & literas. ut ῥ ᾱ φωνῆεν ὅτι δίχρο-
νον, α uocalis est bitemporea. Quandoque etiā di-
ctiones. ut ῥ διαλέξομαι ἵεν τῷ ὁμιλῶ, ὁδεν ἢ
διαλεκτικῇ, id est disputo idē est quod colloquor:
unde ars disputatoria. Interdum etiam syllabas
in compendiū contrahit. ut σῶρ σωτήρ. κ' s' κύριος.

SCHOL. Præter literarum figuras sunt & aliæ decē
notulæ prosodiarum nuncupatæ. i. accentus ab accinendo, hoc
est modulando. Nam quicquid ad modulatam proferendi ra-
tionem pertineret, Græmatici Prosodiam appellant. Ex
litera. θ. trifariam diuisa fiunt apices tonorum & temporum.
Etenim pars hæc dimidia superior ^ circumflexum facit.
quæ etsi in quendam veluti pyramidis conum acuitur, ab scri-
bis tamen inter festinandum, prærunque in arcum compla-
natur sic, ~. Eadem pars superne in duo æqualia diuisa, acu-
tum ad sinistram relinquit, & grauem ad dexteram. Deinde
pars hæc inferior v signum est, temporis breuis. Virgula ve-
rò transuersa - longi. Ex litera η dissecta constituuntur
spirituum apices, sic, 67. Cæterum scribæ festinantes pro η

crasso, semicirculum sinistram depinxerunt sic. . & pro tenui dexterum sic. . Literis tamen maiusculis integri superponi solent. ἸΑ' νδ' ρα μοι ἐννέπει μοῦσα. Ἦς ἀργαλέον πρᾶγμα ἐστίν. Latini u pro aspirationis sine spiritus crassi nota vsurpantes tenuem omiserunt, satis esse iudicantes, si tenuis spiritus intelligeretur succedere, vbicunque ꝑ aspirationis nota non esset. Apud Græcorum vetustissimos nudi literarum characteres, quemadmodum nunc apud Latinos, absq; apicibus scribebantur. Quod Angelus Politianus ex antiquis inscriptionibus & vetustis codicibus confirmat.

Temporum duplex est vsus: alter in poetis ad discernendam indifferentem in ancipitibus quantitatem, vt in ᾠρεῖς ᾠρεῖς apud Homerum: alter apud Grammaticos in præcipiendo ac metiendis carminibus, vt ᾠρεῖς ᾠ-νν. ρεῖς βεροπ. νν. λυγεμ. νν. αἰφόνε. νν. τεῖχεσι. νν. πλῆτῃα. ν, Mars Maiors hominum pestis qui mœnia quassas. Item superpositis signis. ᾠτρεῖ δ' ἦς τε ᾠννᾶξ ᾠνδρῶν, καὶ δῖος δ' ᾠνν ἀνδρῶν. Aridesque hominū rex, & diuinus Vlysses. Passiones rectius videtur posse numerari inter puncta, quàm inter prosodias: quum scripturam ipsam afficiant, magis vt lectionem dirigant, quod est punctorum officium: quàm vt syllabarū prolationem moderentur, quod est prosodiarum. His Latini vtuntur vbi opus est, sicuti etiam punctis clausularum, tonorumque ac temporum apicibus, & duobus punctis distinguendis vocales. Menelæus, Thimótheus, aër, coëmo. & virgula syllabas contrahente, p̄r, nr̄.

DE SYLLABÆ ACCI-

dentibus, & primū de tono.

Syllabæ quatuor accidunt, γεγραμμάτων ἀριθμὸς, id est literarum numerus: τόνος, tenor: πνεῦμα, spiritus: χρόνος, tempus. Literas habet ut plurimum quinque, ut πλοῦς: ut minimum unam, ὦ. Tonus in syllaba est tenor quo eleuatur, aut deprimitur, aut eleuatur simul & deprimitur.

Sunt autem toni tres, ὀξεῖα, acutus: βαρεῖα, grauis: περιωμλῖη, circumflexus. Loci τὸ ὀξεῖας, id est acuti sunt, ultima, penultima & antepenultima. unde uocabulum quod acutam habet ultimā, Oxytonum dicitur, ut καρπός. quod penultimam, Paroxytonum, ut δὺλῳ μῆϛ. quod antepenultimam, Proparoxytonum, ut κύνεος. Loci τὸ περιωμλῖης. i. circumflexi sunt, ultima: unde περιωμλῖον eiusmodi uocabulum dicitur. ut Γῶ: Et antepenultima, unde περὶ περιωμλῖον, ut χαῖρε.

βαρεῖα. i. grauis duplex est, syllabicus & prædominans. Syllabicus, quem habent omnes syllabæ, ea excepta supra quam est tonus apice signatus. ut κύνεος dictio est proparoxytona, quia habet acutū in antepenultima. cuius penultima & ultima dicuntur habere grauem syllabicum, qui non pingitur: quia scilicet demisso & graui tono proferuntur.

Grauis prædominans est acutus dictionum oxytonarum, qui scribendo & legendo in grauem mutatur. Nam quoties oxytonæ dictiones in cōsequētia sunt, hoc est in contextu non sequente puncto, acutum mutant in grauem, tam figura quā̃m prolatione. ut καρπός nomen oxytonum in hac oratione, δὺλῳ μῆϛ ὁ καρπός τὸ κοιλίας Γῶ. non tamē idcirco appellari desinit oxytonum. Aduertendum autem Barytonum dici quoduis uocabulum non ha-

bens toni apicem supra ultimam: quòd eo ipso gra-
uix syllabicus, iuxta modò dicta, locū habeat in ea-
dem ultima, à qua denominationes hæ sumuntur: ut
sit barytonum. i. habens grauem tonum supra ulti-
mam, nempe syllabicum: sicut oxytonum dicitur ha-
bens acutum supra eandem. Itaque ὀξύτονος,
κῦρε, χαῖρε, præter proprias denominationes,
barytona etiam dicuntur: καρπὸς uerò & Γῶ dici
non possunt.

SCHOL. In superiore capite dictum est de apicib⁹,
qui sunt indices prosodiarum: in hoc agitur de prosodijs ip-
sis, quæ vera & propria sunt syllabarum accidētia. Nam per
has modulate proferuntur, tam circa eleuationem & depref-
sionem, quàm circa durationem & flatus quantitatem. Syl-
laba enim prosodiæ fundamentum prolata uocem facit: vox
deinde, siquidem aërem verberat, corpus est. Ideoque in to-
no habet altitudinem, in spiritu latitudinem, & in tempore
longitudinem. De quibus figillatim & copiosius in sequen-
tibus capitibus agetur.

DE SEDE ET RATIONE

tonorum xi. regulæ generales. Cap. 7.

LOci tonorum sunt, ut modò diximus, antepenult. penult. & ultima: quas omnes occupat
acutus: circumflexus uerò duas postremas: gra-
uis tantum ultimam. Quum ultima est longa, to-
nus non sedet in antepenultima. Cuius causa ex re-
ctis proparoxytonis αἰθερώτους ῥά τειρα & simi-
libus, genitiui fiunt paroxytoni αἰθερώτεω τραπε-
ξῆς, tono in penultimam demisso, ob uariationem

quantitatis vltimæ . quod itidem in verbis accidit, ut ἐτύπτον, ἐτυπέτω. & in alijs partibus orationis, quæ eo modo variantur. Patitur tamen exceptionem hæc regula in diphthongis οι & αι, quando sunt finales. Nempe in plurali non αἰθρώπι, nec φρατέζαι, sed αἰθρώποι & φρατέζαι dicitur. Item in dictionibus Atticorum proprijs. Illi enim spreta regula μνέλεως efferunt & θύγεω, & similia.

Penultima natura longa circumflectitur: si supra se tonum habeat, & vltima sit brevis vel positione, tantum longa, ut μέσσα, δῆμα, ᾠλαξ.

In synæresi, quæ fit ex acuto signato & graui syllabico non signato, circumflexus resultat. ut ἄλη δέ, ἄληδους. ποιεώ, ποιῶ.

Supra natura breuem aut positione tantum longam nunquam ponitur circumflexus sed acutus. ut λόγος, λέγε, ξύλον, ἄρτος, λογισμός, φεύξ.

Longa ante longam, si tonum habet, non circumflectitur, sed semper acuitur. ut ἄρως. huius regulæ occasione μούσα in genitiuo & datiuo mutat circumflexum recti in acutum, μέσης, μέση. quod similiter fit in alijs multis.

Acutus vltimæ in consequentia mutatur in grauem. ut τῶτα εἶπεν ὁ ἡμῶν σωτήρ. hæc dixit noster saluator. Hic vltima dictio σωτήρ sequente πῦ

Ετο habet acutum: qui tonus est illi proprius. eum tamen mutat in grauem, quum in contextu ante prius etum ponitur, sic, ταῦτα εἰπὼν ὁ σωτὴρ ἡμῶν.

Quando vltima supra quam est acutus, eliditur apostropho, acutus idem retrocedit in penultimam. *νι δειν' ἐπαδε, φήμ' ἐγὼ, pro δεινὰ ἐπαδε, φημί ἐγώ.* E præpositionibus verò grauis tunc euanescit. *ἀπ' ἐμῶ, ἀπ' αὐτῶ:* Itidem ex ἀλλὰ, ἀλλ' ὅτως.

Compositio vt plurimum retrahit tonum. *ὁδὸς ἀπὸ ὁδὸς, σοφὸς, φιλόσοφος. αὐδ'ς, φίλων τῶν.* οὐ ὑπέρο. Quod in nominibus monosyllabis perpetuum est. *νι ποῦς, ἐν ποῦς. χθὼν, αὐτὸ χθων. ποῦς, πολύπυς.*

Reperiuntur dictiones non paucae in eadē significatione, modò compositæ sub eodem tono, modò tonis aut apostropho dimissæ. *νι παραπολὺ ἔπαρὰ πέλῳ, admodum. ἰζάπαις ἔπαις ἀπαντος, omnino. ἰζαιώνος ἔπαις αἰώνος, à seculo. ἀπαρχῆς ἔπαις ἀρχῆς, ab initio. ἔπαις cum articulo, δευτέρων καὶ δ' δευτέρων, secundo. Itidem τεινόν, tertio. τομεταξύ, interim. τωλέον, amplius. τομεταξύ, deinde. ἐπιτωλέον, vt plurimū. Quæ aduerbialiter ἔπαις sub eodem tono sæpius efferuntur, nisi quum aliquid redditur articulo præpositionis. *νι τῷ μεταξύ λεγόμενον, ἰζάπαντος ἔπαις ὁδῶν.**

Syncope tonum retrahit ad præcedentem. *συγα*

C

τόξα δύναττα. ὁ μὲν πατρίοι ὁ πατρίοι. *Apocope* ne
 rō & *paragoge* cum non mutant. vt τυπήμεν pro
 τυπήμενα. καὶ λαῖσι pro καὶ λαῖς. nisi quum neces-
 sario est demittendus in antepenultimam ob additā
 syllabam. ut αἰάντες, αἰάντεσι. Excipiuntur reci-
 pientia in fine adiectionem δε: quæ nihil amplius
 quàm simplicia significant: ea enim tonum habent
 in penultima. ut ἐνθα ἐνθάδε, hic. τοῖ τοῖόςδε, ta-
 lis. τῆμ τῆμόςδε, tunc. Item recipientia ι, ad in-
 dicandum quæ ipsum acuunt. ut ἔσοι, ἐδί, δδύγι.

SCHOL. Græcanici toni prima ratio origoq̃ au-
 toritate fere constat. Vix enim causam inuenies, cur ἀνθρω-
 πως, τρεῖς, & similia tonum habeant in antepenultima.
 Si quæras, quorū ibi habeant acutum, magis quàm alium: cer-
 tam causam deprehendes, nempe quòd soli acuto patet an-
 tepenultima. Contra apud Latinos toni iudicium ideo faci-
 le est, quia è penultimæ quantitate sumitur: qua tamen pro-
 ducta, Græci & in ea & in alijs tonum locant. vt τελώνης ἀν-
 θρωπος στρατηγός. Item penultima breui, in eadem & in ali-
 is, θεολόγος λόγος πόλεμος πόλις. Proinde in his sæpe consu-
 lendi erunt Grammatici & lexicorum indices. Neque enim
 regulis arctari omnia possunt: sed neque tyrones tot obrui
 difficultatibus expedit. In vocabulis verò Græcis, quæ in
 Latinorum vsū veniunt, quale est κατηγόρημα penultima
 longa, & antepenultima acuta: & φιλοσοφία penultima bre-
 ui eadēque acuta: illud attendes, ne Græca Latino tono
 proferas: neue Latina Græcanico tono. vbi tamen casus erit
 communis, etsi ratio & præcepta Grammaticorum tonum
 requirunt Latinum, alteruter tamen locari poterit. Rectius
 ergo categorēma penultima circumflexa: & φιλοσοφία an-
 tepenultima acuta iuxta latinam normam proferentur. Qui
 verò categorēma antepenultima acuta iuxta græcanicū ex-
 emplar protulerit: siquidem casus vtriusque communis id pa-

titur, tolerabiliter proferet. Item qui philosophía penultima acuta proferet, Græcè proferet: nec omnino malè: qui verò philosophía antepenultima acuta, Latine, multoque melius. At dicturus in genitiuis categorématis & philosophíæ, necessario Latinum tonum vtrique dabit in antepenultima iuxta latinam regulam: quia casus illi tantum Latini sunt. Rursus enúciaturus categorématon in genituo plurali, & philosophías in genituo singulari iuxta declinationem Græcam, græcicum tonum illis addet, hoc est acutū in penultima. Nihil autem prohibet eūdem tonum in casum græcum & latinum cōcurrere. Nempe in categorématis genituo latino: & in categorématos græco antepenultima acuitur. Secunda regula imprimis notāda est. Facit enim plurimum ad rectè varianda nomina, pronomina, verba, & participia. Cuius illa pars de diphthongis *οι, αι*, sic est accipienda: quòd scilicet pro brevibus reputantur, quantum attinet ad tonorum & ad apostrophi rationem: idque duntaxat quum in fine dictionum sunt. Nam quum post se habēt finalem consonantem, prerogatiuam suam retinent *τοῖς ἀνθρώποις, ταῖς τραπεζαῖς*. Quod regula quarta indicat, de acuto & graui, eos concurrentes circumflexum efficere, merito accidit: quum ex hac ' acuti præcedentis figura, & ex hac ' grauis sequentis, quum videlicet pingitur, circumflexi angulus efficiatur sic, ' : aliàs è graui & acuto acutus resultat, & ex duobus grauibz grauis. Itaque *ἰσῶς* coalescēs ex *ἰσαῶς*, non circumflexum sed acutum tenet: & *πῶλεις* è *πῶλεις*, grauem syllabicum. Excipiuntur tamen *χρῆσις, ἀργύριος*, & similia nomina Ionica materiam significantia: in quibus è binis grauibz conflatur circumflexus Attice, *χρῆσις, ἀργυρεῖς*. Excipiuntur quoque casus contracti, qui aliis incontractis euadunt similes. vt *πλὴν λητόα καὶ λητῶ* sicut in recto, non autem *λητῶ*: præcipiente regula, vt omnis casus alteri scriptura & voce concors, similem tonum habeat, & quantitatem. Regulam septimam in Schol. cap. præcedētis explicuimus. Nona non paucas exceptiones patitur. fallit enim in nominibus compositis, ab *ἰατρός*, vt *ἀρχιατρός*. & in gentilibus, vt *Ἀχαιοί, Παναχαιοί*. Item in alijs in *ης* differentiæ gratia, vt *ὑψιπότης* sursum volans. *ὑψιπότης*

ab alto cadens. & in *ος*, vt *ἰππόκρομος* habens iubam equinā, à *κρόμη*. & *ἰπποκρόμος* equorum curator, à *κρομῶ* curo. *λιθοβόλος* lapide petens. *λιθοβολος* lapide ictus. & in deductis à verbis compositis. nam ea ultimam acuiunt, vt ab *ἐκλέγω* *ἐκλεκτός*, à *διαμετρῶ* *διαμετρητός*. *ἐπίλεκτος* verò, quia fit ex *ῶ* & *λεκτός*, antepenultimam acuit. Et in quibusdā alijs in *ης*. vt *ληΐης*, & *χιλΐης*. de quibus multa author Etymologici in dictione *ἡρακλῆς*. Idem quoque consulendus in dictione *κληΐδες* de finitis in *is*, quæ nimium variant: de quibus singulis in *ος* suis in locis. Quod ad regulam decimam attinet: notanda quæ in diuisione aliud significant, quàm in compositione, vt *ἐκ ποδῶν* eis *κεφαλῇν*, à pedibus vsque ad caput. aliàs *ἐκ ποδῶν*, vt libro superiori dictum est, procul significat: sed tono acuto, qui tamen in diuisione est circumflexus. Postremo vt quoad fieri possit, in pauca conferantur, quæ tot regulis de locis tonorum præcepta sunt: hæc licebit colligere, Tonum Græcorum non nasci è quantitate, tamen si quantitas ultimæ saepe tonum effingat ac variet, vt *μοῦσα* *μόσης*, *ἄνθρωπος* *ἄνθρώπων*. Item in multis vocabulis non posse reddi certam rationem sedis illius: posse tamen præcipi, quis ex tribus tonis ibi locum habeat, hoc ferme cōpendio. Ex tribus locis tonorum vltima penultima & antepenultima, solus acutus occupat antepenultimam: in penultima verò locum habet idem, si ea sit brevis, aut positione tantum longa, aut alioqui longa, & vltima longa. Aliàs si ea sit longa & vltima brevis, locum ibi habet circumflexus. Vltimam semper occupat acutus, quum ea brevis est: quum verò longa, non semper. Tunc enim multoties ibi circumflexus collocatur: quod capite sequenti patebit. Vltimæ verò acutus in grauem mutatur in consequentia. Hæc ideo, repetimus, q̃ videamus in tonis, tam scribendis, quàm proferendis plurimum vulgo peccari.

DE SEDIBVS TONORVM

in rectis nominib; parib; & imparib;. Cap. 8.

TRadendæ post hæc regulæ speciales de tonis, quibus discernantur proprij illorū loci in sm-

gulis orationis partibus: primumq; in nomine in hunc modum.

Omnis rectus singularis nominum ultimam citra contractionem producens, quum in eadem tonus recipit, ipsam acuit. ut ἁλῆς ἰδεός.

Rectus singularis nominum parium primæ declinationis penultimā acuit. αἰνείας, χρύσης. exceptis uerbalibus uenientibus à præteritis uerborum, quæ quidem oxytona sunt. ut ποιητής, διακτής. nisi uerba sint tertiæ coniugationis circumflexæ: tunc enim penultima in uerbalibus acuitur, si in ea sit o. ut ὁμότης, ἀπότης, δεσπότης. quibus accedit δεσπότης

Tonus recti secundæ declinationis paris in nominibus quidem desinentibus in α. sæpe occupat antepenultimam. ut δεσποινά, δαλάσα: sed plerūq; penultimam, quum ea est natura longa. χῶρα, μέσσα: præter finita in α, quæ fiunt à masculinis uel communibus in ης. Et præter polysyllaba in υα, quæ omnia antepenultimam acuiunt. ut ἀδελφεία ab ἀδελφής, ἀρπυγιά, αἰθυιά. demptis tribus oxytonis, ὄργυα, μνηστῆρα, ἀγυαί. Acuitur quoque penultima in finitis in α præcedente o. χόρα, πόα. Et in finitis in η purum dissyllabis præcedente o, Et consonante aspirata una cum altera. ut χῶν, φθῶν, ἡλῶν. Et in ῖη, τίη, exceptis κρηῖη, ῥηῖη. Et in finitis in ον substantiam significantibus. ut βελώνη, πιδρόνη. Et

in $\mu\eta$ precedente uocali, $\phi\eta\mu\eta$. Vltimam uero acuiunt finita in $\phi\eta$, precedente u breui. ut $\gamma\lambda\upsilon\phi\eta$, $\chi\theta\rho\upsilon\phi\eta$, $\tau\rho\upsilon\phi\eta$. Et dissyllaba desinentia in $o\eta$, quæ habent o ex e. ut $\pi\nu o\eta$ à $\pi\nu\acute{\epsilon}\omega$, $\chi\eta$ à $\chi\acute{\epsilon}\omega$. Item finita in $o\eta$, quæ rem non subsistentem significant. ut $\eta\delta\delta o\eta$ uoluptas, $\mu\epsilon\lambda\lambda o\eta$ pulchritudo. Et finita in $\mu\eta$ precedente altero μ . $\chi\rho\alpha\mu\mu\eta$. Item finita in $\epsilon\alpha$, uel $\iota\alpha$, quæ substantiam significant aut collectionē. ut $\xi\delta\alpha$, $\phi\epsilon\iota\alpha$, $\chi\epsilon\iota\alpha$, $\lambda\alpha\lambda\delta\alpha$. exceptis quæ rem non subsistentem significant: ea enim acuiunt penultimā. ut $\theta\epsilon\iota\alpha$, $\chi\rho\epsilon\iota\alpha$. Item finita in $o\iota\alpha$, ut $\chi\rho o\iota\alpha$, $\pi\rho\iota\alpha$.

Penultimam circumflectunt dissyllaba in $\upsilon\alpha$. ut $\mu\upsilon\alpha$: quib⁹ accedūt omnia participia, ut $\pi\epsilon\tau\upsilon\phi\upsilon\alpha$.

Vltimam uero circumflectunt contracta, quædam in α . ut $\mu\alpha\alpha$, $\alpha\delta\eta\alpha$. Et alia in η significantia arbores. ut $\sigma\upsilon\eta$, $\alpha\mu\upsilon\gamma\delta\alpha\eta$. Et pelles animalium, $\lambda\epsilon o\upsilon\tau\eta$, $\pi\alpha\rho\delta\alpha\eta$, $\kappa\omega\eta$, Et similia, quæ contractionum speciem habent.

Fœmininæ terminationes adiectiuorum tonum ferè seruant, ubi masculinæ. $\alpha\gamma\alpha\delta\omicron\varsigma$ $\alpha\gamma\alpha\delta\acute{\alpha}$, $\acute{\omega}\rho\alpha\iota$ $\acute{\omega}\rho\alpha\acute{\iota}\alpha$, $\beta\alpha\rho\upsilon\varsigma$ $\beta\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\alpha$. nisi quum ultima longa in proparoxytonis attrahit tonum ad penultimam. $\lambda\acute{\iota}\delta\iota\nu$ $\lambda\acute{\iota}\delta\acute{\iota}\nu\eta$, $\delta\acute{\iota}\kappa\omicron\upsilon$ $\delta\acute{\iota}\kappa\alpha\eta\alpha$. Rectus quoque tertiæ uariis

est. Eius ultimam acuiūt possessiua in $\kappa\omicron\varsigma$. ut $\alpha\tau\tau\acute{\iota}\kappa\omicron\varsigma$. Et pleraque adiectiua dissyllaba. ut $\chi\rho\alpha\varsigma\omicron\varsigma$, $\delta\acute{\iota}\phi\omicron\varsigma$. Et polysyllaba in $\varsigma\omicron\varsigma$, quæ numerum significant. ut

εἰκοσός, πελμοσός. Et nomina auiū in ios supra tres syllabas. ut ἐρωδιός, αἰγυπίος. Item interrogatiua indefinite sumpta, πόσος quantus, ποσός aliquantus. ποῖός qualis, ποῖος aliquis. Item quæ veniunt à præteritis passiuis verborum circumflexorum. ut ἐπαινετός, θεατός. Et polysyllaba in eos habentia antepenultimam longam natura vel positione. ut πολυμήδης, ἰσχυρός. Et in αμος appellatiua habentia natura longam antepenultimam. ut οὐλαμός, χερσάμος. Penultimam verò acuiunt pleraque dissyllaba appellatiua. ut λόγος, ξύλον. Et in αλεος, quæ excedunt tres syllabas, ut ἀρσαλέος, δειμαλέος. Et diminutiua in ion deducta à nominibus incipientibus à longa. ut ἀτυρός, τυρίοις. ἀτείρος, τεχίοις. Eandem circumflectunt finita in oios polysyllaba. ut ἀλμοῖος, παντοῖος. Et in αιος deriuata à foemininis desinentibus in α vel in η. ut ab ἀγέλη, ἀγελαῖος. ab ἀγορά, ἀγοραῖος. quāquam id non semper verum est. Et in ῥον substantiua deriuata à finitis in ος. ut βαλανεῖον, βαφεῖον. βασιλεῖον verò adiectiuum est. Antepenultimam acuiunt finita in μος præcedente e. πόλεμος, αἶμας. Et possessiua in ῥος, ἀνθρώπειος, humanus. Item in ios deducta à loco, ἑρᾶνιος, celestis. Et à futuris verborum. ut ἄξιος, ἀπαάσιος, θαυμάσιος. Et ab aduerbijs, ut ἀπρότι πρότιος,

ἀβίϑι' ἰϑιός. præter ἀντίος ab ἀντίω, unde ἐναντίος, utrunque paroxytonum. Item in αῖος ἀ uerbis deducta. ut μάταιος, λυαῖος. Et comparatiua superlatiuaque in ος ὄον. ut σοφώτερος, ὠφώτερον, καλλίστος, καλλίστον. Et neutra substantiua in ιον supra tres syllabas. ut γερώνιον. Et quæ ueniunt ἀ uerbo. ut παίγιον ἀ παίζω. Et quæ sunt trium syllabarum breuium. φάκιον, φλέβιον. Et quæ materiam significant in ιος. λίθινος lapideus. Item his affinia quæ cum ἐν componuntur. ἔμμου-
 ρος, ἔμμετρος. Et composita ἀ passiuo uerbo quin-
 tæ coniugationis tam propria quàm adiectiua. ἄ-
 φαντος, διόφαντος, ἄπαρτος. Item ἐ trochaicis
 composita, quæ tonum. s. in præcedentem composi-
 tionis partem remittunt. ut ἀ δούλος, δούδ' ἄλ' ὄ. et
 ferè composita alia. ut παρὰ πῶλησις, ἄσκιος, ἐνθυ-
 μος, αἰλόεφος. Item composita ἀ κτείνω, τρέ-
 φω, ὅ alijs uerbis passiuè significantia. ut τυραν-
 νόκτον ὄ ἀ tyranno occisus, λυκόνονος ἀ lupo oc-
 cisus. Nam τυραννοκτόνος tyrannicida est, ὅ λυ-
 κονκτόνος lupi occisor, actiue. Sic λαοτόφος ἀ po-
 pulo enutritus, λαοτρόφος populum alens. Porro
 composita ἀ uerbis χέω, βάλλω, πολῶ, cum præ-
 positione quidem acuiunt antepenultimam. ut πέ-
 χος, ἀμείβος, πέπολος, ἀμείπολος: cum
 alio uero quoriam, penultimam. ut οἶνοχός, ἐκκρό-

λος, ὀνδροπόλος, ὕμνοπόλος. Itidem δὲ λέγῃ, uel λόγος. ut ἐπιλόγος, κατὰ λόγος, θεόλογος, εἰκοσόλογος. Composita uerò ab ἔχω, quæ habent in penultima ου, eam circumflectunt, πολιοῦτος. quæ ο, aciunt antepenultimam, ut ὠνόχοος.

Rectius quartæ ut plurimū aciunt antepenultimā præsertim in cōpositis. μέλεως, ἀνάπλεως: raro penultimam aut ultimam, ἄλφος, λαγός: rarius circumflectit ultimam, κῶς, σῶς.

Recti quintæ ultimam aciunt finita in αν simplicia. ut πᾶν pan, πελεκανὼν pelicanus. præterquā δὲ πᾶν totum. Et in ω. ut plurimū simplicia, quæque ex se non faciunt neutrum, ut ὠχλῶ, φιλῶ. Et in ιν uel ις simplicia, εἶν uel εἶς. Et in ων contentiua, uel quasi contentiua, κοιτῶν, ἀπατεῶς. Et in ης. σωτήρ, πατήρ. demptis μήτηρ, δημήτηρ, θυγάτηρ. Et in ας foeminina declinata per δ. παλαιάς, λαμπράς. Et monosyllaba absq; contractione in αις εἶ. ut δοῖς, σοῖς, αἶξ. Et in ης adiectiua purè declinata, ἀληθής. Et composita, syllabam uerbi habentia exeuntiaque in τος. ut ἐπιβλής, ἐπιβλήτος. ἡμιθνής, ἡμιθνήτος. Item in ις patronymica. πεαμῖς, εἰς his similia foeminina, ut ab αἰχμαλώτος, αἰχμαλώτις. ab ὀρετῆς, ὀρετις. Et omnino foeminina in ις dissyllaba simplicia ultimā producentia. ut ἀψις, κρηπις, κνη-

μῖς, σφραγῖς. aliàs quæ ultimam corripunt, gra-
uantur. ut μέμῖς, λέξις, cum reliquis habentibus
consonantem futuri. Item in υς, quæ sunt trium ge-
nerum. ut ἡδύς, βαρύς. Et quæ per δ declinantur,
χαμύς χαμίδος. Et quæ longam habent in pe-
nultima, πλῆδύς. quibus exceptis reliqua penulti-
mam fere acuiunt, ut βότρυς. Item finita in ω &
ως fœminina, ut λητώ, αἰδώς. & in ους, ἀχί-
λῆς.

Penultimam verò acuiunt in αν com-
posita, ἐρμόπῶαν. Item in λω tam composita quàm
quæ neutrum ex se faciunt in ω, ut ἐλευώλω, τέ-
τηρ, τὸ τέρελς. Et in ων non contracta propria et
appellatiua gentiliáque, θεῶν, ἐνδαίμων, τεύτῳ.

Et composita χαλινάχων: nisi significant locū,
πελοκοιτών, πελοδυρών. Et in ιν composita, ἐυεν,
τελλώχιν. Item in αξ, & omnino in ξ simplicia
non monosyllaba, ἀρπαξ, πέρδιξ. Et in ας disyl-
laba, αἰας. & neutra in ας, τὸ κρέας, excepto γῆ-
ρας. Et in ης propria composita à neutris in &
δημοαδένης. Et in ης fœminina simplicia appellati-
ua, φιλότης, δφνότης. exceptis βραδυτής, ταχυ-
τής, ἀδότης, δηϊότης. Et denominatiua in ης,
& ωδης, ξιφήρης, νοσώδης. Et in ις appellatiua
propria simplicia disyllaba, dummodo penultima
non habeant longam, ὄρις, πάρις. Antepe-
nultimam acuiunt neutra terminationes polysyllabæ

in ou ab adiectiuis in ων. ut το' βέλιον, λυκίος,
κακόδαιμον: quibus accedit τὸ χείειν χείεντος,
ab ὁ χείεις. excipitur ab ὁ ἡ δίδαιμι, τὸ δίδαι-
μον. Et finita in is vel us super duas syllabas de-
clinaia per δ vel τ, ἄδωνις, δύ' χείεις, ἔπιλος. Et
omnino composita quaecunque finita in us correpti,
ut ἄδακρυς. Et in is composita à dissyllabis in is
quinta barytonis, μήτις, πολύμητις. Et ab oxy-
tonis ultimam corripientibus. ut πατρίς, δ' πα-
ρίς: ἀσπίς, ῥίψασις. Et à foemininis in ης, ἄλκη.
αἰάλκις. κνήμη, δ' κνήμις. Quae tamen veniunt à
masculinis in ns paribus, & per δ inflectuntur, to-
num non transferunt. ὁ στρατιώτης, ἡ στρατιώτις.
exceptis compositis à πωλῶ & ἀκοίτη. ut ὁ ἀρ-
τοπώλης, ἡ ἀρτόπωλις: ὁ ἀκοίτης, ἡ ἀκοίτις. Foe-
minina quoque in is composita ab oxytonis acun-
tur, ut νυχίς, πᾶννυχίς. αἰγίς, καταιγίς. Item
deducta à masculinis in os declinatis per ou, ut δμω
ίς, δμωίδος: λαλίσ, λαλίδος: ἀδμῶς δμῶς,
λάλος λάλου. Circunfleunt autem vlti-
mam monosyllaba finita in ας, υς, δς. ut πᾶς, μῦς,
βοῦς. quibus accedunt ἀπφῦς, διοῦς, ὀσφῦς καὶ
ὀφρῦς. Excipitur πούς oxytonum, sicut ὀδύς. Itē
neutra monosyllaba ultimam producentia, πῦρ,
πᾶν, σκῶρ. & in ων cōtracta, πσειδῶν, ξενοφῶν.
Et omnia quaecunq; cōtracta, ut πόλις, νοῦς, φθοῖς,

φῶς, ἑρμῆς, σιμῶν. & similia.

SCHOL. His regulis indicantur propriae sedes toni in rectis quorundam nominum: nam omnia praeceptis arctari non possunt. Quo magis vsui assuescendum est: vel quod eadem saepe vocabula, tono variato significationem quoque variant, vt in orthographia diximus: vel quod eque difficile sit, multa eaque minuta praecepta memoria tenere. Quocirca si quid in re admodum varia & ambigua omissum est, quod hic exceptum adiectumve oportuerit: id boni consulens studiosus lector, sibi adnotet.

DE OBLIQRVM TONIS

in omnibus nominibus. Cap. 9.

Obligui pares in eadem syllaba tonum habent in qua rectus, non tamen eundem semper. quia in oxytonis circumflectuntur genitiui et datiuu trium numerorum. ὁ καλὸς, τὸ καλόν, τοῦ καλῶ, τοῖν καλοῖν, τῶν καλῶν, τοῖς καλοῖς. Item in properisponenais, quoties vltima sit longa, circumflexus penultimae transit in acutum. μούσα, μούσης. sicut ediuerso in paroxytonis penultimam producentibus, quoties vltima breuis sit, acutus transit in circumflexum, ὁ πεφῆτης, ὧ πεφῆτα. Excipiuntur proparoxytona, in quibus vltima, quum per variationem efficitur longa, tonum in penultimam demittit. ἀνθρώπος, ἀνθρώπου, ἀνθρώπου, τῷ ἀνθρώπῳ, ἀνθρώπων, τῶν ἀνθρώπων, ἀνθρώποις, ἀνθρώπων. Notantur ὁ δέπτης, ὧ δέπτα. ἡμίς, μιᾶς, μιᾶ, μιᾶν, id est una, more Ionico. & ἄμφω ἄμφοιν, δύο δυοῖν. Item genitiui plura-

les primæ & secundæ declinationis, qui ultimam circumflectunt, ἀνδρῶν, τραπεζῶν. Exceptis ὁ χλῆνῆς τῶν χλοῶν, χλῆνης χλῆτων, ἐτησίαι ἐτησίων, ἡ ἀφύα ἀφύων. Obliquorum tonus in nominibus quintæ declinationis sic habet, Genitiuus & datiuus singulares integri in eadem tonum habent cum nominatiuo. αἰῶς, αἰῶνι &, αἰῶνι: licet non semper eundem, σῶμα, σῶματι &, σῶματι. Exceptis genitiuis nominum disyllabis finitis in & cum suis datiuis, qui posteriorem acuiunt. βοῦς, βοῦος, βοῖ. κρῆς, κρῆος, κρητί. & ἡ μήτηρ, μητέρι &, μητέρι. θυγάτηρ, θυγατέρι &, θυγατέρι. γυνή, γυναικός, γυναικί. Notantur proparoxytona, in quibus excrecente syllaba in obliquis, necessario descendit tonus: ne remaneat in quarta à fine. πῶβλημα, πῶβληματι &, πῶβληματι. &c.

Accusatiuus in eadem tonum habet in qua genitiuus, αἰῶνι &, αἰῶνι: exceptis nominibus, quorum genitiuus disyllabus desinit in & oxytonū. In illis enim tonus ascendit in priorem, τὸν βοῦα, τὴν κρηῖνα: quibus similia sunt αἰνδρός, αἰνδρα: γυναικός, γυναικί: & θυγάτηρ, θυγάτηρ. Notandi accusatiui monosyllabi in ν, qui circumflectuntur. ut κλέιν, λῖν, μῖν, σῶν. Vocatiuus tonum habet ubi rectus, præterquàm in finitis in ων, in quibus cum transfert in præcedentem, quādo desinit in ον. ὁ βελ

τίων ὡ βέλτιον, ὁ ἀγαμέμνων ὡ ἀγαμέμνωνις:
exceptis ὡ λακεδαῖμον, παλαῖμον, & alijs simi-
libus simplicibus. Item in compositis ἀφελῶ, ὡ πε-
εῖφρον, ὡ δ' αἰφρον. Vocatiui quoque in ὄρ, ἀ-
rectis in ηρ, transferunt tonum, ἡ θυγάτηρ, ὡ θυ-
γατῆρ: εἰνατῆρ, ὡ εἰνατῆρ: δημήτηρ, ὡ δήμητῆρ.
ὁ σωτήρ, ὡ σωτῆρ: ὁ ἀνὴρ, ὡ ἀνδρ. Idem faciunt
 uocatiui in ὄρ ἀ rectis in ηρ compositis proprijs ba-
 rrytonis uel circumflexis ex contractione. ὁ δημοοδέ-
 νης, ὡ δημοόθενος: ὁ ἡρακλέης, λῆς, ὡ ἡρακλέος,
 ac deinde per contractionem ἡράκλεις.

Nominatiuus dualis, item accusatiuus & uoca-
 tiuus, tonum habent ubi rectus singularis. Geniti-
 uus & datiuus genitiuum pluralem sequuntur,
 præterquam in decem irregularibus mox indican-
 dis. Rectus pluralis itidem sequitur singula-

rem, αἰῶς, αἰῶντες. Genitiuus in illis quæ ge-
 nitium singularem disyllabum habent in Θ oxy-
 tonum, circumflectitur. ἑοὺς, ἑοῶν: κρητὸς, κρητῶν:
 his decem *exceptis, πόντων, ῥώων, δ' μύωις, παλ-*
ῶν, φώτων, θῶων, λῶων, κρηῶτων, δάδωις, φώ-
δωρ. In illis autem quæ duas syllabas excedunt,
 penultimam acuit, αἰῶντες, αἰῶντων. Dati-

uus tonum datiuui singularis imitatur, *exceptis παν-*
τί, πᾶσι: & habentibus insertum α, in quibus pe-
 nultimam acuit, *μητρὶ, μητρῶσι: πατρὶ, πατρῶσι.*

Accusatiuus & uocatiuus sui recti tonum sequuntur.

SCHOL. Obliquorum tonus rationem certam habet: pendet enim fere à recto. Genitiui plurales adiectiuorum parium in omnibus generibus volunt eodem modo finiri. vt ὁ ἀγρεῖος, ἡ ἀγρεῖα, τὸ ἀγρεῖον, τῶν ἀγρεῖων. ὁ λίθινος, ἡ λιθίνη, τὸ λίθινον, τῶν λιθίνων. sic ἡ δικαία, τῇ δικαίῳ. βαρεῖα tamen & μέλαινα, τῶν βαρεῖων, μελαινῶν: & similiter reliqua quæ fiunt à masculinis imparibus, substantiuorum formam sequuntur, τραπεζῶν videlicet & ἀληθειῶν, ac reliquorum. Quidam sic tradunt genitiuos in ων à rectis in αῖ vnius quidem generis circumflecti: triū verò, suos masculinos sequi: nisi fœminina genitiui terminatio literis differat à masculina: tunc enim circumflecti. vt ὁ βαρὺς, τῶν βαρεῖων, ἡ βαρεῖα, τῇ βαρεῖῳ.

DE RATIONE TONI IN

uerbis & participijs. Cap. 10.

T Hemata uerborum incontracta finita in ω, aciunt penultimam: τύπῳ, ἀκούω: in μί, antepenultimam, si duas syllabas excedant: δίδωμι, τίθῃμι: aliàs disyllaba, penultimam circumflectunt, ut τλήμι, δῶμι: exceptis φημί καὶ εἰμί oxytonis. In ω uerò contracta ultimam circumflectunt, πιδῶ, βοῶ. In his omnibus uocis passiuæ præsens in eodem loco tonum conseruat, τυπόμεναι, δίδομαι, ποιοῦμαι. Parataticus semper nititur tonum remittere in antepenultimam, ἐτυπόμεναι, ἠκούοις. Aliàs in disyllabis, & ubi reperit ultima longæ impedimentum, sedet in penultima, ἄνω, ἤρην: τίθῃμι, ἐτίθεν: ποιδῶ, ἐπίοιαι. *Ex futuris*

actiuum prius paroxytonum est, τὸ ψω: posterius perispomenon, τὸ πῶ. passiuā sunt proparoxytona, τὸ φθίβομαι, τὸ πίσομαι, τετὸ φομαι, etiam medium prius τὸ φομαι: sed posterius properispomenon, τὸ ποῦμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, in quibus futurum prius actiuum perispomenon est, φαλῶ: medium properispomenon, φαλῶμαι. Ex indefinitis actiua nituntur tonum remittere in antepenultimā, quatenus fieri possit: ἐτὸ φα, ἔσῃσα, ἐτὸ πν. Quod ubi fieri nequit, parataticum imitantur: ἄρῃ, ἡρῶν: τίθημι, ἔθλω. Passiua & media penultimā acuunt, ἐτὸ φθλω, ἐτὸ πλω, ἐτὸ φάμλω, ἐτὸ πῆμλω. Paracimeni acuunt antepenultimā, hypersyntelici penultimā: πέτυφα, πέτυπα, πέτυμμαι, ἐπέτυφειν, ἐπέτύπειν, ἐπέτυμλω. Tempora imperatiui acuunt, quoad licet, antepenultimā: πέτυφε, πέτυφο. aliās ubi fieri nequit, penultimā: τὸ πῶ, τὸ ψω: excepto indefinito secundo medio, quod ultimā circumflectit, τὸ ψ. Tria tamen acuunt penultimā, τῷ πῶ, ἐπιλάττω & ἀφίκοι. Exceptis etiam quinque indefinitis actiuis oxytonis, ἀπὸ δέ, ἐλθὲ ueni, λαβὲ accipe, θύγῃ inueni, ἰδὲ uide: quæ tamen ipsa antepenultimā acuunt composuæ: ut ἡγάταπε, ὑπόλαβε, ἐξέθρε, πρέσειλθε. Idem faciunt alia dissyllaba, ut αἰώσῃσι, αἰώσῃσι, At monosyllaba pe-

nultimam, vt δὲς, ἀπὲρ δὲ: ἐς, ἀφ' οὗ: χεῖς, ἐπὶ χεῖς

Tempora optatiui & infinitiui iisdem in locis
tonum habere volunt, in quibus tempora indicatiui
illis respondētia, τὸ πῶ, τὸ πῶμι, τὸ πῶν. nisi ulti-
ma impediāt, ἔθηναι ἔθειναι, τὸ πομαι το ποίμην,
ἔθην θείναι. Notātur indefinita secūda actiua infiniti-
ui in δν, quæ ultimā solēt circumflectere, τυπεῖν. itē
passiua vtraq;, quæ in optatiuis & infinitiuis tonū
habēt in penultima, τυφθείλω, τυπείλω, τυφθῶμαι,
τυπῶναι. Et infinitiua omnia in ναι, quæ in penul-
tima tonum habent, τιθέναι, θείναι, πτυφέναι.

Quorum formam sequitur paracimenos utcumque
desinens, τετὺφθαι, τῶδε ἰνῶδε, τεθεῖδε. Alias re-
liqua infinitiua in θαι antepenultimam acuerē so-
lent, τὸ πῆεθαι, τὸ ἴεθαι, τυφθῆσεθαι, τυπῆσεθαι,
τετὺἴεθαι, τὸ ἴαθαι: nisi quod ex medijs secundis
futurum & indefinitum sua tempora sequi malūt,
τυποῦμαι, τυπεῖδε, ἐτυπόμην, τυπέδε.

Subiunctiui quoque tempora sua indicatiua se-
quuntur, τὸ πῶ, ἐὰν τὸ πῶ: τὸ πῶμαι, ἐὰν τὸ πῶ-
μαι. nisi ubi additur impedimentum, τετυφα, ἐὰν
τετύφω: & ubi tollitur, ἐτυπόμην, ἐὰν τὸ πῶ-
μαι: ἐτυψάμην, ἐὰν τὸ ἴωμαι. Notantur prae-
terita passiua, quæ penultimam circumflectunt, vt
πεπείνημαι, πεποῶμαι. & indefinita, quæ ulti-
mam, τυφθῶ, τυπῶ. Atque his similia præsēntia

D

Et indefinita secunda actiua eiusdem modi in uer-
 bis in μ , ἐὰν $\pi\acute{\alpha}\omega$, $\theta\acute{\omega}$. quorum passiuia perisso-
 mena euadūt addito $\mu\alpha$, $\pi\acute{\alpha}\omega\mu\alpha$, $\theta\acute{\omega}\mu\alpha$. Præ-
 terquam in carentibus actiua voce, quæ antepenul-
 timam acuiunt, ut $\delta\acute{\omega}\omega\mu\alpha$, ἐπί $\sigma\omega\mu\alpha$. quod iti-
 dem accidit in omnibus aor. secundis medijs subiū-
 ctiui in $\omega\mu\alpha$, quum in cōpositione excedunt tres
 syllabas, ut $\theta\acute{\omega}\mu\alpha$, ἐπί $\theta\omega\mu\alpha$: $\delta\acute{\omega}\mu\alpha$, ἀπό $\delta\omega$ -
 $\mu\alpha$: $\chi\acute{\omega}\mu\alpha$, ἀπό $\chi\omega\mu\alpha$. Et in subiunctiuis in
 ω compositis à monosyllabis, quorum participia nō
 desinunt in σ oxytonum, ut $\chi\acute{\omega}$, ἀν $\alpha\chi\omega$, κα $\tau\alpha$ -
 $\chi\omega$: $\pi\acute{\omega}$, ἐπί $\pi\omega$. Quæ autem habent participia
 in σ oxytonum, non mutant tonum, $\beta\acute{\omega}$, ἀν $\alpha\beta\acute{\omega}$: $\delta\acute{\omega}$
 ἀν $\alpha\delta\acute{\omega}$, quia $\beta\acute{\alpha}\varsigma$, $\delta\acute{o}\varsigma$.

Participij actiui tonus in præsentī Et futuro pri-
 ori idem est cum suo indicatiuo, $\tau\acute{\upsilon}\pi\acute{\omega}$, $\acute{o}$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\acute{\omega}\nu$, $\tau\acute{\upsilon}$
 $\phi\acute{\omega}\nu$. exceptis præsentibus $\iota\acute{\omega}\nu$, $\kappa\iota\acute{\omega}\nu$, ἐ $\acute{\omega}\nu$, ab $\acute{\iota}\omega$, $\kappa\acute{\iota}$ -
 ω , ἐ $\acute{\omega}$. In paracimeno Et posteriori indefinito ulti-
 mæ acuiuntur, $\kappa\epsilon\tau\upsilon\phi\acute{\omega}\varsigma$, $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}\nu$. His similis est para-
 cimenos medius, ut $\acute{o}$ $\kappa\epsilon\tau\upsilon\pi\acute{\omega}\varsigma$: passiuus uerò in $\mu\acute{\epsilon}$ -
 v Et penultimam acuit, $\kappa\epsilon\tau\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu$ Et reliqua parti-
 cipia in $\mu\acute{\epsilon}\nu$ Et antepenultimam acuiunt. Vltimam
 quoque acuiunt præsentia Et indefinita secunda à
 uerbis in μ , $\iota\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$: quorum formam sequuntur
 indefinita passiuia, $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\tau\upsilon\pi\epsilon\acute{\iota}\varsigma$. Indefinitum
 actiuum prius penultimam semper acuit, ἐ $\pi\epsilon\acute{\iota}\nu\sigma\alpha$,

ὁ πρῶτος: ἐτυψα, ὁ τυψας.

In personarum uerò inflexione primā reliquæ ut plurimum sequuntur, nisi quum acutus cogitur descendere: uel ob additam syllabam, uel ob ultimam effectam longam. τυπομαι, τυπόμεθα: τύπτε, τυπέτω, τυπέτω. Aliàs tonus in uerbs potius nititur ascendere, quàm descendere, quod liquet in ἐτυπῶμαι, ἐτυψω, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο, ἐτυψάμην, ἐτύφατε, & similibus. Interdū ultima correpta quiescit, ut puta in optatiui præteriti. pass. ut πεπνυμένω, πεπνυγῶ, πεπνυγῶ: τεθείμην, τεθείῶ, τεθείτο: & in præsentibus uerborū in μι, ut πησάμην, πησῶ, πησῶ: διδδῶμαι, διδδῶ, διδδῶτω.

SCHOL. Verborum specialis tonus etiam usu commodius quàm regulis percipitur. Sunt tamen quædam regulæ generales, & alioqui peculiare exceptiones, quas expediet methodo tenere: quo de similibus expeditius sit iudicium. Qualis est regula illa, Omne uerbum ultimā habens longam, eam circumflectit: si modo ibi sit collocandus tonus. ut πω, πωεις. τυφῶ, πῶ, ἦς, ἦ. δῶ, ἐχῶ. excepto tantum χῆ oportet, ultima acuta. Item altera de participio desinente in σ oxytonum declinato per υτ, quam apposuimus in scholijs cap. 42. lib. 2. Quod aut ad cōpositionē attinet, notantur tempora trochaica: quæ tonum non remittunt in antepenultimam, contra quàm in nominibus accidit. ut εἶπαι, κατ'εἶπαι. εἶχε, παρ'εἶχε. Exceptis οἶδα, σῶοιδα. οἶσα, σῶοισα. καίμαι, πρόσκειμαι: quanquam καίαι non remittit, πρόσκειαι. ἦμαι, κάθημαι. Sed in hoc & in καίμαι excusatur, q̃ sint à uerbis αἶμι, quæ uolunt in antepenultima acui. ut τίθιμι, ἵστημι, &c. At ἐκάθην, ἐκάθησο hyper-syntelicos, quum deponit augmentum, vñ etiam tonum in penultimam transfert, καθῆμι, καθῆσο, καθῆτο. Demosth.

D ij

πρόσβεις καθήντο ἐν Μακεδονίᾳ. Participiorum obliqui nominum regulis subiacent. Fœmininorum & neutrorum toni eandem cum masculinis sedem occupant. ὁ τύπλων, ἡ τύπλουσα, τὸ τύπλον. ὁ πετυφῶς, ἡ πετυφῆα, τὸ πετυφός. ὁ ποιήσας, ἡ ποιήσασα, τὸ ποιήσαν. Nam quum vltima lōga in fœmininis in μέν tonum demittit ex antepenultima in penultimam τὴν πτόμενος, τὴν πτόμενη.

DE TONO PRONOMINVM,

articulorum, præpositionum, aduer-

biorum & coniunctionum. Cap. II.

EX pronomibus ἐγὼ & σὺ in rectis, datiuus, & accusatiuis singularium ultimam acuiunt: in genitiuis tantum circumflectūt. In dualibus ῥᾶϊ, σφᾶϊ proterispomena sunt: sed ῥᾶ σφᾶ oxytona. Quia nominatiuus dualis desinens in ω nunquā circumflectitur. Hæc autem quidam contracta esse nolunt, sed abscisa. In genitiuis uerò ῥᾶϊν, ῥᾶν: σφᾶϊν, σφᾶν, subscriptum indicat per contractionem fieri. Casus plurales ultimam circumflectunt omnes, nisi quum dissoluuntur poetice: nam tunc penultimam acuiunt, ἡμεῖς, ἡμεῖς: ἡμεῶν, ἡμεῶν. ὅς uerò tertie personæ nonnihil discrepat. Nam datiuū singularem habet circumflexum οἱ, & pluralem paroxytonum σφίσιν. Itē dualia oxytona σφὲ σφίν. in reliquis conuenit cum prima & secunda persona. De ceteris pronomibus superuacaneum est sigillatim inculcare, quod in illorum inflexionibus liquido apparet. Sequuntur autem omnino formam

nominum adiectiuorum parium in $\omicron\varsigma, \eta$, uel $\alpha, \omicron\nu$, eadem uarietate seruata in motione & inflexione.

Articuli quoque per se patent. Recti enim prepositiui $\acute{\omicron} \eta, \acute{\omicron}\iota \acute{\alpha}\iota$ absque toni apice scribuntur: reliqui omnes uariantur ut nomina adiectiua oxytona in $\acute{\omicron}\varsigma, \eta, \acute{\omicron}\nu$: sic $\acute{\omicron}\varsigma$ ut $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\varsigma$, η ut $\kappa\alpha\lambda\eta$, $\tau\acute{\omicron}$ & $\acute{\omicron}$ ut $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\nu$. $\tau\tilde{\epsilon}$ & $\acute{\omicron}\nu$ ut $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\nu$. $\tau\tilde{\omega}$ & $\acute{\omega}$ ut $\kappa\alpha\lambda\acute{\omega}$. & sic de ceteris.

Præpositiones ultimam habent grauem, ut pote quæ in consequentia deprehenduntur casualibus prepositæ: aliàs illis postpositæ disyllabæ tonū trāsferunt. Quod facit sola $\omega\delta\delta\iota$ in prosa oratione: $\acute{\epsilon}\nu\tau\omega\nu \acute{\omega}\epsilon\iota$: in carmine uerò etiam aliæ. Qua de re dicetur copiosius lib. 5. Item quum pro uerbis impersonalibus sumuntur, ut $\pi\acute{\alpha}\rho\alpha$ pro $\pi\acute{\alpha}\rho\epsilon\varsigma$, præsto est. $\mu\acute{\epsilon}\tau\alpha$ pro $\mu\acute{\epsilon}\tau\epsilon\varsigma$, participatio est. $\acute{\epsilon}\pi\iota$ pro $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\varsigma$, inest. $\acute{\epsilon}\nu\iota$ pro $\acute{\epsilon}\nu\epsilon\varsigma$, contingit.

Aduerbia terminata in $\delta\epsilon\nu$ & $\delta\iota$ ibi tonum habent, ubi primitiua unde deducuntur: $\acute{\alpha}\nu\omega$, $\acute{\alpha}\nu\omega\delta\epsilon\nu$. $\acute{\alpha}\gamma\rho\acute{\omicron}\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\rho\acute{\omicron}\delta\epsilon\nu$, $\acute{\alpha}\gamma\rho\acute{\omicron}\delta\iota$. Sic $\omega\delta\tilde{\nu}$, $\pi\acute{\omicron}\delta\epsilon\iota\varsigma$ unde. nam $\omega\delta\delta\epsilon\nu$ indefinite, id est alicunde, differentie gratiâ ultimam acuit. Monosyllaba uerò interrogatiua circumflectuntur, $\pi\acute{\omicron}\tilde{\nu}$, ubi? $\pi\acute{\omega}\varsigma$, quomodo? Quæ indefinite quoq; sumuntur, sed amisso prorsus tono, $\omega\delta\tilde{\nu}$ alicubi, $\pi\acute{\omega}\varsigma$ quodammodo. Finita in ζ antepenultimam acuiunt, $\delta\acute{\upsilon}\rho\alpha\zeta\epsilon$, $\acute{\epsilon}\rho\alpha\zeta\epsilon$, excepto

χαμᾶζε. Ad hæc vñ circumfleclitur, vñ acuitur. Nam i acui vult, quoties Attico more additur ad aliquid propius & euidentius demonstrandum, vt δδου' hucce, ἐν δαδ' hic. Aliàs aduerbia finita in i breue grauantur, vt νόσφι, ἰσφι, excepto πρῶσι. Præterea desinentia in u monosyllaba circumfleclitur, vt ῥῶ, μῶ, ῶ apud Aristophanem. Et vniuersaliter quoties vltima habet diphthongum cum u circumfleclitur, si supra se tonum recipiat, vt φεῦ, οὐσαμῶ, τυπῶ: exceptis οὐ, ἰδού, ἰού.

Ex coniunctionibus copulatiuæ & disiunctiuæ aciuntur, præter ἦτο. Itidem continuatiuæ et subcontinuatiuæ, εἰδὴ, ἐπεὶ, ἐπειδὴ. adiecto quoque his πρ, tonus in eadem manet, εἰδὴπρ, ἐπεὶπρ, ἐπειδὴπρ. Causales quæ vnā syllabam excedunt, penultimam aciunt, ὅπ, διόπ, ἵνα, ὅπως. δὲ ὁ uerò, καὶ ὁ, & ἐφ' ὧ in diuisione sunt, quæ coniunctim quoque scribi possunt non mutatis tonis, διό, καὶ δὲ, ἐφ' ὧ. Ex dubitatis, ἄρα vtrum, circumfleclit penultimam: quum verò eandem acuit, ἄρα igitur, sit illatiua. Aduersatiuæ penultimam aciunt, ὁμοῦς, ἐμπής, καὶ πρ. Reliquæ sigillatim explorandæ. Quid enim refert de tam minutis ac uarijs præcipere?

SCHOL. Articuli præpositiui aut solū spiritum recipiunt, aut eonum solum. Postpositiui verò vtrunque.

Præpositiones εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ: item coniunctio εἰ, & ad-

uerbia ἄ, ἄκ, ἄχ, non sequente puncto, & aliquando ὦς, atque alia quædam absque tonis scribi solent. Nomina neutra aduerbialiter sumpta tonum suum retinent. σωεχὲς assidue, τὰ χεῖρα celerrime. Excipiuntur Attica quædam. ἄλκιδες, ἐπίτιδες & ἐπὶ νάγκες. Εἴπερ, & εἰδήπερ à πρ̄ compositæ contra regulam videntur acuere penultimam. Simili modo τοίνυν composita à νυν̄ coniunctione completiua vltimam corripiente. Item aduerbia ἄπ, εἴθε, εἴτε composita ab ἄ, εἰ et νάχ à νά. In quibus omnibus etiam si vltima sit brevis, non tamen circumflectitur penultima existens longa, quia adiectiones casu carentium non mutant acutum.

DE VARIATIONE ET
trāslatione toni, deq; encliticis dictio-
nibus. Cap. 12.

TRansfertur tonus è legitimo loco in sequentē syllabam, aut in præcedentes in eadem dictione, siue simplici, siue composita, alijs etiam modis præter supradictos, libro sequente attingendis. Quin & in præcedentem dictionem suum tonū transmittunt particule enclitica, eumque illa acceptum simul cum proprio tono apice figuratum ostendat, quum uidelicet est proparoxytona, ut δῖαυλός ἔστι; & quum properispomena, ut δοῦλός τε: & paroxytona trochaica, ut φύλλός τε: quum uerò est oxytona, grauem suum erigit in acutum, ut σοφός τις. Alias apex euanescit, ut λεχέτω ἴς. Quandoque manet immobilis, ἥδη φάμεν, ἄλλοι εἰσὶν, ἥρως εἰσι. Est autem encliticum nomen τίς τινός in omnibus generibus, & per omnes casus indefinitè sú-

ptum. i. aliquis, & τῷ, τῶ pro τινός, τινί in genitiuo
 & datiuo, ut alibi dictum est. τίς uerò τίν & in-
 terrogatiuè, quis, cuius, rectum habet tonum. Ex
 pronomiibus inclinantur obliqui singulares primæ
 personæ, quum ē abijciunt, µε, μοι, µε. δοῦλός µου,
 ἔδωκέ µοι, ἐνφρανέ µοι. Item secundæ, σου, σοι, σε.
 Et tertiæ omnes casus trium numerorum. Ex uer-
 bis, φηµί, φησί, φαµὲν, φατέ, φασι. Item εἰ µὲν in
 præsentī indicatiui, quod quidem in tertia persona tri-
 pliciter effertur: acuta priori ἐστὶ, & posteriori ἐστὶ,
 & encliticè σοφός ἐστι. Priorem acuit præceden-
 tibus ἔκ, ὥς, εἰ, ὅτι, ἀλλά. ut ἔκ ἐστιν ὁµολογία, non
 est alius: ὥς ἐστὶ τῶν αἰσχροῶν, ut est ex turpibus. εἰ
 ἐστὶν ὁ τῶς, si est sic. τὸ τ' ἐστὶν ἀµώρτηµα, hoc est
 peccatum. ἀλλ' ἐστὶν ἐπεὶ, at qui licet dicere. Et cū
 inchoat clausulam Aeschines, ἐστὶ γὰρ ὧ Ἀθηναῖοι
 τῶν πᾶσι τοῖς ἀρχαῖς εἰδὴ βία, Sunt igitur ὅ Athe-
 nienſes magistratuum genera tria. Tonus ue-
 rò transfert præcedēte dictione oxytona, καλός ἐστι,
 bon⁹ est: & perissomena, φῶς ἐστι, lux est: & ppe-
 rissomena, δοῦλός ἐστι, seruus est. dum modo ultima
 non sit longa positione: quia in φοῖνιξ ἐστὶ non trans-
 fertur. Item præcedente proparoxytona, δίκαιός
 ἐστι. Posteriorem acuit, quoties aliter in sermonem
 incidit: præcedente uidelicet in dictione non propa-
 roxytona iambo, ut ἀειδοτέλης ἐστὶν: aut spondeo,

ἀρ' πῦξ, ὄν' νῆς, φοῖν' ξ' ὄσιν: aut pyrrhichio, νέος ὄσιν:
 aut trochæo paroxytono, μόν' τις ἐστίν. Iisdem modis
 usurpantur εἰ μί, & poetica, εἰς' ἑοσι. Item reliquæ
 personæ duales & plurales, nisi quod priorem non
 acuiunt. Ἔ' verò secundæ personæ singularis tonum
 non amittit. Ex aduerbijs inclinātur, πού πως
 πῶ πῃ πῶθεν ποτέ, indefinite sumpta. Nam in-
 terrogatiuè circumflectūtur, demptis πῶθεν unde,
 & ὅτε quando paroxytonis. Ex coniunctio-
 nibus τε, γέ, & completiuæ καὶ καὶ ἤ καὶ νῦν ἢ πῶς
 ἴσθι, poeticæ.

SCHOL. Tonus & eius locus (vt sparsim dictum
 est) variari solet quantitate & inflexione. μῦσος μέσος,
 ἀνθρώπος ἀνθρώπου, ἀνιγμὰ καὶ νιγματος. Idiomate μῶρος &
 μωρὸς Atticè, σόφως pro σοφῶς Doricè. Elisione, ἀπ' αὐ-
 τοῦ, pro ἀπὸ αὐτοῦ. Item δ' εἰν' ἔπαθεν, pro δ' εἰνὰ ἔπαθεν. Syn-
 cope, θύγατρα. Paragoge, εὐθάδε, ποδί. Compositione,
 σοφὸς φίλοσοφος. Anastrophe, τούτων πᾶσι, pro πᾶσι τού-
 των. Differentia, θεὰ δεῖα, θεῖα spectaculum. Quibus adde
 inflexionis variationem, vt θαλῆς θαλῶ, & θάλῃς θάλητος.
 ἀπολλύω καὶ ἀπόλλυμι. Et variatam orthographiam eodem
 significato. vt διαυγία καὶ διαύγεια, ὠφελία καὶ ὠφέλεια, τε-
 λωνεῖον & τελώνιον. hoc tamen plærunq; iuxta Atticos fit.
 Et aphæresin, vt ἔβη βῆ. Item poëtarum metaplasmus, vt
 μελιχραπὶ pro μελιχράτω. πρόβατιν pro προβάτοις. Item
 irregularia, si videtur, vt ἐλθεῖ in indefinito imperatiui, & ἴων
 in præsentī participij. His & alijs si quæ sunt variandi toni
 rationibus, nunc accedit eius erectio & translatio occasione
 dictionis encliticæ. Est igitur dictio enclitica, id est inclina-
 tiua, quæ inclinat suum tonum, vt præcedentis dictionis vl-
 timum grauem in acutum erigat: δ' ὄσιν ὄσιν. Hic verbū ὄσιν
 inclinat ac deprimat suum acutum in grauem videlicet syl-
 labicum: vt grauem syllabicum præcedentis syllabæ λῶς e;

rigat in acutum. Aliàs enim encliticæ quum initia clausula-
rum occupant, suum retinent tonum. πένες αἶπov, quidam di-
xerunt. φησὶν ὄντος, ait hic. Præterea quando dictioni duo
toni incumbunt, vterque quoad fieri possit, voce erit efferē-
dus. μάχετ' αἰμοί, δ' ἄλλ' ὄβρι. Synencliticæ dicuntur parti-
culæ encliticæ, quæ in oratione coniunctæ altera alterius to-
num erigunt. vt ἦ νῦ σέ πον δῖος ἵχαι, vbi grauis ἦ erigitur à
νῦ particula enclitica. itidem νῦ à σε, & σε à πον. Accidit au-
tem sæpe vt toni encliticæ figura euanescat. Nam quum se-
quitur perispomenam dictionem, & paroxytonam finitam
spondæo iambo vel pyrrichio neutiquam pingitur. vt φῶς
ὄβρι, ἀπ' ἐδ' ης π, ἔρως π, ὅπ' οἰ. nisi quum particula enclitica
incipit à σφ: tunc enim erigitur grauis præcedentis dictionis
vtcunque finitæ. ἵν' α σφιν, ἐνθ' α σφικας, τὸ ξ' α σφικων. Aristar-
chum ferunt voluisse in Odyssea tonum enclitici pronomi-
nis μοι nomini ἀνδρα imponere, quod id absurdum iudica-
ret in ipso statim poeseos initio. Ad hæc quedam semper re-
periuntur absque tono. vt μᾶ, μοι, με, σφιν. Quædam non
semper, vt σθ, σοι, σέ, ὄβρι. Notatur σθ post ἐνέκα & ἐνέκεν nō
inclinari, ἐνέκα σθ nō ἐνέκ' α σθ. sic quoq; πρὸ σθ, ὑπὸ σοι, πρὸς
σέ. qui præpositiones grauem lūum in acutū erigere nolūt.

DE CERTIS LOCIS DVORVM

spirituum crassi & tenuis. Cap. 13.

Spiritus in syllaba est qualitas, qua vocalis a-
spere vel leniter profertur: vnde alter dicitur
δασεῖα, id est asper & crassus, alter ψιλὴ, id
est tenuis & exilis. Loci spirituum sunt vocales di-
ctionum inceptiuæ: nam reliquæ citra discrimen te-
nuiter proferri intelliguntur. & quoque inceptiuæ
aspirationē habet: media verò & finalis non aspi-
ratur, Ideo quæ tunc apicem repudiat. vt ἔν τωρ, ἔν-
θε &: nisi quòd in medio quū geminatur vtrum-
que recipit, ἔρ ἔωθε valete. Recti spiritum ser-

uant obliqui: thematis verò participia & verbi tēpora, excepto ἔχω, ἔξω: e, tamē in augmentis verborum attenuatur semper: praterquam in paracimeno & hypersyntelico verbi ἰσχυμ, ἔσχυα, ἔσχυον. Omnis articulus à uocali incipiens aspiratur, ὁ, ἡ, ὅς, ἦ, ὅ, οὐ, ἦς, &c. Pronomina ab e incipientia attenuantur, excepto ἐ & ἐώτθ. Quæ verò aliud habent initium, aspirantur, ut οὐ, οἱ, ὅτθ. excepto ὡτθ tenui, quod tamen quum reciprocationem significat, aspiratur, ὡτθ sui ipsius: sicuti & compositum ἐώτθ, ex quo per aphæresin fit. Præpositiones attenuantur, exceptis ἐπὶ, ἐν. Cōiunctiones quoq; attenuantur, ut εἰ ἀλλὰ. exceptis causalib⁹, ut ἵνα, ὅπως, prater ὅφρα. Numeralia aspirantur, ut εἰς, ἑξ, ἐκατόν: exceptis ὀκτώ, ἐννέα, εἰκοσι, cum deductis ab eis. Redditina facta per abiectionem consonantis tenuis aspirantur, ut τόσθ, ὅσθ, πηλήνα, λωήνα: exceptis τόφρα, ὄφρα, τήμθ, ἦμθ. Deriuatiua quum initium primitiuorum retinent, eorum quoque tonum seruant, ut ἀκούω, ἀκούῃ: ἰσως, ἰππύω. exceptis ἀμυδῖς ab ἀμα, εἰρεμῖς ab εἶρω, εἰρεκτῖ ab εἶρω, & ἰδῶς ab ἰδῖω. A particula priuatiua composita lenigatur, ut ἀσως, exceptis ἀδης & ἀλιός. Sed quæ cōgregationem significat, aspiratur, ut ἄπας, ἄμα. Porro α ante quamuis literam attenuatur, exceptis

sequentibus, in quibus Ϟ in compositis ac deduc-
tis ab eis aspirari solet. Nemp̃e νβι sequitur βρ , ut
 $\alpha\beta\rho\tau\eta\varsigma$. Item $\alpha\gamma\nu\omicron\varsigma$, $\alpha\gamma\text{Ϟ}$, $\alpha\delta\eta\varsigma$, $\alpha\delta\eta$, $\alpha\delta\epsilon\varsigma$,
 $\alpha\delta\epsilon\text{ι}\nu$, $\alpha\delta\text{ι}\nu\acute{o}\omega$, $\alpha\delta\eta\nu\omicron\varsigma$, $\alpha\lambda\varsigma$, $\alpha\lambda\acute{\iota}\alpha\phi\tau\text{Ϟ}$, $\alpha\lambda\text{ι}$ -
 $\kappa\alpha\rho\nu\alpha\omega\tau\omicron\varsigma$, $\alpha\lambda\text{ι}\varsigma$, $\alpha\lambda\phi\varsigma$, $\alpha\lambda\acute{\iota}\zeta\omega$, $\alpha\lambda\acute{\iota}\sigma\kappa\omicron\mu\alpha\text{ι}$,
 $\alpha\lambda\text{ι}\sigma\tau\varsigma$, $\alpha\lambda\omicron\mu\omicron\mu\alpha\text{ι}$, $\alpha\mu\alpha$, $\alpha\mu\alpha\rho\tau\acute{\alpha}\nu\omega$, $\alpha\mu\mu\alpha$,
 $\alpha\mu\mu\alpha$, $\alpha\mu\text{ι}\varsigma$, $\alpha\mu\eta\gamma\acute{\epsilon}\pi\eta$, $\alpha\mu\omega\varsigma\gamma\acute{\epsilon}\pi\omega\varsigma$, $\alpha\mu\alpha\chi\alpha$, $\alpha\text{ν}$ -
 $\delta\acute{\alpha}\nu\omega$, $\alpha\pi\alpha\chi$, $\alpha\pi\alpha\varsigma$, $\alpha\pi\alpha\lambda\epsilon\varsigma$, $\alpha\pi\text{Ϟ}\omega$. Item νβι se-
quitur ρ cum μ siue ω , ut $\alpha\rho\mu\acute{\epsilon}\zeta\omega$, $\alpha\rho\omega\upsilon\alpha$: prae-
ter $\alpha\rho\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, $\alpha\rho\mu\epsilon\nu\acute{\iota}\alpha$. Item $\alpha\tau\eta\alpha$ id est quaecunque,
 $\alpha\tau\omicron\rho\text{Ϟ}$, $\alpha\tau\epsilon$, $\alpha\phi\eta$, $\alpha\phi\text{ι}\varsigma$, $\alpha\phi\alpha$.

E quoque plerumque attenuatur, ut puta ante ϵ ,
 ι , υ , praeter $\epsilon\acute{\epsilon}\lambda\delta\omega\rho$, $\epsilon\acute{\epsilon}\rho\sigma\eta$. Item ante ϵ , γ , δ . exce-
ptis $\epsilon\delta\text{Ϟ}$, $\epsilon\delta\phi\alpha$, $\epsilon\delta\nu\omicron\varsigma$, $\epsilon\delta\delta\lambda\text{ι}\omicron\nu$, $\epsilon\delta\alpha\nu\omicron\varsigma$ Ϟ $\epsilon\delta\delta\mu\text{Ϟ}$,
ac similibus numeralibus ab $\epsilon\pi\acute{\alpha}$ descendē-
tibus: Ϟ ubi sequitur βρ . ut $\epsilon\beta\rho\alpha\text{ι}\text{Ϟ}$. Attenua-
tur quoque ante θ . ϕ . χ . praeter $\epsilon\phi\delta\omicron\varsigma$. Item ante
 π Ϟ τ , exceptis $\epsilon\pi\mu\alpha$, $\epsilon\pi\acute{\alpha}$, $\epsilon\tau\omicron\rho\text{Ϟ}$, $\epsilon\tau\omicron\text{ι}\mu\omega\varsigma$,
 $\epsilon\tau\omega\rho\text{Ϟ}$. Item ante λ . μ . ν . ρ . σ . exceptis $\epsilon\lambda\phi$. $\epsilon\lambda$ -
 $\lambda\acute{\alpha}\varsigma$. $\epsilon\lambda\mu\omega$. $\epsilon\lambda\eta$. $\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\nu\eta$. $\epsilon\lambda\epsilon\nu\text{Ϟ}$. $\epsilon\lambda\omicron\varsigma$. $\epsilon\lambda\phi$. $\epsilon\lambda\acute{\iota}$
 $\kappa\eta$. $\epsilon\lambda\text{ι}\xi$. $\epsilon\lambda\text{ι}\kappa\acute{\omega}\nu$. $\epsilon\lambda\text{ι}\kappa\acute{\omega}\pi\text{ι}\delta\omicron\upsilon$. $\epsilon\lambda\acute{\iota}\pi\omega$. $\epsilon\lambda\kappa\omega$. $\epsilon\lambda$ -
 $\kappa\acute{\upsilon}\omega$. $\epsilon\lambda\phi\acute{\epsilon}\text{ι}\alpha$. $\epsilon\lambda\mu\text{ν}\varsigma$. $\epsilon\mu\varsigma$. $\epsilon\mu\varsigma$. $\epsilon\nu\epsilon\kappa\alpha$. $\epsilon\nu\epsilon$ -
 $\kappa\epsilon\nu$. $\epsilon\nu\text{ι}\alpha\text{ι}\text{Ϟ}$, $\epsilon\rho\delta\omega$. $\epsilon\rho\kappa\omega$. $\epsilon\rho\mu\text{η}\varsigma$. $\epsilon\rho\mu\omicron\mu\omicron\nu$. $\epsilon\rho\pi\omega$. $\epsilon\rho$
 $\omega\epsilon\tau\omicron\nu$. $\epsilon\rho\sigma\eta$. $\epsilon\rho\sigma\acute{\epsilon}\text{ι}\varsigma$. $\epsilon\rho\gamma\mu\alpha$. $\epsilon\sigma\omicron\mu\alpha\text{ι}$. $\epsilon\sigma\epsilon$, $\eta\mu\text{ι}\varsigma$ qz.
 $\epsilon\sigma\acute{\iota}\alpha$, $\epsilon\sigma\text{ι}\omega$. Aspiratur ante α . $\omicron$. ω . praeter $\epsilon\alpha\rho$.
 $\epsilon\alpha\omega$. $\epsilon\omicron\text{ι}\kappa\epsilon$. $\epsilon\alpha\nu$. $\epsilon\omicron\rho\gamma\epsilon$. $\epsilon\omega$. $\epsilon\acute{\omega}\nu$. Et ante η . ξ . χ . ex-

cerptis $\acute{\alpha}\mu\alpha\tau\acute{o}\varsigma$. $\acute{\alpha}\mu\epsilon\chi\epsilon\iota\alpha$.

H ante quavis uocalem attenuatur. Item ante δ . θ . τ . ω . κ . excerptis $\acute{\eta}\delta\upsilon\varsigma$, $\acute{\eta}\delta\upsilon\eta$. $\acute{\eta}\pi\tilde{\rho}$. $\acute{\epsilon}\pi\tilde{\alpha}$. $\acute{\eta}\tau\acute{\alpha}\omega$. $\acute{\eta}\pi\tilde{\omega}$. $\acute{\eta}\pi\tilde{\epsilon}$. $\acute{\eta}\chi$. Et ante ζ . λ . μ . ν . ρ . excerptis $\acute{\eta}\lambda\iota\Theta$. $\acute{\eta}\lambda\epsilon\varsigma$, $\acute{\eta}\lambda\tilde{\omega}$. $\acute{\eta}\lambda\iota\kappa\acute{\iota}\alpha$. $\acute{\eta}\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha$. $\acute{\eta}\mu\delta\rho\Theta$. $\acute{\eta}\mu\sigma\upsilon$. $\acute{\eta}\mu\omega\nu$. $\acute{\eta}\nu\acute{\iota}\kappa\alpha$. $\acute{\eta}\nu\acute{\iota}\alpha$. $\acute{\eta}\rho\omega\varsigma$. $\acute{\eta}\rho\acute{\omega}\delta\eta\varsigma$. $\acute{\epsilon}\rho\omega\delta\iota\alpha\nu\acute{o}\varsigma$. $\acute{\eta}\rho\alpha$. $\acute{\eta}\rho\alpha\kappa\lambda\eta\varsigma$. $\acute{\eta}\rho\acute{o}\delta\tau\Theta$. Θ talibus compositis. Aspiratur autem ante ϵ , ut $\acute{\eta}\epsilon\eta$: cum pleonasmō tamen attenuatur, ut $\acute{\eta}\epsilon\alpha\iota\acute{o}\nu$. Et ante γ . κ . σ . ϕ . excerptis $\acute{\eta}\sigma\iota\nu$ ait, $\acute{\eta}\sigma\alpha$ fuisti, $\acute{\eta}\phi\lambda\omega\iota\sigma\mu\acute{o}\varsigma$ sprita.

I ante uocalem attenuatur : excerptis $\acute{\iota}\delta\rho\acute{o}\varsigma$, $\acute{\iota}\epsilon\rho\alpha\chi$, $\acute{\iota}\eta\mu\mu$. Et ante ϵ . γ . δ . nisi quum sequitur $\delta\rho$, ut $\acute{\iota}\delta\rho\acute{\epsilon}\varsigma$, $\acute{\iota}\delta\rho\tilde{\omega}$. Θ ante ω , præter $\acute{\iota}\pi\tilde{\alpha}\mu\alpha\iota$. Quum uerò geminatur, ut $\acute{\iota}\omega\omega\varsigma$, aspirari solet. Attenuatur Θ ante κ . τ . ϕ . χ . θ . ξ . ψ . σ . excerptis $\acute{\iota}\kappa\alpha\nu\acute{o}\varsigma$, $\acute{\iota}\kappa\acute{\epsilon}\nu\omega$, $\acute{\iota}\kappa\omega$, $\acute{\iota}\kappa\nu\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$, $\acute{\iota}\kappa\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$: excerptis quoque ab incipientibus ab $\iota\varsigma$, ut $\acute{\iota}\varsigma\omega\varsigma$, $\acute{\iota}\varsigma\omega\epsilon\acute{\iota}\alpha$, $\acute{\iota}\varsigma\acute{o}\varsigma$. præter $\acute{\iota}\varsigma\tau\omega\varsigma$, Θ præter facta per syncopē ab $\acute{\iota}\sigma\eta\mu\mu$, $\acute{\iota}\sigma\omega$, $\acute{\iota}\sigma\epsilon$, $\acute{\iota}\sigma\epsilon\omicron\nu$, Θ c. Etiam lenigatur ante λ . ν . ρ . excerptis $\acute{\iota}\lambda\epsilon\omega\varsigma$, $\acute{\iota}\lambda\alpha\lambda\sigma\kappa\omega$, $\acute{\iota}\mu\alpha\rho\acute{o}\varsigma$, $\acute{\iota}\nu\alpha$, $\acute{\iota}\rho\acute{o}\varsigma$, $\acute{\iota}\rho\delta\acute{\iota}\varsigma$. Aspiratur autem ante λ Θ ante μ sequente uocali, ut $\acute{\iota}\mu\acute{\alpha}\varsigma$, $\acute{\iota}\mu\epsilon\rho\Theta$: sequēte uerò consonāte attenuatur, ut $\acute{\iota}\mu\beta\epsilon\omega\varsigma$.

O ante quamcunque literam attenuatur : excerptis $\acute{o}\delta\delta\varsigma$, $\acute{o}\delta\epsilon$. $\acute{o}\delta\iota$. $\acute{o}\delta\epsilon\nu$. $\acute{o}\omega\delta\iota\Theta$. $\acute{o}\omega\delta\sigma\Theta$, Θ aliis huiusmodi nominibus. Itē $\acute{o}\lambda\mu\Theta$. $\acute{o}\lambda\kappa\eta$. $\acute{o}\lambda\kappa\acute{o}\varsigma$. $\acute{o}\mu\Theta$. $\acute{o}\lambda\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$. $\acute{o}\mu\omicron\nu$, Θ ab eo compositis, $\acute{\epsilon}\mu\acute{\eta}\lambda\iota\chi$.

ὄμιλϑ. ὄμιλία. ὄμηρϑ. ὄμριος. ὄμαλός. ὄμρ-
κλή. ϑ habētibus πλ post o, ut ὄπλον, ὄπλή. Itē
ὄρλω, ὄρϑ, ὄειον: ϑ habentibus μ post ρ, ut ὄρ-
μος, prāter ὄρμην ϑ. ϑ habētibus σ sequente uo-
cali, ut ὄσιϑ, excepto ὄσις. quum uerò consonās
sequitur, leuigantur, ut ὄσον, prāter ὄσις. O quo-
que per pleonasmōn compositionē tunc initio dictio-
num additum aspiratur, ut ὄπιδιϑ, ὄπιδϑ, ὄτε,
ὄπιδτε, ὄπιδον, ὄπιδι.

Ω magnum leuigatur, exceptis ὦδε, ὦς, ὦτε,
ὦρα, ὦραϊος ὦρακιδ.

Diphthongi attenuantur, articulis exceptis, ut
puta αι, prāter αἰρώ, αἰρῶμαι: nisi sequatur μ, tūc
enim aspiratur, ut αἶμα, prāter αἶμων ὄναρις.
Item ω, exceptis ὦτη ϑ ὦτῖ pro ἑαυτῶ. Item
ει ϑ ου, exceptis εἰλώ, εἰμῶμένη, εἶμα, εἶμος,
εἶρη, εἶως, δῶδω, δῶω, δῶρίσκω. Item οι in dictio-
nibus supra unam syllabam, exceptis οἶμος, οἶμῶ, οἶ-
ος. Item ου, excepto ὄνεκα. Ex improprie dictis
α, η, ω, simplicium uocalium uidelicet α, η, ω, ratio-
nem sequuntur, ηυ Attica, ϑ ου Ionica pro alijs
ferè ponuntur. υ demum aspirari uult, sicuti υ, ut
ύς.

SCHOL. Vix reperies qui in proferendo discrimē
faciat inter spiritum uocalis tenuem & densum: vterq; enim
vulgo tenuiter enunciat. In consonantibus tantum aspi-
ratis densus flatus cum litera nunc expiratur, sicuti in pro-

latione literarum diximus. In compositione quoque quum consonans tenuis obuiat aspiratæ vocali, densus ille retrocedens in tenuem consonantem conuertit ipsam in aspiratam. vt ἔλκω ἐφέλκω, αἶρῶ καθαιρῶ. Quod itidē in simplicitate accidit, vt ἐφ' ὑμῶν καθ' ἐπείρον, item πλὴν νύχθ' ὅλλυν: vbi duæ adhuc tenues in suas aspiratas transferunt. Sed de his dictum quoque superius est non semel. Perit autem aliàs dēsus per compositionem. vt in σῶαιμος, παρῆλκω. Tenuis verò perpetuo idem est in omnibus syllabis primis medijs & vltimis non aspiratis. ἔξω futurū ab ἔχω aspirationem recipit ad differētiā aduerbij ἔξω extra, aliàs thema illam abiēcisse dicitur, ne in vtraque syllaba continue geminaretur. futurum verò χ consonante aspirata conuersa in ξ, sublatoque impedimento, aspirationem supra ε recepisse. Id autem in alijs non raro contingit, vt in τρέχω θρέξω, θρέξ τρέχος, τύπηθι τύφθητι. De distinctione particulæ η, quæ nunc tenui, nunc denso spiritu insignita, toto etiam variat, lib. præcedenti in conjunctionibus abundē dictum est. Postremo hic semper meminisse oportet regularum generalium, ne in singulis inculcandæ sint exceptiones compositionum, augmentorum, pronominum, articulo- rum, &c.

ΤΈΛΟΣ.

Francisci Ver-

GRÆÆ DE DIALECTIS LI-
ber, quo Communis, Atticæ, Ionicæ, Doricæ, atque
Aeolicæ idiomata, & poetarum propri-
etates copiosissimè recenset. Qui
est eius Græcæ Gram-
maticæ Liber
Quintus.

PARISIIS

Apud Ioannem Lodoicum Tiletanum, ex
aduerso Collegij Remensis.

1 5 4 5.

De Dialectorum et POETARVM PROPRIETATI- bus libellus, FRANCISCO

VERGARA authore.

QVID SIT DIALECTVS, ET
de linguarum proprietatibus. Cap. I.

DIALECTVS est linguæ chara-
cter propriā habens loquendi figurā.
Tradunt ex autoritate Varronis la-
tini grammatici, fuisse in Italia qua-
tuor linguarum proprietates. Priscam uidelicet: qua
sub Iano & Saturno Regibus populi Italiæ vsi
sunt. Latinam, iuxta quam Latij incolæ sub Latino
rege loquebantur: qua tabulæ decemuirales & sa-
cræ leges, ac publica quædā edicta scripta sunt. Ro-
manam, quæ post exactos reges populi Rom. gesta,
& alia quædam complexa est. qua Accius, Næ-
uius, Plautus, Sisenia, Quadrigarius, Cato, aliique
cū Poetæ, tum Oratores vsque ad Vergilium &
Ciceronem vsi sunt. Ac postremò Mixtam: quæ
gliscente auctoque iam imperio, cum externis nati-
onibus commixta est. Quin & ante mixtæ tempus

A ij

in Romanam linguam idiomata varia irrepſiſſe cōſtat. Siquidem & Oſca & Sabina vocabula multi receperunt: atque adeo Punica, Gallica & Perſica nonnulli. Græci porro cum inſulis & colonijs, cæteriſque populis, quicunque olim Græcam linguā receperunt, quatuor etiam dialectis, præter communem, uſi ſunt. Harum præcipua fuit Attica, cōmuni proxima: qua Athenienſes, & regionem Atticam incolentes loquebantur, reliquis excultior ac lepidior. Eam Thucydides, Ariſtophanes, Plato, Iſocrates, Xenophon & Demofthenes præcipuè coluerunt. Altera Ionica, eadē fermè cum Attica veteri. Sed quam deinceps aliquot ciuitates minoris Aſiæ inſulæque adiacentes, Athenieſium & Achaëorum colonia receperunt. in quibus Samos, Miletus, Ephesus, Smyrna, & quædam aliæ numerantur. Ea ſcripſere Hippocrates & Herodotus.

Tertia Dorica, qua uſi ſunt primū Lacedæmonij & Argiui: deinde qui Epirum incolebant, & qui Libyam, Siciliam, Rhodum & Cretam. Hac ſcripſere Archimedes & Theocritus Syracuſani.

Quarta Aeolica, qua Bæotij primū & horum vicini utebantur. deinde Aeolis regio Aſiæ media inter Ioniam & Myſiam decem habens ciuitates, Græcorū et ipſas colonias. Hac ſcripſiſſe feruntur Sappho & Alcæus. Fōs verò et certa ratio lo

quendi communis est lingua. Cui ut proprium tribu-
itur, quicquid quatuor dialectis est commune. ut
ὦλός υἱός. Hæc quo plus ex Attica haurit, hoc
habetur ornatior atque elegantior. Fuere adhuc in
nonnullis regionibus, insulis & ciuitatibus peculia-
res vocum sermonisue proprietates à sua Dialecto
discrepantes. Νᾶ μολδδᾶ pro μολῶα soli Megarēses
in agro Attico usurpassē traduntur. Cretensium quo-
q; ac Siculorum propria multa notāt grāmatici, à qui-
bus ceteri Doricē loquentes abstinebāt. Hoc ipsum
apud nos deprehendere licet in idiomate Hispano.
qui magna ex parte latino constat, sed multipliciter
diuiso. Cantabri minimum retinēt Romanæ linguae,
plurimum barbaræ, & quod verisimile est, indi-
genæ. Reliqui Tarraconenses à Beticis & Lusita-
nis; et hi rursus inter se, atq; etiā à seipsis Dialecto
secernuntur. Valentinis enim cum Aragonensibus
in multis non cōuenit. Catalani ab utrisq; differunt.
Callesi è Castellanorum & Portugalesium lingua
suā habēt cōmixtā. Castellani qui mediterranea Hi-
spaniæ incolūt, ab his omnibus plus minúsue distin-
guuntur. Quin et ipsi inter se nō vsq; quaq; cōueniūt.
Nā Toletani uoces habēt nō paucas Burgēsibus et
Salamātinis ignotas: hi quoq; rursū alias Toletanis
insuetas. Literarū uerò et syllabarū quarūdā diffe-
rentiæ decimo quoq; miliari quaqua uersus nobis oc-
A iij

currūt. Tēpore præterea & materia nōnihil differē-
 tiæ ac mutationis acceperunt græcanicæ Dialecti. Et
 vt de Attica exempla producantur: Demosthenes
 Atheniensis ciuis & orator, ciuem suum Thucy-
 didem veterem historiæ scriptorem non per omnia
 est æmulatus: licet eius monumentis intantum dele-
 ctatus fuisse dicatur, ut ea octies manu propria de-
 scripserit. Et tiam Platonis & Xenophontis Philo-
 sophorum Atheniensium phrasis, ab Aristophanis
 Comici, & Tragicorū Aeschyli, Euripidis, Sopho-
 cliq; idiomate non parū distat. Nimirū quod quæ-
 dam tempus immutarit: alia etiam scribendi ratio
 diuersa non ferat. Ionicam quoque Dialectum non
 omnino secum consensisse Grāmatici referūt. Ionas
 enim Asiaticos & insulanos locutione differentes
 ab antiquis illis Ionibus fuisse, qui intra Græciæ cō-
 tinentem Ionicè olim loquebantur: hoc est iuxta pri-
 scam Atticorum Dialectum. De Dorica & Aeol-
 ica hoc ipsum propemodum traditur, loco videlicet
 ac tempore nonnihil variasse. Postremò vsus cō-
 munis quædam à Dialectis accepta vsque adeo fre-
 quentaui, vt communia, in quorum locum illa fue-
 rant ascita, aut antiquata iam sint, aut minus elegan-
 tia putentur. Talia occurrunt permulta ex Attico-
 rum proprijs. ut puta τῷ τομφᾷ præteritum à τῷ το-
 μῷ receptius est, quàm commune τῷ τομφᾷ: quod

nusquam reperiri arbitror. Item ἐλήλυθα quàm ἡ-
 λυθα aut ἡλυθα. εἰληφα quàm λείληφα. Βού-
 λει quoque, ὅιει, ὅφει, id est uis, existimas, uidebis, in
 φ, more Attico de sinentia, à communibus ita rece-
 pta sunt, ut iam non liceat pro eis dicere βούλη, ὅιη
 ὅφη. Idem accidit in ζῶν, πενῶν, διφῶν, infinitiuis:
 nempe inusitata sunt ζᾶν, διφᾶν, πενᾶν. λέξεως
 quoque, πόλεως, πρέσβεως, βασιλείως, & simi-
 lia in communi usu versantur, relictis illis λέξιος,
 πόλις, πρέσβυς, βασιλεύς, quantumuis cō-
 muniuis. Item ποίξει τὰ ποιδήα, τυγχάνει ὡς
 καλός. pro quibus inaudita sunt, quæ cōmunia ui-
 dentur, ποιζοντὶ τὰ ποιδήα, & τυγχάνει καλός.
 Ab Ionicis etiam quædam usurpant communes, ut
 δέδια timeo pro δέδινα. ἐνεστὶς pro ἐνεστηκός.
 A Doricis uerò declinationem illam accipiunt ὁ ἄν
 νίβας, τὸ ἀννίβα. ὁ κοσμάς, κοσμά. θωμάς, θωμά.
 Ab Aeolicis aoristum imperatiui finitum in φα.
 ut τυφφα pro τύψαιμι, γράφφα pro γράψαιμι.
 Ex usu quoque Bæotiorum τέθεικα seruant pro
 τέθηκα.

DE QVATVOR DIALE-

ctorum figuris.

Cap. 2.

SI Dialectorum Atticæ, Ionicæ, Doricæ, &
 Aeolicæ proprietates à cōmuni regula diffe-
 rentes in certas species summam colligamus:

A iij

totidemprehendemus, quot barbarismi & solæcismi vulgo connumerantur. Quod enim ad unā dictionē attinet, familiaris illis est Pleonasmus. i. redundantia tēporis tēporiue, aut literæ literariue. et ἐνδεῖα. i. defectus tēporis tēporiue, literæ literariue. Itē μετὰθεσις. i. trāspositio literæ uel syllabæ è proprio ordine in aliū locū. quā etiā ἐνάλλαξις et ὑπερθεσιν uocāt. i. inuersionē: et ultrapositionē. ut κροδία. Et μετὰληψις. i. trāssumptio, hoc est, literæ uel syllabæ in alteram mutatio, ut ἄδῶ pro ἡδῶ. Item τμήσις. i. unius cōpositæ dictionis in duas resolutio. ut ἄκρο πέλεις, pro ἀκρόπεις. Pleonasmī uerō species sunt Prosthesis. i. additio literæ circa principiū, ut ἄσπετος. Anadiplosis. i. geminatio primæ syllabæ, aut secundæ per easdem, siue per oppositas consonātes, ut κενάμω, ἐκτύμω. Ectasis, hoc est productio uocalis ancipitis alioqui correptæ: aut mutatio breuiū e, o, in proprias lōgas η, ω. Epectasis, hoc est adiectio syllabæ in medio seruato eodem tono, ut ἀδελφεός. Dierefsis. i. resolutio uel diuisio syllabæ, ὁ πᾶσις τῷ ἀνείεω. Parenthesis. i. interpositio uocalis non facientis syllabam, ut πνοιή. Diplasiasmos. i. unius consonantis circa medium adiectio, ut πλόλις. Proschematismos. i. adiectio literæ uel syllabæ in fine, ut ἔχων, λόγισιν. Quibus opponitur defectus species hæ. Endia. i. ablatio literæ ex initio, ut κᾶνος.

Arſis.i.abiectio geminationis initialis, ut βλῆδς, δέχα. *Systole*.i.correptio ancipitum longarum, aut mutatio longarum η, uel ω, in breues ε, uel ο. *Syncope*, id est decurtatio è medio, ut υἱμορος pro υἱμορος. *Synalœpha*, id est, unio duarum syllabarum per conglutinationē uocalium. De qua satis dictum est lib. superiore. *Ellipsis*, hoc est, uocalis non faciētis syllabam è medio remotio, ut ἐταρος. *Parellipsis*.i.alterius consonantis quæ geminatur ommissio, ut υἱλιον. *Ecthlipsis*.i.cōsonantis non faciētis syllabam è medio elisio, ut σκῆπρον. *Apocope*.i.abscisio literæ uel syllabæ è fine, ut πολλαί, τὴν ποσειδῶ. *Metathesis* et *Metalepsis* adhuc in prosodiam incidunt, ut ἀχιλλεύς pro ἀχιλλεύς, ἐταρος media correpta pro ἐταρος. *Tmesis* etiam fit dictione intersecante alias compositas, ut τῶν τῶν ἐδιδῶς, pro τῶν πιδῶς τῶν. In orationis quoque syntaxi ordinem formamq; inuidentes dialecti, quadrupliciter communem sermonem transfigurant: nunc addendo per pleonasmum, nunc detrahendo ellipsi, nunc debito ordine partium variato κατὰ μεταθέσεις, nunc aliud pro alio ponendo κατὰ μεταλήψιν siue ἐναλλαγῆς, id est, inuersionem: quæ latissimè omnium patet. Nam aut dictio simpliciter pro dictione locatur: aut in accidentibus fit inuersio. ut quum casus pro casu ponitur,

genus pro genere, numerus pro numero. Item quibus simplex pro composito, vel ediuerso: & quum primum pro deriuatio, aut ediuerso: ut puta positiuum pro comparatiuo, aut superlatiuo. Item quum genus siue vox in uerbis, modus, tempus & persona ad eundem modum uariantur. Quorum omnium in sequentibus capitibus exempla identidem repetuntur.

DE ATTICORVM PROPRIETATIBUS. Cap. 3.

AD Atticorum proprietates, quas libris superioribus exposuimus, & hoc in loco repetere non pigebit, multo plures nunc adijciemus.

Nomina ναός, λαός, sic Attici efferunt, νεός, λεός. eaque propria inflexione variant, τ νεώ, λεώ, acuta posteriore. Quod iidem in eorum compositis & alijs quibusdam faciunt. Simili forma inflectunt composita à γῆρας, ut εὐγερας εὐγεω. & κίρας & γέλας, ut μονόκερας μονόκεω. χρυσόκερας χρυσόκεω. φιλόγελας φιλόγελω. communes per τ, μονοκέρωτ, χρυσοκέρωτ, φιλογελάωτ. & similiter alia. Accusatiuos huius declinationis Attici prisca in ω finiebant, τν μὲν λεω, τὴν ἄλω. Iidem τ νεός dicunt pro ναός à recto ναός: & in plurali τῶν νεών. in nominatiuo uero plurali quidam autumant semper apud Atticos legi

αὶ νῆς non νᾶς: cōtra in accusatiuo τᾶς νᾶς, non νῆας. Ad hæc à rectis masculinorum nominum in
 δς, genitiuos singulares finiunt in ως, ὁ βασιλδς
 βασιλέως, ὁ παλεὺς παλέως. Cōtrahunt quoq; ho-
 rῦ accusatiuū in α, ε, desinentium in ης, quum re-
 ctius scilicet purè desinit, ut τὸν πειραιέα ἢ πειρεᾶ,
 εὐφυέα καὶ εὐφυσᾶ, ὑμέα καὶ ὑμᾶ. Genitiuum
 singularē finitū in ως, τῷ πειραιέως πειραιῶς. Re-
 ctos quoque accusatiuos plurales nominum in
 δς appellatiuorum finiunt in ης, ut ἱππῆς pro ἱπ-
 πῆς. In nominibus proprijs in ης, declinatis per eos,
 ους, accusatiuum finiunt in ν, τὸν δημοοθένω, στωκρά-
 τω. Vocatiuum in η, ὦ δημοοθένη, ὦ στωκρατή.
 Accusatiuos quoque singulares nominum in ων,
 abscindunt. ut δὲν ἀπόλλωνα ἀπόλλω, κυκεῶ-
 να κυκεῶ. τὸν ἥρω εὖ εὖ ἥρως dicere malunt,
 quàm ἥρωα καὶ ἥρωας: εὖ οἱ ἥρωδς quàm ἥρας.
 Eorum est ὁ σῶς εὖ σῶν, οἱ σῶοι εὖ σῶς. Malūt
 quoque τὴν κλεῖν quàm κλεῖδα, εὖ θαλῆς θα-
 λῶν, quàm θαλῆς θαλῆτ. εὖ λαρχῆς λαρχῆ,
 quàm λαρχῶς λατῶν. Composita à πένς ab-
 iecto σ, inflectunt. ut ὁ οἰδίπω εὖ οἰδίπων, τρί-
 πους τρίπων. ὁ ὑένς εὖ ὑέτ malunt, quàm ὑ-
 ον. In datiuo uerò τῷ ὑέι dicunt, καὶ ὑῶ. in plu-
 rali οἱ ὑέις, ὑέων, ὑέσι, ὑέας. εὖ ὑέις. Item δὲ χρέ-
 ως quandoque per ω μέγα declinant τῷ χρέω. No

minum appellatiuorum in *is*, purè inflexorum per
 ιϙ, genitiuos singulares faciunt in *ews*. ὁ *ϙis*, ὁ *ϙe-*
ws. et plurales in *ewv*, ὁ *ϙewv*. Porro nomina quæ
 communes in *iv*, ipsi in *is* finiunt, vt *δελϙis*, ἀν-
 τis, ῥis. Comparatiuorum terminationes commu-
 nes in nominatiuis et vocatiuis pluralibus finitas in
ov, et in accusatiuis in *ow*, contrahentes ipsi in *ow*,
 μέζ*ow* dicunt pro οἱ μέζ*ovov*, et pro τὸν μέζ*ov-*
ow. Item neutras finitas in *α*, contrahunt in iisdem
 casibus in *ω*, τὰ μέζ*ovα καὶ* μέζ*ω*. quod simili-
 ter faciunt in accusatiuis singularibus masculinarū,
 τὸν μέζ*ovα καὶ* μέζ*ω*. Comparatiua multa formant in
 αἰτόρος, et superlatiua in αἰτάτος, vt παλαιτόρος,
 παλαιτάτϙ, pro παλαιότόρος, παλαιότατος.
 sic φιλαίτόρος, φιλαίτατος, ἰδιαίτερος, ἰδιαί-
 τατϙ, ἡσυχαιτόρος, ἡσυχαιτάτος. Alia quoq;
 in ἰσδός et ἰσάτος. vt πῶχιστερος, λαλίστερος, ἴδω
 δίστατος, ἀντιστατός, κλεπίστατος. et aliter, vt
 ὑβειστότϙ, ὑβειστότατος, pro ὑβειστικώτερος,
 ὑβειστικώτατος. μακρῆς εἰστότϙ, μακρῆς εἰστότα-
 τος, pro μακρῆς εἰστότϙ, μακρῆς εἰστότατος. Item
 θάττων, ἥττων, hoc est celerior, κττινός, pro commu-
 nibus θάσσων. ἥσσων, ἀρστινός ταχύς, μικρός.

Auferunt iidem præteritorum augmenta, vt in
 ἀνάλωσα, ἀνάλωκα, ἡδέμην, πειάμην. Sed ple-
 runq; ea geminant, vt ἡμέλλον, ἡβδλόμην, ἡδυνή-

θην, πεπρωμένα. In quibusdam etiam praesertim
 inchoantibus ab ο, uel ω, addunt ε, seruatο proprio
 uerbi spiritu. ut ὀρώ, ἐώρων, ἐώρακα. ὠνού-
 μοι, ἐωνούμην. ὠθώ, ὠσμοι, ἐωσμαι. οἶτω,
 ὠγα, ἐωγα: unde ἀνέωγα. Quod iidem faciunt in
 quibusdam alijs, ut in οἶμα, εἰομαι, ab εἶμα: unde ἐώ-
 κην hypersynitel. et in ἦμα, ἐημα, ab ἦμα. Porro in
 uerbis incipientibus ab α, ε, ο, propria praeterita per-
 fecta facere solēt, praepositis praeterito cōmuni acti-
 uo passiuo aut medio duabus literis inceptiuis the-
 matis, & correpta penultima: quando euadit tetra-
 syllabū. ut ab ἀκ'ω ἦκα, ἀκήκα. ab ἀγείρω ἦ-
 γομαι, ἀγήγομαι & ἀγήγομαι. ab ἀλείφω ἦ-
 λειφα, ἀλήλιφα. ab ἐλίζω ἦελμα, unde ἐρήελμα et
 ἐρήελμαι. ab ἐλθίτω ἦλυθα, ἐλήλυθα. ab ὀρύτ-
 τω ὀρύχα, ὀρώρυχα. In quibusdā adhuc literā syl-
 labā tue interponūt. Nam ab ἔδω ἦκα non ἔδκα,
 sed ἔδηδκα formant: & ab ἄγω ἦχα non ἄγκχα,
 sed ἄγῆοχα. In trisyllabis uerō penultimam longam
 dimittunt, ut αἶρω, ἦρα, ἀῖρα. ὄλω, ὠλα, ὄλω-
 λα. ὀπῶ, ὠπα, ὀπωπα. In quibusdā etiā uerbis α
 λ, & alijs α μ, incipientibus, praeteriti propriū for-
 māt, remota cōsonante prima praeteriti cōmunis, &
 addito ι, post augmentū ε, ut λαμβάνω, λέλκφα κ
 εἰλκφα. λαγχάνω, λέλκχα κ εἰλκχα. μέρωμαι,
 μέρῳμαι κ εἰμῳμαι. Ad haec in uerbis dissyllabis

primæ et secundæ cōiugationis barytonorū habētibus
 e in penultima, ipsum in o, mutant in paracimeno. ut
 πέμπω πέτρωμα. βρέχω βέβροχα. Futura uer-
 borum barytonorum polysyllaborum finitorum in
 ῖζω, remoto σ, in ω circumflexū finiunt. ut ἀβαδί-
 ζω, βαδίσω, βαδιῶ. ab ὀνείδιζω, ὀνείδισω, ὀνείδιῶ.

Genitiuis pluralibus participiorū pro teritijs perso-
 nis pluralibus imperatiuorum vii solent, ubi parti-
 cipium non habet μ κλιζέων, ut τυπόντων pro τυ-
 πνέτωσαν, διοόντων pro ποιείτωσαν, quia partici-
 piū est ὁ τόνων, et ὁ ποιῶν. ubi uerò habet μ, ter-
 tiam pluralem faciunt similem tertiæ dualis. ut τυ-
 πνέδων pro τυπνέδωσαν: quia participium est τυ-
 πνόμενός. Secundas personas singulares præsen-
 tis et futurorum indicatiui uocis passiue per ei ef-
 ferunt. τυπῇ τυπεί τυφθῇσει, pro τυπῆ τυπῇ τυ-
 φθῇσι. unde ὁπῇ, βούλει et οἶδ in usu commu-
 nium remanserunt. In teritijs pluralibus hypersyn-
 telicis tollunt i, e penultima. ut ἐπετύφεσαν pro ἐ-
 πετύφεισαν. quod in alijs quoque personis faciunt
 βασιγ, ἐπετύφεμεν, ἐπετύφετε et c. Optatiuo-
 rum præsentia a uerbis circumflexis primæ quidem
 et tertiæ coniugationis in oilw finiunt: secundæ ue-
 rò in ōlw. προϊώλω χρωώλω βοώλω. Item in plu-
 ralibus optatiui auferunt η, ubi est in penultima. ut
 τυφθῆμεν καὶ τυφθῆμεν, λυθῆμεν καὶ λυ-

θεῖμεν . sic τυφθεῖτε , πθεῖτε . In tertijs vero personis τυφθεῖς & τιθεῖς dicunt pro τυφθείην & θεείην . ζῶ , πεινῶ , διψῶ infinitiva faciunt ἀξῶ , πεινῶ , διψῶ . ἔς quoque , πεινῆς , διψῆς , secundas personas presentis indicativi, & similiter tertias in η contrahunt , subscriptio . Presentia imperativi in ιμι , quandoque ἀ thematis formant abiecto μι . ut πίμωλη , ἴση , τῆ , ἀ πίμωλημι , ἴσημι , τῆμι . Verbis quartæ in μι , libentius utuntur , quàm barytonis sextæ in υω . δείκνυμι . f . ζεύγνυμι , ῥήγνυμι , &c . in quibus tertias personas plurales formant in ασι , ut δεικνύασι , ζεύγνύασι , ῥήγνύασι . sicut & in alijs , ut διδῶασι , τιθέασι . Idem dicere malunt καλῶμαι quàm καλῶ , καλῶμαι & quàm καθεζόμεν & , καθεζομαι & καθῶμαι quàm ἐκαλῶμαι , ἐκαθῶμαι . καθεδεῖται καὶ καθεῖται quàm καθεῖται . καθεῖται quàm καθεδῶμαι . Ipsorum sunt ἐδομαι comedam futurum , τυπῆσαι pro τυπῆς , δέλω & βέλωμαι pro δυνάμαι , ἡγάραν ab ἄγω ago . ἤνεγκον æque ac ἤνεγκα usurpant . ἀπειπάμω malunt quàm ἀπείπων , & ἀρῦθῆναι , quàm ἀρύεσθαι , ἀνύθῆναι quàm ἀνύειν , ἀρμόθῆναι quàm ἀρμόζειν . Idem ab ἄγνυμι frango , formant ἔαξα fregi , & ἔαξα & ἐάλω , unde κατέαξα & κατέαλω fractus sum . Item ab ἀνοί-

τω in paratatico ἀνέωρον aperiebam, & in meso πα-
 racimeno ἀνέωρα apertius sum: & in aoristo ἀνέω-
 ρα aperui: ἤνορον, uerò aperiebam, & ἀνέωρμαι,
 ἀνέωρθεω apertius sum, communia esse dicuntur.

Ab ἀλίσκομαι in praterito ἐάλθοκε, & in ao-
 risto ἐάλθω formant, non ἤλθοκε nec ἤλθω. Ἀνάλ-
 σαι quoque, id est surge, & κατὰ βᾶ descendere, ex
 ἀνάλσῃ & κατὰ βῆσιν Attica esse aiunt. Item
 ἀνίστω surgat, ἐπίστω sciat, & ἀποκρίσθαι pro
 respondere, ἀποκρίσθηναι pro discerni. λούμεν
 quoque, ἐλεύμην, λούσθαι pro λούομαι &c. ἐ-
 γρομαι pro ἐγείρομαι. δένω pro δέον. δοκῆν pro δο-
 κῶ. Item ἦσθα pro ἡς fuisti. οἶσθα pro οἶσθας no-
 sti, ἦ pro ἡν eram. Item ἡδ' ἐγὼ inquam ego, ἦδ'
 ὅς, inquit ille. Interdum etiam καὶ ὅς, καὶ ἦ, uer-
 bo suppresso, id est & ille, & illa. s. dixit. Por-
 rò verborum actiuas voces pro passiuis vel depo-
 nentibus usurpant. ut πολιτεύειν pro πολιτεύε-
 σθαι, & καταστρέφειν pro καταστρέφεσθαι: ac ni-
 ce uersa passiuas pro actiuis. ut πρῶμαι pro πρι-
 ω, βύβηνμαι pro εὐβηνκα. Futuris medijs, ubi sunt,
 libentius quàm actiuis utuntur. ut πῦλα ἀπολαύ-
 σμαι, ἀγνοήσμαι, ἄξομαι, ἀποφοιτήσομαι, ἀ-
 κούσμαι, βαδισύμαι, ἐπαινήσομαι, οἰμώξο-
 μαι, σπονδᾶσομαι, pro ἀπολαύσῃ. &c. Præte-
 rita quandoque ponunt pro presentibus, ut τῶποι-

ἡμεῖς pro ποιῶ, & pro ἐπινοῶμεν. Item primas personas hypersyntelicorum actiuorum pro tertijs, ἡδεῖν pro ἡδεῖ, ἐπετύφην pro ἐπετύφει. Imperatiuum assumunt pro subiunctiuo prohibitiuè. vt μὴ ψεύδῃ, ne mentire, pro μὴ ψεύσῃς. & pro indicatiuo, vt οἶδ' ὁ δρᾶσθαι apud Aristoph. pro ὁ δρᾶσεις. Et optatiuum pro indicatiuo. Thucydides. ταῖς καὶ φη μὲν οὐκ εἶλκεν ἀνασδύμενοι τῶν νεῶν, αἷς καὶ δύσειαν, pro καὶ τέθουλας.

Iidem participijs nominatiui casus vtuntur pro genitiuis, siue pro ablatiuis latinorum absolutis. vt ἀκουσθέν auditum, ἐνδεχόμενον contingens, πρῶτα γμῆνον iussū, εἰρημῶνον dictū, ἀγγελθέν nunciatū, pro ἀκουσθέντος, ἐνδεχόμενης, πρῶτα γμῆνης, εἰρημῆς, ἀγγελθέντος & id est, audio, contingente, iusso, dicto, nunciato. Tale est quod legimus apud Thucydidem, καὶ ταῶν δὲ θητῶν Ἀθηνᾶιοι, id est nauigantibus Atheniensibus. Et εἰς πῶρος Λεωκρίων Κινησία, pro τῶν πῶρος θητος, apud Aristophanem. In qua forma interdum etiā accusatiuis apud Thucydidem reperitur. Ad hæc participia pro nominibus adiectiuis vsurpāt, vt εἰωθὺς pro ἐθιμος: & pro verbis, ac nice uersa uerba pro participijs. Thucydides, ὁ δὲ χρηματιστὴς ἀφείς, pro ἀφῆκε χρηματισάμεν &. Possessiuā nomina pro primitiuis substituiunt: & ē di-

uerso primitiua pro possessiuis, ut *παρθενική* pro *παρθένῳ*, & *γυναικίμαζον* pro *γυναικείον*.

Item comparatiua pro positiuis & superlatiuis, ac superlatiua pro comparatiuis. Plurale quoque usurpant pro singulari, ut *πότῃρα* pro *πότερον* utrum. *οὐκ αἰετὰ ἐφάιντο*, non visum est tolerabile. sic *πολεμητέα*, *βαδισέα*, *ἀκουσέα*, et similia pro *πολεμητέον* pugnandum, *βαδισέον* eundum, *ἀκυσέον* audiendum est. Et è diuerso singulare pro plurali. *Δημόσθ. καὶ μὴ τόν γε παῖονα*, pro *τῶν παῖονα*. Quod semper faciunt in uerbis, quando suppositum est plurale neutrius generis. ut *παῖζει τὰ παιδία*, ludunt pueri. *ὑψηλὰ τὰ τεῖχη ἐστίν*, excelsi sunt muri. Eorundem est nomini collectiuo singularis numeri tribuere uerbum aut participium pluralis. ut *ὑμεῖς ὃ δῆμος καὶ θεοὶ ἐκνεύουσιν*, et *ἡ βουλὴ σιωπᾷ*, apud *Δημόσθ.* & *ὥς φάσκει ἡ πλὴθὺς* apud *Hom.* Itidem genus inuertunt ad significatum respicientes. Sic *Æschines* contra *Ctesiph.* nomini *θῆβαι* fœminino participia infert masculina, *βουλευσάμενοι* & *κτισσάμενοι*.

His nominibus *καί* γε *γυναικαὶ πόλις καὶ σῖν* τα ὁδῶ, & alijs nonnullis, articulum masculinum præponunt in rectis dualibus τῶ: at in genitiuis frequentius fœmininum, τῶν & *γοῖν*, et c. Etiam declinationem unā cum genere uariant, ut quum pro

ἢ τῶ τῶα dicunt ὁ τῶ τῶα. pro τὸ σκοῶς ὁ σκοῶτος.

Nominibus fœmininis adiectiua tribuunt masculina. ut φαῦλος ἔσθ' ἀργὸς γυνή, pro φαύλη ἀργή. Interdum etiam posito fœminino neutrum referūt. Homer. νεφέλη δέ μιν ἀμβλύνει κενανήν. δὲ μὲν ἔστωτε λήγει. hic τὸ retulit non ad antecedens νεφέλῳ, sed ad νεφὸς neutrum. Rectos usurpant pro uocatiuis, ὧ φίλος pro ὧ φίλε. Nempe in omnibus nominibus uocatiuos habēt rectis uoce similes. Alias etiam dissimilibus uocatiuis pro rectis aliquando utuntur. ut νεφέλη γρότῃ pro νεφέλη γρότῃς, ἰσώτῃ pro ἰσώτῃς. quod Aeoles quoque faciunt. Accusatiuum ponunt pro datiuo, quum dicunt, ἀφ' ἑστίαι με pro μοι, ἔσθ' ἐσθ' ἰσῆσεν, ἢ ἑσθ' ἰσῆσεν, ἢ ἐργάσῃ τοῦ αὐτοῦ καλὰ, pro αὐτῷ. Et pro recto. Aristopha. δεινόν γε τὸν κήρυκα. δὲν παρὰ βροτῶν οἱ ἰσώμενον, εἰ μὴ δὲ ποτε νοσήσει, pro ὁ κήρυξ οἱ ἰσώμενον. Et pro genitiuo. ut ἀφαιροῦμαι σε τοῦδε, pro τοῦ. ἔσθ' λέγε τόνδε, pro τῷδε τῷδε. Item genitiuum pro accusatiuo. Aristoph. μύρσος ὁ ζῆ, pro μύρσον. Idem, ἔως ζυνετρίβῃ τῷ κεφαλῇς, pro τῷ κεφαλῇ. Lucia. κατέαγα τὸ κρανίον pro τὸ κρανίον. sic ἔπινε τὸ ὕδατος, bibit ex aqua. πνέει δίκης, spirat ultionem. Negationem addunt superuacaneā. ut οὐ μὰ Δία, μὴ νύ τοι ἔσθ' ἡσυχίαν. ἀπαρξέσθω σι, μὴ ποιεῖν. ἔσθ' ἡσυχίαν.

B ij

cunt pro καὶ γάρ. Aristoph. ὁ γὰρ δὴν ἢ γὰρ ἔλκε. *Eorundem est per geminam abnegationem contrarium indicare. Home. ὁ ἀφωρότατος, id est αἰσθητός. Thucyd. ὁ ἐπὶ καταδουλώσει, id est ἐπὶ ἐλευθερίᾳ. Demosth. ὁ ἐγγύς, ὁ δὲ μάλα ἐγγύς. i. μακρὰν sine πώρρωδε. Atticorum, Doriensium et Ionum sunt syntaxes defectivæ: sed Atticorum propria illa, ubi deest præpositio, præferimus κατὰ, ἀπὸ, ἐκ. Item ubi præpositionis casus suppressitur. ut ἐν αἴθερι, εἰς διδασκαλίου, pro ἐν οἴκῳ τῷ αἰδοῦ, in domo Plutonis. ὁ εἰς οἶκον τῷ διδασκαλίου, in domum magistri. Item ubi posito adiectivo sine articulo suppressitur substantivum. ut ἐν βραχεῖ, breui. s. tempore uel sermone. καθ' ἑνὸς ἡμέρας, uel εἰς ἡμέρας, scilicet ἡμέρας. καὶ τὸν. scilicet θεόν. ὁ ὅμοιος. Iisdem alioqui familiaris est orationis uel dictionis ellipsis, sine ἀντιπαρόδοις, ut ὅπως μὴ εἴησιν τόδε, deest ὅρα uide. Homer. εἰ δ' ἤδη πεθῶσιν κἢν αἰδοῖ δόμοισι, suppletur εἰσὶ. Aristoph. τὸ δὲ μὴ κυλῶ ὁκοθεν ἐλθεῖν ἐν κακοδαίμονι ἔχοντα. subauditur ὁ σκαῖον. Homer. δὴν εἰ μὲν δώσοις γέρας μεγάλα μοι ἀχαιοί, deest παύωμαι. Huc pertinent illa τῷ θεῷ, τῷ αἰεδαίῳ, subintellecto ὦ uel φεῦ. Viniuntur et pleonasmō frequenter. ut λῆρον ληρεῖς, ὕβειν ὕβειζας, παύζας ἔχων, pro παύζεις. τυγχάνω ἢ pro*

ὅτι. *Geminant enim quæ idem significant. ut πάλιν σφόδρα, αὐ πάλιν, ἴσως τυχεύει. Et similia. Aliæ quoque coniunctionem in eadem oratione identidem repetunt. ut passim uidere est apud Aristoph. Item particulas ὥς, ἢ, πρὸς, καὶ supercaneas ponunt. Articulos quoque, ut apud eundem in initio Pluti, τὰ βέλπιστα, ἔ τῶν κακῶν. ubi τὰ ἔ τῶν abundanti. Et alias ὅ τι, ὅ ποῖον, pro τι ἔ pro ποῖον. Quandoque rursus necessarios omittunt. Plato, πῶς ἡ ἀδελφὴ δὲ ἑ αὐτὸς λεγόμενοις, aderas et ipse ijs quæ dicebantur. deest ὅτις. Illa uerò δὲ πᾶν τῶν δεινότητων, quod omnium grauißimum est. ὅ μέγιστον ἀπάντων, quod omnium maximum habetur, aut putandum est. ὅ λῶχιστον, ad minimum, ὅ παραδοξότατον, quod maximè mirandum est, defectiua esse uidentur, subaudito ὃν aut ὅδε ὅτι. Nam absolute orationibus ea interponunt. Verba resoluunt in præpositiones ἔ eorum nomina. ut φροντίζω, in Ἀλλὰ φροντίζεις ἔχῃ. Et similia, de quibus libro tertio dictum est. In ambigendo, subiunctiuo uti solent. ut ἔ πάθω; quid agam? τίς γινώμαι; quid de me fiet? πῶς τρωπωμαι; quo me ueritā? πῶς τότῃρα τὰ ληθὲς εἶπω; uerum ne dicam? Eorundem sunt locutiones illæ, αἰχμαλῶτον ποίω, captiuum facio. αἰχμαλῶτες γίνομαι, captiuus fio. pro quibus alij fortasse dicerent, αἰχμαλωτίζω.*

ξω ἔναι χαλροτίξομαι. *Itē* ἐκὼν ἔ· μὴ αἰ
 ἦσω, id est, ultro non fecero. ubi citra negationē non
 dicunt ἐκὼν εἶναι πρὶν ἔ. *Itē*, ὄναρ εἶδε ταῦτα,
 in somnijs hæc uidit, πῶ κατ' ὄναρ. ἐς νέωτα, id est,
 in annum sequentem. μέσον ἡμέρας, ἔ· μεσημβεία,
 καὶ μεσοῦσα ἡμέρα, ab illis dicitur meridies: ἀ κο
 muniibus uerὸ, μέση ἡμέρα. *Item*, μέσης ἢ μεσου
 σης νυκτὸς, ἔ· μέσων νυκτῶν: quod ἀ poetis dicitur
 μεσύνυκτορ. *Item* νυκτὸς ποδῆ, ἡμέρας et μεθ'
 ἡμέρας, interdum: communiter νύκτωρ ἔ· καθ' ἡ
 μέραν. ὑπὸρ γῆς ἔ· ὑπὸ γῆς, per genitiuum ef
 ferunt. *Item* ὥς τὸν θεόν, pro πρὸς τὸν θεόν.

Ad quarundam dictionum finem addunt ἰ acu
 tum, ut clarius ac ueluti gestu quodam rem indicēt.
 ut ἔ· τοσί, αὐτῇ, τουτοῖ uel τουτῷ, id est, hicce, hæc
 ce, hocce. ἔ· in obliquis τουτῷ, τουτῶι, ἔ· c. sic τῇ
 λιγυροσί. *Item* νῶι nunc nunc, δδὲ hicce.

Acutum relinquunt in antepenultima, licet ultima
 sit longa. ut μέτελεως. Κακοήτων ἔ· σιώντων
 acuta penultima efferunt. *Item* τῶν τελέων acu
 ta antepenultima ἔ· citra cōtractionem. ἔ· in sin
 gulari τελέη, non τελέης. *Item* τροπαῖορ
 ὁμοῖ ἔ· ἡμιν, circumflexa penultima. λαβέ ἔ·
 πογγιὰ, ultima acuta. ἔ· τω γῆ ἔ· ἐμοι γῆ, antep
 enultima acuta. *Item* αὐξω, ἀλέξω, ἐΐω, pro αὐ
 ξῶ, ἀλέξῶ, ἐΐῶ. ἀ quibus futura sunt αὐξήσομαι, ἀ

λεξήσω, ἐξήσω. Interdum ὅττι cum tono significationem variant. ut quum ἄγροικον usurpant pro imperito & privato: quum communibus ἀγροῖκος sit ruri habitās. Itē πόνηρος, pro rustico. μέλαν & pro ærūnoso, & κέλευος pro risum mouēte.

Synalœpha & syneresi crebro vtuntur: dicūt enim ὦναξ, ὦνθρωπος, δοιμολέον, ἡρῶνα, ἡδε. pro ὦ ἀνάξ, ὦ ἀνθρωπος, δ' ἰμολέον, ἡρῶϊνα, ἡίδεος. Ad hæc ο & e cōcurrentes in & contrahūt. sic τ' ἔμπαλιν pro ῥ' ἔμπαλιν, βύνδυμα & ῥ' ἐνδυμα, π' ἐύβαλον & π' ἐοέβαλεν: superposito semper apostropho. Aliæ etiā elidūt i, sine u. ut & γὰρ μουσί, pro & γὰρ μοί ἔσι. & π' αὐσί pro π' αὐσί.

Ex ὁ ἔτδρ & faciunt ἄτδρος, quod sic inflectūt: ἄτδρ &, θατέρω, θατέρω, ῥ' ἔτδρον. Δ. ἀτέρω, βί' ἑτέρωιν. Γ. ἄτδροι, τ' ἑτέρων, βί' ἑτέροις, εὐ' ἑτέροις. & similiter in fœminino ἀτέρω, & neutro θατέρω. Vbi enim præcedit τ, locum habet θ. ut θ' ἔτδρον, & contracte θατέρω. aliās initium est à vocali, ut ἄτδρ &, id est, ὁ ἔτδρ &. ubi uerò articulus desinit in consonantem, fieri nequit contractio. Ideoque ῥ' ἔτδρον in accusatiuo dicunt non θατέρω. & pari forma in alijs. Produciunt aliquando ancipites alioqui breues, ut puta α, extremum in accusatiuis nominum in ος. ut παλῆα, ἀτρεῖα, & penultimam in ἀνδραῖντα, ἰμαῖν-

τα. *Habent aut propria vocabula præter iam indicata non pauca, eaquæ aut omnino à communi- bus diuersa, aut paulò aliter inclinata. ut πρεσβυ- σις pro πρεσβεία, καταβόησις pro καταβοή. ἀγά- πησις pro ἀγάπη. ἄσπετος, ἄσπετος, pro σάπετος, σα- πετός. θειδοκίνη, pro ea quæ Ioniis est θείδοξ. Ἰεῖ- βόλιον pro βόλβιον. κρῶμην pro κρῶμην. βλήχων pro γλήχων. βλέπς pro βλέμμα. δέν- δρος, δένδρεον, pro δένδρον, δ. κναφύς, κνα- φῆον pro γναφεύς, γναφῆον. κεφαλαργία pro κεφαλαλγία. ῥαφανον vocant brassicam, radi- culam verò ῥαφανίδα. Item κατάντρον dicunt decline. λίτρον pro νίτρον. Ἰαῖ ῥαλέον, ἄρρεν, μυρρίνη pro θαρσαλέον, ἄρρεν, μυρρίνη. σιείθεις pro σιείζειν. ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια. κολοκώ- τη non κολόκωθα. κλίβανον pro κλίβανος.*

Mutāt ο in ξ in præpositione σὺν τὰ appposita ἢ cōposita. ξὺν θεῷ. ξύμβουλος. Alicubi etiā in τ. ut τήμδρον pro σήμδρον. τεῦτλον pro σέυτλον. Quin ο pro σ duplici geminum η substituit. ut in θα- λαῖα κρείττων. ἐπῆτης, δεκέτης, ο similia ma- luit, quàm ἐπῆαέτης, διακέτης. Ἀκέτης est illis sarcinator, pro ῥαπῆτης. ταμίης quæstor ο οeco- νομης. θλασίς fractio, νεμωία nouilunium, οἱ ἄ- λος, ο οὐδ' ἄλλος potius, quàm οἱ ἄλλος, Item ἐλάα olea, pro ἐλαία. ἡῶν καὶ δις

litius, pro αἰγιαλός. ἄῤῥα pro ἄῤῥα, ἔῤῥα pro ἔῤῥα. σέδω τι, pro σοί, ἔῤῥα σέας tuos, pro σους. ἔδω ἐν, pro ἔδω. ἔῤῥα ἔδω pro ἔδω. Item ὅσα ἡμέραι ἔῤῥα ὅσῃ μέραι, quotidie. κατὰ καίρα pro ἐπὶ κεφαλῶν. ἔῤῥα ἔῤῥα πατάξαι, pro colaphum imprimere. δέον, πρέπον, pro δεόντως ἔῤῥα πρεπόντως.

E diphthongo auferunt i, ut quum dicunt ἐταῖρα pro ἐταῖρος, κλαῖω pro κλαίω, καίω pro καίω, πρῆν ἔῤῥα πῶνμα, pro ποιεῖν, ποίημα. Item quum es pro εἰς, quod Dores quoque ἔῤῥα Aeoles faciunt.

χαμάθεν malūt ἢ χαμάθεν, ἐ terra. Itē ἀθνήσι ἀθνήθεν, ἀθνήαζε, quāt ἐν ἀθνήαις, ἔῤῥα ἀθνήων, εἰς ἀθνήας. ἔῤῥα οἰκαδε, οἰκαί, οἰκαθεν, quāt εἰς οἰκον, ἐν οἰκῷ, ἔῤῥα οἰκου. μόγῃς quoque dicunt pro μόλις, δὲ pro δὴ, ἀμνηγέπη pro πνὶ ἔῤῥα ὡφ.

Sunt ἔῤῥα poetis Asiicis suae quaedam voces ac dicendi formae, uidelicet ex superioribus nonnullae. Item ἀπίσπρα, ἀπίσπραμν ἔῤῥα ἀπίσπρα. i. aufugi, aufugimus, aufugerunt. ἔῤῥα πεπνυμένῃ pro πινυτός. διακεκναεσμένῃ pro διεφθαρμένος. ἔῤῥα ἔῤῥα, ἀπλῶ, καλῶ, pro ἔῤῥα ἔῤῥα, ἀπλῶ, καλῶ. ἔῤῥα pro ἔῤῥα, πώμαλα pro ἔῤῥα, nequaquam. μῶν nunquid, ἀρχῇθεν ab initio, pro ἔῤῥα ἀρχῇς. ἀληθες pro ὄντως uerè. βαβαιάξρα, pro βαβαί. πλεῖν plus, pro πλεόν. μᾶλλον ὀλβιώττον, καὶ καλῶ μᾶλλον. pro μᾶλλον ὀλβι-

ον, καλόν. ἐμέοθεν ὦ ἐμέθεν, pro ἐμοῦ. σεοθεν
καὶ σέθεν, pro σου. εοθεν καὶ ἐθεν, pro εἰ. ὁππῇ
speculator, pro κατὰ σκοπῶς. Item εἰπῆθα, ἐδέ-
ληθα. Horum tamen nonnulla quandoque etiam
in oratoribus legimus.

DE IONVM PROPRIETATIBUS. Cap. 4.

Rectos communiter in αω desinentes Iones
finiunt in ης. ut ἀρχῆς pro ἀρχιάς. Item
genitiuos singulares primæ declinationis in
εω, τῆ ἀρχίεω, ἀτρείδεω. Genitiuos verò plu-
rales desinentes in ων, à nominibus fœmininis nunc
in εων terminant, quod etiam Doricorum est. ut
πηλὲων, ὠρέων: nunc in αων, πυλάων, ὠρώων,
pro πυλῶν, ὠρῶν. Itidem à masculinis in ης. ut
πόρσεων, pro πόρσων. Accusatiuos masculinos
primæ declinationis paris finiunt in εα. ut δ'ν ξε-
ξεα, δ'ν ἀμώπεα. sic δ'ν αἰνέεα. Eorundem sunt
casus incontracti. ut τ' τείχεθ, τῷ τείχεϊ, δ' λ-
σων ῥα τεα. ὦ νόθ pro νός, χροά pro χροῖν. Itē
χρύσεθ, ἀργύρεθ, ὦν similia, quæ Attici con-
tractè efferunt. Genitiuos in ε, à rectis in ος, per
οιο efferunt. Λόχοιο, καλοῖο, quod Thessalorum
proprium esse dicitur. Genitiuos in εθ, à rectis in
ους, finiunt in ηος. βασιλῆος, πηλῆος. Rectos quo-
que plurales in ηδ. βασιλῆδ, ἱππῆδ. ὦ accu-

fatiuos in ηας, βασιλῆας, ἱππῆας. Genitiuos cō-
munes in ιος, ἀρετῆς in ις, ὑστροφῆς. ut ὄφελος, πόλι-
ος. quos aliās proprios faciunt in εος, ὄφεος, πόλε-
ος. quandoque in ηος, πόληος. Genitiuos quoque
communes in ῖος, ἀνευτῖος nominibus in ας, abie-
cto τ, faciunt in αος. ut τῆς κέρως, τῆς κέρως κέρω-
ς. Accusatiuos foemininos in ω desinentes ter-
minant in οω, ut τῆς λητῶς, λητῶ. Item ē ge-
nitiuis in ος, δ remouent, ut πάειος, ἀδωνίος,
εἰς. unde accusatiui πάειν, ἀδωνιν eorūdem sunt.

Rectos plurales in ες, ἀ nominibus in ης εἰς ter-
minant in εος. ut ἀλλήδεος, πολέος. A rectis
pluralibus in εος, datiuos formant addito σι, ῖς αἰ-
άντες, ἡρώες. In neutris uerò ἀ genitiuis singula-
ribus ο in ε, ut ἀπὸ τῆς ἑματός, ῖς σωματός,
σι ἑωτός, ἐπέες. quod Aeolum quoque proprium
est. Datuiis finitis in οis addunt ι, ut ῖσι σα-
μῖοις, λόγοις. Item finitis in ας, ut τοῖς μόν-
οις. quin εἰ α horum mutantes in η, εἰ subscri-
bentes ι, dicunt τῇσι μόνος. Datuiis dualibus fi-
nitis in οιν addunt ι ante v finale, λότοιιν, ὁμοίιν.
Pro ὁ ἦος dicunt ὁ ἦς, ἦος, ἦτι, ἦτα. εἰ cōtractè,
ἦος, ἦτι, ἦτα. Itidem in plurali, ἦτες καὶ ἦτες. εἰς.
Item νῆος, νῆος, νῆι, νῆα καὶ νέα καὶ νηῶν. αἱ νέ-
ες pro τῇς, τὰς νέας εἰ νῆας pro ναῶς. Eorū-
dem sunt illa ἑοδαμοί, μῆδαμοί, pro ἑδένος, μῆδε-

νδρ. πολὺς pro πολλὺς. ὁδμὴ pro ὁσμὴ. Notatius est Xenophon ut patriæ linguæ desertor, qui cūm Atheniensis esset, ὁδμὴ dicere maluerit, quàm ὁσμὴ. In patronymicis in δης interponunt α. ut λαδρπάλδης pro λαδρλίδης, πηλφάλδης pro πηλείδης. Comparatiua & superlatiua propria forma etiam ipsi efferunt. ut αἰδοιέσθρ, ἀφθονέσθρ, δικαίέσθρ, ἀρχέσθρ, & αἰδοιέσθρ, ἀφθονέσθρ, δικαίέσθρ, ἀρχέσθρ.

Articulorum postpositiuorum aspirationes cōuertentes in τ, τδ dicunt pro ε, εδ pro ω. &c. Præterea pro ἐμδ dicere malūt ἐμέο, ἐμεῖο. & pro σοῦ, σέο, σείο. & pro εἶο, εἶο. Ἡμέδρ quoque ἡμέων, ἡμιν, ἡμέας. & ὑμέδρ, ὑμέων, ὑμέας. & interposito ι, ἡμείων, ὑμείων, in genitiuis. & σφέες, σφέων ὁ σφείων, σφέας Ionica sunt.

Præterita inchoant sublati augmentis. ut τύπρον pro ἔτυπρον. πάδι pro ἔπαδε. βλήμινθ pro βεβλήμινθ. Rursus geminationes alicubi præponunt. ut λελάχωσι, κέκλυθι. quod similiter faciunt Doræ. Vocibus integris utuntur à uerbis & participijs contractis. ut ποιέω, ποιέομαι, ποιέων.

Tertias personas parataticorum & Aorist. secund. in uerbis barytonis, & in circumflexis & in μι, in primis quidē cōiugationibus formāt in εσκε. ut τύπρεσκε, τύπρεσκε, πείρεσκε, εἰθέρεσκε. in secundis

uerò in ασκε. ut μύσκε, σάσκε. in tertijs in οσκε.
χρύσσκε, δίδοσκε. in quarta εἰς μι, in ισκε. ζεύγνυ
σκε. Tertijs personis finitis in η, apponunt σι, ut -
ἔλθῃσι, λάβῃσι, pro ἔλθῃ, λάβῃ. Τιθεῖσσι, ἰσάσ-
σι, διδῶσι, ζεύγνύσσι dicunt. sicut Attici Quæ per-
sonæ communiter effingi solent similes datiuus plu-
ralibus participiorum, πιθεῖσι, ἰσᾶσι, διδῶσι, ζευ-
γνῶσι. aliàs ζεύγνύσσι. A præteritis in υα. desi-
nentibus sublato κ, & uocali præcedente correpta,
propria præterita effingunt. ut ἀ δέδοικα, δέδῃκα, ἀ
βέβηκα, βέβακα. ab ἔσκηκα, ἔσκα, unde ὁ ἔσκαως, et
per contractionem ἐσῶς, ἀ quo ἐνεσῶς, id est, præ-
sens. Iidem & Βæotij pro πέτυφα, πέτυφας,
πέτυφεα, πέτυφεας dicunt. & pro ἐπέτυφειν, εις,
δ, ἐπέτυφεα, ἐπέτυφεας, ἐπέτυφεε. quæ contrahē-
tes Attici faciunt ἐπέτυφη. etc. Sic pro ἦδειν, ἦδεις,
ἦδει, fiunt Ionica ἦδεα, ἦδεας, ἦδεε. & Attica ἦ-
δη, ἦδης, ἦδη. Ἀφέωκα uerò, dimisi, et ἀφέωμαι
dimissus sum, pro ἀφεῖκα, ἀφεῖμαι, Ionum et Do-
riensum esse dicuntur. sunt et qui Atticis asserant.
Ad hæc ὀρέω dicunt pro ὀρέω, ἐχρέοντο pro ἐχρά-
οντο, ἐνείκω pro ἐνέγκω, εἴπωας pro εἰπῶν, ἔω pro
ὑπέρχω, ἐκπλώσας pro ἐκπλώσεις, εἶρομαι
pro ἔρομαι, εἰρώτα pro ἐρώτα, καυχᾶμαι pro καυ-
χᾶ gloriaris, φάγῃσαι & πίῃσαι, pro φάγῃ, πίῃ,
id est, comedes et bibes. Ad hæc ἔφαλα, ἔφανα,

ἐχῶνα, & similia per α magis, quàm per η effe-
runt. ἡ λδοῶν uerò, ἐμολδοῶν, & similia Chal-
cidensium esse aiunt. Ab infinitiuo Dorico τύ-
πῃ, Iones formant τυπέμεν, & rursus τυπέμε-
ναι, atque itidem ab alijs, quod etiam Dorici faciunt.
Item ἐτυφθεν ab ἐτύφθη, à prima plurali ab-
scisso μ, unà cum præcedente uocali, ἐτύφθημεν, ἐ-
τυφθεν. Secundas personas singulares temporum
uocis passivæ à tertijs formant ablato τ, ut à τύπτε-
ται, τύπται, ab ἐτύπθη, ἐτύπται. sic ἐτύπτο, ἐ-
τύπτο, &c. Tertiã personam pluralem præte-
riti passivi formant à tertia singulari posito α ante
τ, & tenui (si ea præcessit) mutata in suam aspira-
tam, ut ab ἐπώρτο, ἐπώρτα, ἀπέτυπται, ἀ-
πέτυπται, ἀλέλεκται, ἀλέλεχται. quum autem
præcedit σ, loco eius assumpta designatiua præteriti
medij, ut ἀφρώσω præteritum medium πῶφρασα,
passivum πέφρασμαι, πῶφρασαι, πῶφρασαι, un-
de tertia pluralis πεφρώσεται. Quando autem
uerbum est sextæ coniugationis barytonorum, aut
circumflexum, uel in μ, antepenultimam corripit.
ut κέκληται, κέκληται, ἀκλείω. πεποίηται, πε-
ποίηται, ἀπείδω. πέθειται, πέθειται, ἀΐδω.
Hyper syntelici quoque tertiã pluralem ad eun-
dem modum formant, ἐπετύφατο, ἐπεφρώσατο, et
in optatiui præsentis, & aoristi. τυπτοίκατο pro τύ-

πῶιντο, τυφάατο pro τυφάνε. Infinitiuo utitur pro imperatiuo, vt ἀγρόμεν pro ἀγρόνε.

Verba composita diuidunt interponentes nomina. ut κατὰ πῶρον ἐδιδώς. ὧ αὐτὰρ, ἐπεὶ διατρεσκόλαπας καὶ τὰφρον ἔβησαν, pro κατεδιδώς, διέβησαν. Sic alias quoq; compositas dictiones interdū distincte enunciat, vt quum pro πελοπύνησος, dicunt πελοπύνης. Genera nominum inuertunt, vt quum masculina μαρμαρῶν, κίων, λίθων, foeminina faciunt. Nominatiuis interdum utuntur pro genitiuis. Home. οἱ δὲ δύο σὺν πελοπύ, ὁ μὲν ἔρανον διδῶν ἰκέειν, pro τῶν δὲ δύο συνεπέλων. Ξενίων (ωεδήκατο dicere solent, pro ξενίω ἐδωρήσατο. Dictiones postponunt. vt ὄρνιθός ὡς ὦ ἐπι. ὧν syllabam ponunt inter praepositionem et verbum, quicum componitur. vt δὲ ὧν εἶλον, ἀπὸ ὧν ἔδοντο. quādoque pro οἷω. Τέ quoque superuacaneam accipere solent. Item μὴ pro μὴ. ἔως ὃ dicunt, pro ἔως δ.

Aduerbia facta à genitiuis pluralibus contractis terminant in εως. ut ἀληθέως, pro ἀληθῶς, δούσεβίως pro εὐσεβῶς. Ad haec aliquando mutant n in α breue. ut ἀλας, μεμακῆα pro ἀλας, μεμηκῆα. aliquando in ε, ut quum dicunt ξερόν pro ξηρόν. Rursus α breue conuertunt aliquando in η. ut ἀληθείη pro ἀλήθεια. quod tamen scri-

us faciunt, quum longum est η. ut πεῖξις πεῖγμα,
 pro πῆξις πῆγμα: maxime in rectis nominum fi-
 nitis in α. ut ἡρὴ χώρῃ, pro ἡρα χώρα. Subtrahunt
 quoque ι. præsertim è diphthongo ει. ut ἀπὸ δεξις,
 ἐκτόρεος, ἀρχύρεϑ. Item ex αι. ut ἀμύξαι pro
 αἰμύξαι. addunt quoque ι, post ε in diphthongum.
 ut ξεῖνϑ pro ξένϑ, εἰαρινὸς pro εἰαρινός, εἰωσ pro
 εἰωσ. Item υ post ο. ut νῶσϑ, ὄνομα, pro νόϑς,
 ὄνομα. Ι, ε, siue α, contrahunt in ι. ut ὀΐδω
 ὀΐς, ὀΐαο ὀΐς. ἰδρὸς ἰρός. ἰδράξ ἰράξ. Et rur-
 sus ἰρηξ, α mutato in η. Aliquando pro α ponunt
 ω. ut ὤειςϑ, ὠνθρωϑ. nisi id potius per con-
 tractionem fieri dicendum est, ex ὁ αἰετος, ὁ ἀνθρῶ
 πϑ. quemadmodum Atticè quoque fit. E di-
 phthongo δ, uertūt ε in η. ut κληῖδέντες pro κλη-
 δέντδς. παληῖαδεω pro παλδαδεω. Quandoq;
 etiam ι soluiunt è diphthongo, ut τέχεϊ, παρῶϊον,
 παρῶϊος, χηῖζω. Α quoq; mutāt aliquādo in ω,
 præsertim ex diphthongo αυ. ὠντς pro αὐτς. θαυ-
 μάσας pro θαυμασας. Item ε in α, ut μέγα-
 δος pro μέγεδος. Etiam τέρεϑ dicūt pro τέρεϑ,
 ε mutato in θ. Item πλεύνας pro πλείονας. ε,
 ο quandoque in θ contrahunt. quod similiter
 faciūt Doræ. ut τῖ παλεῦς pro παλεϑ. οι fina-
 lem in nominibus aliquando mutant in δς. ut δρῖν-
 ϑς pro δρῖνοι. π in κ mutantes præsertim in

interrogatiui & redduiui, dicunt κόσα, ὀκόσα, ὀ-
κως, pro πόσα, ὀπόσα, ὀπως. Geminū os conuer-
tūt in ξ, ut τελξά pro τελασά. Consonātes gemināt
ut ἀδδλω, ὀππότε, μέσσον, ὄσσον, ὄττι. quod Dores
quoq; faciunt & Aeoles. Literas transponentes,
κρᾱδιη dicūt pro καρδιά, τέτρᾱζον pro τέταρτον,
κρᾱτόρον pro καρτόρον et simil. Item in alteram
syllabam, ut ρᾱωός pro ρᾱνυος, ὀθνῆος pro νοθῆος.

Tollunt consonantes dictionum inchoatiuas ut εἰ-
βᾱν pro λείβᾱν. Item uocales, κᾱνός pro ἐκᾱνός,
ὄρτῆ pro ἐορτῆ. Rursus quandoque interponunt
s in primis personis passiuis, ut λεγομεθα, ἀρχώ-
μεθα, pro λεγόμεθα, ἀρχόμεθα. Item uoca-
lem quæ syllabam faciat, ut ἐπεᾱν pro ἐπάν. Ad-
mittunt sæpe syncopen, ut κᾱμμορος pro κᾱκόμμο-
ρος, δδυλαλίδης pro δδυλαλιωνίδης. quod Ae-
olum quoque proprium est. Tenues pro aspiratis,
& aspiratas pro tenuibus usurpant. ut quum dicūt
ἀπικονε, ἀπυμένιοι, κατῶν, & ἔκθιοί τε ἡβᾱν:
pro ἀφικονε, ἀφελγμένιοι, χιτῶν, ἔχθιοί τε ἡβᾱν.
Item ἀχάντιον, βαλθρακος, pro ἀκάντιον βάλτρα-
χος. & ἐνθαῶτα pro ἐνταῶτα. Quanquam Iones
in genere tenuitatem magis quàm aspirationem, &
breues magis quàm longas amant.

Voces

Ionum proprie præter annotatas recensentur hæ,
βαρῆς, hoc est, naues. ὀσειρῖς Dionysius, ἀφιδέαι

C

catenæ. λύσις iter, viaticum. σουργὴν olius apio simi-
 le, & edulium melle atque adipe conditum. σινύπη
 sordidum vellus. τριφάσιοι triplices, ἴξις recti-
 tudo. ἀπμοτόρ & vilis, id est, ἀπμοτόρ. ἀφῆ
 λικέσδρος senior. ἐπαῖτος manifestus. φρηνήρης
 temperans & immodestus. ἐπίλαμπος illustris.
 λαῖξις diuifio, fors. μέζεα pudenda. ἐνωλεός ar-
 mati. ζωνή vincta. Ἀλᾶσφαλγός rupes siue petra fis-
 sa. φδρέγγυοι vades. τετραπῆλυγς locusta. πλίξ
 gressus. πλίγματα saltus. ἀμωπλίξ in circuitu.
 κώμιξ genius panis orbicularis. ἰδοχρηνὴς filius le-
 gitimus. πώξενοι praesides. κορδίνημα & σκορδί-
 νημα capitis vertigo. σαπὲς putridus. ποταίνιος
 recens. βλανός delicatus. μαριλλωοὶ carbones.
 μαρίλη cinis. μωλή calor. μεσύλλη panis cauius.
 δημόσι & publicus. ἐλατήρια medicamenta alui
 purgantia. ἐπισχωτόρον leue. ζώπειον pistrinum.
 θερμωλή febris. θάλαμη spelunca, lustrum. λί-
 νη & lyra chorda, & cantilenæ genus. δουσενος ur-
 ceus. ἐπῆσι & domesticus. δῆπνα manipulus siue
 cohors triginta hominum. φάσμα & tinctura. τέ-
 λη sumptus. λαύρα vicus, biuium. σάχαρις secu-
 ris. ἀρδεῖς pharetra. ῥέπανον radícula. μῦθος ser-
 mo. μετέτροι alteri. φάλαρα faciei ornamenta.
 ζλωός culices ficarij. χοινοτενὴς procerus. αἵμασι
 sepe è lapidibus absque luto. φάρος & fragmentum

Ὁ extremitas. ἐμβολὸν aneum prore munimen-
 tum. πέρχως libatio. ῥοινὸς καὶ ῥοιβὸς incuruus.
 λδύκη morbus quidam totum corpus afficiens. γε-
 ωπείνης egenus. ἐπιφύεσσατος modestus. κορνὴ in-
 flexum lignum. δύμαρ ἐν cloaca. Item ὑβρίζειν
 lasciuire. νεωχρῆσαι nuper mouisse. ἐγκατδύ-
 ειν persequi. ἀνέγνωσε docuit. ἐναγίζειν parenta-
 re. ἐπεματώϊσε, infatuauit. ἀνπιώζειν pugnare.
 γνωσιμαχεῖν cognoscere vires proprias Ὁ ho-
 stium. ἀπὸ πωλίστα effugit. πωσργᾶ appetit, πωλ-
 λωειν inspergere. μελεδωὶνδν curare. βλιμαλ-
 ζειν exterere. ἐμυξε gemuit. ἐνεκρίνθησε alligauit.
 ἐδιναλώθη in duo diuisum est. ἐγχαίμπειν insilire.
 θείσσειν insanire. κατὰ πείρεσθαι libenter agere.
 ἐμυλωδν occalluit. ἔλειν sanum esse. ἀνελειν va-
 ticinari. πωρθεῖς turbatus. ἡμεκτέων agre ferēs.
 εἰλινύων quiescens. ἐνωσας cogitans. συμψήσας
 conterens. ἰνανώσας expellens. πεσόμηνα visa. τε-
 τειγμλνθ labore confectus. διαβεβλημλνθ
 irrisus. ἀσκησας comens, ψῶσα fouens. μυδῶσα ef-
 fluens. δελωλνθ ad similitudinem factus.
 καλμπηοντδ annuentes. ἀνακῶς Ὁ ἐπιτρεφέως
 sedulo atq; doloſe. ἐκπῶς absurde. καῖετα ad-
 modum. ἐκ ἰκνεομλνως decenter. ψδ rusticana
 compellatio est apud illos.

DE DORICORVM PRO-

C II

prietatibus. Cap. 5.

DOres à rectis paribus in αω genitiuos formāt in α, ut τῆ αἰνεία λιωία. Etiam & extremū genitiuorū à nominibus in Θ mutāt in ω. Theocr. ἡ καὶ τὰ πλωειῶ καὶ λὰ τέμπεα, ἢ κὲ πίνδω, pro πινειού, πίνδς. Accusatiuos plurales in οω à nominibus masculinis finiunt in ως. ut τῶς ἵππος καὶ λῶς, pro ἵδω ἵπποω καὶ λῶς. Accusatiuos singulares à nominibus in θς cōtrahunt in η. ὁ τυδθς, ἔνι τυδέα τυδῆ. Datiuos plurales communiter desinentes in θσι termināt in θσι. ut θωγιέσι, βασιλείσι. Addūt quoq; i datiuis desinentibus in οis, ut τοῖσι, θεοῖσι, καὶ λαοῖσι, λέγῃσι. quod itidē faciunt Aeoles. Doricorum quoque est uocatiuus ὦ ποσειδάων, pro ὦ ποσειδων. Patronymica formāt in ων. ut ἀτρείων, pro ἀτρείδης. Genera nonnunquā mutant, ut quum ἡ λιμὸς foemininū efferūt pro ὁ λιμὸς masculino. Τοὶ θεοὶ dicunt, Ἐταί μοι σαι, pro οἱ αἱ. Item ὁ pro ὁς Ἐ pro ὅ. Ἐ ἔχων ἔχῳ η pro ἔχῳ, ἐμῷ pro ἐμού, et μῷ pro μῃ. ἐμὲν pro ἐμοί, ἀμῶν pro ἡμεῖς, ἀμῶν pro ἡμῶν, ἡμὲν ἀμὲν Ἐ ἀμὲν & ἡμὲν, ἀμᾶς pro ἡμᾶς, τὴ ἢ τὴν η pro σὺ, σεῦ Ἐ τῆ pro ὅ, τοὶ pro σοὶ, ὕμμε pro σφῶ, ὕμῶν pro ὑμεῖς, εὔ pro ἔ, νιν Θ μὲν pro αὐδῶν, σφῆς pro σφῆς, φῆ pro σφᾶς. Item πῶς πῆ πῶν, tuus tua, tuum. sic ἀμὸς noster, ἱμὸς uester,

σφὸς *suus*. Ἐ τῶν τῶν τῶν, *ille illa, illud*.

Verborum primas personas plurales actiuas desinentes in ι, finiunt in σ, ut τὺ πῶμεθ' ἐτὺ πῶμεθ', pro τὺ πῶμεν ἐτὺ πῶμεν. Ἐ passiuas in θα, ut τὺ πῶμεθα, ἐτὺ πῶμεθα. Ἐ tertias singulares hy- persyntelicorum actiuorum in η, ut ὁπῶπῃ uiderat, pro ὁπῶπει. Duali pro plurali utuntur, ut χοῦρον pro χοῦροισιν apud Pindar. Pro tertia plurali actiua nocis assumunt datiuū singularem, ut βοῶντι, γελῶντι, pro βοῶσι, γελῶσι. sic δῶσοντι pro δῶσι, λεξόντι pro λεξού, ἵστασι pro ἵστασι, ἐσθῆκαντι pro ἐσθῆκασι, ἐντι pro εἰσι, φαντι pro φασί. Idem ἔδῃσι, ἔδῃσι dicunt, pro ἔδῃσι, ἔδῃσι. Futura fere circumflectunt, ut οἶσω pro οἶσω feram, λαΐη pro λήη capies, κῆσῃμαι ἔκῃσῃμαι pro κείσομαι iacebo. Ad hæc à uerbis in ζω, ea per ξ efferunt, ut ἀλυξίω αλυξῶ, pro αλυξίω, et ἀποιξίω ποιξῶ, ἢ ποιῶ. Imperatiua finita in ε, termināt in ον, ut λάβον, δίον, pro λάβε, δίε. Subiunctiua usurpant pro indicatiuis, ut δέδοικας pro δέδοικας. Subiunctiua quoque circumflectunt, sicuti futura indicatiua, mutantes præterea η in φ. Theocrit. μή μὲν λαβασείωδε τοῖς ἀμώ- λας, pro λαβήσῃωδε. Ex infinitiuis desinentibus in εν tollunt ι, ut λαβέν, ἐλθέν, pro λαβεῖν, ἐλθεῖν. Rursus desinetibus in ναι, præponūt με, ut ἐκέμεναι

pro βλώα. Participia masculina finita in αο, terminant in ας, ut ὁ τόλως pro τώλως. Itē circumflexa terminata in ων, ipsi finiunt in ων, ut γελῶν pro γελῶν, βοᾶν pro βοᾶν. Themata barytona transfigurant in circumflexa, producta etiam praecedente syllaba, ut στροφῶ, νωμῶ, πωτῶ μου, pro στρέφω, νέμω, πέτρω. Aoristorum passiuorū penultimam efficiunt breuem. ut quum ἐξαμέθλω dicunt pro ἐξαμήθλω. Eorundem sunt illa, ἐχέτω pro ἐχέτω, ἐδέκτω pro ἐδέκτω, θᾶσαι pro θέσαι, δίδω pro δίδω, λῆς pro θέλῆς, ἐλθῆν pro ἐλθῆν, σιγῆν pro σιγῆν, χῆσθαι pro χῆσθαι, ἀπόκλῆξον pro ἀπόκλῆξον, εἰ μὲν αἶψα ἔμμεναι pro εἶναι.

Αἶψα usurpant pro σὺν, ut χρύσεον αἶψα σκήπτρον, quam etiam abscindunt quum efferunt, αὐτείνω pro αἶψατείνω. Ἐαὐταὶ ἀγροῖν, pro αἶψα τὴν ἀγορῶν, Ἐσὶν similia. Μαῖα aduerbium supplere solent. Theocrit. ἔργον, pro ἔργον μὰ τὴν Γλῶ. Eorundem est τὼς pro ὡς, πῶν pro πῶν, ἄψα pro ὁπίσω, πλάπῳ pro πλάσιον, εἴνατι pro εἴνασι.

Saepe mutant η in α longum, ut σελαῖα, φάμα, pro σελῶα, φήμη. Item ε in ω, ut μῶμα ὦν, pro μῶμα οἶω. Ἐω in α, ut πῶτα, πῶτα, pro πῶτα, πῶτα. Ἐνυμφῶν pro νυμφῶν. Item ε in α, ut ἀρταμῶς pro ἀρτεμῶς. ῥ solunt in σδ. φάσδειν pro φάσδην, στείδειν pro στεί-

ξιν. Syncopis frequenter vtuntur. ut ὁ τευχες pro ὁμότευχος, μόνυχος pro μονόονυχος, τρεῖς pro τρέμειν. Item Apocopis. ut παρ pro παρὰ, δῶ pro δῶμα, κρῖ pro κρίνον. Syllabas in medio adiiciunt. ut κενεὸς pro κενός, ἀδργός pro ἀργός.

Eorundem sunt ἄλλα. ὅς pro ὅσοτε, αἰ-
να pro εἰκέν, ὅκη pro ὁπλῖνα, πόκα pro πότε,
ὅπιθεν pro ὅπιδεν, ἔμποθεν pro ἔμπροσθεν.

Articulos ὅς οἱ, sequente ε uel α, contrahunt
in ω. ut ὡξ ab ὁΐξ, ὡπρῶ ab ὁἔπρῶ, ὡπόλοι
ab οἱ αἰπόλοι, ὡδωνις ex ὁ ἄδωνις. Item α ὅς ε
in η. ut κῆφα pro καὶ εἶπα, extrito ι, ὅς ω uersa
in suam aspiratam. item κῆκ pro καὶ ἔκ. Eo quo-
que ὅς tam genitiuorum quàm secundarum per-
sonarum verborum contrahunt in ου. ut παλῶς, δι-
ογῶς ἀ παλῆς, διογῆς. Item ἐτύπῳ ab
ἐτύπῃς sine ἐτύπῃο. Iidem efferunt μῆσι pro μῆ-
ῶσι. Item παιδῶν, ῥωδῶν, παντῶν finali circumfle-
χα. ὅς ῥωῖδε pro ῥιδεὺ, αἰμᾶ pro ὁμᾶ, παναν pro
πανάτη. In tertijs personis verborum finis in αν
antepenultima acuta, tonum demittunt ad penulti-
mam. sic ἐς αἰαν pro ἔσαν, ἐφᾶν pro ἔφα-
αν. Quod similiter faciunt in personis finis in ον. ἐ-
λαβον, ἐφῆρον pro ἔλαβον, ἐφῆρον. Aduerbia
qualitatis communiter finita in ὡς circumflexum,
παροξώοι. κᾶλως, σφῶς, pro καλῶς, σφῶς.

τὶ, βαλῆδης Θ pro βραλδης Θ, σκᾶπρον pro σκῆ-
προν. Δωρῦηομαι pro δωρῶμαι, εἴ φημι ἔμαι
pro βρενδύομαι, id est, insolenter ago. καθαίρειν,
illis est flagellare, κελυγίζειν mouere, εἴ βωσσειν
vocare.

Ad hæc uoces Cretensium peculiare tradun-
tur hæ, ὄειμαλὶς pro agresti pomis, μύχων pro pa-
learum aceruo, ὄρνιχες pro ὄρνιθες, βένπιος pro
βέλπιον, ἐνθρον pro ἐς θρον, ἐβα pro ἔα, ἔβαθις
pro ἔασον, ἀκρητον pro ἀκρηατόν, χῆρς pro χεί-
ρς, κίρκων pro κείκων, σίος pro θεός, βωλὰ pro
βελή, κρη pro κρέα, θουκυδίδης pro θουκυδίδης,
θούφρας Θ pro θεόφρας Θ, παλδιον pro πα-
διον, κρᾶνον pro κρανίον, αὐζῖ pro αὐτῷ, τῇ Θ
pro ἐκ εἶν Θ, τῶτας pro ταύτας, τὺ pro σύ εἴ σέ.
ἠθῶ, id est consuesco, θύω epulor, κέλωμαι iubeo.
πλέκωντι quoque pro πλέκοντο, λέγοντι pro λέγου-
σι, εἴ similia. Item λῶ pro ἦς, ἦνδον pro ἦλδος,
καββαλεῖν pro καταβαλεῖν, πῆτι pro πρὸς, unde
πῶταγε, πῶπεγε pro πρὸς αἶγε, πρὸς αἶγε. Item
ποτῆον εἴ ποτῆαν, pro πρὸς δ' ἵν, πρὸς πῶ . ἔκτα
pro τόπε, οἰκιδ' ὅς pro οἰκιδε, ἐνδεῖ pro ἐνδον intus,
αἰὲς pro ἀεὶ semper . ἦμ Θ pro τῇμ Θ, μές pro
μενί. Horum tamen quedam quum apud Theo-
critum Syracusanum, εἴ apud Demosthenem pro
Ctesiphonte in Byzantinorum decreto legantur,

apparet non solis Cretensibus in usu fuisse.

Porro Siculi, ut Grammatici asserunt, κὺ τρεῶν
 ἔ κτῶνα dicere maluerūt, quā χὺ τρεῶν ἔ κτ-
 ῶνα. item δελφία quam μητέρα, ἔ γύναι
 quam γυναικα. inter quos Syracusani secundam
 personam singularem Aoristi primi medij in α fi-
 niebant. sic ἐτύψα, ἐποίησα, pro ἐτύψω, ἐποίησω.

DE AEO LV M PROPRI-

etatibus. Cap. 6.

AEoles rectos nominum imparium desinentiū
 in ας, addito ι, in αις finiunt. ut ὁ δῶας δῶ-
 αις, μέλας μέλαις. αἱ αἰς tamen non faci-
 unt vitantes cacophoniam. Porro & diphthongū
 finalem in genitiuis mutant in ου. ut αἰακίδου pro
 αἰακίδος. Genitiuos plurales à rectis in αι, per α-
 ων efferunt. ut νυμφῶων pro νυμφῶν. Itē singu-
 lares à rectis in ους, per hos acuta antepenultima. ut
 ὁ ἀχιλλεύς, τὸ ἀχιλλεύς, ἔ adhuc τὸ ἀχιλλεύς
 secundum iuniores. Nomina foeminina in ις,
 declinata per δος, remoto δ, inflectunt puré. ut θε-
 ῶς, ἀρτέμιος. πλὴν αἱ μὲν ἔ σφραγιν dicunt
 pro ἀψίδα, σφραγίδα. Accusatiuos finitos in ω
 oxytonum à nominibus contractis foemininis graua
 re solent, ut πλὴν λήτω, ἐρωτώ, pro λητώ, ἐρωτώ.

Vocatiuos à rectis in ων finiunt in ου, ut ὦ Χελ-
 δὸν σαρκηδόν. E finitis quoque in ους abscindunt

σ. ὦ σῶκράτε pro ὦ σῶκράτῳ. quod ipsum faciūt
in horum genitiuis, Ἑκράτῃ pro σῶκράτῃ. E-
orum est pro τῷσι, γυναιξί, τῷ εἰσι, ἔργων αἰ-
κῶσι dicere, addito i recto plurali, ἔσσι ut pluri-
mū geminato. Dativi pluralibus in οἰς vtuntur
pro accusatiuis in ἑς, quòd i soleant mutare in υ. vt
τοῖς ἀνθρώποις pro τοῖν ἀνθρώποις. Accusatiuos
in ἑς per ὡς etiam ipsi efferre traduntur, sicut Io-
nes. vt τῷς ἀνθρώπων, λόγῳ, pro τοῖν ἀνθρώ-
πων, λόγῳ. Adiectiua quandoque patronymi-
corū forma effingunt. ut πατριάρχῃς, id est πα-
τριάρχων πατρί. ἀρχῃς. Eorum peculiaris est patro-
nymica forma in αδι. vt ὑπὲρ αδι. Geniti-
uis pro rectis vtuntur. ut quum ἐκ τῷ μαρτυρῷ
faciunt ὁ μαρτυρῷ μαρτύρῃς. Masculina que-
dā fœminino genere efferunt. ut ἡ ἀνὴρ αἰδῆς, αἰών.

Aeoles dualem numerum repudiarunt. quos in
hoc, sicuti ἔστιν in alijs multis, Latini Prisciano teste
imitati sunt. Porro pro ἐγὼ dicunt ἐγὼν, pro ἐμοῦ
ἐμεῦ, pro μου μού, pro νὼ ἄμμε, sicuti Dores. Item
τὸ τε, pro οὐ σέ, ἔσσι ἄμμε, ἄμμεων καὶ ἄμμεων,
ἄμμεων καὶ ἄμμε, ἄμμε καὶ ἄμμε, pro ἡμεῖς,
ἡμεῶν, ἡμῖν, ἡμεῶς. Item σεῦ ἔσσι τῷ pro σου, ὑμέ-
με pro σφῶ, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμεῶς, pro
ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμεῶς. ἔσσι pro εἰ.

Verba finita in ω, terminant in μι. vt νόημι, εἰ

λημι, pro vocē $\Theta\lambda\theta\omega$, i subscripto penultima.

Tertias personas verborum apud alios in δ desinentes, finiunt in η . ut $\delta\acute{\iota}\delta\eta$ pro $\epsilon\delta\epsilon\iota$ ligauit. Futura circumflexa grauantes & præponunt syllabæ finali. ut $\kappa\epsilon\rho\sigma\omega$ pro $\kappa\epsilon\rho\omega$, $\Phi\theta\epsilon\rho\epsilon\omega$ pro $\Phi\theta\epsilon\rho\omega$.

Aoristum priorem actiuum optatiui terminant in $\epsilon\alpha$. ut $\tau\acute{\upsilon}\downarrow\downarrow\alpha$ pro $\tau\acute{\upsilon}\downarrow\alpha\mu\mu$. cuius secundam & tertiam personam singularis, ac tertiam pluralis Attici quoque usurpant. Infinitiuia in $\delta\eta$ quandoque in eis barytonum finiunt. ut $\nu\acute{o}\epsilon\iota\varsigma$, $\Phi\acute{o}\nu\epsilon\iota\varsigma$, pro $\nu\acute{o}\epsilon\acute{\iota}\nu$, $\Phi\acute{o}\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$. Item in $\lambda\omega$. ut $\lambda\alpha\beta\acute{\omega}$, $\epsilon\lambda\theta\acute{\omega}$, pro $\lambda\alpha\beta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\nu$, $\epsilon\lambda\theta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\nu$. ubi tono adhuc translato, $\lambda\alpha\beta\acute{\omega}$, $\epsilon\lambda\theta\acute{\omega}$ dicere audent. Quæ autem communiter in $\alpha\eta$, apud eos in $\alpha\iota\varsigma$ desinunt. $\gamma\epsilon\lambda\alpha\acute{\omega}$ $\gamma\epsilon\lambda\alpha\acute{\iota}\varsigma$, $\beta\omicron\alpha\acute{\omega}$ $\beta\omicron\alpha\acute{\iota}\varsigma$. Item quæ communiter in $\omicron\omega$, apud ipsos in $\omicron\iota\varsigma$. $\chi\rho\upsilon\theta\omega$ $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\iota}\varsigma$, $\omicron\rho\theta\omega$ $\omicron\rho\theta\acute{\iota}\varsigma$.

$\tau\acute{\iota}\delta\alpha\mu\mu$ quoque dicunt, & $\acute{\iota}\sigma\alpha\mu\mu$, pro $\acute{\iota}\delta\eta\mu\mu$, $\acute{\iota}\sigma\eta\mu\mu$. Eorundem sunt participia illa, $\pi\epsilon\theta\eta\eta\acute{\omega}\varsigma$ $\pi\epsilon\theta\eta\eta\acute{\iota}\alpha$, id est, mortuus mortua. Porro participia usurpant pro verbis. ut $\acute{\iota}\lambda.\theta.$ $\acute{\eta}\tau' \epsilon\acute{\nu}\iota \kappa\acute{\eta}\omega\omega$ $\beta\epsilon\lambda\delta\omicron\mu\acute{\iota}\eta\eta$, pro $\beta\epsilon\acute{\iota}\delta\epsilon\tau\alpha\iota$. Participia desinentia in $\omega\varsigma$ oxytonum, ipsi in $\omega\eta$ barytonum finientes per $\nu\tau$ inflectunt. ut $\nu\epsilon\nu\omicron\kappa\acute{\iota}\omega\eta$, $\epsilon\acute{\iota}\rho\eta\kappa\acute{\iota}\omega\eta$, $\omicron\upsilon\tau\Theta$. pro $\nu\epsilon\nu\omicron\kappa\acute{\omega}\varsigma$, $\epsilon\acute{\iota}\rho\eta\kappa\acute{\omega}\varsigma$, $\omicron\tau\Theta$. sic $\kappa\epsilon\kappa\lambda\acute{\eta}\gamma\omicron\upsilon\tau\Theta$ legitur apud Homerum pro $\kappa\epsilon\kappa\lambda\acute{\iota}\gamma\omicron\tau\Theta$. Geminant & ipsi consonantes ω , σ , τ , sicut fere reliqui. & ad-

huc alias precedente breui, ad eam producendā. ut
 ἐνεπε, καὶ βαλε, καὶ δδε, καὶ ππεσε. pro κατέβα-
 λε, κατὰ δ, κατέπεσε. Præterea literæ ε præpo-
 nere solent β, quum η sequitur, aut τ, aut δ. ut βρω
 ηθ, βρυτῆρ, βρόδον, pro ἐα'ηθ, ἐυτῆρ, ἐόδω.
 ubi ε successisse dicitur in locum literæ digamma
 appellatæ, hac figura F. qua antiquissimi Aeoles
 utebantur pro denso spiritu, ε quandoque pro te-
 nuī. sic Feλένη Fωνῆρ, pro ἐλένη αἰήρ. Qua de re
 Priscianus exactè scribit libro. i. Etiam ω ponūt
 pro τ. ut ωολῆ pro τολῆ. Literas quoque alias pro
 alijs multipliciter, ut quum ωαλῖς ωέμιον di-
 cunt pro φαλῖς φέμιον, φλᾶται pro θλᾶται,
 κῳιον pro ποῖον, αῶφένα pro αῶχένα. Item ὀππα-
 τα ε μετ' ἐπου', pro ὀμματα μετ' ἐμου'. ε
 ἐμπίπην pro ἐμπίωην. Consonantes duplices
 resolvunt. ut σδδὺς pro ζδὺς, κσένθ pro ξένος, πέ-
 λωps pro πέλωφ. Ζα usurpant pro δια, ut ζα-
 βαλμην pro διαβαλμην. Eorundem est ἰδμεν,
 pro ἰσμεν. ὀδμή quoque pro ὀσμὴ Aeolibus ε
 Ionibus tribuitur. Aspirata ienuiter efferunt. ut
 pro ὀσιθ ὀτιθ, pro ὀσιθ ὀζε, ἀμπί pro ἀμ-
 φί, ἀπῆκε pro ἀφῆκε, κατήκη pro καθήκει. Ex
 δ faciunt ε geminata immutabili ibi forte occurren-
 te. ut ἰμέρρων pro ἰμείρων, ὠπελαί pro ὠταλαί.
 E diphthongo αι tollunt ι, quum non sequitur cō

sonans. ὡς ἀρχαῖον, pro ἀρχαῖος. Rursus interdum u addunt in diphthongum. ut δύνῃλος αὐτὰρ, pro ἔνῃλος αὐτὰρ. Item δύως αὐτὴρ, pro ἔως αὐτὴρ. Diphthongorum diuisione gaudent. ἀρχεῖτοι enim dicunt pro ἀρχεῖοι, κῆλιν pro κοῖλον, ἔγχελαῖς γελαῖ, pro γελαῖς γελαῖ. Monosyllaba nomina in aius soluta diphthongo efferunt. ut παῖς, δαῖς, pro παῖς, δαῖς. Pro ei aliquando ponunt oi. ut ὄνοιον pro ὄνειον. Item ω pro ο. ut μῶσαι, λείπωσαι, pro μούσαι, λείδωσαι. ἔστι pro υ. ut ἱκλὸν ἱππῶν, pro ὑπὸ κλὸν ὑπὸ πῶν. Item pro ο ponunt υ. ut ὄνυμα pro ὄνομα, ὕμοιον pro ὁμοιον. Et ε. ut πῆς σέ, pro πῆς σέ. ἐδούς pro ὀδούς, ἐδῶν pro ὀδῶν. Et ο pro α. ut ἑξοὺς ὀνέλητη, pro ἑξαὺς ἀνέλητη. ἔστι rursus α pro ο. ut ἄστα pro ὄστα. Item ο pro ω. ut ὄρα pro ὦρα. ο ἔστι α contrahunt nunc in ω, ut ὦμα pro ὄμα. nunc in ο. ut τῶμα pro ὀμα. Pro η quandoque accipiunt α. ut μίλατος pro μίλητος, παλὺς pro πηλὺς, ἐνέβα ἔστω, pro ἐνέβη ἥως. Item ε. ut ἄρεθ pro ἄρης. ἀδικέσαι pro ἀδίκησαι. quandoque etiam ε pro α. ut κρέτος πείρετος, pro κρᾶτος πείρατος.

Utuntur sæpe syncopa, ut quum dicunt ὦρμεν pro ὦρμεσεν, κατέπρεσεν pro κατέπεσεν. Addunt quoque syllabam θα in uerbis sicut Attici. ut ἐπαθα. Acutum tonum in articulos transferen-

tes dicunt ὅσθι pro ὅ σθς tuus, ἥσθι pro ἥ σθτια.
quod faciunt etiam in nominibus dissyllabis oxytonis. ut υἱάσθι pro υἱάσθς, βῶμασθι pro βῶμασθς, βαλεὺς pro βαρύς. Monosyllaba finita in ωξ ferè circumflectunt. ut ῥῶξ. & finita in ςς, λω, δως. ut ῥῶς, χλῶ, ξδῶς. Grauant quoque oxytona in δως. ut βασιλδως, ἀχίλλδως. Eorum denique propria vocabula traduntur hæc, ἰά pro μία, ἰαφάξ pro ἰαφάσθι, ἐσθροταί pro ἐσθρωταί, χνύσιον pro χνύσιον, πῆρα pes, ἔρασθι pro ἔρασθι amor, πῆρασθι sternutamentum, ἐδῶπιδον pauimentum, σφύρον vir, ἀκίρα debilis, μέσς mensis, δῶμασθι aliorum. Boetiorum verò particularia hæc, ἰξον pro ἰκον siue ἰκονί, τέθεικα pro τέθηκα, γελῶσθι pro γελῶσθι, πατρίος pro πατρώος. Item genitiui in αο, a nominibus finitis in ασ & ςς prima declinationis, ἀνείαο, ἀτρείδαο, & alia quedam. quorum aliqua habent cum Ionibus communia,

DE POETARVM PROPRIETATIBVS. Cap. 7.

Poeta, quia ferè Dialectos commiscet, subobscuri fiunt, & ceteris scriptoribus difficiliore. Nempe Homerus (Plutarcho indicante) Ionice, qua magna ex parte utitur, reliquas admiscet. Pindarus quoque Lyricus in plerisque Doricus, alia subinde idiomatica usurpat. Comicus etiam Aristophanes

phanes cætera in primis Atticus, in choris & cantilenis repente fit Doricus, quod ipsum in tragicis Euripide, Sophocle, & Aeschilo Atheniensibus animaduertimus. Est igitur in primis necessarium ad poetas percipiendos Dialectorum idiomata tenere, deinde proprias illorum uoces cognoscere. quibus utique sepositis, minimum esse deprehendetur quodcunque priuatim suo iure transgrediuntur. Profecto si poeta cuiuslibet Heroici uel unam aliquam paginam diligenter excutias, cõparesque ad ea quæ de Dialectis atque usu poetico ab alijs tradita sunt, & per totum hunc librum perstringuntur, uerum esse quod dico, facile intelliges. Verum hæc abunde id efficiunt, ut poetarum phrasis ab oratoria plurimum dissideat. Ex dictionum igitur figuris & ex uocabulis quæ poetice incudis esse putantur, præter adnotata in primo libro, & in cæteris, alia quædam modò indicabimus. Plutarchus eiusmodi plura ostēdet in Homeri uita. ubi non minus diligenter quàm doctè arcana Homericæ poeseos sensa dictionumque tropos, & syntaxeos ac sententiarū figuras explicat. Poeta ergo casus quorundam nominum uarijs modis transfigurant. ut uocatiuum in η contra communem regulam in his, αἰήτης, καμπτέτης, αἰναπέτης, ἐλαθροπίτης. ὦ αἰήτη, &c. E- diuerso in α, in alijs finitis in πης. ut κωῶπης, ἔλθο

δόπης. ὦ κυδῶπα, ἐλθοδῶπα. *Genitiuos etiam in*
αντ ⊕ *quandoque formant in α. ut* τ̄ αῖα, *pro αἰ-*
αντος. qua forma uocatiuios quoque enunciant ab e-
iusmodi nominibus. ut ὦ λαοδάμα, πολυδάμα.

E genitiuo Attico nominum in ως, addito o pro-
prium faciunt. ut κέλως, κέλω ⊕ κέλωο. πε-
 πώς, πεπεώ και πεπεώο. *Nomina circumflexa in*
ων, praeposito o efficiunt barytona. ut δημοφώνων δη-
 μοκῶων. *Idem faciunt in finitis in ης, α κλέ* ⊕ *σῶ-*
propositis, e interposito. ut ἡρακλέης ἡρακλέε ⊕ ἡρα-
 κλέης, *pro* ἡρακλῆς ἡρακλέ ⊕ ἡρακλῆς. *Ali-*
quot nomina multipliciter declinant. ut ἄρης, ἄρον.
 ὁ ἄρητος, και ἄρε ⊕ ἄρης, και ἄρεως *Atticè.*
Item ἄρης *Doricè, ⊕* ἄρη ⊕ *Ionicè, ὁ* ἄρη ⊕
Aeolicè. Quibus poetae in primis utuntur. Ἡ κρῆς
κράρης, ⊕ κέρρα κέρρας, ὁ κέρρα τῆς κράρης, ὁ
 κέρρων καιρῶς, ὁ κέρρηαι τῆς καιρήαι ⊕ και
 κέρητος, ὁ κέρρας καιράς. *Item ὁ τυφών τυ-*
φών ⊕, *τυφεών τυφεώνος, τυφῶν τυφῶως,*
τυφῶων τυφῶωνος. ⊕ *Atticè τυφῶς τυφῶ.* ὁ
 δῶν δῆενος και δῆρος ⊕ δῆρός, ⊕ δῆρας δῆράς,
 δῆρας δῆρατ ⊕, δῆρος δῆρεος δῆρης. ὁ γῆν γῆ-
 νος και γῶως και γῶας. ⊕ γῆνας γῶας.
 ⊕ *in plurali, γῶατα και γῶα. Simili modo* δῆ-
 ρατα ὁ δῆρα. *Item ἡ χῆις χῆεις, χῆιδος,*
χῆεις ⊕. δῆμις δῆμεις, δῆμιδος, δῆμιτος. ὁ

ὑδὸς ὑδὲ Θ, pro ὑδωρ ὑδαῖος. ἔς ὠτὸς Θ ἔαο ἔ-
αῖος. ζῆς ζεῖς Θ ζῶ ζῶος. sic φόβος μω-
κος. Θ alia quæpiam quorum nonnulla aliàs in-
dicauiimus. Eorundē sunt illa, ὁ νῆς, τὸ νοός. πολλὸς
πολοός. Θ similia. Item ὁ βῆς, τὸ βῆ. ὦ αἶα pro
αἶαξ, πῶ μάλιν pro μάλισθα. Item illa quæ
Attici quoque Θ Iones usurpant, ῥ κῆρ Θ ῥε,
pro κέαρ, ἔαρ. Declinant præterea indeclinabi-
lia. ut Home. χρυσείοις δεπᾶσι. Pro irregula-
ribus usitatis regularia inusitata ex proportionē ef-
fingunt. ut δ'ν ῥόα θρύα, pro βῆν, θρυῶ. δὲρεῖα pro
δὲρῶ, πολέ Θ πλέα, pro πολλόν, πολλῶ. rur-
sumque πολλός pro πολλός. quod etiam dialecti
propriū est. Numeris inusitatis aliquando vri
audent. ut ἔλαια in plurali, quod Callimachus di-
xit pro ἔλαιον oleum. Genus quandoque iuxta
vocem tribuunt nominibus spreta significatione.
Home. ἐκ πύλων ἡμαθῶν, ἐ Pylo arenoso. Idē
tamen aliàs scribit, ἐς πύλων ἡγαθέλω, ad Pylum
diuinam. Quandoque ē diuerso spreta voce ad si-
gnificationem respiciunt. Idem, τέτλαδι τέκνον ἐ-
μὸν Θ ἀνάχρεο κηδομένη περ. Θ alibi, ἡλθε δ'
ἐπὶ ψυχὴ θηβαίῃς τειρεσίαο, σκῆπτρον ἔχων. Illa
verò κλυῖς ἰπποδάμεια pro κλυτὴ, Θ θῆλυς ἐ-
ῖρον, pro θῆλυα, ab Atticis processerunt, quibus
mos est dicere, γυνὴ ἀρῖος Θ μάργος, Θ similia,

etiam in oratione soluta. Ad hæc genius quoque inuertunt cum declinatione. ut quum dicunt χῶ-
 ρος pro χώρα, δίκτυς pro δίκτη. Comparatiuorum
 & superlatiuorum formis constructioneque abu-
 tuntur. Nempe ipsorum imprimis illa sunt, ἀρεῖων
 pro ἀμείνων, χερείων pro χείρων, πάσσων pro πα-
 χίων, βραδύων & βραδίων, pro βραδύτερος &
 βραδύτερον. φέρτερος & φέρτερος, pro καρτεριώ-
 τερος & καρτεριώτατος. πλείτερος pro πλεόντερος,
 τρίτατος pro τρίτος, βασιλεύτατος pro βασιλικώ-
 τατος. Item ἀμεινότερον, καλλιώτερον, κρησώτε-
 ρον, & similia. & illa μέγ' αἰετος, pro ὅς αἰ-
 ετος, δῖα γυναικῶν pro διοτάτη. Item ἑξοχῆς πάν-
 των, & μέγα ἑξοχῆς. Articulis præpositiuis ua-
 riè abutuntur. Nam exempli gratia ὁ multipliciter
 apud eos reperitur, nimirum pro articulo præposi-
 tiuo masculino absque tono: & pro neutro cum to-
 no, sicut apud communes. Item pro ὅς postpositi-
 uo, ut ὁσπιν ὅ φρονέων, & pro ὅς vel αὐτός.
 ut ὁ γὰρ ἡλθε δοῦς ἐπὶ νῆας. & pro αὐτὸς siue
 ὁσπιν. ut ὁ μὲν ἔτε τόσον τελέθει κακόν. & pro ὅς,
 ut λῶσετε γὰρ τό γε πάντες, ὁ μὲν γέρας ἔρχε-
 ται δῆλα. & pro διοῦ, ut τοῦ γὰρ πατρὸς, ὁ δὲ πε-
 πνυμένια βάλξας. Genitiui τ' & ἑῷisdem fermè
 modis. τοῦ quoque multifariam. pro τινὶ absque to-
 no. ὅς τε τῷ δῆλα, & pro τοῦ τῷ huius. ut τῷ μὲν ἐφ-

D ij

σαμίλῳ. *Θ* pro ἔλῳ uel ἑύλῳ, cum tono acuto. Item τῷ pro διότι. ut τῷ ἔκ αὖ βασιλῆας ἀνὰ πόμ' ἔχων ἀγορεύοις. *Θ* pro sic, ut τῷ κατὰ χ' ἡμύσειε πόλις. *Θ* pro αὐτόθι, id est, ibidem uel indidem. Præterea ἔμιν sumunt pro ἐμοί, ἔν *Θ* πείν pro εἰ, ἡμῖν ὧ ὑμῖν pro ἡμῖν καὶ ὑμῖν. σφέ pro αὐτόρ. μιν, νιν, pro αὐτῶν, αὐτῶν, αὐτό. *Θ* pro αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτά.

In uerbis tyrum coniugationum variant. ut qui ab ἀλέω effingunt ἀλεχίζω, ἀνεμεσῶ νεμεσίξω, ἀπεκαλῶ πεκαλίξομαι, ἀπολεμῶ πολεμίζω. *Θ* quum pro ὁράω βοάω dicunt βοόω ὁρόω. Item βοῶα ὁράα, pro βοᾷ ὁρά. *Θ* similia. Obsolete themata sæpe usurpant. ut πένδομαι pro πένδομαι, ὀίω, ὀίω, *Θ* ὀίομαι pro ὀίμαι. Significationes uerborum mutant. ut κατεπλήγη φίλον ἡβερ, percussus est amicam cor, pro κατεπλάγη, id est, percussus est. nam ἐπλάγλω ad animum affectumq; pertinet, ἐπλήγλω ad corpus. Porro ἐπέημι apud eos est mando, ἱέμαι impetum facio, κομίζω curo, φράξομαι cogito. Item genera sine διαδέσεις. ut πόλις εὖ ναιετάουσα, ciuitas bene habitans, pro habitata. πεπλεγὴς πασσίη pro percusso. ὁράομαι pro ὁράω uideo. σωλῶτε *Θ* ἀπλώτῳ, pro σωλῶτῳ ἀπλώτῳ occurrat. et ἔλκεται pro ἔλκε trahit. Participia nomi-

naliter construunt. ut μάχης εὔ εἰδότε πάσης apud
Homertum. Eorundem sunt ῥόρυπω μὲν Θ, ῥε-
 ειμμένος, ῥορίφθαι, et similia, pro ῥόρυπω μὲν Θ,
 ῥορίμμην Θ, ῥορίφθαι. Item ἑολπαῖώλπεις,
 ἑοργα, ἑώργην, ἐκλίνθη, διακευνθέντες, Θ
 καθῆ, διώη, ἐπίσῃ, μέμνη in secundis personis, pro
 καθῆσαι, διώασαι, ἐπίσαι, μέμνησαι. Item
 prima Θ secundae personae singulares Θ tertiae
 plurales in σκον, σκός, ad Ionum imitationem,
 ut τύπεςκον, τύπεςκες, et c.

Præpositionibus abutuntur, nunc alias pro alijs
 sumentes, nunc earum significata immutantes. ut ἰλ.
 α. βῆ δὲ κατ' ἐλύμποιο καρλώων, pro ἀπ'. Item
 κατὰ πόλιν, pro ἐν πόλει. et ἰλ. β. μετὰ πληθύν,
 pro ἐν πλῆθει. Θ ὁδύ, α. μετ' ἀμύμονας αἰδιο-
 πῆς, pro πρὸς. Item ἰλ. α. μετὰ τεταῖροις
 αἰάσσε, pro μετὰ ξυῖ τῶν, inter tertios. uel ἐμ-
 ρίβις. Vnde in compositione quoque sic iungitur,
 μετὰ γγελος internuncijs. Item ἰλ. γ. βίηδ' ἀμ-
 φὶ γυναικὶ πλὴν χρόνον ἄλγεα πάχεν, pro
 πρὸς βίησδε, Θ alias ἐδδαισε πρὸς ξανθῶ μενε-
 λάφ, pro πρὸς ξανθοῦ μενελάου. Θ ἰλ. α. χρύ-
 σεω ἀνὰ σκήπτρῳ, pro σὺ. Item ἰλ. ε. ὃν πρὸς πᾶ-
 σης τῶν ὀμηλικῆς, id est, πρὸς. Postponunt etiam
 præpositiones casibus, tono simul per Anastrophēn
 retroactō, quod oratores faciunt in πρὸς tantum. ut

νεὼν ἄρ' ὁ κλησιόων. πρῖνασὸν καὶ ταῖ, ἀνθρώπων
 μέτα, ὧ ἐπὶ τὸ δ' ἐμόγησα. Et inter duo nomina:
 quorum alterum sit proprium, alterum appellatiuū
 siue adiectiuum, ut ποταμὸν ἄπο σελήεντ Θ.
 ξανθὸν ἐπὶ δινῆεντα. In monosyllabis grauem eri-
 gūt in acutum in fine carminum. ut Ἀρτέμιδι ξύ.
 ὁ δὲ καὶ ὧν ἔξ. Cæterum in ἀνὰ non mutant tonum,
 ne coincidat cum ἀνὰ uocatiuo poetico à recto ἀνὰ ξ
 id est, ὁ rex. neq; in ὁξ, ne coincidat cum accusati-
 uo δία, id est, Iouem, à recto ζεύς. quanquam ali-
 quoties ἀνὰ usurpant pro ἀνὰ στήθε surge. Neq; in
 trochaicis ἀνὰ ἀμολι. nempe ἀνὰ et ἀμολι nusquā
 leguntur. Sed neque in iambicis, quas ijdem poetæ i
 addito usurpāt, sic πρῖνα, καὶ ταῖ, ὑπεῖρ. ἐν uerò ad-
 iecto i efferunt ἐν, ἔν, ac rursus per Anastro-
 phen ἐνι, ut ἡμετέρῳ ἐνι οἴκῳ. ἔν, καὶ κα-
 μάται. Punctum quoque præpositionibus subiū-
 gunt, ut πάντων δ' ἐπὶ ὧς καὶ τὰ. Solutas ē
 compositione quandoque postponūt. ut τῶμα, καὶ ἔσ
 ἀτρεῖ δὴ, pro ἐπὶ τῶμα, καὶ. Quandoque relinquunt
 præpositas, sed alijs dictionibus intermedijs. ἰλ. α. οἱ
 πόδι μὲν ἔσλῃ δ' ἀναδόν, ποδὶ δ' ἐσέ μάχεσθ, pro
 ποδὶ ἐσέ.

Aduerbia quædam habent propria. ut τῆμος,
 ἡμος, tunc quum. τόφα, ὅφα, tamdiu quādiu. ὅλη
 alibi aliorsum, pro ἀμαχὶς ἀμαχέσε. ἀνὰ con

tra, pro ἐν ὠκυπύῳ. ἀντὶς coram, pro ἐνώπιον. πρὸ-
 gos ante, pro ἐμπροσθεν. ταίχα pro τάχιστα celeriter.
 ἀντικρὺ ἐ regione, pro ἁπὸ ἀντικρὺ καὶ καταντι-
 κρὺ oratorijs. τί καὶ τίπτε pro τί quid? cur? Ad
 hæc de particulam, quam oratores nominibus plu-
 ralibus ad finem. apponunt in significatione motus
 ad locū. ut μεγάρῃ ad Megara, Ἀθῆναις, id est,
 Ἀθῆναις ad Athenas, Poetæ accusatiui quoque
 singularibus adiicientes dicunt, οἰκόνδε domum, ἁ-
 λαδε ad mare, θανάτῳ τέλοςδε ad mortis termi-
 num. Aduerbia in δεν interdum pro genitiui
 assumunt. ut ἵδμεν, ἵδμεν, ἵδμεν, ἵδμεν πε-
 ἵδμεν μεδέων. Ad hæc sicuti ἁ inuenitur com-
 posita in quamplurimis dictionibus oratorijs: ita
 particule quoque subiectæ, νη, νε, νω, ἑε, ἄε, βε,
 βε, δα, ζα, λα, in multis ut plurimum poeticis. Ex his
 igitur, ἁ, νη, νε, νω, plerunque priuant, ut ἁδινος iniu-
 stus, νλωεμος absque nento & tranquillus, νεπεδες
 sine pedibus, νωδός edentulus. ἁ tamen & νη non-
 nunquam augent, ut ἁππετος nimius, νήδυμος per-
 quam suauis. Reliquæ ferè augent, ἑείγδυπος ual-
 de sonans, ἄείγυλος admodum notus, βεήπυ &
 late sonans, εσφάγος uorax, δαφονός cruentus, ζα-
 δε & admirandus, λαγυνος nimium capax. Ha-
 bent et proprias coniunctiones. ut ἡμεῖς ἡμεῖς, id est,
 cum et tum, ὅφρα pro ἕως ut, ἡε pro ἡ sine, et ἡτοι-

in orationis exordio pro μὲν quidem. ut ἡ Ζοὶ ὄγ' ὥς
εἰπὼν. αὐτὰρ uerò, id est, ceterum, quidem, Aeol-
um propria esse uidetur. Item completiuas, ἄρ,
ρα, κε, νε, νυ, θω, ἄν, τοι, πω.

Metaplasmus, id est, transformatio declinatio-
nis ac desinentiae, frequēs est poetis. ut τῇ ὑσμῖνι pro
ὑσμίνῃ, τῇ ἀλκῇ pro ἀλκῇ, τῷ μελίκερατι διχομή-
νι pro μελικρατῷ διχομῶνι, Ζῆς πρέσασιν ἄ-
σσεσσι pro πρέσβυσιν ἄσσοις, et λιτὰ pro λιτόν.

Detractio quoque, additio, transpositio, et inuer-
sio literarum et syllabarum, atque etiā dictionum.
ut αἶα pro ταῖα. Item χρέα, κρέα, δυσκλέα, ὅσπε,
pro χρέεα, κρέεα, δυσκλέεα, ὅσπε. et δύγατρα
pro δυγατέρα. Item ἄλφι pro ἄλφιον, εἰε ἴο-
φι, pro εἰεον ἱόφιμον. Item πηδὰ et κέρα, pro πη-
δαλῖα κέρατα apud Aratum. Sic λιτὰ pro λι-
παρῶ, νίφα pro νιφάδα, σκέπα pro σκέπασμα,
ὔφα pro ὕφασμα, ἄλφιφα pro ἄλφιφαρ, γλάφυ
pro γλαφυρόν, κέρη pro κέρεω, τῷ ἰδρῶ et δ' ἰς
ἰδρῶ, pro τῷ ἰδρῶτι et δ' ἰν ἰδρῶτι. Item δέλι pro
δέπιδι. μάστι pro μάστιγι, δαΐ pro δαΐδι, γλήν pro
γλήνῃ. Item αἰίδω pro αἰδῶ, μεταγνοια pro μετᾶ-
νοια. Porro φι syllabam finibus dictionum cre-
bro adiungunt. ut quum scribunt ἰς ἐωῆφιν pro ἰς
ἐωῆς, φήτηφιν pro τῇ φήτῃ, ἐς ἐννηφιν pro ἐς
ἐννῆν, ἔρανιάφιν pro ὧ οὐρανία, ἐκ πωνίφιν, ἐκ

στρατόειν, pro ἐκ πόντου, ἐκ στρατῶ. ἐπὶ ἱκελίῳ
 pro ἐπὶ ἱκελίῳ, ἀπὸ ὀσεόειν pro ἀπὸ τῆς ὀσεώσεως,
 ὀχέσφι pro ὀχέσι, σήδεσφι pro σήδεσι, αὐτόειν
 pro αὐτῷ. Et similia. Addunt et in tertijs personis
 uerborum finitis in ι uel ε, et datiuus pluralibus fi-
 nitus in ι, non tantum uocali sequente, quod est com-
 munium: sed etiā consonāte. ἐτυπῆεν ὄρνιν, διδωσιν
 πέλαι, τοῖς σώμασιν μαχόμενοι, quod Atticè quo-
 que fieri tradunt. Sicuti alia etiam nonnulla poetis
 vsuatisissima, sunt qui Dialecticis uendicent. Patro-
 nymicis multoties addunt ac detrahunt literas, ut ἰα-
 πετιονίδης, δουλχλίδης. Syllabarum uerò quan-
 titas quibus rationibus à poetis inuertatur, abundè
 opinor libro præcedenti exposui.

Habent et uocabula propria penè innumera.
 Eorum enim sunt illa, ἀλδύω caueo pro φυλάτ-
 τωμαι. κτῆμι occido, pro κτείνω. κλύω audio, pro
 ἀκούω. ἐραμαι amo, pro ἐράω. ἐρύω traho, pro ἐλ-
 κύω. Item πάλαν vibrare, pro κανεῖν. ἀμαλδύ-
 νειν, id est consumere. ἀομίξειν congregare. ἀρρηδύω
 pro δημηρῶ, id est, uerba facio, et orationem ha-
 beo. αἰάξω plango, pro θέρω. ἐννέπω dico cano.
 αὐδῆ νοχ, αὐδάω loquor. ἀοιδῆ cantus, pro ὦδῆ. et
 ἐπαοιδῆ pro ἐπωδῆ. ἄπεινα precium redemptio-
 nis, pro λύτρα. πηλὺ γέλος pro ἀγαπήτης. ἀκρίσις
 ἀλαλξος ὁμῶς λεκτρος δυνίς, pro κχορε, id est, ὁμό-

κοῖτος uel σιώδυνος. ἀγὼς dix, pro ἡγεμόν. ἀρπα-
κτῆς raptax, pro ἀρπαξ. Sic περικτῆς, φυλακτῆς,
ἀρηιτῆς, ἐρητῆς. Item γερῶα γαῖα, pro γερῶα, γῆ.
κῆρος pro παιδίον, μῆλον pro πρέβαν. δαῖς ἐν
δαῖτη coniunium, pro δῶαχία. ἑοθησις ἐν ἑοθημα
uestis, pro ἑοθῆς. νυὸς σφοῖα, pro νύμφη. θρεπῆς alii
nus, pro τροφεύς. χρῶα utilitas, pro χρεῖα, ὑποληξ
carceres, pro ἀφετηεῖα. μνία αἰγα, pro βρύα. σῶ-
λος nauigatio, pro πλῆς. οἰτμα καὶ λαῖτμα flu-
ctus. οἰς οἶος οἰς, οἰμς μια, ἄελλα procella, pro
θύελλα. ἡπῆτης pro sarcinatore, ἀήτης uentus, pro
ἀνέμος. ἀκων iaculum, pro ἀκόντιον, correptio α. ἡ-
χη sonus, pro ἦχος. θῶκος sedes, pro θρόνος, ἱππο-
σιών equitandi peritia, pro ἱππασία. κρυφαῖλαια
pro redimichlo siue galero. ὦχος pallor, pro ὦχρί-
ασις. ἀμμάδος ἐν ἄμμάδης arena, pro ἄμμος,
ἄμμος. λωορέν strenuitas ἐν uirile robur, pro αἰ-
σρέα. unde ἀγλώωρ strenuus insolens. ὁ πλώτοδος
et ὁ πλώταδς inuenis, pro νέος. ἀγῆραος qui non se
nescit, pro ἀγῆρατος, siue pro Attico ἀγῆρας, χαυ-
λιόδης χλῆνης ἐν μόνιος aper, pro σῦς ἡ καίπερς,
μόρωτες homines, pro αἰθρωσι. ἐυρωώτος am-
plus humeris, ἀντὶ τῷ ἐυρὺς καὶ σὺν ὧμους. ἀργύφε-
os candidus, pro λευκός. ἔτις μήτις, pro ἔδεῖς μη-
δεῖς. ὁ πων pro ὦντων. ἐν ὁτέοις pro οἰσισι. Sed
sint hac satis. Neq; enim οἷα persequi decreuimus.

FINIS.

PARISIIS

EXCVDEBAT IOANNES LODOI=

CVS TILLETANVS. MENS. FEBRVAR.

1 5 4 5.

De Syllabarum

GRAECA RVM QVANTITA-

te, authore FRANCISCO VERGARA,

cum eiusdem Scholijs, ex ipsius Graecæ

Grammaticæ libro Quarto,

Compendium.

PARISIIS

Apud Ioannem Lodoicum Tiletanum, ex
aduerso Collegij Remensis.

1 5 4 5.

De Syllabarum

QUANTITATE, COMPEN-

dium, authore Francisco Vergara.

DE SYLLABARVM QUAN-

titate regula quædam generales. Cap. 14.

TEMPUS in syllaba est interval-
lum, quo vocalis producitur aut cor-
ripitur. Est autem syllaba quædam
μακρὰ, id est longa: alia Βραχὴν, id
est brevis: alia κοινὴ, id est cōmunis. Et longa quidē,
vel natura vel posuione. Natura longa est, quæcunq;
habet diphthongum aliquam, ut οὐρανός: aut vnam
ex vocalibus natura longis, ut ἡρώς: aut ancipitem
ex se productam, ut ψυχὴ. Positione, quæ produ-
citur ob consonantem duplicem: aut alioqui ob du-
as trēsue consonantes sequentes, τὸ ψω, ἔσμενον, ἔμ-
πλεως. Brevis verò est, quæ uocalem habet breuē
aut ancipitem, neutramque productam. ut λέγε, λό-
γος, πλῆμα. Communis siue media est, quæcunque
in eadem dictione indifferenter usurpatur .i. modò
longa, modò brevis, ut α in ναλός. V'erum de sin-
gulis explanatius dicendum. Sunt igitur natura lō

a ij

gæ η ω, & omnes diphthongi: natura breues e
& o: ancipites uerò latinarum instar, quæ scilicet in
quibusdam syllabis natura longæ, in alijs breues
passim reperiuntur, α, ι, υ.

Syllaba quæcunque uersum terminans indiffe-
rens habetur: breuis uerò dictionem finiens, si-
milq; pedem inchoans, in heroico sæpe producitur,
præsertim si uocales concurrant.

Diphthongus seu uocalis simplex natura lon-
ga, sequente alia uocali in eadem & diuersis dicti-
onibus, sæpe corripitur.

Omnis syllaba circumflexa, & omnis contracta
est longa, ut ὁ μῦς, τὰ χυσοῦ, ῥῶ ὁ Ὀῦς.

Bina uocales contiguæ quandoque in singulas
syllabas non diphthongos per (ωιζησιν) uniuntur,
ut χύσεω ἀνὰ σκήπτρῳ, χύσεω α dactylus est.
Anceps diphthongo soluta corripitur, ut ἐὺ ἦν, pro
ἔῃ ἦν. πάλῃς pro πάλῃς.

Muta præcedens, & liquida in cōprehensione
sequēs uocalem breuem ipsas antecedentem, indiffe-
rentem faciunt, idque in eadem & in diuersis di-
ctionibus. quod etiam faciunt μν. κτ. π. Liquefunt
autem λ. μ. ν. ρ. σ.

Due quæuis aliæ consonantes pluræ sue, aut una
uim duarum habens, uocalem præcedentem positio-
ne producant.

Consonans immutabilis quandoque sola præcedentem uocalem producit, aliàs breuem, idque & in eadem & in diuersis dictionibus.

Deriuatiua ut plurimum euadunt breuiora suis
primitiuis, præsertim quum alteram uocalem è di-
phthōgo dimittūt, ut α πείρω πῖθωνός, α φέρω φῦ-
γι. aliàs æqualia, quum literam non deponūt. ut δῖ-
κη, δῖκασις, δῖκασις, omnia prima
breui. Item νίκη, νικῶ, νικητής, eadem longa. Cō-
posita quoque fere æqualia suis simplicibus, γυνή,
ἀνδράγῃ, πῆμα, ἄπμ.

Monosyllaba quædam interdum quasi liquida
 & nullius momenti reputantur: quandoque rursus
 vi propria tempus præcedentis brevis producant: ali
 quando etiam suum inuertunt. qualia sunt τῆ, μὲν,
 ἄρ', καὶ, δὲ, πρὶν, & similia.

Syllabæ nonnunquam prætextu præcedentium & sequentium à poetis in contrariam quantitatem trahuntur. In dictionibus enim tres breves continuas habetibus, heroici modò primam ex illis produciunt, ut in $\pi\epsilon\iota\alpha\mu\acute{\iota}\delta\eta\varsigma$, $\alpha\delta\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\omicron$, & alijs, interdum tertiam, quum aliæ sequuntur breves, ut in $\sigma\upsilon\beta\acute{o}\sigma\iota\alpha$: aut etiam mediam, præsertim quum ea est anceps, ut $\pi\acute{o}\lambda\iota\epsilon\varsigma$. Rursus breuem inter duas longas nonnunquam produciunt, ut ι in $\alpha\pi\mu\acute{\iota}\kappa$: aut eius occasione alterutram collateralem corripiunt,

ὥτ, in φοινῖ κέεσσιν. & εἰ, in ποσειδάϊον. Interdū
etiam quatuor continuas breues ponunt loco unius
pedis heroici. Hesiodus. Β. ἐργον. τῆμος θώμους
βουσί, ἐπὶ δ' ἀνέει δ' ὀλίον εἴη. πὶ δ' ἀνέει proce-
leumaticus est σπῶδει loco dactylīne. Sic apud Ver-
gilium, Parietibúsque premunt arctis. & iterum,
-labat ariete crebro, Ianua.

Dialecti peculiarem in quibusdam syllabis rati-
onem habent. Nam α pro η Doricè producitur, ut
ἀδὺ pro ἡδὺ: & Ionicè in præteritis corripitur, ut
ἔσκη & ἔσκα, & itidem alia.

Peregrinae uoces quantitatem habent incertam,
siue indifferentem. Latinas uerò græcanicis regulis
sæpe submiserunt poetae iuniores.

SCHOL. Video quàm immensum ac pene inacces-
sum pelagus ingrediar. Nihilo minus audendum fortiter, ne
pars hæc etiamnū neglecta relinquatur. Sequar aut in ple-
risque neotericorum grammaticæ latinæ præceptorum or-
dinem: quo facilius hæc à Latinis hominibus percipi atque
inuicem conferri possint. Et licet vnus Homeri testimoni-
um ad hæc propemodum omnia confirmanda satis esse po-
terat: poetæ tamen alios subinde citabo, ut appareat ab il-
lis easdem regulas obseruatas esse. Syllaba longa duplam
ad breuem in proferendo durationem habet: quanquam
raro ita enunciari audies, ut id interuallum sentias. Quoni-
am autem quantitas longarum η & ω, item breuium ε & ο
per se patet: dicendum fufius est de ancipitibus α, ι, υ. præ-
missis generalibus regulis.

Syllaba quæcunque.) Prima regula, docens breuem
in fine carminis pro longa esse, & longam pro breui. Item
in finibus dictionum, quum inde inchoat pes, quam cæsu-

ram appellant, breuem produci. ἰλι.ξ.οἱ δὲ μίγα ἰάχοιτις
ἐπιδραμον. & γ. τεῦται γάρ π᾽ ἔπος ἐρείειν κρηναίοιοις ἰκ-
τωρ. & α. ἐλθοῦσ' οὐλυμπόν δὲ δία λίσσαι, αἶψοι δὴ πῖ. & γ.
αἰδοῖός τέ μοι ἐπὶ φίλῃ ἐκυρὲ δαϊός τε. & α. τὸ ξ' ὥμοισιν
ἔχων ἀμφιφεφία τε φέρει τῆλυ. Quod quidem non tantum
post primum, secundum, tertium & quartum pedem acci-
dit, sed & post quintum initio vltimi. ἰλια. ἰ' δομολύς δ' ἐ-
τέρωθεν ἐπὶ κρήνῃσι θεὸς ὤς. & δ. ἰσα φίλῃσι τέκεται χα-
ριζομένη πῶσ' ἦ ὦ. & κ. δίδον δ' ὄγε θυγατέρα λυ'. Cuius-
modi exempla, quum apud Homerū multa sint, diuersaq;
nonnulla, Maximum Planadem facile adduxerunt, vt scri-
beret: quemlibet dictionū finem Homero indifferentē esse.
Horū tamen pleraq; alijs rationibus excusantur: quas mox
paulatim aperiemus. Interim vt certum suppositam assume-
tur, eandem syllabam quandoque diuersis rationibus breui-
ari aut protendi, ne id in singulis regulis sit inculcandum.

Diphthongus.) Secunda regula. Nusquam exteri-
tur apud Græcos vocalis scripta inter mensurandum carmē.
Quod tamen apud Latinos ex præcepto fit. Atque altæ moe-
nia Romæ: Carthago Italiam contra. At illi vocalem om-
nino expungunt, superneq; apostrophum inscribunt. ἡ μν-
εῖ' ἄχαιοις ἄλγ' ἔθηκεν. hic α bis in eodem versu expungi-
tur. Interdum scriptam relinquunt. ἰλι.γ. ὦ γύναι, ἡ μάλα
ἔσθ' ἔπος νημόρ' τίς ἔειπες. hic neque α neque ο expungun-
tur, neque adhuc mensurando elidi possunt. Apud Latinos
raro, sed tamen aliquando contingit non elidi. Vergil. Et
succus pecori, & lac subducitur agnis. Exempla longæ ob-
vocalē sequentem correptæ multa quoque sunt in Home.
vt ἰλ. λ. ὥς ὅτε πῦρ αἰδὴλόν ἐν ἄξύνλῳ ἐμπέσῃ ὕλη. & ξ. ἰλίον
ἐξαπολίσιατ' ἀκὴδισοὶ καὶ ἄρα ν τοι. & in eadem dictione.
ὁδὺν. ν. ἰδρύονον δὲ σῦας συνέλεος ἢ, βοῦν ἀγλααίην. ἰλ. ξ. ὁδὲ
χαρὲ δυνδὲ δρύναντος ὑδὸς κρατὸρὸς λυκίσσερ' ἔρως. Item aliquādo
accidit cōsonāte sequēte in altera dictione. ὁδὺν. β. εἰδέκεν
οἶκα δ' ἰκωμαι φίλῃς πατρίδα γαῖαν. Orphe. in hymn.
ἦν' ἰκ' αὖ δὲ μεάνωνται χολοῦ μέλαι ἀνθρώποισι. Phocy. τοὺς
πικαταχθονίους σείβον δαίμονας ἐννομὴ ῥέζων. Hoc tamen
perquam rarum est: sequente enim consonante sæpius
productæ manent. Idem vocali sequente, præsertim

α ιιγ

diphthongi. I' λ. α. τίσιαν δ' αὐτοὶ ἐμὰ δ' ἄκρην. & γ. μείω
 μὲν κεφαλῇ ἀγαμέμνονος ἀτρεΐδαο. & iterum, σκήπτρον δ'
 ὄντ' ὀπίσω, ὄντε προπρῶτες εὐώμα. & λ. τρῶες ὀρίνοντα ἐπι-
 μίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί. Aratus. καὶ ποτε καὶ κίπφοι ὀπὸτ'
 ὀδίοι ποτίονται. De diphthongis αι & οι finalibus notan-
 dum, semper vsurpari longas in optatiuis, vt τύπτοι, ποιή-
 σαι: & in datiuīs contractis, vt λητοῖ: & in aduerbijs, vt οἰ-
 κησι, χαμαί, excepto πάλαι.

Omnis syllaba.) re-
 gula tertia. Circumflexam syllabam necessario produci, su-
 perius dictum est. Cæterum vocalis cōtractione longa cor-
 ripi poterit per præcedentem regulam, quando est in fine di-
 ctionis vocali sequente. I' λ. ν. φοῖτ' ἄν' ἀπὸ προμάχης. & ξ. αὐ-
 δ' ὅπ' φρονέεις. Illud autem epigrammatis, οἱ κῆρις ἄχρη κῆ-
 ρς κῆρ' ἔσαντο μς. ἀλλ' ἐκῆρ' ὄλω ἄχρη κῆρς κ' αὐτὸς ὄλω κῆ-
 ρις ἐκῆρ' ἔσας. Item δυσκλεία ἄργος ἰκία, apud Homerū: &
 ἀρχόμενος σῖο φοῖβε παλαίγυνον κλεία φωτῶν, in principio
 Argonau. Appollonij: & eiusinodi alia, per syncopen apoco-
 penue fieri autumant, κῆρις pro κῆρις in priori distichi ver-
 su eliso ε, & in posteriori, eliso α, pro κῆρις. Item δυσκλεία
 pro δυσκλεία, & κλεία pro κλεία, extrito ε. sic ὀδν. τ. κίερα
 pro κίερα, & aliàs sæpe ὄντα pro ὄνται.

Bina vo-
 cales.) quarta regula. Hanc figuram synecphonesin vocāt.
 .i. consonantiam & συνίξῃσιν. .i. coalescentiam. quæ fit mul-
 tipliciter. Ex duabus breuibus, vt apud Hesiod. πο κεκῆρ' ἔ-
 σ' ἀμνός νεΐκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις. Ex longa & breui, Hesi-
 odus, βουσί καὶ ἡμόνοισιν ἐπ' ἡτανόν, αὐτὰρ ἔπειτα. Ex bre-
 ui & longa. χρύσεια αὐτὰ σκήπτρῳ. Ex duabus longis. ὀδν.
 ν. βεκέλ' ἐπ' αὐτὸ κακῶ, ὄντ' ἄφρονι φωτὶ ἰοικας. Syllaba
 verò quæ vnitur, quandoque longa euadit, quandoque bre-
 uis. Obiter adijciam quod apud Homerum & alios obserua-
 ui: ἕως crebro per synizesin in vnam syllabam vnitum, posi-
 tumque etiam sequente breui aliqua ratione producta. ὀδν.
 ο. διὰ δώματα ἕως ἵκοντο. ὀδν. η. ἀλλ' ἀναχαστάμνοι νῆχον
 πάλιν ἕως ἐπὶ λθον. ἰλι. κ. ἕως ὅταυθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα
 καὶ κατὰ θυμόν. & λ. ἕως ὅτω πολέμει.

Anceps
 diphthongo.) quinta regula. ἰλ. η. ἕως σιφάνης ἐν χάλκῳ.
 aliàs, ἐλκῆς πόσις ἢ κῆμοις. Item, ἦνς πᾶις ἀγχιςσο. &
 ἐχθρὸς μοι καὶ νος ὁμῶς αἶδα πύλησι. Hoc tamen aliquan-

do fallit. Nam Theocri. ῥᾶσα in ῥαῖσα dissoluens α. produxit. Edyl. λ. οὕτω γ' οὖν ῥαῖσα διὰ γ' ὁ κύκλω φ' ὁ παρ' ἡμῖν.

Muta precedens.) sexta regula. Accidit hoc in eadem & in diuersis dictionibus. Orpheus. θητείαν τε ξινὸς ὄρεσι δρόμον τε λᾶτρείαν. Βατραχομυο. ἄλλ' ὑπὸ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω. Dionys. πρὸς βορέην, ἀνθις δ' ἐπρὸς ἑσπερίης μυχὸν ἔρπει. Item. ἰλ. α. αἰδῖτ' προῖαφε. & β. ἄλλ' ὄγε μόρμυρισε κατὰ φρένα ἢ, κατὰ θυμόν. Sed hæc cæsura quoque excusari poterunt: & superiorū quædam monosyllabo. Cæterum quando muta & liquida in diremptione sunt, longa manet præcedens vocalis, ut ἐκλέγω. De. μν. κτ. & π. exēpla subiiciam. Hesiod. ἦ τε ἢ, ἀπάλα μνόν πδρ, ὅμως ὑπὲρ γον ἐγείρει. & ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω: quod modo citauimus ex Batrachio. ὁδ. δ. κύπρον φοινίκην τε καὶ αἰγυπσίους ἐπαλιθεῖς. Hic vocales ante μν. κτ. π. corripuntur, productarum passim occurrunt exempla. Qua de causa in μένημαι κέκτημαι, πέπλωμαι & πέπλωκα consonantes thematū repetuntur ante augmentum ε, in aliis tamen verbis non repetuntur, ut ἐκτακάεπλον. Liquefcunt vero immutabiles etiam consonantibus antepositæ præsertim mutis. ut ν, ante κ. ἰλ. ω. ἄλλ' ἐγὼ οὐδ' ἐν σὲ ῥέξω κα' κόν, ἢ, δίκην ἄλλον. & ante χ. Hesiod. εἰ γάρ τοι ἢ, χρήμα ἐγχώριον ἄλλο γένηται. & ante τ. ἰλ. χ. τῶν μνησά φῖλον τέκνον ἄμυνε δὲ δῆϊον αὐδρα. & ante θ. Dionysii. ἢ, τρίπολιν λιπαρὴν ὀρθωσίδα τε μάρεν θόν τε. Interdum etiam ante immutabile. ὁδ. ν. π. τιλεμάχω ὁδὸς ἦδε. φακλὸν δὲ μῖν μὴ τελέεσθαι. Et ante vocalem. Dionysii. τῶδ' ὑπὸ βοιωτῶν τε πίδον ἢ, λοκρῶν ἄρουρα. μ quoque liquefcere deprehenditur ante mutam. ὁδ. λ. καὶ ῥα ἔχεν δύο παῖδας ἀμφιόνά τε ξηθόν τε. Item. ρ. ante mutam. Orpheus. παρθενίης ἀταρπυὺς ἐπιήρατον ἠρώων. Etiam. σ. non raro, præsertim sequēte muta. Arat. ὥρῃ ἐσπερίῃ κρώζει πολὺ φωνος κερῶν. ὁδ. ε. δῶκε δ' ἔπειτ' ἀσκέπαρνον εὐζοον. Itidē in σκάμαιδρος. ἰλ. φ. & χ.

Duæ quæuis.) septima regula.

Etiam hoc in vna & diuersis dictionibus contingit, rursusq; in diuersis bifariam: aut finita præcedente in vocalem, aut in simplicem consonantem, quæ omnia subiectis exemplis patent. Orpheus. ἔξοχα γὰρ μόρῳ πων ἠγάξετο. Hesiod. δ' εὐτε δ' ἐνέπειτ' σφέπερον πατὴρ ὑμνεῖσθαι. ἰλ. α. κίχου τε ζα-

θίλῳ, & β. ἀμϑι δ' ἄρ ὅμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυροῦλον.
Callimachus, ἰδρά τε ῥέχουσι τὸ δὲ σίφος ἤματι κείνῳ. Idem,
πινει φθιώτα ἢ νιῶ ἀνέμοισιν ὀρήξεις. quanquam talia cæ-
sura quoque vel monosyllabo excusari possunt. Cæterum
multoties brevis manet in fine correpta. ἰλι. β. ὅι τι ξάκιω-
θον ἔχον. & δ. ἰδρῆς εἰς ἄστυ ξιλείης. Consonans im-
mutabilis.)

Octava regula. cuius occasione multa breuia
produci deprehenduntur. ὡς ἀνὴρ. ἰλ. β. ἀνέρις ἐς Ὀίλῳ. &
δ. αἰπὸ λῆς ἀνὴρ. Item ὀδυσ. θ. ὅ μὲν τόξον ὀίδα ἐνέξουν ἀμ-
φάφραδι. & κ. βλῶ εἰς κίόλῳ κλυτὰ δώματα. τόνδ' ἐκίχα-
νον. ἰλι. χ. πολλὰ λιατο μὲν ὃνδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.

σ. quoque quia liquefcere aliàs solet, præcedenti breuē pro-
ducit liquidarum instar, maximè in fine dictionum. ὡς χα-
μαὶ πῖσεν αἶγαιρος ὥς. ἐς πῶλῳ ἐφύρη. σιῦται γάρ τι ἔπος
ἐρέειν. In his ρος. λῳς. πος. syllabæ alioqui breues σ sequen-
te cæsuraque adiuuante producuntur. Deriuatiua.)

Regula nona. cui, ne quis fallatur, moneo non esse multum
fidendum. fallit enim sæpe. Nam μανίης primam produ-
cit, quum μανία corripiat. & ab ἀεί α correpto αἰδῖος & ἀ-
είκος, primam producunt. Item à βότερης βότενος, ὡς breui.
βοτρυδὸν & βοτρυφόρος. ὡς producto vsurpantur. & βοτρυ-
οκόςμος eodem correpto. Quando itaque deriuatiua & cō-
posita multiplicia sunt atque ambigua, tutius erit è regulis
specialibus de ancipitibus eorum quantitatem petere.

Monosyllaba quædam.) Regula decima. Deprehenduntur aliquot monosyllaba ita posita, ut nihil impediant
syllabam longam præcedentem, quo minus obuiet vocali
sequenti, ut brevis fiat. ut ἰλ. ψ. δοντίρω δ' αὖ βοῶν θῆκε μέ-
γαν καὶ πῖονα διμῶ. Hesiodus, εἰδέκεν ἐργάξῃ τάχα σε ξη-
λώσει καὶ ῥῆς. δοντίρω & ξηλώσει corripunt ultimas rati-
one vocalium sequentium, nihil obstantibus monosyllabis
intermedijs. Quandoque è diuerso, ita ut eandē per se aliqua
ratione producant. ἰλ. η. τὸν λυκός ῥῆς ἐπιφνε δόλω ὄντι
κράτῃ γι. Interdū monosyllaba ipsa breuia producantur.
ἰλ. γ. τούχια ἢ ὅι καίται ἡδὲ χονί. Et iterū, ὡς δὲ τις εἰπι-
σκεν. Et iterū, ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τι μεγάλιν ἐκ σῆθεος ἴει.
& α. ὅς ἦδ' ἡ τὰτ' ἐόντα, τὰτ' ἐατόμνεα, πρὸτ' ἰόντα. & λ. ἐλ-
θὼν γὰρ ἐκάκωσε. Quanquam horum pleraque liquida ex-

cufare potest. Disyllaborum quoque breuium prior produ-
cta inuenitur, quum posterior per apostrophum amitti-
tur. ἰλια γ. ἡματι τῷ ὄτ' ἦλθον ἀμάζονες ἀνπαύειραι.

Syllabæ nonnunquam.) Regula vndecima siue obser-
uatio præ cæteris notanda, tanquam præcipua & insignis
origo licentiæ poeticæ. Homer. οὐ τίς τοι θεὸς εἰμι. τί μ' ἄθα
νάτοισιν εἴσκεις. Et iterum, πριαμίδης ἑλκνος. Eadem de
causa etiam natura breues produci deprehenduntur. vt ὁ-
δνω. θ. ἄρσενες οἷες ἦσαν εὐτρεφῆες δασύμαλλοι. οἷες dacty-
lus est. Item ὁδνω. λ. βλῶ δὲ κατὰ λσφάδια φῶρων ὑπὸ νῆα
μέλαιναν. & ξ. τῶσα συνων συβόσια, τὸ σ' αἰπόλια πλατὶ
αἰγῶν. hic in συβόσια, & illic in λσφάδια, i, aliàs breue pro-
ducitur. Idem ὁδνω. ν. πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀπιμήσιν
ἰάλλαν. & ο. ὅς ῥ' ὑπηρεσίην ἀπενάγατο πατρὶ χολωθείς.
vtrobique i penultimum aliàs breue, ob vtrinque ambi-
entes longas producit. Sic ὁδνω χ. ὡς κακὸν ὄργης ὀρ-
γισὶν μέγ' ἀμείνων. Dionysi. καὶ προσειδήϊα ἔργα καὶ ἰδρὰ
τίμπια δάφνης. hic longa corripitur καὶ προσει dactylus. Sic
ἰλ. π. ὄν πῶθμον γῶσσα λιπυῖσ' ἀνδροτήτα καὶ ἵβλω. πονσ'
ανδρο dactylus. Huiusmodi multa in lectione poetarum
occurrunt: quæ nos vbi indicandi occasio aderit, identidem
repetere non grauibimur.

Dialecti.) Duodecima
regula. Iones & poetæ α longum mutant in η. vt φιλήν
pro φιλία. νεῶνις pro νεῆνις. Idem etiam η mutare solent
in α breue. Contrà Dorici η in α longum. vt ἄδν pro ἡ-
δν. & ἄ pro ἡ articulo. Exemplà passim sunt apud Home-
rum & Theocritum.

Peregrinæ voces.) Regula
decimatertia. Latinas dictiones interdum latinis regulis cō-
gruentes deprehendimus, aliquando repugnantes. vt in E-
pigrammate Pallada. λὺ ὁ Θέλος πλάβη, δόμινε φρέτῳ ὀ-
θὺς ἔγραψεν. λὺ δ' αὖ μήτι λάβη, τὸ φρέτῳ εἶπε μό-
νον. hic in δόμινε media est brevis, sicut apud latinos: at in
φρέτῳ, α contra rationem latinam corripitur, vt alias in πα-
τήρ. Puto autem consultius latinæ regulas sequi, præsertim
in nominibus locorum, quæ crebrius in latinis poetis legun-
tur, quàm in græcis. vt in Lusitania. Mauritania. Sabini. La-
bicum. & aliis. Nonnus poeta Panopolitanus in paraphrasi
in euangelium D. Ioannis perpetuo corripit. α. in πλάτες,

δ' ἡνάριον, σονδ' ἄριον, iuxta græcam videlicet rationem, quæ in his latiorum regulis aduersatur. Verum hoc ignorantia fortasse linguæ Romanæ, magis quàm contemptu ab eo factum est: quippe qui in eodem opere sudarium syram vocem esse autemet. Alij rursus eiuscemodi nominibus latinā quantitatem tribuunt. sicuti est in epigrammate, ἡ γόρασας χαλκοῦν μιλιάριον ἡλιώδορε. Voces Hebrææ Syra & Chaldaæ incertam vt plurimum quantitatem habent. Gregor. Nazia. de Christi genealogia. Σὺ θ' πέλει. τ' δ' ἄρ' ἐνὼς. τ' τέτραπος ἢ καὶ νάν. & μοχ, ἐκ τ' δ' ἄρ' φαξᾶδ' καὶ νάν σαλὰ. τ' δ' ἐνέπνουσι. In priori loco mediā τ' καὶ νάν produxit, in posteriori corripuit. Ibidem in vno versu & longum facit & breue. α. in dictione φαλίκ, sic scribens. υἱὸν ἔβερ, ἔβερος δ' ἐφαλίκ πᾶις, ἐκ δ' ἄρα φαλίκ. Ad hæc τῶ A δ' αμ priorem sæpe idem facit longam, Nōnus contra breuem. Hic quoque α, in ἀμὴν, & .i. in trisyllabo ἰ' ησῶς indifferēter vsurpat. Cæterum in istiusmodi constantia imprimis probatur. De latinis non est opus sigillatim præcipere: quando ad hoc non spectat institutum: & à multis id copiosè præstitum est. Ab hebraicis vt incertis consulto abstinemus, studiosos ad Gregorium, Nōnum, & Damascenum mittentes. In Persicis, Aegyptijs, Punicis, & alijs, præsertim quæ nomina sunt propria, consultius puto græcorum proportionem sequi: vbi exemplar non succurrat, quod imitemur. Deniq; generales huius capituli regulas nisi in promptu habuerit græcorum carminum candidatus, frustra hic exercebitur. Occurrent quippe ei quàm plurimi versus mensura ambigui, ad quos aut hærendum illi turpiter sit, aut gnauiter delirādum. Qualis est apud Orpheum in hymnis, ἀσραπαῖ βρονταῖ κεραῦνιε, φυτάλμιε ξῶ. Et apud Homer. ὦ ἀχιλλεῦ πηλῆως ἦ ἐμὲγα φέρτατ' ἀχαιῶν. & ὁδ' ἄρ' β. τρεῖς γάρ τ' ἐκ κρόν' εἰ μὲν ἀδελφοὶ ὄν' τίκτετο ῥία. & alij similes superius citati.

DE CERTARVM SYLLABARVM
quantitate regulæ aliæ minus
generales. Cap. 15.

ANceps ingressa mediam compositionem per
runque corripitur. ut, i, in ὑγλιπαίρῃ & ὀλυ-
σίμελῃς. α, in μεγάθυμῳ. υ, in ἡδύεπῃς.

I geminationū corripitur. ut in τίτῳ τῶ τίθῃμι.

Particulæ tantum in compositione reperiæ, non
sequente syllaba quæ impediatur, suas ancipites corri-
piunt, uidelicet ἄ. ζα. ἀει. ἐει. βει. δυς. ut ἄκωσμος.
ζάδεῳ. ἀπίδῃλῳ. δρίβωλῳ. βειάρεως. δύσ-
ερος.

Præpositionis anceps non sequente positione cor-
ripitur. ut ὑγὰ τὰ δι' ἃ ἀνὰ περὶ.

Verba ex barytonis facta circumflexa, præsertim
quæ uocalem ex diphthongo penultimæ amittunt,
corripiunt ancipitem in penultima relictam. ut πιδῶ
ἀπείδω, δαῶ ἀδούω, sic τίῳ ἀτίω, κῦρῳ ἀκῦ-
ρῳ, Φύρῳ ἀΦύρῳ.

Anceps inceptiua thematis brevis est: sæpe tamē
producitur in præteritis occasione augmenti. ut in ἰ-
άχῳ ἰάχον, ἰγάνῳ ἰγανόν, ἰκῳμαῖ ἰκῳμῶ. Item
in ἄσσι, ἄσσασαι. quibus accedunt ἄραι & ἄραο
ab αἰρω: quanquam hæc sunt qui contracta esse di-
cant ex αἰραι αἰροσαοι, αἰραι αἰρας.

Quanta est uocalis in primitiuo, tanta transit ad
possessionum. ut ἰδῶν prima longa, quia ἰδῃ. I-
tem quanta est ultima syllaba in masculino, tanta
transit ad fæmin. ut in πῖρα πῖσαι primæ produ-

cuntur: quia eadem in masculinis sunt longæ.

Omne participium fœmininum actiuum penultimam habet longam.

Participia masculina actiua ultimam habent longam. Fœminina uerò in α, & neutra quælibet non contracta breuem, præter futurum secundum. ῥτυπεῖν.

Nomina finita in odis adiectiua præcedentem uocalem habent correptam: & quartam à fine productam, quum tres excedunt syllabas. ut ἰσοπέδεις, ἰοέεις, χιονόεις, δακρυόεις.

Nomen masculinum aut fœmininum in immutabilem desinens, ultimam producit, neutrii corripit.

Anceps finalis in nominibus neutris non contractis corripitur.

Anceps ante consonantem duplicem, licet positione longa sit, natura tamen corripitur. ut in ὤρπελζω, βαδίζω, κλύζω, αὔλαξ, κατῆλιψ, κῆρυξ. Exceptis nominibus masculinis dissyllabis finitis in αξ, penultimam natura producentibus: quæ α habent natura longum non positione. neque enim utrumque simul esse potest. ut ὁ θώραξ. φαίαξ: & eorum compositis, ut ὁ λινοθώραξ, ὁ οὐλοφαίαξ. præter κν' αξ, σῦαξ, ὕλαξ. producant quoque ἰσάξ, νέαξ, φέναξ. & polysyllaba, ut ἱέραξ. Item πῆξις & χαμᾶζε aduerbium. & præterita ab

ancipiti incipientia, ut ἰξόω, ἰξούω.

SCHOL. Has regulas à præcedentibus seposuimus ne multitudo confusione esset aut terrori. Quorum exceptiones in regulis de situ ancipitum paulò post subiiciemus.

Anceps ingressa.) Hoc nonnunquam fallit, ut in *πμαγήτης*, *ἰθαγενής*, *διδυμάτης*, *πυριπόλος*, *παναύπους*, & alijs inferi⁹ excipiedis.

I geminationum.) & hoc fallit, non in præteritis tantum, sed & in thematis, quæ sunt ab alijs positione productis. in quibus sublata positione, manet, i, natura productum. ut in *γίνομαι*, quod fit à *γίγνομαι*, & *γινώσκω* à *γιγνώσκω*.

Particulæ.) ἰλ. β. ὅς ἐ' ἔπειτα φρεσὶν ἢ σιν ἔκθρομά τε πολλὰ τε ἦ δ' η. & α. κίχλαι τε ξαθίλιν τινέδοιο τε ἰΘι ἀνάκεις. Orphe. ὄβουλε πολὺ μορφε τροφὴ πάντων ἀρίσθλι. Proclus Lycius, ἀτραπιτὶ ξαθίης ἐριφεγγίος ἀγλαοκάκρον ἰλι. σ. ῥήγνυτο. τὰ δ' ὅτε δὴ τρώϊν ἐρίβωλον ἴκνυτο. & α. ὃν βριόρεων καλέουσι. Theocri. ἃ δ' ὅσδ' ὥς τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανός ἐστι. Hoc autem intelligendum est citra positionem & contractionem. nam ἄπρονδος, ξαίης, & similia producantur.

Præpositionis.) Poetarum licentia quandoque hoc præterit, ut in *παρὰ* & *σὺν*, occasione immutabili. ἰλ. λ. παρὰ πῶν, ἀγαθὴ δὲ παρὰ φασίς ὅζιν ἐτ' αἶρον. Diony. παρὰ λῖν νάουσιν ἔσω σερβωνίδος ἁλμης. Arat. σὺν εἰς αἰά. Item in *διὰ*. ἰλ. γ. διὰ μὲν ἀπώιδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος. & δ. διὰ μὲν ἄρ' ζωστῆρος ἐλύλατο δαυδαλίοιο. Et in compositione. Nonnus *διὰ βολος* νέος ἄλλος ἐν ὀψιγῆνοισιν ἄκρυνων, ob sequentes breues produxit i.

Verba ex baryto.) notanda regula quæ plurimū tollit ambiguitatis è verbis.

Anceps inceptiua. inde est quod in præsentibus ἰξόω, ἰβρίξω, & similibus, anceps brevis esse traditur à Grammaticis, in præteritis verò longa.

Quanta est.) Hæc regula poterat omitti: quandoquidem in nona capitis præcedentis includitur. Caterum de syllabis quæ non variantur, hoc totum est intelligendū: quod ipsum adhuc perpetuū nō est, ut mox docebitur.

Omne participi.) ut ἡ τὴν πῖσσα, τὴν φῆα, πθεῖσα, διδῶσα. Itē hæc, τὴν ἴασα, ἰσᾶσα, ξογγῆσα, quæ sunt à masculinis ultimā producētib⁹ addito α. His addi poterūt participia, aorist. passiuorū. ut τὴν φθεῖσα, τὴν πεῖσα.

Participia masc.) ut ὁ τὴν πῶν, τὴν φῶς, πθεῖς, διδῶς.

δος. Itidē δὲ τὴν φασ, ἰσᾶς, ξαννύς. Quædā masculina fœminina & neutra tono indicant quantitātē. Nam πρῆσᾶς acuto demonstrat vltimā produci: τὸ πρῆσᾶν circumflexo corripitur: item τὴν πρῆσᾶ τὴν φασᾶ antepenultimæ acuto, vltimam esse breuem.

Nomina finita.) in his quandoq; fallit regula superior de possessiuis. Nam ab ἱός, id est, venenum, producto ἱόεις venenosus, idem habet breue apud Nicandrum. Item à χῖων nix breui ἱ, χῖονόεις eadem longa reperitur: quanuis χιονωτός & χιονώδης quantitatem simplicis retineant. Exempla suppetunt apud Nonnum & alios.

Nomen masculinum.) πῦρ & πᾶν neutra producuntur, & pauca alia ē masculinis ac fœmininis corripuntur in vltimis syllabis indicanda. Anceps finalis.) vt τὸ μέγα σῶμα, ὃν χαρι μέλι, ἡ δὲ γῆν. Itidē de pluralibus est accipendum, τὰ μεγάλα, σώματα. Exceptis contractis quæ producuntur, vt τὰ κρία, σιλήπι.

Anceps ante.) Etsi quidam vniuersaliter negent, ancipitem natura produci sequēte duplici: apparet tamen id aliquando accidere. vt in θώραξ, κρηξίς, χαμάξι. Caterum quoniam apud poetas manente positione fere productæ reperiuntur: satis habuimus id hoc in loco ac deinde capite sequenti admonere. ne in regulis de ancipitum quantitate secundum situm sigillatim repetetur, α. ι. υ. ante ξ. ξ. ↓. natura corripitur. Apparet autem corripitur ex declinatione in nominibus. quandoquidem obliqui finitorum in ξ. & ↓. vt capite sequenti dicetur, penultimam ferē corripunt. Item tono, quem φοῖνιξ, κήρυξ, & similia habent circumflexum, vltima videlicet breui: longa quippe ante longam non circumflexitur. Item in verbis finitis in αζω, ιζω, υζω. quia futura & aoristi, dimissa positione breuem seruāt ancipitem. vt ἡρπασαν, ἐφήμισαν, ἐρίσαντε, ἐκλινε. quæ tamen poetæ more suo producere audent: præsertim quum vtrinque incidit longa. vt in ἀκρνπίσας, ἐφοπλίσας. & quum duæ sequuntur breues. vt in ληίσαστο. ὠπλίσαστο: vbi σ etiā geminare solent, vt in clementis dicetur.

DE CREMENTO ET QUANTITATIS VARIATIONE IN INFLEXIONIBUS NOMINUM.

Et participiorum. Cap. 16.

Quanta est anceps ultima in recto singulari nominum Et participiorum imparium, tanta ferè manet in obliquis, quum cremento sit penultima. ut in δορυς δορυς δ' δορυς δ' δορυς δ' α, ubique corripitur: rursus in πάν πανός πανί πάνα, ubique producitur. Excipiuntur finita in υρ, ut μάς τυρ, πύρ Et ἄλς. quæ licet producantur in rectis, corripuntur tamen in obliquis, μάρ τυρος, πυρός, ἄλός.

Aduertendum est nomina finita in duplicem præcedente ancipiti, quum eam in recto natura breuem sed positione longam habeant, in obliquis natura breuem retinere. ut ᾠλαξ, σκύλαξ, κίλιξ, κέλυξ, ἄραϛ, κατήλιϛ, χέλυϛ, ᾠλακθ, σκύλακθ, κίλικθ, κέλυκθ, ἄραβθ, κατήλιφθ, χέλυφθ. Dempis dissyllabis masculinis in αξ, penultima producta. quæ Et in recto Et in obliquis α natura longum habent. ut θώραξ, Et reliquis superiori cap. indicatis. Quibus adiicienda nunc veniunt ῥάξ, γύϛ, γρύϛ, ἰϛ, ῥίϛ. ancipitē in obliquis natura producētia, in rectis positione. λαίλαϛ verò in recto acuta priori constanter scriptū reperio. quo indicatur posteriorem natura produci, quæ tamen in obliquis corripitur, λαίλαπι, μασίζων, Et c. Quæ verò in ιξ, Et υξ desinunt, recti pe

ultimam producentia, finale habent in recto natura breue, tametsi posuione longum: at in obliquis natura productum. ut Φοῖνιξ, Φοίνικος. τέτιξ, τέτιγος. κῆρυξ, κήρυκος. κόκυξ, κόκυγος. Demp̄tis fœmininis finitis in ιξ. & alijs in λιξ. & compositis in υξ. Quæ ancipitem in obliquis, sicut in recto, natura breuem conseruant, ut κύλιξ κύλικος, ἥλιξ ἥλικος, σύζυξ σύζυγος.

Ad hæc oxytona dissyllaba fœminina finita in is. declinata per δ, quæ penultimā recti habent productam, dum modo diminutiua non sint, nec propria: quum in recto, i, corripiant: in obliquis plerumque produciunt. ut ἡ κνημὶς, κληῖς, βαλβίς, τῇ κνημίδι, κληῖδι, βαλβίδος. Trissyllaba tamen i, breue conseruant, qualiscunque sit penultima recti. ut αὐλητρίς, αὐλητρίδος. στρατρίς, στρατρίδος. Nisi quod ea quæ penultimā simul & antepenultimam habent correptas, i, ipsum produciunt. ut βαρβαρίς, πολυαμὶς, βαρβαρίδος, πολυαμίδος.

Porro genitiuus desinens in dos, penultimam in obliquis habet longam. ut μέγμεδος, ὄρνιδος, ἀλλῶδος, κωμῶδος, excepto κόρυδος, correpto in obliquis sicut & in recto.

Nomina qualibet finita in us, siue longum habeant, u, in recto, siue breue, in obliquis correptum tenent. ut ἰχθὺς, ἰχθύος. ὄφρυς, ὄφρύος. μῦς, μύος.

φρῦς, φρνός. πηλαμύς, πηλαμύδος. *Exceptis dicat-
talectis, quæ longum conseruant v. ut ὁ φόρκυς, τῷ
φόρκυος, vel φόρκυ. Homer. ὁδ. α. φόρκυθ
δυγάτης. Hesiod. κητὼ ὁπλότατον φόρκυ φιλέ-
τηπι μιγῆσα. Quum uerò declinatur τῷ φόρκυος,
correptū ex aliorū proportionē, sicut ἑόρφυος, εῖς.*

*Datiuus pluralis æqualem penultimam uult ha-
bere cum singulari. Ideoque πάσι, αἰάσι, εἰ simi-
lia, eam productā retinent, sicut πανῖ, αἰάντι. Ce-
terum α, metaplasmi breue est. ut ἀστράσι, ἔμμασι.
Item quum in quibusdam interponitur, αἰσθράσι,
παράσι, μητράσι, δυγάτράσι.*

*Quum par obliquus impar dialecto efficitur,
penultimam producit. ut ἀγχίσης, ἀγχίς, ὁ ἀγ-
χίσαο. αἰΐσης, αἰΐδου καὶ αἰΐδαο. Item τῶν μουσῶν
καὶ μουσάων. τῷ λόγῳ καὶ λόγῳιο, τοῖν λόγῳιν ὁ
λόγοιῖν. τοῖς λόγοις καὶ λόγοισι. τοῖς αἰνέαισι, ταῖς
μούσαισι ὁ μούσησι. πηληϊάδεω uerò εἰ similia
εἰ si penultimā corripunt, synizesi tamē produciū-
tur. Idē cōtingit in imparibus. nā κέραάτος et πέραο-
τος pri⁹ α, habet productū. κέρατα uero et πέρατα
breue.*

*Participia imparia incōtracta sola posi-
tiōe suas uocales simplices inflectēdo produciūt. I de
oq; circūflecti nolūt. ut τὸ φαντος, ισάντος, τυπνον-
τος, τυφθέντος. Sunt quæ natura correptas habēt. ut
πετυφός. Penultimam uerò eiusdem ferè quanti-*

tatis seruant cum suis temporibus. Participia Ionica à præteritis in α purum, penultimam corripiunt: sicut sua præterita. vt ab ἔσταα ἔσταως, ἀδέδια ἀδεδιώς, ἀμέμαα μεμαώς.

Latina nomina Latini clementi regulis subijcere consentaneum est, quæ magna ex parte græcas amulantur. Nonnus, κλέσσει πιβδρίω.

SCHOL. Syllabæ nominum antepenultimæ & penultimæ immotæ, item vltimæ mobiles, per regulas peculiare de quantitate ancipitum secundum situm veniunt explorandæ. vt in *πνευµίς*, πν, longa est. *εξ*, brevis. *µίς*, similiter brevis, vt inferius in, v, ante *ξ*, & α, ante *µ*, & *ίς*, terminali apparebit. Item in *πνευµίδας*, vltima brevis. Nam, *ας*, terminalis corripitur. Quæ verò ob clementum fiunt penultimæ ex vltimis in obliquis nominum imparium, scorsum tamquam mobiles & variæ nunc explicabuntur. vt puta in *πνευµίδος*, *πνευµίδι*, *πνευµίδα*, *µι*, syllaba dicitur habere clementum: tamen si crescens supra rectum, vltima est. Quoniam igitur sæpe accidit, vt ea syllaba non sit in obliquis eiusdem quantitatæ cum recto: necesse est eam varietatem distinguere. Illud autem hic recolendum quod supra monuimus, quandoq; ancipitè breuem ob alias vicinas breues, siue alioqui longas produci. Id enim non raro accidit in obliquis nominum. Musæus, γείτονίς εἰσι πόλις. Idem, σισιάδος πρὸ πόλις. Hic in πόλις, & illic in πόλις, *ι*, aliàs breue longum efficitur. nisi scribendum sit πόλιν & πόλιν per *η*, secundū Ionas. Item ὁδὸν. β. ἀθήκωνι πέλαντι. Hic quoque, *ι*, aliàs breue, producit. Dionysi. *µυσοί* *πε* *βορειό* *τό* *ροι* *θηρίων*. Et iterum, *αὐτοί* *πε* *θηρίες* *ἀπεί* *ρονα* *γαῖαν* *ἔχοντες*. vtrobiq; *ι*, in obliquis producit: quā aliàs apud eundem non semel corripitur in eadē dictione, & in *θηρίκιος*. Itē in Epigram. *θηρίκας* *ἀνεί* *τω* *πις*, &c. Sic apud Nicandrum penultimæ in genitiuis *γῆδ' ὄν*, *κροµύων*, *µελανθίου*, occasione ambientium longarum producuntur. Idipsum in penultimis participiorum non raro accidit. Nam, α, quod in *µεμαώς* *µε-*

μαῶτος breue est, in μεταῶtis per, o, prætectu breuium produ-
citur apud Homerum. Aduertendum autem poetas etiam
alibi clementi syllabis abuti: nam Homerus ubi ἰλ. β. scribit
χαίρειτε κίρνηες δ. ὃς ἀγγελοι. v, producit: alibi corripit, κί-
ρνηι ἡπυλίδη. Idem illic, βιβρύνκων βασιλῆος. βρυν, facit lon-
gum: alibi ὄνδ' ἄρα βέβρνηες ἀνδρες ἀκίδησσαν βασιλῆος,
breue. Idem in nominibus desinentibus in, is, præcedenti-
bus duabus breuib, interponere solét, η, vt in obliquis pos-
sit remanere, ι, breue. vt παγασῆς, ποταμῆς, παγασῆδος,
ποταμῆδος.

DE CREMENTO ET VARI-
atione penultimæ in verbis. Cap. 17.

Quanta est penultima anceps in themate uer-
borum, tanta est manens in parataticis. vt
κρίνω, ἐκρίνον. vtroque, ι, producto.

Ad hæc tanta solet esse anceps in temporibus
aliunde formatis, quanta erat in illis vnde formata
sunt. vt κρίνω, κέκρινα, κέκριμου, correpto, ι: con-
trâ ἐκρίνα, κρίναι, ὁ κρινῶς, eodem producto, præ-
ter subiectis regulis contenta.

Futura quintæ coniugationis penultimam sem-
per corripunt. ut κρίνω, κρινῶ. μολῶ, μολῶ.
τάλλω, τάλῳ. αἶρω, αἶρω. Futura à uerbis ba-
rytonis in, ω, ου, plerunque penultimam produ-
cunt, licet themata uariant. ut μιλῶ, μυλῶ, λῶ.
μυλῶ, μυλῶ, λῶ. Item à finitis in αω, præce-
dente uocali, aut ρ, ut ἐάω, ἐάω. φυράω, φυράω.
Futurum à themate habente in penultima ancipit
longam positione, ζ, uel, η, siue, ω, sublata positione

breuem fere retinet ancipitem. ut ἀρπαίξω, ἀρπαί-
σω, νομίζω, νομίζω, κλύω, κλύω, πάλω vel
πάλω, πάλω.

Aorist. primus in verbis quinta coniugationis
penultimā producit semper: in alijs uariat. quanquā
ut plurimū futurum sequitur. Aorist. secundus
supra duas syllabas à themate barytono penultimā
corripit. ut ἔτυπον, ἔλιπον, ἔλαβον. nisi quod posi-
tione producit in quibusdam ortis à themate ha-
bente consonantē mutam immutabili suppositam. ut
ἤμαρτον, ἔπιδον, ἔδαρκον, ab ἁμάρτεω, πέριθω, δέρι-
θω. Translata autē positione per metathesin, ad na-
turam suam rediēs corripitur. ut ἔπειδον, ἔδρακον.

Paracimenos cōmunis seruans ancipitē penulti-
mā futuri eiusdē quantitatis eā retinet, ut κρινώ, κέ-
κεικα. Notanda uerba finita in υπίω. quā ancipitē
in paracimeno natura longā habēt, ut κύπίω, κέκυ-
φα. quam tamen in themate natura breuē esse vo-
lūt, qui præcipiūt, uerba quaecunq; in πίω, desinētia
ancipitem præcedentē habere breuē. ut βλάπίω, τύ-
πίω, exceptis ῥίπίω & πίπίω. Quoties autē desinens
in υα, abijcit Ionice κ, penultimā corripit. ut ἀβέβη-
υα βέβαα, ab ἔσκηυα ἔσαα, ἀδέδκευα δέδια. ἀπέ-
φυυα πέφυα. Porro quum attico more duas literas
primas thematis initio recipit, penultimam simul
corripere solet. ut ἀλέφω ἀλήλιφα, ἐλάβω ἐλή-

λυθα, ὄρν' ἦω ὀρώρουχα

Aoristi imperatiuorum finiti in δι & infinitiuorum in ναι, penultimā producunt. ut πῖδι, κρῖναι, λεῖναι. similiter δῦδι, κλῦδι, qui facti sunt per metaplasmum à δύνε, κλύνε. τέτλαδι tamen, τέθναδι, δείδιδι, κέκλυδι, ὄρνιδι et ὀιδι eandem corripiunt. quæ à quibusdam præterita perfectæ putantur. Itē à uerbis eis µι infinitiua in ασαι, & ωαι, penultimā corripiunt. ut ισῶσαι, τεθναῖναι, ζευγνύωαι, sicuti etiā πιδέναι & διδόναι. Itē aoristi imperatiuorum in δι, in formationibus notati, ἐδι, δέ'ε, δόδι.

Anceps α, crescens in uerbis natura corripitur. ut in ἐτύφαµιν, τετύφαµεν, τυτάτω, alicubi tamen positione producitur, ut in τυτάσθαι. alicubi etiam natura, uidelicet in tertijs personis pluralibus finitis in ασι. τετύφασι.

Α, ἰωνικῶς additū in tertijs personis pluralibus paracimeni & hypersyntelici πασσιuorum corripitur. τετύφαται, δεδύαται, ἐτετύφατο. & in optatiuo, τυπλοίατο. in præsentibus tamē uerborū in µι, producitur, πιδέασι, διδόασι, ισῶσι, ζευγνύασι. quia omnis uerbi desinentia in σι, producit penultimam.

In personis autē desinentibus in α, quoties alterum α contiguum interponitur, eiusdē est quantitatis cum syllaba præcedēti. ut in µαίµα'α, µενοινάα, α, penultimum producitur. Contra in ῥοα'α, µεµάα,

b iij

μηχανάαται corripitur. his adijciuntur Ionica illa, ἐσαΐωσε pro ἐσώσε, σαΐου pro σάωε, & similia, α, corripientia.

In uerbis in μ, penultima uocalis thematis a-ctiui longa est. & longa durat usque ad tertiā personam singularem thematis & paratatici & aoristi. ut ἔδυνυμι, ἔδυνυς, ἔδυνυσι, ἐἔδυνυ, ἐἔδυνυς, ἐἔδυνυ. ἔδω, ἔδως, ἔδω. In personis uero duabus & pluralibus & in infinitiuis inde formatis brevis fit. ἴστατον, ἴσταμεν. ἔδυνυτον, ἐἔδυνυμεν. sic ἴσταναι, ἔδυνύναι infinitiua, quod inde formantur. item φαίναι ἀφ' ἡμῶν: nam ἀφ' αἰνώ, φαίναι producit. Ceterum in aorist. β, uel si manus parataticos uocare, uerborum dissyllaborum in μ, longum perpetuo reperitur u, ut ἴλ. λ. & κ. ἐδύντω. & ὀδυσσ. ω. ἔδυντε. Præterea in horum quoque præteritis actiuis penultima producit, idque opinor perpetuo in omnibus personis: quandoquidem id tempus peculiare non est uerborum in μ, ἐσαυα, ἐσαυας, &c. Postremo præsentis, præteriti & aoristi primi passiuorum, deinde etiam aorist. mediōrum penultima in tribus primis coniugationibus ferè corripitur. Quin & syllaba eadem in reliquis ab his formatis durat brevis. ut in ἴσταμαι, ἴσάμεν. ἔσταμαι, ἔσάμεν. ἡσάθην, σαθῆναι, σαθείω.

SCHOL. Crementum in uerbis computandum est

ab ea syllaba, quæ secundam personam singularem præsen-
tis indicatiui actiui exæquat. Hic autem thematis penulti-
mam cremento coniunximus, quod sæpe ea in alijs tempo-
ribus variatur. Itaque, v, penultima huius thematis *μολύνω*
inuestiganda erit in regulis capitis de penultimis. Aliorum
verò temporum, scilicet *μολιῶ*, *ἐμόλωνα*, & respondētium
in reliquis modis, assumenda iuxta ea quæ in hoc capite, &
quæ in formationibus libro secundo dicta sunt. Notandum
verò sæpe accidere, vt penultima in futuro barytono æqua-
lis sit quantitatis cum præsentī, quandoque vt maioris, nun-
quam tamen vt minoris. Futurum ad hæc fundamentum ef-
fe quantitatis penultimæ in verbis, sicuti etiam formationis.
Siquidem eius quantitas fere seruatur in paracimenis & hy-
persyntelicis actiuis & passiuis, & in aorist. passiuo. vt *κρίνω*
thema, i, habet longum, *κρινῶ* breue. vnde *κρίρικα* quoque
breue, & *ἐκικρίκειν*. Item *κρίριμαι*, *ἐκικρίμην*, *ἐκρίθην*. Et in
cæteris modis *κριθῶ*, *κρίρικέναι*, *κριθῶμαι*. Notantur verba
quædam habentia in themate quidem penultimam mediam,
in alijs verò temporibus subinde variantia. vt *λύνω*, *θύνω*. in
quorum futuris *λύσω*, *θύνσω*, v, producitur: in præteritis ve-
rò actiuis & passiuis corripitur. *λίλνκα*, *τίθνκα*, *λίλνμαι*,
τίθνμαι. at in verbalibus fit indifferens, *λύμα*, *θύνμα*. Item
in paratatico *λύτω* longa est penultima, sed in aorist. β.
λύτω breuis. Nihil igitur mirum, si regulæ certæ exactæque
non tradantur, in re ampla & incerta. Attendenda verò hic
syllaba præcedens & vltima, quarum nonnunquam ratio-
nem habent poetæ. sicuti suo loco notabitur, vbi de verbis
finitis in *νω*, agetur, in cap. de quantitate penultimæ, v, ante
vocale. Id autem non solum in his, sed in verbis quoque
in, *ξω*, & in, *ω*, præcedente qualibet ancipiti verum cōperie-
tur. vt in *κάπνισαν κῦσι ἀνοχμάσας ἀκρητίσας*, quæ produ-
cta penultima quandoque legimus. Itidem *ἐπάσσαβ* & *ἐρύ-
σομεν* antepenultima producta. Quanquam horum aliqua
alijs rationibus excusantur. nempe quod quædam à thema-
tis indifferentibus veniant, aut certe à temporibus non sequē-
tibus suorum thematum quantitatem: alia quod duplici, *ω*,
scribi oporteat. Siquidem vocalem aoristorum breuem ante
σ, sic extendunt poetæ. vt in *ἐτίλινω*, *ἐγίλανα*, & alijs. Præ-

terea in alijs temporibus ob variam significationem quantitas variatur. Sic ab Homero πᾶσααδ, prima lōga vsurpatur, αὐτὶ τοῖς κτήσααδ, id est, possidere: & eadem breui, αὐτὶ τοῖς γούσααδ, pro gustare. Ἰ'σαμαι ἰσάθλω.) Quęcunque huiusmodi poetica licentia producuntur, excusanda erunt, aut adnotanda potius quàm imitanda. Theoc. πῖνος ὦ γὰθ' ἔρασαι. qui locus fortasse gemino α, scribendus est. Callim. ε, ἰσάθι δ' ἄφθογγος. Soph. ἡμῖν μὲν εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλιμένα.

DE ANCIPITVM QVANTITATE

in antepenult. syllabis. & primū de A. Cap. 18.

Ante vocalē in antepenultimis syllabis corripitur. ut ἄαται. ἀήτης. ἄϊω. ἄωτος. σαώ-
 τρος. Producunt verò ἀέναιος. ἀείλιος. ἀΐδι-
 os. ἄϊθαλής. ἄονες. ἄϊστω. ἄϊκή. ἄϊκες. ἀάατθ.
 ubi α, medium producitur. ἀκράαντος. ἀχαϊκός.
 βουγάϊος. βιάζομαι. ἐλάϊνθ. ἰαλομαι. κατα-
 ἱγδλω. Λαίρτης. Λαοδάμεια. & cetera ἀ λαός
 composita, λάϊνθ. πετράορος. παύγειν Indif-
 ferens est ἀείδω. (βέω.

A. ante ε, corripitur. ut ἄευδος. ἀλάβαστρον. ἀρα-

A. ante γ, corripitur. ut ἀγαθός. λαγρός. πάγος.
 Producent ἰθαγενής. σφραγίζω. ἱμαγίτης.
 ναυαγέω. ναυάγιος.

A. ante δ, corripitur. ut ἀδινός. γάδειρα. χερ-
 μάδιον. Producent ἀδικῶς. ῥάδιος.

A. ante θ corripitur. ut καθαρός. ῥαθάμιγξ.
 Producent γαθυμῖς. ῥάθυμος.

A. ante η, corripitur. ut ἀκίωμα, ἀκῶ. Produ-
 cunt ἀκῆσιος. διάκηνος. λακίω. μακεδανός. συρακό

σιος. φαλακία. *Et numeralia finita in ἀνσίος, ut*
διακόσιος. τριακόσι.

A, ante λ, corripitur. ut ἀλήτης. θαλάλα. *Θ.*
 κεφαλῶδς. μαλακός. πηδάλιον. *Prodi.* φαλαί-
 νη, *Et apud Nicandrum* ἀλῶζων.

A, ante μ, corripitur. ut ἄμμιλα. ἀμείβομαι.
Producunt Ἀπαμαία. δαμνίτας. εὐδάμιππος.
 ἀμνηρς μεσσίς, et ἀμνηρς αἶσας. *Indiffer.* ἐστὶ ἀμάω.

A, ante ν, corripitur. ut ἀνέμος. θάναλς. *Prodi-*
cunt Δάνθις φλιν. κρανώνιος. κρανόν. κρανίον.
 μανικός. νεανίασ. πολανιδύς. *Et ex breuibz quæ*
dā ratione immutabilis, ut ἀνέψος.

A, ante π, corripitur. ut ἀπότη. θαπανάω. *Pro-*
duc. ἀπιδανός. ἀπεννίνος. ἀπιδρος pro ἡ πιδρος. θρα-
 πώτης. θραπεπίδης. νάπιδα. *Indiffer.* ἀπόλων.

A, ante ρ, corripitur. ut ἄειρος. ἱππᾶειρον. κλά-
 ειρος. χαράηω. *Producunt* ἀμῤακίς. ἀράομαι. ἀ-
 ρήτη. ἀρήρς. ἀρκτήρ. ἀρήτεια. Ἀρήνη urbs. Καρί-
 ων φλιν. κῤαβαβ. *Θ.* μῤύομαι.

A, ante σ, corripitur. ut κῤσίγνητος. ἀσίη. *Pro-*
ducunt ἄσιος. ἀσιάδης. Ἀσωπός. ἐπῤάσιμος. θύκρε-
 σία. ἱάσιος. κῤράσιον. Πασιφάν. πασιφάης.

A, ante τ, corripitur. ut ἀκράτισον. ἀταρπός.
 κρατέω. *Producunt* βατήειον apud Phocylidem,
Et διδυματόκ *Θ.* apud Orpheum, *Et* θάτορος
contractum, ἀτ *Θ.* ἐτόρον. *Idem* ἄτορ *Θ.* ab ὀ

Εἰ τὸ ϑ. Εἰ composita à λᾶς, hoc est lapis, ὡς
 λατομία, λατύϑ.

A. ante Φ, corripitur, ὡς ἡλαφυρός. σαφυλή.
 Producit ἐπείϑ.

A. ante Χ. corripitur, ὡς ἁχλὺς. ἁχαιοί. Pro
 ducit τράχϑ.

SCHOL. En tibi lector speciales regulas de quā-
 titate ancipitum secundum situm. Quæ aut vltimæ sunt, aut
 penultimæ, aut antepenultimæ, hoc est penultimā antece-
 dentes. Placuit autē hic antepenultimas vocare quascunque
 penultimam antecedentes. Penultimas verò vltimæ adhæ-
 rentes, siue primæ sint siue mediæ. ὡς in λαορπάδης α. ε. ι.
 antepenultimas appellamus: sed α sequentem ante δης, pe-
 nultimam. ac similiter in alijs.

Quo in loco nonnulla
 sunt præmonenda. primum in vocabulis quæ contrahuntur
 syllabas incontractas hic numerari: in verbis verò deponen-
 tibus, eas quas habet fictum thema vocis actiuæ. Itaque hu-
 ius verbi λυπῶ quantitas, ὡς, querenda est in antepenultimis:
 quia fit à λυπῶ. rursus huius verbi ῥύομαι, ὡς, querenda in
 penultimis: quia est à ῥύω. Porro ex personis verborum vl-
 timas syllabas hic esse querendas: item antepenultimas, quæ
 non habeant clementum. In thematis vero has vtrasque at-
 que insuper penultimas. Nam in reliquis temporibus ex-
 cepto themate, tam syllabæ penultimæ quàm omnes cre-
 scentes, explorandæ erunt iuxta regulas in præcedenti ca-
 pite traditas. Ad hæc multa vocabula, quorum syllabæ re-
 gulis generalibus includuntur, in his specialibus ideo repe-
 ti, ὡς memoriam consulatur. veluti παὺς pro πῶς, νικανδρὺς,
 ἰλνδρὺς, & similia.

A' ἰθαλῆς.) α initij sequentibus dua-
 bus breuibus producit. ὡς in αἰδῖος, αἰναος, & similibus.
 aliàs αεὶ compositum & per se corripitur. A' δ' ηκῶς.)
 ex contractione esse videtur pro ἀηδ' ηκῶς fessus, laborans.

P' α' δῖος.) tradunt Grammatici, ε, subscribendum in hoc:
 & in ῥᾶρον, ῥᾶρος, & in ῥᾶθυμος. Διᾶκτος.) per cōtra-
 ctionem fieri putant: quasi διᾶκτος. Μαλαγῆς.) Theocri. β.

χειρὸς ἐφαψαμένη, μαλακῶν ἐκλιν' ὑπὸ λίκτρων. Semel produci repperi in hymnis Homeri, παίζουσι χαίρονσι κατ' ἀνθρα μαλακὰ ποίης. nimirū occasione immutabilis, inuitatibus etiā duab' breuib'. A'ριτος.)optim': ἄριτον quoq;, id est prandiū, corripitur. ἰλ.ω. ἐανυμένως ἐπίνοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριτον. Nisi legendū sit ἐντύνοντ' ἄριτον: vt in quinto loco spondæus locetur. Certe autor Etymologici per cōtractionem fieri tradens, vt sit quasi ἄοριτον, produci vult α. cui suffragatur compositum ἀνᾶριτος productum apud Theocrit. εἰδ'. ἰε. ὥρα ὁμως κῆς οἶκον. ἀνᾶριτος Διοκλείδας. Ἰππῆριον.) in diminutius in αριον breue est α. ἄσιος. ἰλ.β. ἀσίω ἐν λειμῶνι καὶ στίον ἀμϙ. ῥέεθρα. Sunt tamen qui deducant à recto, ὁ ἀσίας ἀσίον, καὶ ἰωνικῶς ἀσίω, & per syncopeν ἀσίω. ἀκραιψία.) Moschopulus ideo, α, producere autumat, quod sit ἀ κρᾶώ, ὦ: ἀκραιψία contra corripere, quod sit ἀ κρατίω, ὦ.

DE Q V A N T I T A T E, I, I N A N T E P E N U L T I M I S s y l l a b i s. Cap. 19.

I Ante vocalem in antepenultimis corripitur. vt αἰγιαλός, διδρός, ἰότης, μηπίω, ἐλλοπιθύω. Produciunt verò ἰάομαι. ἰαφός. ἰάσιμος. ἰητήρ. ἰάπετος. ἰάσθ. ἰάσιος. ἰαμενός. ἰονίη. ἰύζω. ἰύγῃ. ἰύχμος. ἰωχμός. & composita ab ἰός, id est nepenim. vt ἰοβόλος. ἰοχέαιρα. Item κιάθω. μινώδης. ὀϊόμαι. ὀελονίδης. πανδιονίδης. παλίωξις. πεοίωξις. παίνω. πίδρθ. πῆειθ. φθιώτης. χιονόφς. Indiffer. sunt ἀνιάζω. ἀνιάω. ἀνιάρος. ἰαίνω. ἰδρός. ἰήμι eo. ἰέμαι eo. ἰήμι mitto. ἰέμαι cupio.

I ante ε. corripitur, vt λιβύη. σιβαρός. ἰβυκός. Produciunt ἀλίβαπτον apud Nicandrum, &

τίβυρις, aliàs τίβερ urbs Italiae. In uulgaris enim codicibus Stephani sic quoque legitur, τίβουρ dissyllabum per ι.

Ι, ante γ, produciuntur. ut εἶγον, εἰγέω timeo, εἰγώ algeo, σιγάω, ὀρίγανον.

Ι, ante δ, corripitur. ut γνωμίδιον, ἐειδαίνω, κηείδιος, σίδηρον. Produ. ἀκιδάλιος, ἰδαῖος, ἰδάλιον, ἰδομενεύς, πιδύω, πιδύτης, σιδόνιος, χελιδόνιον

Ι, ante θ, corripitur. ut κίθαρις, ψιθυρίζω, πιθωνός. Produciunt βιθυρία, ἰθύνω, ἰθύντωρ, σιθωνία, πιθωνός.

Ι, ante κ, corripitur. ut ἰκέτης, σικελός. Produciunt ἀρκίνη, ἰκασίη, ἰκάσιος, ἰκάρος, ἰκάρειος, κικάμα, νικῶ, νικίας, νικάωνδες, σικανίη, σικιλίη, Φοινίκιος, Φινιάλεος, Φικώδης. Indiffer. ἰκελθ.

Ι, ante λ, corripitur. ut λιλύβη, φιλέω. Produciunt ἰλεός, ἰλυός, ἰλιασός, ἰλαδόν, ἰλιος, ἰλασμός, μίλητος, μελίλωτον, ὀμιλαδόν, ὀμιλέω, πιλέω, σιλωός, φιλητρώ, φίλωμαι, χιλύω, χίλια, χιλιάς, χίλιοι, φίλωθρον. Indiffer. ἰλαθ, ἰλαμαι.

Ι, ante μ, corripitur. ut χίμρος, ἰμάσθη, σιμέεις. Produciunt βειμάω, βειμιδόν, δειμύλης. ἰμέρα urbs & flum. ἰμερος, ἰμερόφης, ἰμείρω, μιμῶμαι, μίμημα. μιμηλός, σιμαίδα. & cōposita ac deriata ἀπὸ μῆ, ut τίμιος, τίμαλος, ἱμαγής, φιμώδης.

Ι, ante ν, corripitur. ut κνύσσα, κινύρομαι, μι-

νύρομαι. Produciūt γίνομαι, γινώσκω, δίνῃσις, δινῆ-
εις, ἐεινεός, θεινα κῆ, ἰναρῶς, ἰνωπός, ἰνίον, κινέω,
κύνυμι, κινύϑλος flui. ἀκροθίνια, ῖνακεία, λακί-
νιος, λακυνιάς, μινώϊτος, πινύσκω, σίνομαι, δελϑί-
νιος. Indiffer. ἀγνέω, δινέω, δυνεύω.

I, ante ω, corripitur. ut λιπαρὸς pinguis. Produ.
ἡνίπαπε, λιπαρῶ suplico. διῖπετῆς, ἐνειπίδης
ϑ πυειπόλος, apud Orph. ῥίπίξω. ῥίποιον τὸς.

I, ante ρ, producitur. ut σεμῖραμῖς, πρύνδιϑ.

I, ante σ, corripitur. ut κλισία, πισίδα. Produ.
βισάλτης, βισάλπα, βεισηῖς, ἰβλιδος, ἰβφαεί-
ζω, ἰβλῖϑ, ἰσαζω, κενίσαλος, μισαρός, μισέω, νί-
συρος, πσιδινός, πσιδῆς, σισύμβρα, σίσυφϑ, σι-
συϑίδης, πσιφόνη, φθισήνωρ, χείσειϑ.

I, ante τ, breue est. ut μιτυλῶν, λιτανεύω, ἴτυ-
λος. Produciūt ἰτέα, ἔτυρϑ, τειπώνις, τειβγέ-
νεια, τειβγενῆς, ἰπμονεύς.

I, ante φ, corripitur. ut νιφετός, νιφόψ. Produ. δι-
φάω, διφῆτωρ, ἰφίβς, ἰφιος, ἰφινένεια, ἰφιδά-
μας, ἰφίνοϑ. ϑ alia ab ἰφ. τειφυμῖς. Indif-
fer. πιφάωσκω.

I, ante χ, corripitur. ut καχέω. Produciūt ἰχα-
νῶ, κίχρα.

SCHOL. προϊώξις.) Hesiod. ἀπιδι. αὐδ' προϊώξις τε
παλιώξις τε τέτυκτο. in παλιώξις, i, per contractionem fie-
ri videtur ex παλιῖωξις, in altero, si nolis, i, produci:
poteris per synizesin coniungere ο, & i, ut προϊῶ sit

spondeus. Διάβολος.) Nonnus in hoc ob sequentes breues primam producit: quod similiter facit in πβέριος: at in πβέριας, πβέριας, πβέρηης corripit. Idem ediuerso primam in νικῶδῆμος eadem necessitate facit breuem. Γνωμῶδιον.)deriuatiua nomina finita in ἰδιον, tres syllabas vltimas habent correptas. Οἰγῶνον.) sæpe οἰγῶνον inuenio apud Nicandrum & eius interpretem per.αι. Σαίλωνος.) etiam per αι scribitur à multis. & σιλῶνος per.ι. nunc lógum nunc breue apud Orpheum & Homerum legitur. vnde à Latinis quoque prima longa & breui vsurpatur. Φιλῶ.) Φιλῶμαι, Φιλῶ μέδονσα & Φίλος, ac similia, quandoq; producuntur ab Homero. Κινῶ.) omnia verba desinentia in ἰνῶ. habent ἰ. longum, vt κινῶ, βινῶ. Μισαρός.) aliàs scribitur μισαρός per ν, ἰ' τία.) quidam tradūt. ἰ. incæptium ante τ corripī, vt in ἴτης, ἰτῆρον, ἰτία. atqui Homer. non semel producit. vt ἰλ. φ. καίοντο Πηλεΐα τέ καὶ ἰτίη ἦδ' ἐμνῆται: & ὁδ. κ. iterum.

DE QVANTITATE Υ, IN ANTEPENULTIMIS SYLLABIS. Cap. 20.

Υ Ante vocalem in antepenultimis corripitur. vt γερονδῆς. θυώδης. κυανός. κυανώπης. μυοκτόνθ. ὕαινα. Produciunt uerò αἰσῆτης. ἰλ. ν. ἐνυάλιθ. κυανοχαίτης. κυάνεος. μυελός. μύουρθ. μυοδέκος. μυελός. πύελος. πυετίη. πλάτυάσδω apud Theocrit. ὑέτος.

Υ. ante β. corripitur. vt ταλθύβιος. κυβισάω.

Υ. ante γ. corripitur. vt ὕγης. συγρός. ὠγυγῆ. Produciunt γυγαῖος, εἴθυγάτης aliquando in obliquis. μυχαλέη. πυγίζω.

Υ. ante δ. corripitur. vt κυδοίμος. Produciunt κυδαίλιμος. μυδαλέος. κύνδιμος. κυδαίνω. κυδιόω.

πυθάω.

Υ, ante θ, corripitur. ut ἐρυθθαίνω, κύνθηρα. Pro-
ducunt ἐρυθθίω, πυθαγύρας, πυθεδών, πύθηθ,
μυθούμαι. ὅ ab eo composita, ut παρὰ μυσόν-
μαι, παρὰ μύθιον, ψιμμήθιον.

Υ, ante κ, corripitur. ut πυκνός, μυκλῶμαι, γλυ-
κρός. Producing ἐρυκακέω, ἐρυκανέω, μυκάο-
μαι, μυκηθμός, φυκίος, φυκίος.

Υ, ante λ, corripitur. ut φυλάττω, ὕλακτέω, ὕ-
λαω latro. Producing θυλακίς, θύλακος, θυλα-
κίς, κογχύλιον, παμφυλία, σκύλαμαι, συ-
λάω, συλεύω, σφονδύλιδον herba, ὕλαϊος, ὕλακό-
ς, ὕλακόμορος, ὕλακίτης, φυλείτης, φύλοπις.

Υ, ante μ, corripitur. ut κύμνους, πύμας. Pro-
ducunt casus plurales pronominis secundæ perso-
næ: ὅ ab eo derivata possessiva. ὕμέδω, ὕμέων, ὕ-
μέας, ὕμέτρῳ. Item ἄμυμώνη, θυμῶν μου, ἐν-
θυμῶμαι, ἐνθύμημα, θυμώτης, θυμῆδω, θυ-
μῶν, κυμῶς, κυμῶν, κυμώτης, λυμῶν.

Υ, ante ν, corripitur. ut δυνάμει, κνωτός, κυ-
νέη. Producing βιδυνία, γρυνίῳ. Et inter-
dum quædam ἀσω, uel ξω, composita, ratione im-
mutabilis. ut ξωκίον xenium, ξωίημι, σωεχές,
ξωώω.

Υ, ante π, corripitur. ut κύπελλον, κυπάρισ-
σος. Producing λυπέομαι, τρυπάω, ῥύπανος.

Υ, ante ρ, corripitur. ut γυῖνϑ, θύειον, μαρ-
 τυεία, ψιθύεισμα. Produciunt γυρίω, γυράϊος, κυ-
 ριώη, κύειος, κυρίνος, μυρίος, μυρία, μύραινα,
 πλημμυρίω, πλημμυρία, πύειτης. Et quaedam à
 πῦρ composita, ut πυράμεις, πύραυρος, πυρά-
 χμης. alia corripiunt, ut πυρά, πυράκμων, πυρά-
 γρα. alia etiam uariant, ut πυρίων, πυραγίς.
 Item σείζω, σφύραινα, τυρόφς, φυράω.

Υ, ante σ, producitur. ut χρύσεος, λύγαιδος, μύ-
 σιος, φυσιώω. corripunt ἡλύσιος. θύεινϑ, ἱηλύ-
 σιος, πηύσιος. Ex compositis verò à λύω sine λύ-
 σις quaedam produciuntur, ut λιωίππος, λιωίμε-
 λης, λιωίμέλεινϑ, λιωίζωνος. alia corripuntur,
 ut λιωίπῆμωλς.

Υ, ante τ, corripitur, ut ἐυρύτοδος, σκυτάλη, φυ-
 ταλένω. Produciunt ἀτρυτώνη, αὐτέω, φυτάλ-
 μος, φυταλιώ.

Υ, ante φ, corripitur, ut τρυφάλδα, τυφωεύς.
 Produciunt εἰλυφάζω, κφλύφλον, τύφομαι.

Υ, ante χ, corripitur. ut νύχιος, ἑσπερένχιϑ.
 Producit βενχανάω.

SCHOL. Κνανός.) Quum post αν sequitur vo-
 calis brevis, fit longum v. ut κνανίος δνανοχαίτης: aliàs ma-
 net breue, ut in κνανώπις κνανόχοα. Σφονδύλειον.) hic
 vob ambientes longas! produci videtur à Nicandro: quum
 σφόνδυλος ab eodem subinde corripiatur, sicuti in σφονδύ-
 λιον quoque, ἰλι.α.

DE Q V A N T I T A T E A N C I P I -

tum in penultimis syllabis. Et pri-

mum de A. Cap. 21.

Ante vocalem in penultimis corripitur. ut
 ἄλλας. ἄε. κδρας. νασιγῆα. ἐλαω. ἱ-
 μω. Producat. ἄθδρας. ἀμωλας. ἀχρα
 ἡς. ἄων. δαῖς. ἐλαω. ἱ. βοπονι. λαῖς. Γτολεμα-
 ῖς. θαῖς. ἱαω. κρῆας. λῆας. λαῖγξ. ναῖς. παμε
 φας apud Orphe. πῆ. πῆας. ῥῶων. χῶον. χῶ
 ω. Item λυγῶων. ἐλμῶων. ἱκετῶων. ποσειδάων.
 μαχῶων. αῤτῶων. ἀλκμῶων. ὀπῶων. ζωοπῶων.
 τυφῶων. διδυμῶων. ἀμυθῶων. πεπιῶων. et si-
 milia in αων, mutantia ω in ο in obliquis, ut ῥῶ-
 ον, λυγῶον, ῥῶ. Et nomina substantiva oxy-
 тона finita in αός, ut λαός, ναός, παός. Item com-
 posita ab ἄω spirō, ut ζαῖς, ἀλιαῖς, δὺκρῆς. Et
 ab αἴωσω. ut πολυαἰξ. Et verba finita in αω
 praecedente vocali, aut ρ. ut ἐλαω, πδραω. exca-
 ptis ἐμω, ἀμω. quum uero praecedit conso-
 nans, corripitur tradit. πενωω tamen producto α re-
 perio, ῥῶω, κλαω. Indiffer. ἄηρ, ἄορ.

A. ante β. corripitur. ut ἐνβῆ.

A. ante γ. corripitur. ut ἀγρ, ῥαῖγος. Producent
 ἀαῖς, ἄγῖς, δαῖς, πῆγμα, σφαῖς, παῖς.

A. ante δ. corripitur. ut βραδύς, κλαδός. Produ-
 αδός, λάδας, λαδων, ὀτλάδης, ὀπαδός, πααδῖς.

c ij

A ante θ. corripitur, ut βαθὺς, πάθος. Produc. ἡράθις, εἴθεθλον ex ἄεθλον per contractionem.

A. ante κ, corripitur, ut νῆκες, πολέκευς. Produciunt ἄκεις flumi. ἄκων inuitus, quia coalescit ex ἄεκων. δῆκευς. Θράκη uero i habet subscriptum.

A. ante λ. corripitur, ut μάλα, ἀπαλὺς. Produciunt ἀμάλη, εἴλαθς contractum ex ἀολέεθς. δαλὺς, σαρδανάπαλς, σύμφαλς. Item ὀμφάλη, εἴτεκέφαλς, repugnantibus eorū primitiuis.

A. ante μ. corripitur. ut θάλαμος, πολουαμὺς. Produciunt ἀμὸς noster pro ἡμέτερος. δᾶμις, δάμων, φρασίδαμος. Et nomina neutra verbalia finita in αμα, ut νᾶμα, θυμῖαμα.

A. ante ν. corripitur. ut αἰνάνω, κανών, ἔρανός, Produciunt ἀγάναξ, ἀγαθάνωρ, βιάνωρ, ἐρανός, ἰαῖνθ, ἰνάνω, κηχάνω, νεαῖνις, νικάνωρ, φθάνω. Et nomina dissyllaba oxytona in ανος. ut δανός, τρανός. εἴ gentilia in ανος. ut βρετανός, καρμανός. εἴ in ανις, ut βρετανίς, καρμανίς. Item finita in ανος, supra tres syllabas. ut ἡρωδιανός, ἰσλιανός. excepto ὠκεανός. Indiffer. ἐανός, εἴ αἰώ verbi pro αἰνύω expedio.

A. ante π. corripitur ut ἀλλοδαπός, ἄπας, τάπας. Produciunt Ἄπας, Ἄναπός flumi. ἰώπυξ, νᾶπυ, πείαπός, σάραπας.

A. ante ρ. corripitur. ut καθαρός, σιβαρός, χέ-

εις, κλάρος *nrbs*. Produciunt ἀρᾶ nunquid, βᾶ-
εις. αἴσαρ & *flumi*. ὁ μῦσος, θυμῶν, κορὶς *pi-*
scis, κατὰρα, ναρῶν *flumi*. πάραρ &, φαρὶς, ἑα-
ρα. Et nomina dissyllaba masculina in αρος. ὡς ὁ τα-
ρὸς, λαρός. Item polysyllaba oxytona in αρος, ha-
bentia antepenultimam longam. ὡς μωῶαρος. In-
differ. ἀρῆς, ἀρῆ, φᾶρος pro veste.

A. ante σ. corripitur. ὡς δασὺς, ἰάσ &. Produ-
cunt ἄσις, ἄσων, ἰάσων, ἰάσ &, ἰάσων, κρᾶσις,
μολσις *nrbs*, πῆστω, πῆσις, φᾶσις.

A. ante τ. corripitur. ὡς ἰάνατος, δέκατος. Pro-
ducunt nomina lapidū & gentilia in ατης, ὡς ἀχάτης
γαγάτης, νιφάτης, πωαρῆατης. et in ας *fæmin.*
gentilia, ὡς πωαρπᾶτις, μελεᾶτις, πισᾶις. Item
ᾶτος, ᾶτη. contracta ex ᾶατος, ᾶατη, ᾶδέατος. ᾶ-
ρατος, ᾶπρωσῆατος, ᾶόρατος, κρᾶτης, φᾶτωρ, δι-
μᾶτωρ apud Orphe. ὁ φᾶτης *flumi*. ἰάτην, ἰέ-
ατον, θεατῆς, ἰατῆς, καίρατος *flumi*. ὁρατῆς, πῆ-
τω, φῆτης.

A. ante φ. corripitur. ὡς γράφω, σάφα.

A. ante χ. corripitur. ὡς τάχα, ῥάχης. Produc-
τησυχὺς cum compositis. Indiffer. ἰαχή.

SCHOL. Κόρατος.) Adiectiva in αός penultimam ha-
bent correptam: substantiva verò dissyllaba productam, ὡς
ναός. Ρᾶων.) diphthongo scribitur. ἰᾶων.) Ex nominibus
finitis in ων, ancipite præcedente, eam ferè produciunt, quæ
in obliquis mutant ω in ο: quæ verò seruant ω, corripiunt.
πρωσείδων tamen retento in obliquis ω producit α apud

Hom. in hym. ἀμὲν ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχον ἁΐδαν.
Κάω, κλάω.) quod siant à κείω, κλάω. α. producant, quia
α ex diphthongo relictum producitur, nisi aliud impediatur.

Αῖος.) indifferens reperitur. ἰλ. κ. & λ. compositum verò
χρυσῶς ubique produci existimo. πρᾶγμα.) à πρᾶνω vel
πράττω μ. πρᾶξω. hæc α. habent natura longum. quod ipsum
circumflexus arguit in πρᾶγμα, πρᾶξις: item in πρᾶσις & π-
πρᾶξις, à πρᾶττω μ. πρᾶσω. Οἰλάδης.) patronymica in αδης
& ἰδης ferè corripunt penultimam, vt μελνοίπιδης, νεωρεί-
δης, quando autem præcedit η, poetæ i breue interponunt.
sic πηληϊάδης, νηληϊάδης. οἰλάδης tamen producitur illic.
αἶας δὲ κλειόβουλον οἰλάδης ἐπυροῦσας. Οἰμφάλι.) in hoc
α, quod sit inter duas longas, producitur: vt locum habeat in
heroico. Rursus in περικέφαλον πεντηκοντοκέφαλον, & simili-
bus, α. efficitur longū ratione duarū breuiū præcedentiū, qui-
bus tertia non coheret in eodē genere versūs. ὀμφάλως enim
& κεφαλῇ penultimā corripunt. Quæ causæ, vt sæpe di-
ctum est, multas syllabas alioqui breues extendere solent.

Πλοκάμης.) anceps in penultima, quum præcedit immu-
tabilem, & in vltima est σ, corripitur. Νᾶμα.) nomen enim
neutrum in μα purum desinens, longam ferè habet in pe-
nultima, vt βῆμα, νᾶμα. χεῖμα, θῦμα. excipiuntur deducta à
verbis αἰς μ. vt θέμα δόμα. Item σόμα. & quæ non habent μ
purum, vt βεῖγμα, δόγμα. Αἰδάνω.) verba polysyllaba in
αω, α. habent breue. Ἰσλιανός.) In epigrammate trime-
tro, Ἰσλιανὸς ἔπος ἄρμα ῥυσίου. λια, iambus est. Horum ta-
men aliqua in carmine heroico necessitate corripuntur. vt
in altero, τοῦτον Ἰσλιανὸν πείης βλάσημα πηλύνης. & in alio,
Τιτανὶ χρύνσει. &c. ππα, dactylus est. Αἴπας.) & ἄπαν
cum compositis secundum Atticos producant priores. Κλά-
ρος.) Nicaenæ patria, ab eodem corripitur. Αἵρα.) interro-
gatiua trochæum cōstituit: illatiua verò aliquādo trochæū,
sed frequentius pyrrhichium. Μισαρός.) generaliter nomi-
na polysyllaba in ρος oxytona ancipite præcedente, si an-
tepenultimam habent longam, etiam penultimam produ-
cunt. vt μισαρός, ἰχθυός. Αἵαρον, θᾶαρον, πρᾶαω.) α. habent
natura longum, ut iam dictum est. Δίκατος.) nomina ba-
rytona polysyllaba in ατος, vel ατον penultimā corripit.

ut θάνατος, ἀγρῶματος, ἑλκτατος, ἔξατον, πῆματον.

DE QUANTITATE I, IN
penultimis syllabis. Cap. 22.

I Ante uocalem in penultimis corripitur. ut κολλί-
ας, πενία, ἐλία, ἐλίϑ, διός in obliquis, θη-
εῖον, γερμαῖον, κυλίω, ἐστίω. Producent α-
νίη, αἰκίη, κονίη, καλίη, ὄρμη Ionicā. quæ aliās cō-
muniter in α quoque desinunt. Item θεῖον, ἰν γξ,
μῦτον, πῖαρ, πῖη, siue πῖε pinguis, πῖων, πῖον, κί-
ων. Et pleraque comparatiua in ῖων, ut βελτίως.
Et alioqui positiua finita in ῖων, mutantia ω in ο. ut
ἀμείων. Item φθίη, φθίϑ, χῖος, gentilia. Et illa
propria, θεῖος, κῖος, κρεῖος, πῖϑ, τῖος, ἑλίας. Itē
διογενής, et similia, ob sequentes breues. Et nomi-
na dissyllaba oxytona finita in ῖος. ut κριός aries, ἰ-
ός uenenum: præterquā ῖος æqualis. Item μεδίω,
πείω, φθίω, χρίω. Indiffer. ἰδ, ἰοι, ἰεῖς, ἰε, ἰδ, ἰο-
μεν, et similia cum compositis, λίαν aduerbium.
Item ὀίω, τίω, ἡΐα, δὴ διϑ, ὕψ δὴ διος, ὠρίων, κρο-
νίων. Et alia quæpiam eiusmodi nomina simplicia
finita in ῖων.

1. ante β. corripitur. ut λιβάς. Producent α-
κριβής, ἐρωίβη, θλίβω, ἰβη, σίβη, τίβουρ.

1. ante γ. corripitur. ut λιγὺς, ὀλίγος, γίγας.
Produc. μέτω, πνίγας, ῥίγος, σιγή. Indiffer. πνίτω.

I. ante δ. corripitur. ut ἰδὲ, κομίδῃ. Produciunt δὶ δῶ, εἰ λιδόν, ἰδῃ, κνίδῃ, πίδαξ, πολὺ ἰδός, σίδῃ, χελιδὼν. χλίδῃ.

I. ante θ. corripitur. ut λίθος, πίδος. Produciunt βρίθω, βρεῖθος, βελθὺς, ἔειθος, ἐειθὺς, ἰθὺς, κρεῖθῃ, ἁῖθος proprium; λ. β. σιδῶν.

I. ante κ. corripitur. ut δίκη, ὄρφανικός. Produciunt ἄκικω, γρηῶν & fluii. κίκω, κῆϊκος, νίκη, φοινίκη, φίκη. Indiffer. μυρίκη.

I. ante λ. corripitur. ut πεκίλος. Produciunt αἰγίλος, αῖγίλος, ἱλος, ἰλὺς, κονίλη, νεογίλος, ὄμιλος, ὀϊλὺς, πῆδιλον, πῖλος, σμίλαξ, σμίλη, σμίλος, σπῖλος, χίλος, χίλον, ψίλος. Indiff. φίλος.

I. ante μ. corripitur. ut ἄλκιμος, λιμὼν, κρέμα. Produciunt βρίμη, βειμὼ, δειμὺς, κῆμυρ & urbs, κλίμαξ, λιμὸς, μῦμ & σιμὸς, ἱμή, τιμὸς. Et nomina composita finita in ιμ & . ut ἄπιμ & , βῆλιμ & , ἰφθιμὸς. Et verbalia finita in ιμα, deducta à verbis penultimam producētibus. ut μιλῶμα, χεῖμα. Indiffer. ἰμας.

I. ante ν. corripitur. ut ἀκλινής, ἑαρινός, πίναξ. Produciunt αἰαλινός, ἀπόλινός, εἰναός, θαμινός, θρίναξ, θειδακύνις. ἰνώ, κλίνῃ, μίνως, ῥινός, φινδὺς χαλινός. Et nomina barytona desinentia in ιν & . ἔινον. ut δῖν & , γρηῖνος, λατῖν & , ταλαώεινος, κῆμινος, σέλινον. Exceptis κερκίνος, κόλινος, κό-

φεινός, κρίνον, λίνον, λίνϑ, νίνϑ, πίνος. & significanti-
bus materiam. ut βύβλινος, σφύγγινος, κεδει-
νϑ. Producent etiam nomina finita in ινη, habentia
plusquam tres syllabas. ut ἀσφρασίνη, ἐρηκίνη, ἡ-
ρωίνη, μολυβδίνη. excepto ἐλαπίνη. quibus ac-
cedunt trisyllaba, prima producta. ut ἀξίνη, δωτί-
νη, ἐλξίνη, ῥηλένη, ὑρμίνη, ὑσμίνη. et dissyllaba duo,
ῥίνη, δίνη. Item propria præsertim locorum. ut αἰγι-
να, ιαμαδενα. & verba de sinentia in ινω, siue
ἴνομαι. ut κλίνω, κρίνω, πίνω, γίνομαι, σίνομαι.

I. ante ω. corripitur. ut λίπως. Producent γρι-
πὼς, ἐνίπὼς, θύειπὼς, ἐνίπῳ, παρθενοπίπης, ῥι-
πὴ, ῥίπὼς, ῥίπῃ urbs, ἱλία. β. σιπύς. κνιπὼς, σκί-
πων. Indiffer. ἐνιπὴ, ἐείπω.

I. ante ς. producitur. ut ἴγος. ἱέις, νιγὼς, ἱέως.
ὄσις.

I. ante σ. corripitur. ut ἡμῶς, ἴσως forte, κλί-
σις, κρῖσις, μύς ς. piaculum. σφίσιν in dativo plu-
rali pronominis tertiæ personæ. Producent Ἀγχι-
σῆς, Ἀμφισῆς, Ἀμνισῆς, Βεισῆς, Δεμισῶ, ἴσως æ-
que, μύς odium, νῖς, πῖς urbs, ἴσις. sunt tamen
qui πῖς scribant gemino ω. δ' πῖς ubertas, un-
de ποικῖς uber. Τελμῖς. Indiffer. ἴς æqua-
lis, & ab eo composita pleraque.

I. ante τ. corripitur. ut ἄλωτα, θεόκρις, ἴ-
τω. Producent ἀνώνιν, ἴτων urbs, ἴεις, κλι-

τύς, λίζν. λίτος, παλί νπιτος, σίζς, τιτάν, τίφω.
 τρίτων, φίτω, φείττω, unde τέφεινα. Et nomina
 finita in ιτη. ut ἀφροδίτη, μελίτη. & in ιτης, &
 ιπς. ut ὀπλίτης, πλίτης, μακαρίτης, ὀνίπς. ex-
 ceptis uerbalibus deductis à uerbis penultimā prae-
 teriti corripientibus. ut κριτής à κίκεται, & com-
 posita ab illis. ut δικαιουέτης, πόδικίτης.

I. ante χ. corripitur. ut σίχω, δολιχός. Producit
 ἰχώρ.

I. ante φ. corripitur. ut ξίφος, ἑίφος, ἄντιφος.
 Producent γρίφος, ἰφω cum deductis & compo-
 sitis, ut ἰφώς, ἰφως. Item σίφος, σείφος, σίφως.
 Indiffer. νίφω ningo.

SCHOL. Κοχλίας.) In masculinis barytonis in ιας, breue est ι. Πενία, Φιλία.) quidam sic præcipiunt: fæmini-
 na oxytona in ια breue habent ι, & longum α, præterquam
 ἰα & μία, quæ utrasque habent breues. Alij sic. nomina de-
 finētia in ια, vltimam habentia longam, corripunt ι. vt ξε-
 νία, πνία, excepto αἰία. Φίλιος.) nomina finita in ιος, siue
 proparoxytona sint, siue paroxytona, penultimum ι habēt
 breue. vt ὀλβιος, ἄξιος, πύλιος, βίος: ᾤσπόμενα verò lon-
 gum, iuxta regulam tonorum præcipientem, vt longa penul-
 tima ante breuem, si tonum receptura sit, circumflectatur. vt
 χίος, δίος, φθίος, & similia: quæ quidē contracta sunt. aliās
 χίος & ἰος nomina insularū primitiua aciuūt priorem utpote
 breuē. Hic igitur tonus quantitātē docet sicut inuicē quanti-
 tas quandoq; tonum distinguit. Proinde non raro conducet
 rationem toni cognoscere, ad quantitatem deprehendendam.
 Neque id sperni ob circulum debet: quem in multis locis, v-
 tilius & ad maiorem euidētiā admittes, quā si priuatim
 regulam absque ratione addiscendam tibi proponas. Θη-
 γίων.) nempe ι in neutris diminutiuis in ιων, siue ea paroxy-

tona sunt, siue proparoxytona, corripitur. Κυλίω.) verba barytona polysyllaba in ω corripunt, excepto μεθίω.

Πίωv.) quia disyllaba appellatiua finita in ωv, productū habent. Βελλίωv.) in horum tamen neutris breue est, quia comparatiuorum in οv penultima anceps corripitur. vt τὸ ἡδίων, βέλτιον. præter disyllaba, vt θάπλον, μάλλον. Etiam γλυκίων breue habet. quod itidem accidit in alijs habentibus præcedentem breue. vt in κακίων, ταχίων. Similiter in finitis in ιον. interdū et producitur. vt in κακίον apud Theognidem non semel. Eadem ratione et quoque corripitur in δονκαλίωv, ζωπυρίωv, δονκαλίωvος, ζωπυρίωvος, & in alijs ω seruantibus in obliquis. Contrā in mutantibus ipsum in ο, plerumque producitur. vt in ἀμύωv, βραχίωv, ὑπείωv, ἐχίωv, δολίωv, πανδίωv, κίωv, πρίωv, πίωv. τὸ ἀμύιονος, βραχίονος, &c. In paucis compositis corripitur, vt in πύκνιωv, κρονίωv vero & ὠρίωv indifferenter vsurpantur. Τιβόριος.) apud Nonnum producit penultimum, ob præcedentes breues. Γίγας.) Orpheus in Argonau. semel producit sic scribens, γιγάντων, οἱ λυγρὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐντάξαντο. Σίδη.) priorem huius & breuem & longam facit Nicander in theriacis. Οἰφάνκης.) nomina possessiua oxytona in ιος, breue habent. vt γραμματικός. Μυρική.) apud Homerum reperio indifferens: apud alios longum. Φίλος.) in nominibus finitis in ιος, & in ύλος barytonis, breuis est anceps. Ἀλχιμος.) in nominibus derivatiuis polysyllabis simplicibus finitis in ιμος, breue est. Κρίμα.) verbalia in ιμα facta à prima persona præteriti passivi, habent correptum, suæ originis quantitatem obseruant. vt κρίμα, κλίμα, à κρίμααι, κέκλιμααι. Βεῖμω.) id est, Proserpina, longum habet, licet compositum dicatur à βει particula et corripiente, vt sit quasi βεῖμωις iracunda. Apollonius, βεῖμω νηκπιλὸν φθορίω ἐνέροισιν ἀνασταν. Γυγίος.) granula. aliàs etiam γέφυες, γόφυων, v correpta à Nicandro vsurpatur. Ἐαρινός.) vernus. In nominibus oxytonis polysyllabis finitis in ινος, quæ tempus significant, et corripitur. quanquam interdum etiam producitur. ἰλ. φ. ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης. Aratus, ἡ τεύξει δὲ θρινὸν ἐρημαίη ὄλελυγών. De quantitate nominum finitorum in ινος, ieiunè agunt Grammatici, quos

mihī licuit consulere. Quin & inter ipsos parum hac in re cōuenit: sicuti & in alijs perquam multis. Αἴγινα.) penultimam habet productam, etiam cūm fœminam significat. Orpheus, πηλιάτ' ἀακίδω, Αἴγινης ἀγλαὸν ὄν. Σίνομαι.) producitur. σίνος vero apud Nicandrum commune est.

Κεῖσιν.) apud Nonnum semel productum repperi, & iterum apud Moschum. Αμνισὸς, ἀμμισὸς.) hæc aliàs duplici & scripta visuntur in multis codicibus: sicuti ἀμμισσὸς quoque & κημισὸς in syncerissimis quibusque. Ἰνυς.) superius dictum est, i incœptiuum ante τ corripī. Παλίνπτος.) Homerus δδ. α. corripit penultimam, παλίνπτα ἔργα γενέσθαι, ἄπτος tamen à Phocylide producitur. Θεόκριτος.) in epigrammate, ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ θεόκριτος, ὅς τὰδε γράψα, corripitur: in alio producitur, si tamen menda vacat, γνῶθι θεόκριτον προσιδὼν τὸν ὀλυμπιονίκαν. Α' φροδίτη.) Demetrius Moschus non semel corripit i, quum Orpheus & Homerus vbique producant. Σίλιχω.) apud Homerum corripit i. Nonnus in paraphrasi non semel producit. nisi fortè in hoc scribendum perpetuo sit σείχω: sicuti in eodem opere crebro legitur.

DE QUANTITATE Υ. IN

penultimis syllabis. Cap. 23.

Υ. Ante vocalem corripitur. ut ἀμμιζύωρ, δίκτυον, κρύθ, μεθύω, πανύω. Produciunt ἐνυώ, θυάς, κν' αξ, μύω, μυών, μύωτ, πῦος, σῦαξ, ὕω, & verba in υω ante υ habentia duas cōsonantes, vnāque duplicem, aut alioqui præcedentem syllabam longam. ut πῦω, πομπυνύω, ξύω, ἰσθύω, ἐρ κτύω, ἡμύω, μαρύομαι, ὠρύομαι. quam horum quedam indifferenter usurpata reperiēs, præsertim quæ sequuntur. θύω, λύω, ῥύομαι, δακρύω, κωκύνω, δύνω, φύνω, ἐρύω, ἄρύω, βρύω

αἰνῶ, μῶνῶ.

Υ. ante β. corripitur. ut ἀλύβη, κῦβ^Θ. Produ-
cit ὑβός.

Υ. ante γ. corripitur. ut ζυγόν, μαρμαρυγή, φυ-
γή. Producent ἀμαρυγή, γήγης, ἰγῆ, λαισχύρως,
ὄλαλυγόν, ὄλαλυγή, πυγή, τρυτώως.

Υ. ante δ. corripitur. ut κλύδων, ἄμυδης, Produ-
cunt ἀβυδ^Θ, βορφυδόν, ἐρικυδής, κῦδς, λυδς,
τυδός, φδρεκύδης. Indiffer. ὕδωρ.

Υ. ante θ. corripitur. ut σκύθης, ἐγγύθι. Produ-
cunt βυθός, μῦθ^Θ, ζῦθος, πύθω uerbum, πυ-
θὼ nomen.

Υ. ante κ. corripitur. ut γλυκύς, μύκης. Produ-
cunt βρυκός, βρύκω, κέρκυρα, σικῆ, σῦκον, φυκίς,
φύκος. Indiffer. ἐρύκω.

Υ. ante λ. corripitur. ut σκύλαξ, πύλας, μορμύ-
λας. Producent ἄσυλον, ἐριφύλη, κένδυλα, σῦ-
λας, τύλη. φυλή, μυλός, ὕλαξ, ὕλη, φύλας, φυ-
λός, φυλῶ, χυλός. ^Ε nomina dissyllaba substan-
tina in υλον, ut σκῦλον, φύλον. excepto ξύλας.

Υ. ante μ. corripitur. ut θυμ^Θ, πολυώνυμος,
ὕμῳ. Et uerbalia finita in υμα, ut χύμα, πῶλύμα.
Producent tamen θυμα, κῦμα, ^Ε aliquando λύ-
μα. Item ἀμύμων, θυμῶν, κύμη aceruius. στυ-
μόν. Et dissyllaba in υμας, ^Ε ab ipsis composita,
ut χυμός, θυμός, ἑνμός, πείθυμ^Θ. Item casus

plurales pronominis secundae personae cum possessiuis ab eo derivatis, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, ἔ-
μὸς, sicut ὑμέτερον. Item uerborum in μι themar-
ta, ac personae superius indicatae. Indiffer. νόνυμος.

Υ. ante ν. corripitur. ut δικαιοσύνη, κερών. Ἐ-
κύνων in obliquis κυνός, κυνί, ἔκ. Producent βι-
θωός, γρωθός, κορτώς, δίκτυα, μαρανθωός
τύνη pro σὺ tu, secundum Doros. ῥίς, φορκίς. et
nomina in ωθ dissyllaba. ut φρωός, θύνος. exce-
pto πλῶός. quibus accedunt αἰδύδωος, κίνδυος,
λαλγῶος, ὀρκῦος, πάχῶος. Item dissyllaba in
ων, ut μῶν, φρῶν, excepto γων cum compositis,
αἰδούγῶος, ἔ alijs. Item δῶω, ἔ uerba poly-
syllaba oxytona in ωω. ut μολῶω, ὀτρῶω. Item
ξῶός, ἐπίξῶος, ἔ similia ἀ ξῶω composita, de
quibus supra dictum est.

Υ. ante π. corripitur. ut κτύπος, ῥύπος. Produ-
cunt γρύπος, λύπη, ἔ τανύποιω in hymn. Hom.

Υ. ante ρ. corripitur. λύρα, μύρον, πορφύρα.
Producunt ἀγύρα, ἀλιμύρης, γέφυρα, γυρή, γυ-
ρός, κινύρη, κορκύρα, κύρος, λαφυρα, μελίγυρις.
νίσυρος, ὀλύρα, ὀνόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημ-
μυεῖς, πυρός, σκῦρος insula, σύριγξ, σφίρα, τυρός,
τυρώ. Et nomina oxytona in υρος, habentia ante pe-
nultimam positione siue natura longam. ut ὀϊσυρός,
ἰαχυρός. ἔ uerba finita in υρω, uel υρομαι. ut Φύ-

ρω, σίρω, μύρομαι, κύρομαι.

Υ. ante σ. produciunt. ut φῦρα χρώος, διώνωος, καμβύσης. corripit̃ λύσις, φύσις, χύσις. Ὡς eius modi uerbalia finita in ωις.

Υ. ante τ. corripitur. ut κλυτ̃ς, φυτ̃ν, κῦτε. Produciunt nomina Ὡς uerbalia in υτις, υτηρ, υις, & uerbis in primis penultimā producētibus. ut μλωυτ̃ς, μλωυτ̃ρ, πεδύβυτ̃ς, πεδύβυτις. Item ἀδύ κρυτ̃ς, ἀλίφυτος, ἀϋτή, βελυτ̃ς, βηρυτ̃ς, γρευτ̃ς, κωκυτ̃ς, ῥύτωρ, ῥυτή, λύτωρ, μλωύτωρ, Ὡς similia. ῥυτ̃ς, σκῦτ̃ς.

Υ. ante φ. corripitur. ut τρυφή, κύφος urbs, κερυφή. Produciunt ἔντυφος, κέλυφος, κυφὸς incuruius, κύφων, σύφω, σῦφος, τῦφος.

Υ. ante χ. corripitur. ut τύχη. βρύχα Ὡς ἔωδον βρυχα aduerbia. Produciunt uerba finita in ὕχω, ut φύχω, ψύχω, βρύχω. Item βρυχή, ψυχή, τρυφός, ὄριβρύχης, σαμφύχης. Et nomina composita ab ὀρύττω. ut τυμβωρύχης, τοιχωρύχης.

SCHOL. Α' μὲν τεύων.) Quia exit in ονος, iuxta regulam suprā positam de quantitate ancipitis penultimæ nominum desinentium in ων, quanquam ea interdum fallit, vn de à quibusdam aliter adducitur. Μεθύνω.) uerba finita in νω, pleraque in præsentī habent indifferentem ancipitem: in futuro uero & temporibus inde natis, ut plurimum longam.

Πίνυς.) in nominibus finitis in νυς corripitur ν, sicuti & quoque in ις. ut Ὀίς. Πολυνώνμος.) apud Theocritum. itidem cetera ab ὄνομα composita. ut ὁμώνυμος, & δυνώνμος. ἰλ. μ. Θῦμα, κῦμα.) corripitur tamen ἔρμα, & for

tasse id genus alia. Hic enim inter Grammaticos non conuenit. Quidam tradunt nomina disyllaba in *μα*, præcedente *υ*, ipsum corripere, vt *χύμα*, *πλύμα*, *θύμα*. exceptis *λύμα*, & *θύμα*, quæ dialecto producuntur, & adhuc *χῦμα*. Alij nomina neutra in *μα* purum desinentia penultimam habere productam, vt *θύμα*, *ῥῦμα*, *χῦμα*. exceptis quæ veniunt à verbis in *μι*, vt *θέμα*, *δόμα*: & quæ non habent *μα* purum, quod ea ferè penultimam natura breuem habeant. vt *βρέγμα*, *δόγμα*.

Χυμός.) Nomina masculina in *μος*, quæ nascuntur à prima persona præteriti perfecti, penultimam omnino producere volunt, aut natura, aut saltem positione. Ideoque à *δέ-δεμαι* fit *δεσμός*. *Κοριών*.) in polysyllabis in *ων* breue est *υ*, sed in disyllabis longum. Nicander in Alexiph. semel produxit *υ* in *κρηών*. *Κίνδωος*.) Quod quidam tradunt polysyllaba in *ωος*, *υ*, producere, non est vniuersaliter verum. *πίσσωος* certè & *γυθόσωος*, & fortè alia corripiunt. *Σφύεα*.) malleus nam *σφυρὸν* pro planta, corripitur cum compositis. vt *καλλίσφυρος*. *Τηρός*.) Nomina disyllaba oxytona desinentia in *ρος*, si in priori syllaba habent *υ*, ipsum producunt. vt *τηρός*, *πυρός*. *Ἰχθύρος*.) non omnia eiusmodi producunt penultimam. Nempe *άλμυρός* apud Orpheū & Homerum eandem corripit. *Διώνσος*.) apud eosdem alicubi scribitur per *ω*, alicubi per *ο*, sed sæpius geminato *ω*, *διώνσος*, vel *διόνναος*. *Φύσις*.) correptum reperio apud Orpheum, in opere de lapidibus, capite de curialio. In initio verò hymni *εἰς φύσιν*, vbi vulgati codices habēt *φύσι παμμήτει* *εἰς θεὰ πολυμήχανε μήτηρ*, deesse videtur *ω* aduerbium. à quo inchoant alij eiusdem hymni *εἰς αἰθέρα*, *τυφῶνα*, *νῆρα*, *δικαιοσύνην*. vt fit, *ω φύσι* dactylus, non trochæus nec pyrrhichius, quos heroicum carmē nescit. Idem Orpheus aliàs huius nominis priorem non semel corripit. At verò Demetrius Moschus Orphei, vt videtur, studiosus (nā in hoc ipsum opus de lapidibus præfatur) nomen *φύσις* priori quoque producta vsurpat, in poemate de Helena & Alexandro.

DE ANCIPITVM QVANTI- tate in vltimis syllabis. Cap. 24.

A Terminale corripitur. ut ἡ ἱσάτωζα, μαῖα, μῶϊρα, βαρεῖα, ἰωπότα, ξύλα, σῶμα, τύ-
 φασα, δῶσα, αἰάντα, τίτυφα, ἔτυφα, ἴνα,
 σίγα, id est, tacite aduerbium. Producitur autem in
 nominibus oxytonis & circumflexi. ut χερσῶ, πο-
 νηρῶ, ἀθλωῶ. & in paroxytonis in ἰα. ut θαλία,
 & in εἰα deductis à verbo in δῶ. ut βασιλῶ, βασιλεία, πρῶ, βδῶ, πρῶ, βεία. Item in fœmini-
 nis adiectiuorum, quorum vltima genitii masculi-
 nae terminationis longa est. ut ὁ δίκαιος & ἡ δίκαι-
 α, ἡ δικάια. Exceptis duobus breuibus, ἃ δῖος δῖ-
 ος, ἡ δῖα. & ἃ πεπείρης & πεπείρα. Itē
 in substantiis finitis in ὄα, θα, ut λήσθα, σιμαίθα.

Et in ρα, non præcedente diphthongo. ut πήρα.
 quorum quantitatem sequuntur φαῖσρα, λαῶρα,
 σαῶρα, αῶρα, & νῆρα fœmininum siue neutrum.
 Et quæ alteram habent consonantem cum ρ. ut ἄ-
 ρα, πῆρα. præter τάναρα & σκολόπεδρα.

Item ex habentibus diphthongum, in polysyllabis
 finitis in αα, ut σελλωαία. Item in articulis fœmi-
 ninis dualis. τὰ ἃ πῖω. Nam in neutris pluralis cor-
 ripitur, τὰ ἃ ξύλα. secundum analogiam nominum
 parium, genere & terminatione illis similium. Itē
 in vocatiuis nominum in ᾠα, primæ declinationis. et
 in dualibus primæ & secundæ. ut ὦ αἰνεία, τὼ ὦ
 αἰνεία. τὰ ὦ μοῦσα. quibus similes sunt vocatiui illi

poetici ὡ λαοδάμα & πολυδάμα apud Home.
 ὁδ.θ. & ἰλ.σ. & si qui sunt eiusmodi. Item in ge-
 nitivis singularibus doricis eiusdem declinationis, ut
 αἰνεία pro αἰνείσ. Item in accusativis in α, à no-
 minibus in θς attice, ut ἀΐέα, παλέα. In iisdem
 tamen Ionice corripitur. α quoque adverbii per-
 culsionis producitur.

AN. corripitur. ut τῶ τρεῖς, ὦ αἶαν, ἔτυ-
 φαν, δ' τυφαν. Producentur recti & vocativi no-
 minum masculinorum finitorum in αν. ut ὁ ὦ ἀλ-
 κμάν, πᾶν. sic ὦ τᾶν. & accusativi singulares no-
 minum parium primæ declinationis, τὸν αἰνείαν. Itē
 λίαν & τὸ πᾶν omne cum compositis.

AR. producitur. ut ὁ κᾶρ, φᾶρ. corripitur uerò ὁ
 μάκαρ, ἡ ὄαρ, δάμορ, & γὰρ, αὐτὰρ coniunctio-
 nes. & nomina neutra. ut τὸ νεκταρ, ἄλκαρ, ἡ μῆρ.

AS. corripitur. ut κέρας, ἀρκάς, αἶαντας, τυ-
 πποντας, ὑμέας, ἀγιάς adverbium. Producent re-
 cti singulares masculini nominum circumflexorum et
 barytonorum. ut θωμάς, αἶας, αἰνείας, præter μέ-
 γας, λαάς. & nomina à κδραννύω derivata. ut
 κρᾶς, μελικρᾶς. cuiusmodi sunt ὁ ἱμάς, ἀνδραῖς.
 Item omnis genitivus & accusativus par, ut τὸ
 ποδιφδείας, τὰς ποδιφδείας, τὰς φραπέζας,
 τὸν αἰνείας. Et articulus accusativi τῖς. Item recti
 masculini activi participiorum. ut τυφας, ποιήσας,

ἰσᾶς. Item ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς. quia sunt ex contractione sicuti ἔκρας ἄκ τῆς κρας.

I. terminale corripitur. ut μέλι, αἶαντι, αἶασι, δὲνι, τυῖποισι, ζέθισι, τυῖποιμι, νωῖ, σφωῖ, σφῖσι, ὄζι, δίοτι, νόσφι, ἀπὸννητί. Produciunt κρή, ἔκ nomina literarum, ut ξῖ. πῖ, circumflecti enim solent. Item κοῖ, νωῖ, ζυῖ, δδυρί. ἔκ ubique in fine additur ad demonstrandum.

IV. produciuntur. ut νῖν, μὲν, σφῖν pronomina, ἡμιν, ὑμιν poëticè. ἄμμιν, ὕμμιν æolicè. Item πῖν, πάλιν, ἐωὶν, τῶν πόλιν. Produciunt ἡμῖν, ὑμῖν. ἔκ δικατάληκτα, ut ἶν, ῥῖν, λῖν, δελφῖς, ἀκτίς.

IS. corripitur. ut ὁ πάεις, ἡ πόλεις, λέξις, βεισι-
ῖς. δῖς, ἀμοιβᾶδῖς. Produciunt nomina monosyllaba, ut κῖς, excepto τις. et dicatalecta, ut λῖς, ἀκτίς. Item composita paroxytona genus suorum simplicium variantia. ut ab ἡ κνήμη ὁ δὲ κνήμης, ab ἡ ἀκ-
τίς ὁ χρυσᾶκτις, ἀκλήτις ὁ πελυκλήτις. Illa uero κλήτις, βαλβῖς, κρηπίς, κνημῖς, σφραγῖς, ἀψῖς, ἀκείς ἔκ similia, fœminina uidelicet oxytona dissyllaba penultimam naturam longam habentia. quæ non sunt propria nec diminutiva: quidam tradunt, ἰ, in recto, sicut in obliquis producere.

Y. corripitur. ut σὺ, δάκρυ. Produciunt τὸ tu. et aduerbia quæ inarticulate proferuntur. ut ὦ ὦ οἷσα-

d ij

cientis. & ὤν grunnientis, & similia. Item ἀντι-
κεν. Et nomina literarum. ut μῦ. νῦ. & υ finale in
obliquis huius nominis φόρκυς. Item tertiæ personæ
à uerbis in μι. ut δαίνυ. ἔφω. ἔδω. κατέδω.

Υν. corripitur. ut δ' ἔδω γυνώ. γυνώ coniunctio
completina. & ἔνω ergo. δ' ν βαρύν. Producent νῦ
aduerbium nunc. & δινατάληκτα. ut φόρκυς ὁ
φόρκω. & accusatiui uenientes à rectis producen-
tibus. ut μῦν. ἰλῶν. & primæ personæ in uerbis in
μι. ut ἐξέδω γυνώ. ἔφω.

Υε. producitur. ut ε' πῦρ. ὁ μαρτυρ.

Υς. corripitur. ut ὁ πῆχυς, ὁ καὶ ἡ ἁδανεύς, & α
δύς, ὁ ξύς. Producent uerò ἀρκύς, ἀλγύς. & nomi-
na monosyllaba. ut μῦς. σῦς. Item substantia tam
oxytona quàm circumflexa, quæ per Θ purum de-
clinantur. ut ἰλῦς. ἰχθῦς. ὁ φρεῦς. καδύς. & diminu-
tina. ut διονῦς. & dicatalecta, ut φόρκυς. & par-
ticipia æctiua masculina, ut ὁ ἔδω γνύς.

SCHOL. De quantitate vltimarum regulas alias
hic etiam compendio subijcere visum est. Rectus singularis
impar variam habet vltimam: par uerò, in prima & quarta
declinatione semper longam, in secunda non semper, in ter-
tia semper breuem. Genitiuus & datiuus singularis impar
vltimam habet breuem: par uerò longam. Accusatiuus sin-
gularis impar sui genitiui quantitatem sequitur: par uerò, sui
recti. Vocatiuus singularis fere suum rectum sequitur: nisi
quod aliquando minor est, maior uerò nunquam. Casus du-
ales & plurales pares quidem vltimā habent productam: im-
pares uerò correptam, exceptis genitiuis, qui vbiq; produ-
cuntur. ut τοῖν αἰαίν τοιν. τῶν αἰαίν των. Hæc autem de incon-

tractis accipienda sunt. contracta enim ubiq; producuntur
 Τράπεζα μαῖα) Omnis dictio pparoxytona vel pperi-
 spomena desinens in α, ipsum corripit. Etiam nomina disyl-
 laba finita in α purum, præcedente α, corripunt α in recto
 & vocatiuo. Μοῖα.) Nomina finita in ε & præcedente di-
 phthongo similiter corripunt α, illis quatuor exceptis. Βα-
 ρεῖα.) α finale in adiectiuorum fœmininis eiusdem quantita-
 tis est, cum vltima genitiui suorum masculinorum. vt ἡ δι-
 καία, α producto, quia τὸ δικαίον. contrā ἡ βαρεῖα, α breui,
 quia τὸ βαρεῖον. Ἰππότης.) Vocatiui in α primæ declina-
 tionis à rectis in ης, corripunt α. Qui adhuc pro rectis ea-
 dem quantitate à poetis græcis & latinis vsurpantur: & ab
 oratoribus latinis, vt ὁ προφήτης, ὡ προφήτα. ὁ γιωμέτης, ὡ
 γιωμέτρα. Inde hic propheta, α. geometra, α. Ξύλα) Om-
 nis nominatiuus, accusatiuus, & vocatiuus pluralis desinens
 in α non contractum, corripit ipsum α. vt τὰ ὡ σώματα, ξύ-
 λα. Alias anceps quoque finalis in neutris corripitur, vt ὡ-
 μα. &c. Τύφασα) Omne participium fœmininum desinens
 in α, ipsum corripit. Αἶαντα.) Accusatiuus communis inco-
 tractus finitus in α, ipsum habet breue. Τένφα, ἐνφ.)
 Omne præteritū & indefinitum in α desinens, ipsum corri-
 pit. Ἰνα.) Coniunctiones causales in breuem desinunt, ex-
 cepta ὅπως. Χάρᾱ.) Attici in παιδία corripunt α. Φιλία.)
 De oxytonis fœmininis finitis in ια, paulò superius dictum
 est, quòd vltimam producūt, & corripunt penultimam. ex-
 ceptis ἴα & μία, quæ ambas breues habent, quanquam in ge-
 nitiuo & datiuo tono mutato quantitatem quoque vltimæ
 mutarunt, τῇ ἴᾱς, μᾱς. τῇ ἰᾱ, μᾱ. Πηλία.) Euripi. καὶ μὲν
 δίδορκα τὸν δὲ πηλία πῆλας. λῆα iambus est. Τράπεζαν.)
 Accusatiuus enim par suum rectum sequitur. Orpheus, χα-
 ρας ἐπ' αὐτάντας ἀπὸ κίχλι τοῦ τνῖαν ἡγῆν. Ωῖ κῆαν.) Quia
 vocatiuus vltimam habet æqualem tempore cum recto, aut
 minorem, vt hic: maiorem nusquam. Τύφαν.) Omne par-
 ticipium neutrum non contractum vltimam corripit, præ-
 terquam futuri secundi. vt τὸ τυπών, quod iam superius est
 notatum. Αἰχμαύ.) Dictum est, nomina masculina & fœ-
 minina in immutabilem desinentia vltimam habere longā,
 & neutra breuem, quod de rectis tantum est intelligendum.

Τὸν αἰνέαν.) Ultima longa. quia fit à recto, qui semper producitur & mutato in ν. Κάρ.) In monosyllabis in ας producitur α, in reliquis corripitur: licet in immutabilem desinant. Κέας.) Omne nomen neutrum in ας desinens corripitur, vt δῖπας, ὄνας. Item omne fœmininum & commune oxytonum, vt ἡ τρεῖς, ὁ καὶ ἡ ἀγκάς. Τὺ πόντας.) Accusatiuus enim pluralis impar & incontractus in ας nominū & participiorum ultimam corripit, par vero producit, vt ὄν αἰνέας, τὰς τραπίζας. Cæterum Dorice etiam pares correpti reperiuntur, vt apud Theocritum, ἅ πῖνς ὄνας ἐνᾶ καί. & τὰς apud eundem, βόσκει τὰς αἶγας. Ἀγκάς.) aduerbium. i. in vlnis, sicut ἰκας, αὐδραγκας, ἀτρέμας, & similia. Λᾶας.) cūm urbem significat, spondaicum est: cūm lapidem, trochaicum. legitur etiam per contractionem, λᾶς, λᾶ, pro urbe & pro lapide. Itidem μάγας, cūm viri proprium est, posteriorem producit: cūm verò adiectiuum, hoc est magnus, corripit. Κράς.) pro capite in recto non memini me legisse, sed tantum in obliquis singularis, & in plurali producta priori. ἰλι. α. κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Et iterum, κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ. reperitur & κράτα priore correpta, sicut κάρα. Ὁ τνψας.) participia in ας aliquando corripunt α, raro tamen, velut apud Hesiodum, δῖσας ἀλκτοπίδησι προμηθεῖα. Αἶαντι.) Quia omnis datiuus singularis & pluralis impar in ι correptum definit. Εὐνή.) Syllabæ η & ην adiectæ finibus dictionum corripuntur. Τίθημι.) Ultimū ι in verbis semper corripitur. Ὁ π.) Coniunctiones causales breui desinunt, vt paulo ante notatum est. Ἀ'πωνη.) Aduerbia eius modi finita in ι, ipsū ferè corripunt, vt πλεσπωνησις apud Theocritum, ἀμογηπὶ apud Callimachū, μεγαλωσὶ ἰλ. σ. & μελεῖσὶ ἰλ. ω. Quæ tamen aliquando producuntur, vt apud Callimachum, ἀφρικῆ. & ἰλ. κ. ἐγρηγορῆ. & ἰλ. ο. ἀνιδρωῆ. & ρ. ἀναιμωῆ. Verū tamen in his locis π cæsura est. Ἴν, εἰν.) quia desinunt immutabili, producuntur. Ὁ καὶ ἡ πς.) hoc vnum nomen è monosyllabis breui desinit, cætera longa. Ἡ λᾶξίς, βερισπίς.) Quidam tradunt barytona in ις habentia consonantem futuri, & fœminina oxytona quælibet ι purum habentia, ipsum corripere: sed oxytona fœminina simplicia disyllaba producere. vt κρηπίς. alijs placet nomina

omnia finita in *is* simplicia non circumflexa, finalem in re-
do corripere. Δις.) aduerbia in *is* breue habent i. mirum
quod Gaza notat, i in *τεις* p̄luci, licet in *τεια* corripitur.
Nam apud Theocritum bis corripitur in duobus primis E-
dyllijs. in primo sic, ὡς *τεις* ἀμίλξαι. in secundo sic, *εις* *τεις*
ἀποσείδω. Itidem apud Nicandrum, & alios. Αὐπκρὲν.) sic
ex αὐπκρς, quod vs vltimum corripit. Ideoque aliquando
eadem quantitate est apud poetam. veluti iλ. ε. ἔμ' εἰας μοι
κλέραι θεοῖς ἀνπκρὲν μάχεται. sed producto v in eodem li-
bro, & alias frequentissim ē. Quidam sic tradunt: aduerbia fi-
nita in v ipsum breue habere. vt μεταξὺ, μεταγῆν, excepto
αὐπκρὲν. Φόρξυς.) De quantitate recti nominum in *ω*,
vel vs desinentium grammatici certant. de obliquis dictum
est in clemento. Ε'φν, ἰδν.) abiecto augmento circumfle-
ctuntur, δν, φν. Producentur autem, quod sint & verbis εἰς
μ. de quibus alias satis dictum est. Πῆχυς ἄδ' ακρς.) Ba-
rytona in vs, siue vnus, siue plurium generum vltimam cor-
ripiunt. Itidem adiectiua oxytona. vt βαθὺς, ὀξύς. sed ἰχθὺς
apud Oppianum modo corripit, modo producit.

DE VARIATIONE ABV-

suque syllabarum apud poetas.

Caput 25.

EX hac tenus dictis apparet, quæ syllabæ è cō-
muni usu ac certis receptissimisq; regulis lōgæ,
quæ item breues, quæ demum mediæ siue in-
differentes assumuntur. Nunc dicendum aliquid de
licentia, qua syllabis quibusdam poetæ abutuntur.

Vocales igitur natura breues interdū nulla me-
trica ratione à poetis extenduntur. vt iλ. †. ἔπειδ' ἡ
νῆα'ς τε καὶ ἐλκ' ἀπονέμ' ἱκοντο. ad quem modum
alii quoque versus ab ἔπειδ' inchoant apud Ho-
merum. Ad hæc iλ. μ. ἴφ' οἰς producit priorem. ἴδ'.

d iij

ες δ' ἐξ ἑξηκῶν, ὅπως ἰδὼν αἰόλον ὄϋν. E diuerso
 longæ aliquando corripuntur. ut ὄδν. π. εἰ δ' ὑμῖν
 ὅδε μῦθος ἀφανδάνῃ. δῆλ' ἄβ' ἔλεθε. δῆλ' ἄβου,
 dactylus est. Quin & vnius alicuius dictionis an-
 cipitem in versu eodem quandoque productam &
 correptam inuenimus. ut ἰλ. ε. ἄρες ἄρες βροῦλαι-
 γέ μαι φόνε τέχεσι πλῆτῃα. & apud Theocri-
 tum, πολλὰ κ' ὦ πολὺ φάμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ
 πέφανται. & apud Callimachum, τὴν ἰὴ ποιῆσαι ἄ-
 κούομεν. quem versiculum subinde intercalat. Il-
 lud verò Theocriti, Ἄϊ αἰ' ἔρως ἀνίαρ' ἔμμεν μέ-
 λαν ἐμ χροὸς αἶμα. & Callimachi illud, οἷα δ' ὀ-
 λον δ' ἔμμελ' ἄθρον, ἐνὶ σὺν ἐνὶ σὺν ὅστις ἀλιτρός, excu-
 sationem utrumque habet: alterum diphthongo, quæ
 finalis uocali sequente est indifferens: alterum ob σ,
 quæ finalis uocalem præcedentem alioqui breuem
 producere solet. Præterea si regulæ quædam tan-
 quā generales & statæ ubiq; assumantur: quicquid
 præter illas accidat, irregulare & licentiosum iudi-
 cari poterit. Sic exēpli gratia in αἰήρ. ἄρης. ἀνέψι-
 ος. α. πόλων. Πίλθ. Πίλθω. & alijs inter indiffe-
 rentia notatis: quia primæ syllabæ frequentius cor-
 ripiuntur: quoties productæ obuiabunt, poetica li-
 bertate, siue alioqui necessitate, præter regulam id
 factum dicere licebit. Eadem consideratione abu-
 sum deprehendemus: quum quantitas uariatur ex

occasione præcedentium, aut sequentium syllabarū. Cuius rei sæpiculè admonuimus. Item uariationem, si meminerimus de sinentiarum & cæsurarum, contractionum & syncoparum, synizeseos, liquescencie, positionis & monosyllaborum. Nam his propemodum locis syllabarum uariatio apud Græcos, & apud Latinos illorum æmulos, ex æquo pene constare uidetur. Tamen si illi a Latinis audaciores liberioresque iudicantur. Quæ quidem nota non tam in Græcis hæret ob syllabarum tempora inuersa, quàm ob literarum additiones: detractiões, transpositiones, immutationes, & peculiare siue etiam à dialectis acceptas dictiões, similesq; dictionum inuersiones. quæ libro sequenti bona ex parte indicabuntur. Poetæ præterea Græci, Lyrici, Comici, & Tragici dictiões frequentissimè detruncantes, cum finibus præcedentium uersuum & initij sequentiū partiuntur. Sicuti apud Aristophanem, Pindarum, Sophoclem, Aeschylum, & Euripidem in hymnis & choris uidere est. quod nusquam Latini audent. Desiderabit post hæc aliquis pedum metrorumque rationem. De qua tamen silendum omnino iudicauimus. Quandoquidem multi ueterum ac recentiorum Grammaticorum ea de re iusti libri circunferuntur. Nam præter Latinos præceptores, qui latinis græcæ metricæ metra explicant, habemus editos Hephestio.

nem, & Aristophanis ac Pindari interpretes. A quibus huius negotij difficillima quæque diligenter explicantur.

SCHOL. Hic poetica libertas & præcipuæ occasiones innertiendarum syllabarum veluti epilogo perstringuntur. Interpres Homeri in locum adductum ex initio ἰλ. † ita scribit, ἀκίφαλον καλεῖται τὸ μέτρον. ἀκίφονθε γὰρ καταρχὰς ὁ σίχος. i. acephalum vocatur hoc metrum. afficitur enim versus circa principium Et iterum in locum alterū. ἰλι μ, ἀκίφονθε δὲ τὸ πᾶν πᾶς ὁ σίχος, ἔχων τὸν ἐκ δύο βραχυῶν πνερρίχιον, καὶ καλεῖται μέτρος i. versus circa finem afficitur: quum habeat pyrrhichium constantem duabus breuibus, vocaturque miurus. Huiusmodi loca etiam apud Latinos poetas inueniuntur, ut apud Vergilium, Exercet Diana choros. & Miscueruntque herbas, &c. Item alia, ubi eiusdē dictionis vocalis in vno versu & longa & brevis accipitur, ut apud eundem, Et longum formose vale vale inquit Iola. quanquam hic sequens vocalis excusatur: sicuti in illo Theocriti, αἰ αἰ ἔρω. &c. Habent etiam Latini suas syllabas indifferentes. Variant quoque quantitatem ob præcedentes & sequentes. ut Italiam fato. & Egerimus nosti. Porro diphthongos & vocales longas sequentibus vocalibus corripiunt. ut Insulæ Ionio in magno. Item, Sub Ilio alto. & Sudibúsque præustis. Utuntur & synizesi. ut Laquearibus aureis. & Aluearia vimine texta. Item positionibus & liquecentijs ferme ijsdem. Ad hæc monosyllabis breuibus indifferenter. Vergil. 3. Aeneid. Liminaque laurusque dei. quo in loco id ipsum Seruius notat. Diæreses verò, synæreses, synalæphas, additiones, detractiones, reliquasque id genus inuersiones, quid refert modo persequi? quum singulorum latina exempla præsto sint apud Donatum, Diomedem, & alios. Verum enimvero Græcis modestiores iure optimo habentur Latini poætæ: ut qui parce admodum septa poetica transiliant. Sæpe dicat eorum carmen à soluta oratione modulatione tantum & syllabarum concentu differre. Quæritur Martialis, sibi in syllabis non licere, quod græcis poætis.

tis. Nomen (inquit) nobile, molle, delicatū, Versu dicere non rudi volebam, Sed tu syllaba contumax repugnas. Dicunt *εὐαρίων* tamen poetae, Sed græci: quibus est nihil negatum. Et quos *ἄγεις ἄγεις* decet sonare: Nobis non licet esse tam disertis, Qui musas colimus seueriores. Et rursus id ipsum Earini nomen periphrasi designans, inquit, Nomine qui signat tempora verna suo. Idem myrobalanum, quod multis breuibus constat, semigræce expressit in distichis ad hunc modum, Quod nec Vergilius nec carmine dixit Homerus, Hoc ex vngueto constat & ex balano. Horatius quoque, oppi dulū repugnante syllaba nominare noluit. Sic enim scribit in epistolis, Quatuor hinc rapimur viginti & millia rhedis, Māsuri oppidulo, quod versu dicere non est. Similiter Ouidius Tuticani amici nomē, quod tres breues haberet cōtinuas, eligiaco efferre contra legem metricam non est ausus. quod ad eundem scribens hoc modo causatur, Quo minus in nostris ponaris amice libellis, Nominis efficitur conditione tui. In his sicut fateor, minus religiosos futuros græcos poetas, inuitante in primis dialectorum indulgentia: ita lege solutos esse, & quiduis pro libidine audere, quod quidam putant, audacter pernego. Id quod libro sequenti clare apparebit, & ipsorum adhibita lectione multo euidentius ac melius. Neque enim audiendi sunt græcarum literarum ignari, venerandæque antiquitatis contemptores: qui vno aut altero poeticæ libertatis exēplo falso persuasi, quiduis licere prædicant in græcarum dictionum syllabas, cum ad latinos veniunt: & in nomina quæuis propria, siue ea græca sint, siue barbara, siue etiam latina. Quum tamen præter modo notata, ingens eiusmodi nominum græcorum latinorumque præsertim propriorum turba, in Marone, Ouidio, Papinio, & alijs, definita concordique quantitate occurrat, paucissimis exceptis: quæ non debent aliorum ordinem labefactare. Nam licet ex appellatiuis quoque quædā inueniantur indifferētia, nemo tamē sanus eorum exēplo licere putat, aliorum destinatam certamque quantitatem cōfundere. De regulis verò syllabarū græcarū, quas latine multi latini sadmixtas ediderunt, iudicium nostrum si quis roget, non cunctabimur latinis quidē vtilis ac necessarias pronunciare: at verò græcis

versibus vel cognoscendis vel conficiēdis, quibus græce mediocriter doctus me tacente non admodum aptas iudicabit. Confundunt fere vocales ac diphthongos, coniungentes η, υ, ε, α, & ο, ω, φ, & υ, ι, ε, οι. item consonantes aspiratas cum tenuibus. Græca vocabula tantū ea complectuntur, quibus Latini vsi sunt. quæ nimirum pars quota est dictionum græcis poetis familiarium. Non tamen in totum abij-

ciendæ erunt, quum idoneis exemplis con-

firmantur: præsertim si id quod quæ-

rimus, citius in latinis au-

toribus quàm in

græcis oc-

currat.

FINIS.

PARISIIS

**EXCVDEBAT IOANNES LODOI-
CVS TILETANVS. MENS. FEBRVAR.**

I 5 4 5.